ÜMRAN TAN

SİYAH MENEKŞE



Parola yayınları

Yüreğindeki sese kulak veren herkese...

Başta kapağımızı tasarlamak üzere kitap yazım aşamasında yolumu aydınlatan yüreği güzelim Ezgi Yıldırım'a, Karmen karakterinin oluşmasında ilham olan değerli arkadaşım, canım Sinem Gökçe'ye ve kitabın elinden tutan siz değerli okurlarıma çok teşekkür ederim. Yeriniz kalbimde daimî...

Küçük bir kızın yüreğine düşen aşkıyla olgunlaşmasını okurken birçok duyguyu yaşayacağınıza eminim. Kitabın ruhunu hissetmeniz ve kelimelerimin yüreğinize dokunması dileklerimle...

KARANLIK DÜŞLER

Bir düş kurdum, içine bin hayal sığdırdım. Menekşeler kuruttum, yapraklarını birer birer yaktım. Küllerini göğe savurdum, kalbime hapsettim. Soğuk bir yağmur damlası düştü gökten. Başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı. Sonbahar kokusuna karışan, ıslak toprak kokusunu içime çektim. Yağmur damlaları hızlanıyordu. Umursamadan, olduğum yerde dikilirken, avuçlarımı gökyüzüne doğru açıp kendi etrafımda yavaşça döndüm. Bu hissi seviyordum, yaşadığımı hissettiriyordu. Geriye doğru birkaç adım attığım sırada birine çarptım. Sırtım göğsüne dokunurken, donup kaldım.

Elleri belime çıkarken, "Tuttum seni," diye fısıldadı.

Yanağıma çarpan sıcak nefesi, nefesimi kesti. O an gök gürledi, şimşekler çaktı. Korkuyla ya da heyecanla irkildim. Göğsümdeki yangının nedeni, bir adım arkamdaydı. Yakınlığı karşısında uzuvlarım felç geçirdi, kalbim ise inatla göğüs kafesime vurmaya başladı. Esen rüzgâr tenimizi yaladı, yağmur artık ikimizi birden kutsuyordu. Başımı yavaşça ona doğru çevirdim. Kulağıma doğru yüzünü hafifçe eğdiği için burnumun ucu çenesine dokundu. Sakalları tenimi tatlı bir şekilde çizerken bu temas karşısında ikimiz de irkildik. Bedenim baştan aşağı titredi. Gözlerim gözlerini bulduğunda toprak rengi gözlerinde kayboldum. Güzel gözlerine her baktığımda kaybolurdum, her baktığımda kalbimde bir ateş

yanardı. O ateş, alev alan kalp uzuvlarımdan hücrelerime kadar sızar; beni için için yakardı. Ben onda yanardım, kabul etmesem de yanardım.

"Tuttun," diye fısıldadım. *Kalbimden tuttuğun gibi...* Tatlı, karamel kokusunu içime çekerken, Alaz ellerini çekip bir adım geriye gitti. Gözlerimi kırpıştırırken doğruldum. Ona yakın olduğum anlarda dengemi yitiriyordum. Ellerini cebine yerleştirip, "Selam," dedi.

"Selam," diye mırıldanırken saçımı kulağımın arkasına iteledim.

"Okuldan mı çıktın?"

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. "Evet, yağmur yağınca da içeri girmek istemedim."

Gülümseyerek, "Tahmin etmiştim," dediğinde kaşlarım havalandı.

"Öyle mi?"

Boğazını temizledi. "Öyle, hadi içeri girelim."

"Peki," deyince kapıya doğru yürüdük. Bir adım arkamdaydı, bunu bilmek elimi ayağımı uyuşturuyordu. Kalp atışlarımı sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Neyim vardı benim böyle? O, ağabeyimin arkadaşıydı ve benden neredeyse altı yaş büyüktü! Fakat kalbimi kara bir duman gibi saran hisler, bu gerçekleri pek de umursamıyordu. Onu gördüğüm gün, bu hisler tarafından esir edilmiştim. O zamanlar, daha on altı yaşındaydım. Şimdi ise on yedimi bitirmek üzereydim. Ağabeyim ile uzun yıllar süren bir arkadaşlıkları olmasına rağmen biz karşılaşmamıştık. Onu ilk gördüğümde nefes dahi almamıştım. İrileşen gözlerimi kırpmadan dakikalar boyunca izlemiştim onu. Kalbim daha önce hiç öyle hızlı atmamış, ciğerlerim hiç o kadar uzun süre nefes almayı unutmamıştı. Hayranlık olarak adlandırdığım bu hislerden, bir yılı aşkın süredir kurtulmaya çalışıyordum ama görünen o ki nafileydi. Zile uzanırken başımı hafifçe iki yana doğru salladım. Annem kapıyı açınca gülen gözleriyle karşılaştım.

"Hoş geldiniz," dediğinde gülümsedim.

Yorgun bir şekilde eve girince, okul çantamı çıkarıp, "Hoş bulduk," dedim. O sırada bakışlarım annemin üstünde gezindi. Dizlerinin hemen altında biten siyah renk, kolları dantelden oluşan elbise giymişti. Açık kahverengi saçları ise topuz yapılmıştı.

"Bu ne güzellik böyle, Kibar Sultan?"

Annem hafifçe gülümseyip kulağındaki inci küpesini düzeltti. İnce yüz yapısı ve zarif hatlarıyla hoş bir kadındı. Minyon tipli ve daima bakımlıydı, bu yüzden yaşını pek göstermezdi.

"Babanın ortakları, otelde davet düzenlemiş, oraya gidiyoruz. Alazcığım nasılsın?"

Alaz hafif bir gülümsemeyle, "İyiyim Kibar teyze, sen nasılsın?" dedi.

"Ben de iyiyim, Arslan içeride seni bekliyor."

Alaz annemle vedalaşıp, içeri girerken ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sen de gelmek ister misin?"

Annemin önerisini duyunca başımı şiddetle iki yana salladım. O sıkıcı ortam hiç bana göre değildi.

"Ders çalışırım daha iyi."

Annem yüz ifademdeki dehşeti görünce hafifçe gülümsedi.

"Peki madem, biz de önce babanla dışarıda bir akşam yemeği yeriz, oradan da davete geçeriz," deyip yanağımı öptü.

Başımı sallayıp, "Olur," dedim.

Annem portmantodan çantasını alırken telefonu çaldı. "Efendim hayatım? Evet, hazırım, çıkıyorum." Annem telefonu kapatmadan, "Ben çıkıyorum kızım, kendine iyi bak," deyip evden çıktı.

Annem çıkınca derin bir nefes aldım. Alaz'ın burada olduğunu bilmek içimi mutlulukla dolduruyordu. Sevmediğimi iddia ettiğim bir adam için fazla heyecanlanıyordum. Sanırım kalbim, aklımla doğru orantıda çalışmıyordu. Ağır adımlarla merdivenlerden çıkıp odama doğru yürüdüm. Yavaşça üstümdeki kıyafetlerimi çıkardığımda ellerimin titrediğini fark ettim. Derin nefesler alıp sakin olmamı telkin ediyordum kendimi ama nafileydi, olmuyordu. İçimdeki heyecan dinmiyor, aksine katlanarak çoğalıyordu. Açıkçası saçmalıyordum fakat bunu bilmek bir şeye yaramıyordu. Yine de hislerimi göz ardı etmeye çalışıp giysi dolabımın kapağını açtım. Dikkatli bakışlarla kıyafetlerime göz atmaya başladım. Bir sürü alternatif vardı fakat boynumdaki izler müsaade etmiyordu. Birkaç ay önce yaşadığım taciz olayı aklıma gelince gözlerim daldı. Evden okula giderken orta yaşlarında bir adam yolumu kesmişti. Ardından pis ellerini sertçe bedenimde gezdirmişti. Kızı yaşındaki birinin çocukluğunu öldürürken o kadar soğukkanlı ve şehvetliydi ki kanım donmuştu. O iğrenç sigara kokusu ve dokunuşu aklıma geldikçe ölecek gibi oluyordum. Yaşadığım bu kötü olay yüzünden hayatım sarsılmıştı. Olanları anımsayınca bedenim titredi. Hayatım boyunca hiç o kadar güçsüz hissetmemiştim. Eğer bizi gören o kadının çığlığı olmasaydı başıma neler gelecekti, düşünmek dahi istemiyordum. O iğrenç adam yüzünden bazen babamın ya da ağabeyimin dokunuşlarına bile dayanamıyordum.

Çoğu gece kâbuslarla uyanmama ve bilinçsizce boynumu çizmeme neden olan olayı, zihnimden atmak için uğraştım. Yoksa dağılırdım, o anlar beni paramparça ederdi. Yaşadıklarım zor olsa da buna izin veremezdim.

Siyah, kapüşonlu sweatshirt alıp üstüme geçirdim. Ardından siyah tayt giyip ıslanan saçlarımı ellerimle düzelttim. Renksiz yüzümü canlandırmak adına vişneli balımı dudaklarıma yedirdim, daha iyi duruyordum. Bir şeyler yemek ve ağabeyime selam vermek için merdivenlerden aşağı indim. Salona geçince ağabeyimi bilgisayar başında, Alaz'ı da bir

dosyayı incelerken buldum. Bakışlarımı Alaz'dan çekemedim. Çok güzeldi, benim gözümdeki güzelliği beni bile aşıyordu. Köşeli yüzünü kaplayan kirli sakalları, düz burnu, geniş alnına dökülen kömür karası saçları vardı. Esmer teninde parlayan, toprak tonlarındaki çekik gözleri ise aklımı başımdan alıyordu, özellikle gülünce. Gülünce kısılan gözleri çok güzeldi. Bakışlarımı zor da olsa ondan ayırdım.

Boğazımı temizleyip, "Selam," dediğimde, ağabeyim başını kaldırıp bana baktı.

Yüzünde oluşan içten gülümsemeyle, "Selam güzelim," dediğinde ona doğru ilerledim.

Ağabeyim yana çekilip, bana yer açınca yanına oturdum.

Eskiden olsa saçlarımı karıştırıp alnımı öperdi ama son zamanlarda temas karşısında gerildiğim için bana pek yaklaşmıyordu. Sadece Alaz'ın teması karşısında gerilmemiş olmam garipti. Başımı kaldırınca Alaz'ın bana baktığını gördüm. Göz göze gelince yavaşça gülümsedi, kalbim sekteye uğradı. Alaz pek gülümsemezdi, kalbimin tepkisine bakılırsa iyi ki gülümsemiyordu. O güzel dudakları ve kısılan gözleriyle gülümsediği her an, şu anda olduğu gibi büyüleniyordum. Ona bu kadar kapılmam yanlıştı. Bu yüzden zor da olsa bakışlarımı kaçırdım, bu hisler hoşuma gitmiyordu. Oluru olmayan şeylerin peşinde koşmak acıtıcıydı, bunu kendime yapmamalıydım. O, benim için gerçekleşmesi imkânsız bir hayalden başka bir şey değildi.

"Okul nasıl gidiyor?"

Bakışlarım ağabeyimi buldu. Yüzümde oluşan ufak gülümsemeyle, "İyi gidiyor," dedim. Ağabeyim benim için çok değerliydi. Sürekli gülümseyen ifadesini, bana baktığında şefkatle parlayan kehribar rengi gözlerini, anlayışlı hâlini çok seviyordum. İnsanı rahatlatan bir havası vardı. Sakin bir yapıya sahip tam bir mantık adamıydı. Seçtiği mesleği tam ona göreydi, o iyi bir psikologtu.

Bakışları saatine kaydı. "Aç mısın? Pizza siparişi verdim, birazdan gelir."

Aslında Alaz'ın bulunduğu bir yerde durmamak benim için daha sağlıklıydı. Bu yüzden başımı iki yana doğru salladım. "Uyuyacağım."

"Pizza yemeden olmaz," diye diretti.

Bu inatçı ifadesini tanıyordum, asla itiraz kabul etmeyecekti.

"Peki," dediğimde yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme oluştu. Kabul etmeliydim ki fazlasıyla da yakışıklı bir adamdı. Kumral saçları ve yanık bronz teni, ona farklı bir hava katıyordu. Kızların neden bu kadar çok peşinde koştuğunu anlamak zor değildi.

"Aferin güzelim."

Ağabeyim dizüstü bilgisayarına dönünce kaçamak bakışlarım Alaz'a kaydı. İfadesiz bir yüzle telefonuna bir şeyler yazıyordu. İçime dolan meraka engel olamadım. Acaba kiminle konuşuyordu? Ona baktığımı hissetmiş olmalıydı ki başını telefonundan kaldırıp bana baktı. O sırada kapı zili çalınca ağabeyim ayağa kalktı.

"Saçlarını kurutmamışsın, ufaklık."

Sert yüz ifadesine bakarken yüzümü buruşturdum. "Ufaklık mı?" dedim iğrenir gibi.

Başını aşağı eğip, "Ufaklık," diyerek tekrarladı.

Bana o şekilde seslenmesine tahammül edemeyeceğim için, "Sensin o!" diye patladım.

Ses tınım ve ani çıkışım üzerine gözleri açıldı, gözlerine şaşkınlık bulanmıştı. İki elini havaya kaldırdı, dudağında çarpık bir gülümseme oluşmuştu.

"Neden bu kadar bozuldun ki?"

Yüzümü astım, tüm keyfim kaçmıştı. Beni gerçekten *ufaklık* olarak mı görüyordu? Bu düşünce içimde yoğun bir ağla-

ma isteği doğurdu. Beni ufaklık ya da kardeşi olarak görmesini istemiyordum ki...

"Somurtma hemen, bir daha öyle seslenmem."

Sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Yüzünde samimi bir ifade vardı. Bu ifadeye dalıp gidebilir, bıkmadan saatlerce izleyebilirdim.

"Seslenme," dedim küskün bir tavırla.

O an ağabeyim içeri gelince bakışlarımı ona çevirdim.

"Acıktın, değil mi ufaklık?" deyince kocaman gülümsedim. "Evet."

Ağabeyim pizzayı orta sehpanın üstüne koyduktan sonra bardak almak için mutfağa gitti.

"Ağabeyin de sana ufaklık diyor?"

Alaz'ın şaşkınlık bulanmış ses tonunu duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Benden cevap bekliyordu. Gözlerine bakıp ciddi olması için özen gösterdiğim bir ifadeyle konuştum.

"Sen benim ağabeyim değilsin. Bana o şekilde seslenmeni istemiyorum."

Sesimdeki katılık, bir an beni bile şaşırtmıştı. Alaz'ın da fazlasıyla şaşırdığını çatılan kaşlarından anlamak zor değildi. Büyük ihtimalle bu hâlime bir anlam veremiyordu. Yine de sert tavrımı korudum. Bana bir daha ufaklık dememeliydi, beni kardeşi olarak, kendisini ağabeyim olarak görmemeliydi. Dudakları tek çizgi hâlini aldı, ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. Ağabeyim içeri girince ortamdaki gergin hava azaldı. Sessizlik eşliğinde pizzalarımızı yemeye başladık. Alaz'ın düşünceli bakışlarını sık sık üstümde hissetsem de ona bakmamayı tercih ediyordum. Böylesi daha iyiydi. Yemeklerimiz bittiğinde, yerimden kalkınca ağabeyim izin vermedi. Nasıl yaptığını anlamadığım bir şekilde beni onlarla film izlemeye ikna etmişti. Televizyonun karşısındaki kanepede oturdum, şans eseri mi bilinmez, Alaz ise hemen yanıma oturmuştu. Ona

bu kadar yakınken dikkatimi filme vermem imkânsız gibi bir şeydi. İçime süzülen tatlı karamel kokusu, etrafımı kuşatan sıcaklığı fazla dikkat dağıtıcıydı. Filmi izlemem gerekirken ben onu izliyordum. Işıklar kapalı olduğu için yüzünün yarısı karanlıkta kalmıştı. Loş ışığın aydınlattığı profilini izledim. Elini çenesine yerleştirip, dudak çizgisini kaşıyınca bakışlarım dudaklarına kaydı. Üst dudağı alt dudağına oranla inceydi, güzel dudakları vardı. Hoş, bana kalsa kötü bir yanı yoktu, kalbimi sancılar içinde kıvrandıracak bir güzelliğe sahipti.

İçli bir nefes çekip bakışlarımı çektim, onu izlediğimi anlamasını istemezdim. Alt dudağımı hafifçe ısırıp boş gözlerle filme baktım. Film neredeyse bitmek üzereydi ve ben hiçbir şey anlamamıştım. Düşüncelerime gömülüp sessizliğimi korudum, yanımdaki varlığının tadını çıkardım. Kısa süre içinde filmin jenerik müziği çalmaya başlayınca içime hüzün çöktü. Yanından ayrılmak istemiyordum, bu tuhaf bir acı veriyordu. Yutkunup yavaşça doğruldum, o sırada ağabeyimin telefonu çaldı.

"Efendim anne?"

Ağabeyim bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, "Tamam, sorun yok," deyip telefonu kapattı.

"Ne oldu?" dediğimde, ağabeyim ayağa kalkıp odanın ışığını açtı.

Gözlerim ani ışık yüzünden bir an için kamaşınca gözlerimi kıstım.

"Annemler otelde kalacakmış, bu gece buradayım."

Ağabeyim yıllardır ayrı evde yaşardı, buraya sık sık gelse dahi gece kalmayı pek tercih etmezdi. Başımı iki yana salladım. "Buna gerek yok, tek kalabilirim."

Ağabeyim bana dik dik baktı. "Sana fikrini sormadım, minik cadı."

Gözlerimi devirip sıkkınca ofladım, fazla inatçıydı.

"Hadi sen odana git, Alaz ile işlerimiz var zaten bizim. Onları halledeceğiz."

Ağabeyim ile Alaz, farklı mesleklerde çalışmalarına rağmen üniversite yıllarından beri yan yana çalışırlardı. Ağabeyim ikinci üniversitesini okurken o da hukuk bölümündeydi. Aralarında neredeyse dört yaş olmasına rağmen çok yakın arkadaşlardı. Alaz, masanın üstündeki bilgisayar çantasını alırken, son bir kez kaçamak gözlerle ona bakıp odadan çıktım.

Hiç uykum yoktu, kafam fazla doluydu. Bu yüzden kitaplığımdan çok sevdiğim kitaplardan biri olan Gurur ve Önyargı[1]'yı alıp okumak için battaniyenin altına girdim. Bu kitabı çok seviyordum. Saat gece yarısını geçerken ağırlaşan göz kapaklarım yavaşça kapanmış, beni derin bir uykuya hapsetmişti.

Her yer karanlıktı. Attığım her adımda boşluğa düşüyor gibiydim. Bir adım geriye gittim. O an kolumda sıkı bir tutuş hissederek döndüm. Kolumu bu kirli dokunuştan çekip kurtarmak istesem de başaramadım. Bağırdım, sesim çıkmadı. O an üstümde bir baskı hissetmeye başladım. Kalp atışlarım hızlanmış, nefes nefese kalmıştım. Korkuyordum. Çok korkuyordum. Karanlık beni yutuyordu. Ve ben karanlıkta boğuluyordum.

Çırpınmaya başladım. Boğuk iniltilerim kulaklarıma doluyordu. Bir el beni sarsıyor, uyanmam gerektiğini, her şeyin kâbus olduğunu söylüyordu. Güçlü bir sesle, "Sadece rüyaydı!" dedi.

Odaksız bakışlarım, yüzüne tırmandı. Kalbim gümbürdüyor, göğsüm körük gibi inip kalkıyordu. Alaz, beni yavaşça kendine çekip göğsüne yasladı.

"D-dokunma," dedim korkuyla.

---

1 Gurur ve Önyargı: İngiliz yazar Jane Austen'in 1813'te yayımlanan eseri.

Dinlemedi, sıkıca sarıldı bana, saçlarımı okşadı, kulağıma bir şeyler fısıldadı. İrice açılan gözlerimin içine yaş dolmuş, nefes almaya çalışıyordum. Geçen korku dolu bilinçsiz dakikalar ardından yavaş yavaş sakinleştim. Aldığım her solukta, kokusu içime süzülüyordu. Tanıdık kokusu, sıcak dokunuşları tenime işliyordu. Bir yanım bu dokunuşlardan kaçmak istiyordu, diğer yanım... Diğer yanım ömrümün sonuna kadar orada kalmak, göğsünde yaşamak istiyordu. O dokunuşlardan neden kaçmadığımı bilmiyordum, kafam allak bullak olmuştu.

Alaz geri çekilip yüzümü sıcak avuçlarının içine aldı. Gözleri gözlerime kilitlendi, gözlerine hüzün bulanmıştı. Terleyen yüzüme yapışan saçlarımı geriye doğru yavaşça attı, öyle nazik bir ifadeyle dokundu ki bana, tepki bile veremedim. Büyük ellerinin arasında tuttuğu yüzümü yavaşça okşadı.

"Sadece kötü bir rüyaydı, geçti. Yanındayım."

Sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu, kalp atışlarımın göğsüme yaptığı basınç arttı. Yanımdaydı, beni o karanlıktan kurtarmıştı. Ruhuma el atmış, karanlık düşlerimden çekip almıştı beni. Bedenim titriyor, soluğum kesiliyordu. O an, o odada yoğun bir sıcaklık kalbime oluk oluk akın etti. İçimdeki hisler kavladı. Kalbimden buz tutan hücrelerime ve damarlarıma sıcaklık yayıldı. İsim veremediğim hislerim, yüzüme çarptı. Gerçekler sağanak gibi üstüme yağdı. Ben ağabeyimin en yakın arkadaşı olan adama, Alaz'a âşık olmuştum.

SERZENİŞ

Aşkı, kalbimin çorak arazisine gecenin bir yarısı ansızın düştü, öyle hızlı düştü ki durduramadım. Kalp damarlarıma sinsice sızıp hızla kök saldı. Zehirli tohumları kalbimde öyle hızlı yeşerdi ki korktum, afalladım, yandım. Ben, daha on yedi yaşındaydım, aşka hazır değildim ki! Fakat biliyordum, aylardır kaçışım gibi bahanem de boşaydı. Alaz Toprak'a âşık olmuştum. Mahvolacaktım, bundan adım gibi emindim. Titreyen göz bebeklerim yüzüne çıktı, yalvaran bakışlarla baktım ona. Kısık sesimle boğulur gibi, "A-Alaz," diye hıçkırdım.

"Buradayım, yanındayım," diye güçlü bir sesle konuştu.

Olma, burada olma! Ondan uzak durmalıydım. Gitmeliydi, dudaklarımı araladım, ona git demek için kendimi zorladım. Bir damla gözyaşım hızla yanağımdan aktı, dilim varmadı, bir türlü git diyemedim.

Gözlerime bakarak, "Yanındayım," dedi bir kez daha.

Olmamalısın, yanımda olmamalısın, diyemedim. Yüzümü kavrayan elleri tutuşunu sertleştirdi, gözlerine hüzün bulanmıştı.

"Geçecek, tamam mı?"

Alaz başıma gelenleri biliyordu. Burnumu çekerken başımı aşağı yukarı doğru salladım.

"Geçecek," diye tekrar ettim. *Peki ya sana duyduğum bu hisler geçecek mi?* Hıçkırığım dudaklarımdan kopunca, beni

göğsüne çekip sıkıca sarıldı. Parmakları tenime saplandı, yüzüm sıcacık olan göğsüne gömüldü.

"Zamanla anılar küllenecek. Yaşananlar silinmeyecek ama geçecek."

Umarım ona hissettiklerim, yanlış adlandırdığım bir hevesti. Tutunduğum zayıf umut, darağacında asıldı. Yağlı ipin ucunda kalbimle beraber sallanıyordu. Hıçkırıklarım arttı, o an ellerini saçlarımda hissettim. Saçlarımın kokusu eline sindi, uzun parmaklarına kazındı.

Burnumu göğsüne gömüp derin bir nefes çaldım kokusundan, bir daha teninden kokusunu alacağımı sanmıyordum. Ellerimi beline dolayıp parmaklarımı tenine gömdüm, benim olmayacak adamın göğsüne alnımı yaslayıp gözlerimi yumdum. Kalbimin orta yerine çakı gibi saplanan zehirli düşüncelerimle beraber daha sıkı sarıldım. Gerçekler umudumu katlederken zaman şahitlik yaptı bu anımıza. Dişlerimi sıktım, boğazımda büyük bir düğüm oluştu, yutkunamadım. Her şeyden habersiz olan adam belki saatler belki dakikalarca göğsüne yasladı beni, ona olan aşkımın acısını onda yaşamama izin verdi. Göğsünden yayılan huzur, körleşmiş düşüncelerimi bile susturdu. Sonra birdenbire buğulu sesiyle konuşmaya başladı.

"Bir zamanlar uzak bir diyarda bir kız yaşarmış."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Bana masal mı anlatacaksın?"

"Şişş!" Beni susturduktan sonra yanağıma düşen saçımı düzeltti.

"Bu kız öyle güzelmiş ki namı herkesin dilindeymiş. Gök mavisi gözleri, pamuğu andıran beyaz teni ve güneş gibi parlayan uzun, sarı saçları varmış. Güzelliği perilerle yarışan kızın yüzündeki kusuru, onun bir insan olduğunu gösterirmiş."

Belimdeki eli usulca sırtıma doğru çıktı. Masum ama içimi alev alev yakan bu dokunuşu, içimi titretse de görmezden gelip onu dinlemeye devam ettim.

"Bu kızın güzelliği arkadaşları tarafından çok kıskanılırmış, bu yüzden de onun iziyle alay etmeye başlamışlar. Kıskançlıklarını alayla örtmeye çalışmışlar. Tek bir arkadaşı hariç, hepsi onun çirkin olduğunu söylermiş."

Gözlerim siyah tişörtüne dalgınlıkla bakarken kaşlarım çatılmıştı. "Neden?" diye sordum.

"Çünkü yüzünde, yanağından çenesine kadar uzanan bıçak kesiği gibi derin bir iz varmış. Arkadaşları alay ettikçe kız içine çekilmeye başlamış, aynalardan kaçar olmuş. Öyle bir zaman gelmiş ki artık aynaya hiç bakmamış. Yanındaki arkadaşı ise alay etmese bile içten içe öyle çok kıskanıyormuş ki onu, her gün ölmesini dilermiş. Gel zaman git zaman bizim güzel kızımız kimsenin bilmediği dermansız bir aşka düşmüş. Sevdası öyle imkânsızmış ki zaten içten içe ölüyormuş. Kimse bilmese de içten içe eriyip bitiyormuş. Kanına zehir gibi karışan aşkı, onu her geçen gün usul usul öldürüyormuş."

Bu sözleri duyunca kalbime bir şey battı, o şey aynı zamanda soluk boruma saplanıp nefesimi katletti.

Titrek çıkan sesimle, "Çok mu imkânsızmış?" dedim.

Alaz başını olumlu anlamda sallayınca sakalları saçlarıma sürtündü. Bunu hissedince gözlerimi yumup iç geçirdim.

"Ona göre çok imkânsızmış. Çünkü arkadaşları yüzünden kendini çok çirkin görüyormuş ve âşık olduğu kişi, kralın bir tanecik oğluymuş. Zaman acıyla akıp giderken arkadaşı bu sevdayı nasıl oldu bilinmez, öğrenmiş. Sırf daha fazla zarar vermek için bir yalan uydurmuş, kızın yanına gidip kralın oğlunun çok güzel bir kızla evleneceğini söylemiş. Bunu duyan kız yıkılmış. Rivayete göre öyle çok ağlamış ki gözündeki yaşları bile kurumuş. Günler geçtikçe, acısı azalmak yerine katlanarak çoğalıyormuş. En son daha fazla dayanamayacağını anlamış. Evden çıkıp sevdiği adamı düşündüğü köprüye gitmiş. Taş köprünün üst kısmına çıkıp suya vuran yansımasına bakmış. Kendini görünce daha çok ağlamış, yüzündeki ize lanetler okumuş. Kendine duyduğu nefreti öyle büyümüş

ki kendine doğru yürümüş. Suyun üstündeki görüntüyü silmek istemiş. Gözyaşları suya aktıkça nehir çağlamış, kızı içine almak ister gibi yükselmiş. Öne doğru bir adım atmış, sonra bir adım daha atmış."

Gözlerimi sımsıkı yumdum, farkında olmadan parmaklarımı Alaz'ın tenine sapladım. Kız ölecekti, aşkı onu öldürecekti. Bedenim öyle gerilmişti ki dişlerimi kenetledim. Alaz saçlarımı okşayıp beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Tam düşeceği sırada, beline bir kol dolanıp onu hızla geriye doğru çekmiş. Kızı kurtaran kişi, halka bakmak için köye inen kralın oğluymuş. Kızın saçlarını görünce güzelliği karşısında gözleri kamaşmış. Büyülenen adımlarıyla ona doğru ilerleyen prens, kızın düşeceğini anlayınca, kolunu kızın ince beline dolayıp hızla kendine doğru çekmiş. Kızı düşmekten kurtarıp göğsüne hapsetmiş. İpek gibi saçları yüzüne çarpınca afallamış, kızın saçlarının kokusunu duyumsayınca şaşırmış. Saçları tüm çiçeklerin kokusunun karışımı gibi kokuyormuş. Gül yapraklarını andıran saçlarının dokusu gül yaprakları gibi narinmiş. Sonra gözlerini görmüş kızın, prensin nefesi kesilmiş, bir an öleceğini bile düşünmüş. Öyle masum öyle güzelmiş ki gök mavisi gözleri, prens görür görmez bu kıza âşık olmuş. Gözlerine daldığı an büyük bir yemin etmiş, *ne olursa olsun seni bırakmayacağım* diye. İnadıyla bilinen prens, dediğini de yapmış, onu hiç bırakmamış."

Sonra Alaz sustu, ben de sustum. İkimiz de bize kollarını açan sessizliğe sığınıp sustuk. Anlattıklarına inanmak, bu anda donup kalmak istiyordum fakat her şeyi izleyen zalim zaman hızla geçti. Öyle hızlı geçti ki tutamadım, durduramadım. Ne kadar uğraşsam da ağlamaktan ve onun yaydığı huzurdan dolayı göz kapaklarım bir süre sonra ağırlaştı. Yorgun bir hâlde başım göğsüne yaslı, saçlarımın arasında kaybolan elleriyle beraber bilincim beni uykunun kollarına sürüklerken tek düşündüğüm, imkânsız aşkın gerçeğe dönüştüğü masaldı. Ama masalların en bilinen özelliği gerçeküstü olmalarıydı.

Her şeye rağmen kafamın içinde dönmeye devam eden masal eşliğinde, en güzel düşümün güçlü kollarında uyuyakaldım. Belki de ayrı kalacağım en yakıcı düşümdü...

Sonbaharın cılız güneşi yüzüme vurunca uykumdan uyandım. Hafifçe doğrulup yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru attım. Dün gece yaşananlar aklıma gelince ciğerlerimi büyük bir nefesle doldurdum. Güneş doğunca gece yaşanan anılar bir istiridye kabuğuna saklanmış, yerini gerçeklere bırakmıştı. Yataktan kalkıp odamdan çıktım. Aşağıdan sesler geliyordu. Salona girince, Alaz'ı laptopunu çantasına yerleştirirken gördüm. Ağabeyim ise masadaki notlarını topluyordu.

"Günaydın," dediğimde gözler bana döndü.

Ağabeyim gülümseyerek, "Günaydın," derken Alaz sadece baktı. Nasıl olduğumu kontrol ediyor gibiydi. Ağabeyim çantasını alıp doğruldu.

"Ben kahve yapacağım, siz de içer misiniz?"

İkimiz aynı anda, "Hayır," deyince ağabeyim mutfağa ilerledi. Alaz, bilgisayar çantasını yere bırakıp bana doğru yürüdü. Ufak bir nefes alırken tam önümde durdu. Yakınlığı karşısında kalp atışlarım hızlanmıştı. Başımı geriye atıp ona baktım. Çelimsiz bedenim yanında ufacık kalıyordu, ona göre fazla küçük kalıyordum ya da hayır, o fazla iri kalıyordu.

Kaşlarını kaldırarak, "İyisin," dedi.

Eh, pek de iyi sayılmazdım. Bozuntuya vermeyen gülümsemeyle, "İyiyim," diye fısıldadım.

Gözlerindeki ifadeden anladığım kadarıyla bunu benden duymak onu rahatlatmıştı. Sertçe yutkunup, uyandığım andan itibaren beynimi kurcalayan soruyu dile getirdim.

"Şey, dün gece kötü olduğumu nasıl bildin?"

Ellerini ensesine yerleştirdi.

"Uyanıktım ve sesin geliyordu." Bir an sustuktan sonra daha kısık bir sesle devam etti. "Çığlık atıyordun."

Diyecek bir şeyimiz olmadığı için ikimiz de sustuk, kanayan yaralarıma şahitlik ettiği gerçeği beni yutarken susmaktan başka ne yapacağımı bilememiştim. Gözlerindeki şefkat, kalbimi yerinden söküyordu. Başını yana doğru eğdi, saçından bir tutam alnına döküldü, uzanıp düzeltmek istedim. Kendime engel olmak için tırnaklarımı sertçe avucuma geçirdim. Ona dokunamazdım, böyle bir hakkım yoktu.

"Karmen," diye fısıldayınca gözlerim anında gözlerine çıktı. Kısık, buğulu sesinden adımı her duyduğumda içime ılık bir şeyler akın ederdi, her şeyi unutturan bir şeydi bu.

Onun gibi, "Efendim?" diye fısıldadım. Onun kendinden emin çıkan sesine karşın benim sesim titrek ve güçsüz çıkmıştı.

Herkese sert mesafeli bakan gözleri, sıcak bir ifadeyle bana bakarken, "Bunu da atlatacaksın," dedi.

Sessiz kalıp bakışlarını içime çektim. *Sadece bana böyle yumuşak böyle sıcak bak.*

"Biliyorum."

Alaz, geriye doğru bir adım attı. Ardından kapıya doğru ilerlemek için hareketlendi, ağabeyimin yanına gitmek için yürümeye başladı. Durdum ve sadece onu izledim. Alaz dakikalar içinde ağabeyimle beraber gitti, bana gönlü boş gelen adam, yüreğimi de alarak öylece gitti. Dönüşü olmayan gidişlerde esir kaldım, iznim olmayan sevdanın ağıtlarını ilk o gün yaktım. Buna izin veremezdim, öylece yanmayı göze alamazdım. Her şey bu kadar tazeyken ipleri tutmalıydım. Oluru olmayan aşkta yanmamak için buna mecburdum. Çünkü ölüm anı geldiğinde beni masalın içindeki kızı kurtaran bir çift kol orada olmayacaktı ve ben göz göre göre düşecektim. Bu yüzden daha yolun başındayken aklımı başıma toplamalıydım.

Yine de arkasından bakarken gözümden süzülen bir damla yaşı tutamadım. Söz konusu Alaz Toprak olunca o

gözyaşı tanesini hiç tutamayacağımı içten içe bilmek ise beni hep kahredecekti.

"Hey! Yine nereye daldın?"

Bakışlarımı, boş boş baktığım kırmızı, bağcıklı botlarımdan çekip Tuğba'ya çevirdim. Merakla yüzüme bakıyor, bir yandan elini gözümün önünde sallıyordu.

"Elini gözüme sokacaksın," dedim gülerek.

Tuğba bu sözlerim üzerine ofladı. "Abartma be! Hem, nereye daldın sen öyle? Tüm gün böyleydin."

Bakışlarımı, okulun bahçesindeki yaprakları döküldüğü için çıplak kalan ağaca dikip yavaşça omuz silktim. "Sınav yaklaşıyor."

"Ay hatırlatma lütfen, şu an moralimi bozmak istemiyorum."

Bu tavrına gülümseyip yan gözlerle ona baktım. Elini cebine koymuş, ısınmak için âdeta zıplıyordu. Bu yüzden kahverengi kısa saçları etrafında uçuşuyordu. Soğuktan titreyen ince dudakları ise morarmış, esmer teni kızarmıştı.

"Üşümüşsün."

Bana düz düz baktı. "Evet, son beş dakikadır dediğim gibi üşüdüm."

Bu hâli fazlasıyla komik göründüğü için gülmeden edemedim.

"Tamam, hadi sınıfa gidelim."

Sırtımı yasladığım duvardan koparıp yürümeye başladım.

"Sonunda! Alaz Bey ile ilgili bir gelişme var mı?"

Kalp atışlarım adını duyduğum gibi hızlandı. Başımı iki yana doğru salladım. "Gittikçe âşık olmam dışında yok."

Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. "Kıyamam ya!"

Tuğba 1.75 boyunda olduğu için yanında kısa kalmıştım. Benden neredeyse yedi santim uzundu. Başımı göğsüne yasladım. Soğuk havadan derin bir nefes çektim içime. Hava bulutluydu, yağmur yağacak gibi duruyordu.

Mutlulukla, "Yağmur yağacak," diye mırıldandım.

"Ah hayır, lütfen yağmasın!"

Tuğba, benim aksime yaz mevsimini seviyordu. Beraber okulun içine girince yüzüme çarpan sıcak hava, uyuşan ellerimi ve yüzümü sızlattı. Parmak uçlarım soğuktan dolayı kızarmıştı, ellerimi ısınması için birbirine sürttüm. Tuğba ile sınıfa girince cam kenarında telefonuyla uğraşan Cansel yanımıza geldi.

"Donmuş gibisin," dedi gülerek.

Tuğba alayla ona bakarken, "Hiç farkında değildim!" diye söylendi.

Cansel siyah saçını arkaya atarken, "Huysuz," diye mırıldandı.

Tuğba ona dil çıkarıp, "Süslü," deyince bu hâllerine gülmeye başladım. Tuğba cidden tam bir huysuz, Cansel ise tam anlamıyla bir süslüydü. Cansel'in saçlarını bir gün dağınık görmediğimiz gibi yüzünü de asla makyajsız göremezdik. Her daim beyaz teni bakımlı, yeşil gözleri maskara sayesinde daha vurgulu bir hâldeydi. Hocaların uyarısına rağmen renkli giyinmekten de çekinmiyordu.

"Siz didişin, ben yerime geçiyorum."

İkisinin yanından ayrılacağım sırada Cansel gelip koluma girdi. Tiz sesiyle, "Kaçmasana ya!" diye cırladı. Cansel'in boyu anca 1.60 boylarında olduğu için yanımda ufak kalıyordu ama asıl komedi Tuğba'nın yanına gelince oluyordu. Aralarında on beş santim fark vardı.

"Karmen, ağabeyin nasıl?"

Niyeti belli olan Cansel'e bakıp, göz kırparken, "Hayırdır? Ne yapacaksın ağabeyimin durumunu?" dedim.

"Of Karmen, gıcıklık yapmasana!"

Yanımıza gelen Tuğba, sinsice sırıttı. "Yap Karmen, yap. Kız, hem sen kim, Arslan ağabey kim? Fazla yüksek uçuyorsun."

Cansel yüzünü asınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Başımı olumlu anlamda sallayıp, "Ne kadar güzel olsan da ağabeyim sana o gözle bakmaz be Cansel," deyince gözlerini devirdi.

Kolunu çekti. "Aman be bakmasın!" deyip maşayla şekillendirdiği uzun saçlarını geriye doğru attı. "Ben baksam yeter."

Bu sözü üzerine hep beraber kahkaha atmaya başladık. Ta ki hoca sınıfa gelip bizi uyarana kadar. Son ders zili çalınca, beyaz trençkotumu üstüme alıp çantamı sırtıma astıktan sonra hızla sınıftan çıktım. Okul bahçesine adım atınca ilk fark ettiğim şey, yağan yağmur oldu. Bunu görünce mutlulukla iç geçirdim. Boşalan okul bahçesini umursamadan, orada daha fazla kalıp yağmurun tadını çıkardım fakat çalan korna sesi beni çağırıyordu.

Yüzümdeki gülümsemeyle bahçe kapısından çıktığımda ağabeyimin arabasını görmeyi beklemiyordum. Şaşkınlıkla ona doğru ilerleyince arabada tek olmadığını anladım. Birkaç adım sonrasında arabanın içindekinin Alaz olduğunu gördüm. Yaşadığım şaşkınlık artmakla kalmamış, kalbim göğüs kafesimin içinde delice bir ritim tutturmuştu. Şaşkınlıkla arabanın kapısını açıp arka koltuğa yerleştim. İkisi bana dönünce gözlerimi Alaz'a çevirmemeye büyük özen gösterdim. Elimden geldiğince ondan uzak duracaktım.

"Hoş geldin, ufaklık."

Kaşlarım çatılı bir hâlde, ağabeyimin gülümseyen hâline bakarken, "Burada ne işiniz var?" diye sordum.

Ağabeyim önüne dönüp, arabayı çalıştırırken, "Halil amca, babamı almaya gidince ben de seni almaya geldim," dedi sakin bir tavırla.

Babam yaşadığım o olaydan sonra okula şoför aracılığıyla gidip gelmeme karar vermişti. Arabanın sıcaklığı yüzünden sızlayan ellerime baktım.

"Neden?" diye sorarken sakin olmak için büyük çaba sarf ediyordum çünkü her an bana bakıcılık yapmaları karşısında öfkeleniyordum.

"Ne neden?" diye soran ağabeyimin dikiz aynasından gözlerine baktım.

"Neden beni almaya geldin ki? Eve tek başıma da gidebilirdim. Eskiden olduğu gibi."

Ağabeyim nefesini dışarı verip sakince, "Karmen biliyorsun-" deyince sinirle, "Ne Karmen?" diye patladım.

Derin bir nefes alıp, "Ağabey," derken daha sakin bir ifadeyle gözlerine bakarak devam ettim. "Bunaldım." Bir an için susup doğru kelimeleri bulmak için bekledim. "Bu yoğun ilginiz beni daraltıyor, hiçbir zaman eski normalliğime ve hayatıma dönemeyecek gibi hissediyorum. Annem, babam, şoförüm, sen! Hatta Alaz bile." Alaz'ın şaşkın bakışları bana dönse bile ona bakmamaya kararlıydım, bu yüzden gözlerimi ağabeyimin üzerinde tuttum. "Beni en iyi anlayan olmalı ve üstüme gelmemen gerektiğini bilmeliydin. Benim yüzümden işini, derslerini aksattığını görebiliyorum."

Ani çıkışım, arabada gergin bir hava oluşturmuştu fakat umursamadım. Bu hâllerine artık bir son vermeliydiler. Ağabeyim sessiz kalıp arabayı eve sürdü. Bakışlarımı cama çevirip ıslak caddeleri izlemeye başladım. Yağmur çok güzel yağıyordu. Araba durunca çantamı omzuma taktım. Ev okula fazlasıyla yakın olduğu için kısa sürede eve ulaşmıştık. Onları beklemeden arabadan indim.

İkisi de hemen arkamdaydı. Eve girince ağabeyim, "Karmen konuşalım," dedi.

Çantamı ve montumu çıkarttıktan sonra beraber salona geçtik. Ağabeyime saygım, sevgim gibi sonsuz olduğu için söylediklerini ikiletmezdim, ne kadar kızgın ya da haklı olsam bile. Çünkü biliyordum ki o her daim benim iyiliğimi düşünüyordu. Ağabeyim hiçbir şey demeden yanıma geldi. Gözlerime bakıp yavaşça konuşmaya başladı. "Ben sadece küçük kız kardeşimi korumak istiyorum. Haklısın, biliyorum ama elimde değil. O gün olanlar aklımdan çıkmıyor, tekrar öyle bir şey yaşanır diye ödüm kopuyor."

Polis karakolundaki dağılmış hâlimden bahsediyordu. Beni üstüm başım dağılmış bir şekilde görmek onu perişan etmişti.

"Öyle bir şey, bir daha yaşanmayacak," dedim soğuk bir sesle.

"Biliyorum ama korkuyorum. Korkuyoruz, bu yüzden bu hassasiyetimiz. Haklı olsan da bizi anla, olur mu?"

Ben onları anlıyordum, işin garip yanı onlar beni anlamıyordu. Konuşmak için dudaklarımı araladığım sırada cep telefonu çalmaya başladı. Ağabeyim cebinden telefonunu çıkardı. Cevaplarken salondan çıkıp konuşmaya başladı. Ağabeyim odadan çıkınca Alaz'ın varlığının verdiği yoğunluk hücrelerime sızdı fakat bakmaya cesaret edemiyordum. En iyisi yanından ayrılmaktı. Ondan uzak durmak adına odadan çıkmak için hareketlenince onu önümde buldum.

"Karmen?"

Adımı duyunca içim titremişti. Gözlerimi yummamak için kendimi zor tuttum.

"Efendim?" diye mırıldandım.

"Neden bana bakmıyorsun?" diye sorduğunda bir an ne diyeceğimi bilemedim.

"Odama gideceğim."

"Hâlâ bakmıyorsun." Sesindeki şaşkınlık, elle tutulur cinstendi. Bu tavırlarıma bir anlam veremiyor olmalıydı. Ama

bakamazdım, bakarsam her şeyi koyuverir, o gözlere dalıp giderdim. Sonra da yanardım işte, yanmamak için bakmadım. İkimizi olası bir saçmalığın içine çekmemek için bakmadım.

"Ufaklık?"

Bu kelimeyi duyana kadar sözlerime sadık kalacak ve ona bakmayacaktım, gerçekten bakmayacaktım. Fakat bana yine ufaklık demişti. Söyleme dememe rağmen bana yine o aptal kelimeyle seslenmişti. Öfke beni ansızın yakaladı ve hızla kuşattı. Dişlerimi sıkıp sinirle yüzüne baktım.

"Bana öyle seslenme!" diye soludum.

Yüzündeki keyifli ifade, bir an için afallamama neden olsa da şu an öfke, daha somut ve hükmediciydi.

"Sadece ufaklık dediğim zamanlarda bakacaksan şayet, bu kelimeyi keyifle kullanırım."

Keyifli ses tonu, normal şartlar altında olsa gerçekten hoşuma gider, gözlerindeki eğlenceli pırıltılar beni içine çekip sarıp sarmalardı fakat hayır, şu an ise sinirlerimi bozuyordu.

"Alaz ciddiyim, bana bir daha öyle seslenme."

Alaz düşünceli bir ifadeyle alt dudağını kaşıdı. Yüzündeki ifadeden gülmek istediği belli oluyordu.

"Peki, ancak sen de seslendiğim zaman bana bakarsan bunu yapmam."

Hızla başımı sallayıp gözlerimi kızarmama neden olacak kadar dikkat çeken dudaklarından çektim.

"Anlaştık o zaman," deyince gözlerine bakıp tekrar başımı salladım.

"Bu konuyu hallettiğimize göre ağabeyine ya da babana kızma, onlar sadece seni düşünüyor. Daha çok küçüksün ve yaşamaman gereken şeyleri yaşadın. Bırak yanında olsunlar."

Alaz, ağabeyim gibi hep yanımda olacak ve ondan uzak durmamı imkânsızlaştıracaktı. Sadece ağabeyim gibi... Benden uzak durması gerekiyordu, ben duramazdım ama o durmalıydı.

Bu yüzden kalbimin serzenişi eşliğinde dilimi yakan kelimeler dudaklarımdan zorlukla döküldü.

"Bundan sana ne? Seni ne ilgilendiriyor? Benim ağabeyim değilsin, benim hiçbir şeyim değilsin!"

Şaşkınlıktan irileşen gözlerinden gözlerimi kaçırıp yanından uzaklaşmak için bacaklarımı hareketlendirdim. Alaz hayatımda görüp görebileceğim belki de en gururlu insandı ve inatçıydı. İstenmediği yerde durmaz, böyle lafları, şımarıklığı kaldırmazdı. Hatta bence sert görünümü altında azıcık hassas ve kırılgan bir oğlan çocuğu vardı. Hayata karşı daima dik duran, çabalayan bir oğlan çocuğu... Ve benim laflarım, Alaz'a değil belki ama o çocuğa ulaştı, gözlerindeki hayal kırıklığına neden oldu. Bana verdiği değeri söküp attı. Ben, bile isteye onu kendimden uzağa fırlattım, artık bana ağabeylik yapmak için bile yanımda olmayacaktı. Tam da istediğim gibi...

ÖLÜ ÇİÇEKLER

Cama düşen yağmur damlası hızla kaydı, parmağımın ucunu camın soğuk yüzeyine yasladım. Yağmurun camda bıraktığı izi takip ederken yeni bir damla daha kaydı. Gittikçe hızlanan yağmurun huzur verici senfonisini dinledim. Gözlerimi kapatıp alnımı camın soğuk yüzeyine yasladım. Göğsümün altında acıyla atan kalbim, sadece şu anlarda huzur buluyordu. Titrek bir nefes aldım, o günden sonra kalbimde çöreklenen ince sızı hiç geçmiyordu. Orada bir yangın başlamıştı, dinmiyordu. En acısı ise yangının fitilini benim ateşlemiş olmamdı. Sanırım o yangının verdiği sızıyla yaşamayı öğrenmeliydim. Avucumun içini cama yasladım, o gün Alaz ile öyle konuşmamalıydım. Sıkıntılı bir iç çektim. O sözleri söyledikten sonra dermansız bir ateşe düşen yüreğim kavruluyordu. Günlerdir yüzüme bakmıyordu. Bu durum kalbime bir kıymık gibi batmış, her geçen günle beraber kıymık daha derine saplanıyordu.

Neredeyse on gündür bu durumdaydık. Düşüncelerim kalbimi boğarken, yaşlar dolan gözlerimi açıp camdan uzaklaştım. Sadece içimdeki bu yangının bitmesini istiyordum artık.

Odamın kapısı açılırken dağılan düşüncelerimle kapıya döndüm.

"Günaydın."

Annemin yanına giderken, gülümseyerek, "Günaydın," deyip yanaklarına kocaman birer öpücük kondurdum.

Gülümseyip bana baktı. Kahverenginin açık tonuna ev sahipliği yapan gözleri yumuşacık bakıyordu.

"İyi görünüyorsun," derken sesindeki umut kırıntıları kalbime battı.

Sertçe yutkunup, "İyiyim," dedim. Kâbuslarım azaldığı için bu aralar daha iyi uyuyabiliyordum.

Annem hafifçe gülümsedi. "Hadi kahvaltıya inelim," deyince başımı olumlu anlamda salladım.

"Tamam, yüzümü yıkayıp geliyorum."

Annem odadan çıkınca, odamdaki küçük banyoya girip ihtiyaçlarımı giderdim. Az önce uyandığım için dağılan bal rengi saçlarımı rastgele bir topuz yaptım. Üstümdeki ayıcıklı pijamamı çıkarmadan aşağı indim. Salona doğru yürürken telefonuma gelen mesajları okuyordum. Tuğba, dışarı çıkmak istediğini anlatan en az on tane mesaj atmıştı. Tabii mesajı dün atmıştı ama benim bakmaya anca fırsatım olmuştu. En son, *mesajıma bak*, diye büyük harflerle yazdığı yazıyı görünce kıkırdamaya başladım. O sırada kafamı telefondan kaldırıp karşıya baktım. Onu karşımda görünce gözlerim kocaman açıldı. Alaz, o buradaydı. Nefesim soluk borumda çakılı kaldı. Bahçeye bakan balkonda, arkası dönük bir şekilde sigara içiyordu. Acaba rüya falan mı görüyordum? Ah, hayır, rüya olamayacak kadar gerçekçiydi!

Dağınık saçları, koyu renk kıyafetleriyle karşımda duruyordu. Bedenimde ufacık karıncalar geziyor gibiydi. Günlerdir onu doğru düzgün görmemiştim. Şimdi onu karşımda görmek, içimdeki özlem ateşine su dökmüştü. Yüzümde oluşan gülümsemenin aksine dolan gözlerimle ona doğru yürüdüm. Şu an sadece o vardı, eksenimin güneşiydi, ben de o güneşe çekiliyordum. Fakat o kadar şaşkın ve ona odaklanmıştım ki önüme bakmadan yürüdüm ve bahçe ile salon arasındaki yere kadar uzanan cama sertçe çarptım.

Dudaklarımdan acı dolu bir "Ah!" sesi, cama çarparken çıkan sese karıştı. Alnım ve burnuma keskin bir acı saplanırken geriye doğru sendeledim. Anında herkes başıma toplanmaya başladı, acıdan sulanan gözlerimi yumup elimi alnıma götürdüm. Çok acımıştı! Her şeyden kötüsü rezil olmuştum.

"Kızım, iyi misin?"

Annemin endişeli sesini duyunca, gözlerimi açmadan başımı salladım. Sesi duyunca gelmiş olmalıydı.

"Ya ama bu camlar neden bu kadar şeffaf ki?"

Annem ile beraber yanımıza gelen ağabeyim kahkaha atmaya başlayınca gözlerimi açtım. İçeri giren Alaz, gülmemek için birbirine bastırdığı dudaklarıyla bana bakıyordu. Burnunun ucunu kaşıyıp gülmemek için öksürmeye başladı. Alnımı ovalarken büktüğüm dudaklarımla ona baktım. Kısa bir an bana gülen anneme baktıktan sonra bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

Dudaklarımı sarkıtırken, "Sen de gül, kalmasın içinde," dedim.

Başını iki yana sallayıp boğazını temizledikten sonra, "Öyle bir planım yoktu," dedi.

Sesindeki eğlenen tını, yüzümde içten bir gülümseme oluşturdu. "Belli oluyor."

Ağabeyim yanıma gelip kolunu omzuma attı. Teması karşısında bir an irkildim, kasılan bedenimi gevşetmek için derin bir nefes aldım. O ağabeyimdi ve bana zarar vermezdi. Kâbuslarım azalınca tanıdığım insanların bana dokunması daha kolay bir hâle gelmişti. Yine de çok fazla geriliyordum.

"Gülmeyin kardeşime," dedikten sonra eğilip başımın üstünü öptü.

Gerginliğimi belli etmemek adına ters ters yüzüne baktım. "Dedi, en çok gülen kişi," deyip somurttum.

"Hadi kahvaltıya."

Annemin sesi üzerine ağabeyim kolunu çekmeden yürümeye başladı. "Bir yerini falan çarparsın, en iyisi beraber yürüyelim."

Ağabeyimi öfkeyle itelesem de görmezden geldi. Alaz bir adım önümden gidiyordu. Geniş sırtına bakıp iç geçirdim, aylar sonra ilk defa bana tepki vermişti. Onu kendimden uzaklaştırmak, hayatımda yaptığım en büyük yanlışlardan biriydi. Yaptığım hata, her gün kıyıya vuran dalga gibi kalbime vuruyor; acı, zihnime sıçrıyordu. Böyle anlarda ondan uzak durmanın ne kadar mantıklı olduğunu sorguluyordum. Çabalamadan vazgeçmek... Ama boşa bir mücadeleye girmekten korkuyordum. Sanırım bu yüzden en baştan kaybetmiştim onu.

"Otursana kız, ne düşünüyorsun öyle kara kara? Yoksa tekrar düşmekten mi korkuyorsun?"

Cümlesini gülerek bitiren ağabeyime ters ters baktım. "Ya anne, oğluna bir şey söylesene!" diye cırlayıp sandalyeye oturdum.

Öfkem, ağabeyimi daha çok eğlendirirken ayılmak için çay içmeye başladım. Zaten o karşımdayken çay içmekten başka bir şey yiyemezdim. Herkes yemeye başlayınca ilgi üzerimden dağılmıştı. Bu fırsatı değerlendiren gözlerim, kaçamak bakışlarla onu izledi. Özlediğim ayrıntılarını içime çektim. Alaz sessiz biriydi, genelde dinlerdi, güzel dinlerdi. Konuşunca ise herkes susar, onu dinlerdi. Ağabeyimden küçük olmasına rağmen ikisinin düşünceleri hep çok uyumluydu. Nadiren gülerdi, gülünce gözleri kısılır, yok olurdu. Ben de ona dalar giderdim o anlarda, ona kapılmamak elimde değildi. İznim olsa hiç bıkmadan izlerdim. Saatlerce dinlerdim onu. Tok güçlü bir sesi vardı, sesini dinlemeyi sevdiğim için susmasına, sessiz biri olmasına çoğu zaman kızıyordum. Yine de en çok bu huyunu seviyordum. Güzel adamdı Alaz, çok da güzel sevilirdi.

Bakışları bir an bana takılınca göz göze geldik. Toprak rengi gözlerine bakınca dişlerimi kenetledim, eskisi gibi sıcak bakmıyordu bana. İstediğim gibi uzak duruyordu.

Bir yabancı gibiydi... İçime dolan hüzün yüzünden bakışlarımı kaçırdım. Bu soğuk bakışlara dayanamıyordum.

"Saat geç olmuş, kalkalım biz."

Ağabeyimin sözlerini onaylayan Alaz, ayağa kalktı. Kaşlarımın çatılmaması için büyük uğraş verirken ayağa kalktım. Gitmesini istemiyordum.

"Oturun oğlum, aceleniz ne?"

Ağabeyim annemin yanağına ufak bir öpücük bırakırken, "Çok işimiz var," dedi.

Alaz ve annem, salondan çıkarken arkalarından mahzun gözlerle bakıyordum. Gitmişti yine.

"Karmen?"

Bakışlarımı adımı seslenen ağabeyime çevirirken ufak bir gülümsemeyle, "Efendim?" diye sorunca yanıma geldi.

Yüzünde hınzır bir gülümseme vardı.

"Bugün Alaz'ın doğum günü, arkadaşlarla sürpriz bir şeyler yapacağız, sen de gel, güzelim."

Bakışlarım kocaman açılırken aralık dudaklarımla yüzüne baktım. Şaşkınlıkla, "Ben mi?" diye soludum.

Ağabeyim yumuşak bakan gözleriyle başını aşağı yukarı salladı. "Değişiklik olur sana da. İstersen Tuğba da gelsin."

Açık ağzımı kapatıp ufak bir nefes aldım. Dünden heveslı görünmemek için büyük bir mücadele verirken cılız bir sesle, "Bilmem," dedim.

Ağabeyim salondan çıkmadan evvel, "Sana adresi mesaj olarak atarım," dedi.

Onun doğum gününe gidecektim! Heyecanla sırıtmaya başladım, böyle bir fırsatın ayağıma kadar gelmiş olmasına inanamıyordum. Masanın üstünden telefonumu alıp hızla

merdivenleri arşınlamaya başladım. Yolda birkaç kez tökezleyip düşme noktasına geleceğimi umursamayacak kadar heyecanlanmıştım. Tuğba'yı arayıp, açmasını beklerken, odama girip giysi dolabımı açtım. Mor kazağımı ve dar siyah kotumu aldığım sırada Tuğba telefonu açtı.

"Kızım, sabahın köründe ne istiyorsun acaba?"

Sinirli sesini duyunca sesli bir şekilde güldüm. "Hemen uyanıyorsun, işimiz var."

"Ne işi ya, sabah sabah!"

Yüzümde sinsi bir sırıtma oluştu. "Çok önemli işlerimiz var, çok!"

Tuğba ile elimizdeki poşetlerle erkek giyim mağazasına girdiğimizde kelimenin tam anlamıyla bitmiştim. Ayaklarım sızlıyordu, çok yorulmuştum. Yine de yorgunluğumu görmezden gelip heyecanla kıyafetlere bakmaya başladım. Ona gömlek alacaktım, benim onun için seçtiğim bir şeyi üstünde görmeyi çok istiyordum. Bunun düşüncesi bile içimi ısıtmaya yetmişti.

"Hadi ama Karmen, seç artık!"

Tuğba'ya bakmadan, "Tamam, seçiyorum işte," dedim.

Tuğba oflayarak, "Çok yoruldum!" diye söylenince elime aldığım siyah gömlekle ona döndüm.

"Dışarı çıkmak isteyen sen değil miydin?"

Oflayıp sırtını duvara yasladı. Düz saçları dağılmış, esmer teni solmuştu. Gerçekten yorgun görünüyordu.

"Benim dışarıdan kastım sabahın köründe kalkıp alışverişe gitmek değil, öğleden çok sonra bir kafeye gidip saatlerce oturmaktı."

Gülerek, "Tembel," deyip gömleklere bakmaya devam ettim. Gözüme koyu lacivert renginde olan gömlek çarptı. Rengi çok güzeldi ve ona çok yakışırdı.

Sevinçle, "Buldum!" diye şakıyınca, Tuğba başını telefondan kaldırmadan, "Sonunda!" dedi.

Ona dil çıkartıp gömleği almak için kasaya gittim. Fizikleri ağabeyimle benzediği için aynı beden almıştım, umarım olurdu. Bir an önce üstünde görmek için sabırsızlanıyordum. Mağazadan çıkınca saatin beş olduğunu gördüm. Ağabeyim saat yedide olduğunu söylemişti, eve gidip hazırlanmalıydım. Tuğba'yı da benimle gelmeye ikna edince beraber bizim eve geçtik.

Anneme kısaca selam verdikten sonra benim odama geçtik, bu gece güzel olmalıydım.

Önce banyoya gidip kısa bir duş aldım. Saçlarımın kurumasını beklerken ela rengi gözlerimi ortaya çıkaran makyajımı yapmaya başladım. Yaklaşık yarım saat süren makyajımın ardından, Tuğba'nın yardımlarıyla uzun saçlarımı düzleştirip sıkı bir atkuyruğu şeklinde bağladım. En son olarak da bugün aldığım elbisemi yatağımın üstünden alıp seri hareketlerle giymeye başladım. Straplez modelindeki gri, dizlerimin üstünde biten elbise, göğüs kısmımı ve ince belimi korse gibi sıkıca kavrıyor; dizlerime doğru ise genişliyordu. Üstündeki gri tülü ise boynumdan bileklerime kadar balon kol modelinde iniyordu. Kısılı gözlerle elbiseyi inceleyen Tuğba'ya döndüm.

"Nasıl oldum?"

Tuğba başparmaklarını havaya kaldırıp ıslık çalmaya başladı. "Ateş parçası gibi!"

Sözlerine kıkırdayarak, tepki verirken, "Hadi sen de hazırlan," deyince gözlerini devirip bugün aldığı kıyafetleri yatağın üstünden aldı.

"Bana yirmi dakika ver, bebeğim," dedikten sonra aldığı kıyafetleri dediği hızda giymeye başladı. Dar bir siyah kot ve

üstüne askılı bluzunu giydikten sonra sabah yaptığı makyajını tazelemeye başladı. Yatağın üstüne oturup bugün aldığım süet mor rengindeki, ipli, kalın topuklu stilettolarımı ayağıma geçirdim. Tam yataktan kalktığım sırada Tuğba bana dönüp, "Hazırım," dedi.

İrileşen gözlerimle ona döndüm, ben bir buçuk saattir hazırlanıyordum, onun bu kadar kısa sürede hazırlanması haksızlıktı.

"İnanılmazsın," deyince göz kırpıp, "Biliyorum," dedi.

Ardından topuklu ayakkabılarını da giyince bacakları boyum kadar oldu. Aslında kısa bir kız değildim ama Tuğba fazla uzundu.

"Hadi gidelim, sıkıldım."

Suratımı asıp, "Gidelim sırık," deyince sırıtıp kolunu omzuma doladı.

"Üzülme bebeğim, büyüyünce senin de olur."

Sözlerine gülerken beraber aşağı indik. Saat geç olduğu için şoförümüz Halil amca bırakacaktı bizi. Tam kapıdan çıkacağımız sırada yanımıza gelen anneme döndük.

"Bu ne güzellik böyle!"

Küstah bir ifadeyle, "Her zamanki hâlimiz," deyince annem gülümseyen yüzüme baktı. Sonra gelip bana sarıldı. Şaşkınlıkla bakarken, annem sarıldığı hızda geri çekilip, "Hep böyle gülsün gözlerin," dedi.

Ne diyeceğimi bilmeden sadece yüzüne baktım. Zor günler atlatmıştık. Her gece çığlıklarla uyandırmıştım onu. Dişlerimi sıktım, umarım bir daha o günlere dönmezdim.

"İyiyim ben," dedim boğuk bir sesle.

Annem geri çekilip, "Ay hadi, gidin bakalım," dedi gülümseyerek.

Tuğba ile beraber evden çıktık, hava akşamları iyice soğuyordu.

"Bana neyin olduğunu ne zaman anlatacaksın?"

Tuğba'nın sözlerini duyunca adımlarım aksadı. Bir an ne diyeceğimi bilemediğim için donup kalmıştım. Taciz olayını, ailem haricinde kimse bilmiyordu. Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim.

"Ben iyiyim, sadece zor bir ergenlik o kadar," deyip yüzüne bakmadan yürümeye başladım.

"Öyle olsun bakalım," deyip beni takip etmeye başladı.

Şahit olanlar hariç kimse bir şeyi bilmiyordu ve söylemeyi düşünmüyordum. Birilerine söylemek, tekrar o anları yaşamak demekti ve ben bunu istemiyordum.

Arabaya yerleşince, bakışlarımı cama çevirip, akıp giden yolu izlemeye başladım. Nedense içimde tuhaf bir his vardı. Nasıl isimlendireceğimi bilmesem de tam anlamıyla mutlu olmama izin vermiyordu bu his. Yine de moralimi bozmayacak, elime geçen bu güzel fırsatı değerlendirecektim. İçli bir nefes aldım, birazdan onu göreceğimi bilmek kalp atışlarımla oynuyordu. Alaz'ın içime düşen aşkı, günden güne açan bir çiçek gibiydi. Onu gördüğümde çiçek öyle coşuyordu ki nefes dahi aldırtmıyordu. Alt dudağımı sertçe ısırdım, heyecandan dolayı bedenimi ateş basıyor, avuçlarımın içi terliyordu. Acaba beni görünce nasıl bir tepki verecekti?

Beynimi kemiren düşüncelerin arasından Tuğba'nın "Geldik," dediğini duydum.

Elimi uzatıp arabanın kapısını açtım. Derin nefes alıp kendime sakin olmam gerektiğini telkinledikten sonra arabadan indim. Etraf kararmış, otelin ışıkları etrafı aydınlatıyordu.

Tuğba ile beraber otelin girişine doğru yürürken lobide duran ağabeyimi gördüm.

Aynı anda bakışları bana döndü, sıcacık bir ifadeyle gülümsedi. Yanımıza gelince onu inceledim. Siyah gömleği, aynı renk kotu ve dağınık kumral rengi saçlarıyla çok yakışıklı duruyordu.

"Ağabey?"

"Bu ne güzellik böyle?" diyen ağabeyimin sözleri üzerine kocaman gülümsedim.

"Teşekkür ederiz."

Ağabeyim, Tuğba'ya dönüp, o nefes kesici gülümsemelerinden sunup, "Hoş geldin," dedikten sonra bizi doğum günü partisinin yapılacağı yere götürmek için önden yürüdü. O sırada Tuğba kulağıma eğildi.

"Yalnız ağabeyin cidden çok iyi, Cansel'e hak vermemek elde değil."

Tuğba'nın kısık sesle mırıldandığı sözleri duyunca gülmemek için kendimi zor tuttum.

Ağabeyimler, Alaz'ın doğum gününü kutlamak için otelin gece kulübünü kapatmışlardı. Okuldan olduğunu tahmin ettiğim insanlara bakarken Alaz'ın henüz gelmediğini gördüm.

Bakışlarım etrafta dolanınca içime akın etmeye başlayan kıskançlık duygusu beni kıskıvrak yakaladı. Bu kadar kızın içinde, olmayan şansım eksilere düşüyordu. Etraf inanılmaz güzel ve onun yaşına uygun kızlarla doluydu. Bu kızlar varken neden arkadaşının kardeşine baksındı ki? Hem de daha liseye giden kardeşine! Hırstan dudaklarımı ısırmaya başladım. Gerçekten ağlamak istiyordum. O an bir alkış tufanı kopunca arkamı döndüm. Oradaydı.

Onu görünce düşüncelerim buhar olup uçtu, ondan başka herkes anında silindi. Sadece o kaldı. Güzel duruşu, sert bakışlarına bulanan şaşkınlık pırıltılarıyla öylece etrafa bakıyordu. Neler olduğunu anlayınca yüzüne bulanan utancı kimse anlayamazdı. Ancak onu çok iyi tanıyanlar fark ederdi ve Alaz Toprak şu an ilgi odağı olmaktan deli gibi rahatsız oluyordu.

Utancını ifadesiz bakışlarının arkasına gizleyip ona sarılan ağabeyime sarıldı. Durup onu izledim. İnsanların ilgisiyle başa çıkmak için kısa cevaplar verişini, gözlerini kaçırışını, insanları dinlerken çatılan kaşlarını izledim. Yüzümde silik bir

gülümseme oluşurken her anını, her tepkisini belleğime kazıdım. Neredeyse yarım saat boyunca insanlar onun doğum gününü kutladı. Onu kimseyle paylaşmak istemeyen yanım kıskançlıktan kavruldu. İnsanlar onu seviyordu ve açıkça gösteriyordu, benim buna bile iznim yoktu. Onu sevmeye ne hakkım ne iznim vardı.

"Ben lavaboya gidiyorum," diyen Tuğba'ya sadece başımı eğerek cevap verdim.

Onu arkadaşlarıyla görmek gerçekler yüzüme acımadan çarpmıştı. Alaz bana birkaç beden büyüktü. Gözlerim dolmaya başlarken beni gördü, gözlerini görünce gözümdeki yaşlara inat hafifçe gülümsedim. Ona bakarken gülümsememek zaten mümkün değildi.

Sen bilmesen de senin için sana geldim.

Bana hafifçe gülümseyince yüz bulan yanım, ona doğru yürümem için zorladı beni. Elimdeki mor çantamı sıkıca tutarak titrek adımlarla ona doğru ilerledim. Dizlerim titriyordu, kalbim öyle hızlanmıştı ki kuş gibi çırpınıyordu. Yanına varamadan, esmer bir kız kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldı. Gözlerim irice açılırken biri sanki kızgın bir şişi kalbime batırdı. Kalbim acısa da ondan daha baskın çıkan bir yanım vardı o an: kıskançlık. O kız, ona nasıl sarılabilirdi ki? Kokusunu nasıl soluyabilir, sıcaklığını nasıl hissedebilirdi? İçime dolan öfke yüzünden bir an için durup kaldım. Sevgilisi olmadığını ağabeyimle geçen konuşmalarından biliyordum. Ama şu an olmadığı, ileride olmayacağı anlamına gelmezdi.

Ben de göz göre göre buna izin veriyordum. Şansımı denemeden... Artık kalbim bu durumu daha fazla kabul etmiyordu. O birini sevemezdi, birine dokunamazdı.

Önce beni sevmeyi denemeliydi. İçime dolan öfkeyle onlara doğru yürüdüm. Kız geri çekilmiş olsa da hâlâ Alaz'ın dibindeydi. Daha hızlı yürüdüm, yanlarına gidince kısa bir an etrafa bakındım, ağabeyim görünürde yoktu. O zaman istediğim gibi davranabilirdim.

"Alaz?"

Sesimi duyunca ikisi de bana döndü. Kızı umursamadan, ileri atılıp kollarımı boynuna doladım. Şaşırmıştı, şaşırmıştım. Özellikle o olaydan sonra kendimden böyle bir atak beklemiyordum. Ama umurumda bile değildi. O bana dokunduğu zaman rahatsız olmadığımı günler önce keşfetmiştim. Kollarımı boynuna daha sıkı kenetleyip sıkıca sarıldım ona, içime sokmak ister gibi sarmaladım. Tenine has kokusunu içime çektim. Hissettiğim kor sıcaklığında kayboldum. Ben eksiktim, o ana kadar eksiktim ama ona sarılınca tamamlandım. Alaz benim eksik parçamdı. Şaşırdığı için iki yanda duran ellerini belimin üstüne koyunca bir an gözlerimi yumdum. Elinden tenime geçen sıcaklıkta kayboldum.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp, "İyi ki doğdun Toprak! İyi ki..." diye fısıldadım. İkinci ismini kimse kullanmazdı. Ama ben Toprak ismini gözlerinden olsa gerek daha çok seviyordum.

Son kez kokusundan içime çekip, istemeyerek de olsa geri çekildim. Cesaretimi bastıran utancım çağlarken yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Alaz, bana çatılan kaşlarıyla bakarken ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Aslında ben de bilmiyordum. Yine de onun aksine gülümsedim, kaşları daha fazla çatıldı.

Rahatsız bir şekilde, "Teşekkürler," deyince sadece gözlerine baktım.

"Sen de kimsin?"

Az önceki kızın sesini duymama rağmen ona dönmeden, Alaz'a bakıp, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum. Ardından kısa bir an kıza bakıp, "Özel olarak," diye ekledim.

Alaz başıyla onaylarken, kıza dönüp kısaca, "İzninle," dedi.

Beraber yürürken ona doğru sokuldum. Ondan uzak durmaktan yorulmuştum. Birkaç adım atıp bana döndü, gergindi. Daha doğrusu bu yakın hareketlerime bir anlam vere-

miyordu. Eh, haksız da sayılmazdı. Alaz'a doğru dönüp kirpiklerimin altından masum bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Özür dilerim."

Sözlerimi duyunca alnı kırıştı. Bana doğru eğilip, "Neden?" diye sordu.

Yakınlığı karşısında afallayan benliğimi görmezden geldim. "İyi değildim ve sana çok kötü sözler söyledim."

Gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Eli saçlarının arasında gezinirken sakin bir tavırla yüzüme baktı. "Önemli değil."

Başımı iki yana sallamaya başladım. Nasıl önemsiz diyebilirdi? Önemliydi! "Alaz, anlamıyorsun!" diye patladım birden.

Ona her şeyi anlatmak üzereydim. Gözlerime dolan yaşlarla güzel gözlerine baktım, yalvarırcasına baktım. "Ben seni-"

Ben daha cümlemi bitirmeden bir kız geldi, kolundan tuttu ve onu çekiştirmeye başladı.

Alaz gergince, "Sonra konuşuruz," deyip onu çekiştiren kızla gidince elim havada öylece kalakaldım. Elimi alnıma götürüp sinirle ovalamaya başladığım sırada hafif çalan müzik tamamen kesildi. Herkes sessizleşirken tüm dikkatler Alaz'a çevrildi. Hafifçe gülümsedi, kısılan gözleri yüreğime dokundu.

"Her şey için teşekkür ederim."

Kısık sesi içimi titretti.

"Çok güzel bir veda oldu. Amerika'ya güzel anılar biriktirerek gideceğim."

Sözleri ise ölüm fermanım oldu. İçimdeki çiçekler, bir anda solmaya, ezilmeye başladı. İçim aşkımın var ettiği ölü çiçeklerin cesetleriyle doldu. Kalbim, o gün gerçek anlamıyla kırıldı; paramparça oldu. Gidiyordu. Bana hiç gelmeden gitmesi haksızlık değil miydi? Peki, hiç gelmeyen birinin gidişi mümkün müydü?

KAR KÜRESİ

Dermanı çekilen dizlerim titriyor, yer sanki ayaklarımın altından çekiliyordu. Yaş dolan gözlerimi kırpıştırdım. Gidiyor muydu sahiden? Hem de dünyanın bir ucuna! Kötü bir rüya mıydı tüm bu olanlar? Gözlerim onda asılı kaldı, yüzündeki ifade her şeyin gerçek olduğunu haykırıyordu.

Gidemezdi...

Aynı şehrin havasını solumak yetiyordu bana, şimdi bunun bile olmayacağını duymak kalbimi acıtmıştı. Düşecek gibi olunca, elimi uzatıp masanın kenarını sıkıca kavradım. Giderse olmayan ihtimallerin imkânsızlığında kalbim boğulurdu. O an bakışları bana değdi, tutamadığım bir damla yaş tam o anda düştü.

Gitme bile diyemiyordum...

Gözlerini kısıp beni inceleyince kaşları çatıldı, ağladığımı anlamıştı. Bunu fark edince hafifçe gülümsedim, mutluluktan ağladığımı sansın istedim. İlgisini başka birine verdiği an, kesik bir nefes alıp sırtımı döndüm. Dudaklarımdan kopan hıçkırık, çalmaya başlayan müzik sesi sayesinde duyulmadı. Elimle ağzımı kapatıp yürümeye başladım, buradan hemen çıkmalıydım. Gözyaşlarım bulanık görmeme neden olduğu için adımlarım sarsaktı. Önümü düzgün göremediğim için garsona çarptım. Adamın elindeki düşerken, "Özür dilerim," diye mırıldanıp çıkışa doğru koşar adımlarla yürüdüm.

Birkaç damla daha gözlerimden dökülünce hızla sildim. Bu hâlimle kimseye rastlamadan eve gitmek istiyordum. Hızlı adımlarım, otelin lobisini arşınladı. Nihayet dışarı çıkınca yüzüme çarpan soğuk havayı içime çektim. Canım acıyordu. Ne yapacağımı bilmeden karanlığın içinde öylece dikildim.

"Karmen?"

Beni hazırlıksız yakalayan sesini duyunca adımlarım kesildi. Arkamdan gelmişti demek... Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp hıçkırıklarımın kaçmasını engelledim. Ona bir şey belli etmek istemiyordum, mutluluğunu gölgeleyemezdim. Derin bir nefes aldıktan sonra boğazımdaki yumruyu gidermek adına sertçe yutkundum. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdikten sonra ona döndüm. Yüzüne endişe bulanmıştı, benim için miydi? Bakışlarım güzel gözlerine çıktı.

Endişeli sesiyle, "İyi misin?" dedi.

Gözlerimde akmak için fırsat kollayan yaşlara inat, hafifçe gülümsedim. Boğuk çıkan sesimle, "İyiyim," dedim.

Alaz ellerini saçlarına geçirdi. "Aniden dışarı çıkınca bir şey oldu sandım."

Yüzümü yakan sahte gülümsememe devam ettim. "Hayır, hiçbir sorun yok."

Bana doğru bir adım attı. Başını eğip, beni izlerken yüzümü gizleyen geceye şükrettim.

"Gidiyor musun?" dediğinde yanağımın iç tarafını sertçe ısırdım. *"Asıl sen neden gidiyorsun?"* diye avaz avaz bağırmak istedim. Yapamadım.

"Sadece bunaldım. Hava almak istedim," dedikten sonra kuruyan dudağımı ağzımın içine yuvarlayıp ona baktım. Gözlerine bakınca ağlamak istedim, geniş göğsüne sığınıp ağlamak...

"Gidiyormuşsun."

Kısık sesimin gizlediği acıyı duymadan başını olumlu anlamda salladı. Yüzünde içten bir gülümseme oluşmuştu. Her gülümseyişinde olduğu gibi içim ısındı.

"Gidiyorum."

Kalbimde bir şeyler kopsa da umursamaz hâlimden taviz vermedim. "Ne zaman?"

Ellerini cebine yerleştirdi. "Bu hafta."

Ne kadar çabuk! Gitme demek isteyen yanımı susturup içime gömdüm. "Anladım," diye mırıldandım.

"Bir süre yokum."

"Uzun bir süre." Kaşlarım çatılsa da sesim oyunbazdı.

Başıyla sözlerimi onaylarken dudağının kenarını kaşıdı. "Sanırım."

Başımı geriye atıp yüzünü izlemeye başladım. Daha şimdiden özlemeye başlamam çok mu saçmaydı? Onu tamamen kaybedeceğimi bildiğim için kalbim saçma bulmadı. Aklımdan geçenler yüzümdeki gülümsemeyi soldurmak üzereydi, daha fazla dayanamayacaktım. Bu yüzden geriye doğru bir adım attım.

"Senin adına sevindim."

Kendi adıma öldüm.

"Umarım orada mutlu olursun, Alaz."

Ben senin olmadığın her günde kötü olacağım. Ama sen bunları bilme.

Hafifçe gülümsedi. "Dil eğitimi mesleğim için iyi bir gelişme olacak."

Daha fazla konuşamayacağım için başımı olumlu anlamda salladım. Konuşursam *gitme* demekten korkuyordum. İçimde çağlayan hisleri dile getiririm diye ödüm kopuyordu.

"Hadi içeri geçelim," deyince aklıma gelen ilk bahaneye sarıldım.

"Sen geç, ben biraz daha hava almak istiyorum."

Başta itiraz etse de nihayetinde kabul etti. Gitmek için arkasını dönünce dayanamadım. "Alaz Toprak?" diye seslendim. Ağlamamak için dişlerimi kenetledim. Durdu, başını bana doğru çevirdi. Gözlerimi kırpıştırıp, yüzüne bakarken, *"Çok özleyeceğim..."* diye geçirdim içimden.

"Beni affettin mi?"

Hafifçe gülümsedi, kalbim kuş gibi çırpındı.

"Sana hiç kızmadım ki."

Ama ben sana çok kızdım.

"Peki."

Sonra arkasını döndü ve kendinden emin adımlarıyla gitti.

Sırtına bakarken sadece dudaklarımı kımıldatarak *hoşça kal* diye fısıldadım. Ve ben sana küstüm, Toprak! Sen bilmesen de sana o gece küstüm ben.

3 Ay Sonra...

Dudaklarımın arasından çıkan nefesim soğuk havaya karışırken sırtımı okulun duvarına yasladım. Kar serpiştiriyordu. Başımı puslu gökyüzüne doğru kaldırdım, yüzüme düşen kar tanesi anında eriyerek yok oluyordu. Kar, bu sene güzel yağıyordu, biraz daha bu şekilde yağarsa okullar bile tatil olabilirdi. Kar tutan bahçeye göz gezdirirken okulun arka bahçesinde değil de çok daha güzel bir yerde olup bu havanın tadını çıkarmak istedim. Keyifsiz bir ifadeyle üşüyen ellerimi ceplerime yerleştirdim. Bu hâlimi gören Tuğba kıkırdamaya başladı.

"Üşüdün, değil mi?"

"Üşüdüm."

Tuğba'nın bakışları bahçenin sonunda Kadir ile beraber sigara içen Barın'a takıldı. "Bugün uğramadı yanına," dediğimde gözlerini devirdi.

"Aman uzak dursun!" diye söylenince gülümsedim.

Barın iki yıldır Tuğba'nın peşinde dolaşıyordu. Fakat okula ilk başladığımız yıl, Tuğba'ya kötü davranmıştı. Bu yüzden Tuğba'nın onu affetmeye hiç niyeti yoktu. Oysa sarı saçları, koyu mavi gözleri ve yapılı bedeniyle tam Tuğba'nın tipiydi.

Barın'ın sigarasına bakarken aklıma Alaz geldi. Bana her şey onu hatırlatıyordu... Gözlerimi yumdum, hayalini göz kapaklarımın arasına hapsettim. Sigara içerken gözleri uzaklara dalar giderdi, o anlarda ne düşündüğünü merak ederdim. Özellikle bazı günlerde çok hüzünlü bakardı gözleri, omuzları kimseye söyleyemediği bir derdi varmış gibi çökerdi. Öyle günlerde daha fazla sigara içerdi, sanki o zehre sığınırdı. Sigarayı ona yakıştırırdım fakat ona zarar verdiği için aynı zamanda nefret de ederdim.

"Daldın yine."

Acıyla dolan gözlerimi açıp Tuğba'ya baktım. Aniden "Çok özledim," diye fısıldadım. Benden böyle ani itiraflar duymazdı, bu yüzden şaşırmıştı. Sırtımı duvardan kopardım. "Nasıl geçecek, bilmiyorum."

Onsuz bu şehirde aldığım nefes bile bana düşmandı, geçmeyen zaman en büyük yaramdı.

Üzgün gözleriyle beni incelerken, "Ben de bilmiyorum," diye mırıldandı.

Derin bir nefes alıp bu hâlimden kurtulmaya çalıştım. Özlem çok ani bir şekilde sarıyordu, dikenli teller gibi başta kalbim olmak üzere tüm uzuvlarımı sarıp sarmalıyordu.

Üç ay olmuştu. Dile kolay üç ay! Onu bir kez bile görmemiştim, sesini duymamıştım. Ne yaptığını, Amerika'nın hangi şehrinde yaşadığını bile bilmiyordum. Onun hakkında pek konuşmuyordum, kendimle bile konuşamıyordum. Konuşursam dayanamazdım, bu yüzden kendimi kandırıyordum. Tek tesellim ilk günlere oranla çok daha iyi bir hâlde olmamdı. Bu özlem hissini şimdilerde daha hızlı şekilde bas-

tırabiliyordum. Tek sorun kâbuslarım tekrar artmıştı. Gece uyuyamıyordum. Herkes yaşadıklarıma bağlamıştı. Hâlbuki beni asıl korkutan, onu tamamen kaybetmiş olma ihtimalimdi. Orada birine âşık olabilirdi, bir daha buraya dönmek istemeyebilirdi. Kazanmadan kaybetmek kalbime ağır geliyordu.

"Selam güzellik."

Barın'ın sesini duyunca Tuğba bezginlikle ona döndü. "Düzgün konuş benimle. Güzellik falan hayırdır?"

Tuğba'nın bu tavrı karşısında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Barın, Tuğba'nın yanına gelip kolunu omzuna attı.

"Yine çok tatlısın."

Tuğba ters ters bakarken, elini tutup uzağa attı. "Mesafeni koru Barın! Yemin ederim, gider müdüre, arka bahçede sigara içtiğini söylerim."

Barın beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Söyle kız, canın sağ olsun."

Tuğba yüzünü buruşturup, "Zevzek!" diye söylendi.

Ardından bakışları bana döndü. "Hadi Karmen, gidelim."

Koluma girince beraber yürümeye başladık. "Kaçan kovalanır Tuğba, unutma!"

Tuğba ters ters baktı. "Barın çıldırtma beni!" diye söylenip yürümeye devam etti.

Sınıfa doğru yürürken, "Tatlı çocuk, kabul et," dediğimde kolumu çimdikledi.

Ufak bir çığlık atıp kolumu çektim. "Acıdı be!"

Gözlerini kıstı. "Daha çok acıtırım."

Korkuyla geri çekilip sustum. Başımı iki yana doğru sallarken sınıfa girdik. Barın söz konusu olunca içinden canavar çıkıyordu.

Evin kapısını açınca yüzüme çarpan sıcak havayı hevesle karşıladım. Kelimenin tam anlamıyla donmuştum! Okuldan çıkınca karın yağmaya devam ettiğini görmüş, hevesle yürümek istemiştim. Okul, eve yakın olsa da hava fazla soğuktu. Yine de değmişti, yürürken güzel fotoğraflar çekmiştim. Kar, İstanbul'a çok yakışıyordu. Karla kaplanan beyaz montumu ve kırmızı beremi çıkarıp odama çıktım.

"Anne?" diye seslenince bugün babamla amcamlara gideceği aklıma geldi. Hafifçe alnıma vururken odama çıkmaya başladım. Evin sessizliğine bakılırsa evde kimse yoktu. Buna fazlasıyla sevinirken, odama gidip kıyafetlerimi uyuşan ellerimle çıkardım. Beyaz ellerim, soğuktan dolayı kıpkırmızı olmuş ve kabarmıştı. Çıplak elle kara dokunmamalıydım. Üstüme diz kapağımın hemen üstünde biten yeşil renginde ki örgü kazağımı giydikten sonra siyah taytımı giydim. Açık bıraktığım saçlarımı topladığım sırada bakışlarım aynaya kaydı. Aynaya yaklaşıp dikkatli bakışlarla kendimi incelemeye başladım. Bedenim değişmiş ve gelişmişti. Sırtımı dönüp, kendime bakarken popomun da büyüdüğünü gördüm. Yemeği azaltmakta fayda vardı. Dudaklarımı büktüm ama şu an değil, çünkü çok acıkmıştım.

Mutfağa inmek için odamdan çıktım. Merdivenleri hızlı hareketlerle inince kazağım, boğaz kısmı geniş olduğu için sağ omzumdan aşağı kaydı. Açıkta kalan omuz başımı kaşıdıktan sonra annemin benim için hazırladığı yemeklerden atıştırdım. Daha sonra film izlemek için salona geçtim. Fakat bahçeye bakan balkonu görünce bu isteğimden anında vazgeçtim.

Çam ağaçlarını süsleyen ve yağmaya devam eden kar, muazzam görünüyordu. Yeşil ve beyazın uyumu saatlerce izleyeceğim bir uyuma sahipti. O an, bu manzaranın karşısında resim yapmak istediğimi fark ettim. Uzun süredir yapmamıştım.

Heyecanla resim yapmam için ailemin aldığı eşyalarımı almak için kilere gittim. Şövale, palet, tiner, fırçalarım ve yağlı boyalarımı alıp salona geçtim. Ne çizeceğimi biliyordum.

Yumuşak yapılı kurşun kalemi elime alıp kafamdaki resmin taslağını çizmeye başladım.

Kalemi elime aldığım an dünyadan, yaşadıklarımdan soyutlanıyordum, her şey siliniyordu. Şu an buna ihtiyacım vardı. Yaşadığım duygu yoğunluğundan kurtulmalıydım. Resim yapmaya başladığım an sanki kardan bir kürenin içine giriyordum, kendi dünyamın içinde var oluyordum.

Bir kadın çizdim tuvale... Aşkı onu çıplak bırakmış, yağlı bir ip gibi sarıp sarmalamıştı. Onu boğuyor, aynı zamanda düşmesini engelliyordu. Yüzü görünmüyordu, uzun saçları havada asılı kalan kadının yüzünü kapatmıştı ama kadın çiçek açıyordu, çünkü onu öldüren aşkı ona hayat da bahşediyordu. Kadın çiçeklerle bezenmişti, bir yanı ölü bir yanı canlı çiçekler.

Taslağı hafif dokunuşlarla çizerken geçen zamandan bihaberdim. Sadece bir ara köşe lambasını açmış, odanın yumuşak ışıkla aydınlanmasını sağladığımı hatırlıyordum. Onun haricinde tamamen resme konsantre olmuştum. Ev yansa umursamayacak durumdaydım. Saatler süren taslak bitince, ara vermeden, paleti alıp kullanacağım renkleri karıştırdım.

İlk katmanı boyadıktan sonra kuruması için bırakıp yarın devam ederdim. Bedenimi esnettikten sonra boya bulanan elimin farkında olmadan saçımın boynuma sürtünen yerini kaşıdım.

Kadının tenini boyadığım sırada hayranlık dolu bir ses, "Çok güzel," diye fısıldadı.

O ses, kalbimin üzerine katran döktü. Beni ateşlere attı, nefesim bana ihanet etti. Bedenim sarsılırken kulaklarım uğulduyordu. Sanki tüm organlarım birer birer infilak ediyordu. Ellerim ne ara titremeye başlamıştı ki? Gözümden süzülen yaş, tutamadığım kadar hızlıydı. Elim havada asılı

kalmış, ufacık umut kırıntısına takılı kalmıştım. Gerçek mi, hayal mi arasında çakılı kalan arafa sürüklenmiştim. Yavaşça arkamı döndüm. Hayal olacağını düşünen yanımın korkudan ödü kopuyordu. Sonra onu gördüm, tüm korkularıma inat karşımdaydı, gerçekti. Allah'ım, o buradaydı! Gözlerim bulanıklaştı, kesik bir nefes çektim içime. Hemen arkamdaydı. Resme öyle dalmıştım ki, geldiğini ne duymuş ne de hissetmiştim.

Yakınımdaydı. Özlediğim kokusunu soluyacak kadar hem de...

Bakışlarımız kesişti, hafifçe gülümsedi. "Selam," diye fısıldadı.

Elimdeki fırçayı sıkıca kavramış, sadece ona bakıyordum. Kesişen bakışlarımız birbirimizi incelemeye başladı. Bakışlarım sakalları uzamış yüzünde dolaştı. Yüzü hem aynı hem değişmiş gibiydi. Hâlâ nefesimi kesecek kadar güzeldi. Kısılı gözleri bedenimde dolaştı, beni incelediğini idrak edince ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı.

"Sen ne zaman geldin?"

Korku dolu sesim öyle kısık çıkmıştı ki sanki yüksek sesle konuşursam bu an bozulacak gibiydi. Sanki varlığı yok olacaktı.

"Ağabeyinle geldik ama telefonunu arabada unutmuş."

"Amerika'dan ne zaman geldin?"

Omuz silkti. "Dün gece. Bu akşam da annenler çağırdı. Onlar da birazdan gelir."

Dün gelmişti, herkes biliyordu ama benim haberim dahi yoktu. Kahretsin! Ne yapacağımı ne diyeceğimi bilmiyordum, öylece kalmıştım. Ah aslında biliyordum! Boynuna atlamak, tenini kokusundan soluyup onu ne kadar çok özlediğimi anlatmak istiyordum.

Bunu yapamazdım ama. Stresle elimi boynuma atıp tenimi sertçe kaşıdım. Ellerim ona dokunmak istiyordu, par-

maklarım yüzünü ezberlemek için can atıyordu. Bakışlarım ellerine kaydı. Elini tutmak istiyordum, ellerini yaşamak istiyordum. Bakışları önce kaşıdığım boynuma ardından açıkta kalan omuz başıma dokundu.

O gözlerdeki elektrik tenimi çarptı. Tek bir bakışı bile beni darmaduman ediyordu. Bu şekilde kalmaya devam edersek içgüdülerime yenilip ona sarılmam kaçınılmazdı.

Bu yüzden geriye doğru bir adım attım. Nereye bastığımı bilmeden attığım adımın boş paletin üstüne denk gelmesi dikkatsizliğim yüzündendi. Sarsak adımım üzerine ayağımdaki palet kaydı, geriye doğru savrulurken hızla öne atılıp kolunu belime doladı.

Sıkıca tuttu beni. Öyle sıkı tuttu ki aldığım nefes ciğerlerime ulaşmayı reddetti. Yanında ufak kalan bedenimi sert bedenine yasladı, kaçmak zorunda kaldığım yakınlığıyla bütünleştim.

Ellerim göğsünde asılı kalırken başımı geriye atmış, titreyen gözlerimle yüzüne bakıyordum. Fırça hâlâ elimdeydi, gözleri gözlerimdeydi.

"İyi misin?"

Bu durumda ağzımı açıp tek kelime edemezdim. Başımı olumlu anlamda sallayabildim. Belimdeki kolları dengemi bozuyordu. Bedenini, sertliğini hissetmek beni tepetaklak ediyordu. Başını eğince nefesini yüzümde hissettim, bedenimi bir titreme aldı. Gözlerimdeki bakışları boynuma kaydı.

"Boya bulaşmış."

Elini uzatıp boynuma yerleştirdi, parmak uçlarını tenimde hissedince o titreme arttı, içimde zelzeleler başladı. Nabzım parmaklarının ucundaki izlere çarptı. Yer sallanıyordu, gök üzerime yağıyordu. Her şey silinmişti. Alaz, kar küremin içine adım atmıştı. Benim dünyamda benimle birlikte var oldu, tenimdeki eli içime oluk oluk bir sıcaklık akın etmesine neden oldu. Bu sıcaklık içimdeki kelebeklerin fitilini ateşlemişti. Göğsümde kanat çırpan milyonlarca kelebek vardı şim-

di. Parmağının ucu boyanın üstünde dolaştı, tenim kavruldu. Isısı tenimin kavruğuna karıştı. Benim bakışlarım yüzünde, onun bakışları parmağının dokunduğu boynumdaydı. Kanım damarlarımın altında fokurduyordu. Kesik kesik nefesler aldım. Dudaklarını birbirine bastırıp sertçe yutkundu. Bakışlarım, hoş bir pembeliğe ev sahipliği yapan biçimli, hafif dolgun dudaklarına kaydı. Bunu o da fark etmiş olmalıydı ki kaşları çatıldı, utançla bakışlarımı kaçırdım. Yanaklarımdaki kızarıklık, boynuma doğru aktı. Alaz'ın belimdeki kolları gevşeyince geri çekileceğini anlamıştım. Yavaşça geri çekildi, az önce yanan tenim sızladı, dokunuşunu istedi. Daha dakikalar önce ona sarılmak en ütopik isteğimdi, şimdi ise kollarındaydım. Bu fırsatı değerlendirmeliydim. İnce kollarımı beklenmedik bir çeviklikle boynuna doladım. Parmak uçlarımda yükseldim, sıkıca sarıp sarmaladım onu. Sanki bedenlerimiz birbiri için yaratılmış gibi uydu birbirine. Ayrı düşen yapboz parçası gibi tamamlandım. Bu kadar birbirimize uyduğumuzu sadece ben mi fark ediyordum?

Saçları yüzüme sürtününce gözlerimi yumdum, yumuşacıktı saçları. Karameli andıran tatlı kokusundan derin bir nefes çektim içime. Sıcaklığını, kokusunu çaldım.

"Hoş geldin," diye fısıldadım.

İyi ki geldin.

Yokluğunda kafayı yemek üzere olan yanım derin bir sessizliğe gömülmüş, varlığının keyfini çıkarıyordu. Sadece birkaç dakika sürecek de olsa huzur buluyordu. Kollarımdaki gevşek tutuşuyla öylece kaldı. Bedeninden yayılan şaşkınlığı hissetsem de umursamadım.

O an onu sevmekle meşgul olan kalbim tarafından ele geçirebilmiştim. O akşam Alaz'ın kollarında tekrar sevdim onu. Kalbim bıkmadan onu sevmeyi ezberledi.

ÖLÜM KOKAN İHTİMALLER

Özlemiyle hücrelerime kadar yandığım adamın şimdi kollarının arasındaydım. Aylar sonra ona dokunmak, onu hissetmek, inanması güç bir eylemdi. Bir yanım hâlâ inkâr ediyordu varlığını, diğer yanım çoktan ona meftun olmuş, sorgusuz sualsiz kabulleniyordu. Alaz'ın yokluğunda içimde solan çiçekler, varlığıyla hayata döndü.

Gözlerimi usulca yumdum, onu daha sıkı sarmak istedim. Burnumu boynuna gömüp kokusunu derin derin solumak istedim. Dudaklarımı boynunun kıvrımına bastırıp tenini tatmak istedim. Bunları yapmamak için kendimi zor tutuyordum, dudaklarımı sertçe ısırdım. Geri çekilmeliydim aslında ama yapamıyordum, çok zor geliyordu. İşin garip yanı, Alaz da hareket etmiyordu. Hatta içine derin bir nefes çektiğini bile duyumsadım. İkimiz de geri çekilmeden öylece kaldık. Duran zamanın içinde kilitli kalmıştık âdeta. Kapının sesini duyana kadar sessizliğin bağrına Alaz ile beraber sokulmuş, hareket etmeden duruyorduk. Ama kapıma dayanan gerçek, beni bu andan acımasızca sıyırıp attı. Alaz doğrulunca kollarımı isteksizce gevşettim, kokusundan son bir soluk çalıp geri çekildim.

Geriye doğru bir adım attım, gözlerim gözlerine kilitlendi. Bakışlarında anlamını çözemediğim duygular birikmişti, alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım. Suç işlemiş küçük çocuklar gibi hissediyordum. Yine de bakışlarımı kaçırmı-

yordum, o güzel gözlerde boğulmayı tercih ediyordum. Ta ki ağabeyim odaya girene kadar... Bakışlarını ilk kaçıran Alaz olunca hafifçe gülümsedim. İçimde engel olamadığım mutlulukla ağabeyime doğru koşup sıkıca sarıldım. Ağabeyim onu bana getirdiği için öyle mutluydum ki içim içime sığmıyordu.

Geri çekilirken, "Ağabeyciğim, hoş geldin," diye şakıdım. Yüzümde oluşan kocaman bir gülümsemeyle ona bakıyordum.

Ağabeyim yüzünde oluşan şaşkınlık dolu gülümsemeyle, "Küçük cadı, ne bu sevinç?" dedi.

Ayların sonunda beni böyle görmek onu şaşırtmış olmalıydı. Yavaşça omuz silktim. "Özledim," diye fısıldadım.

Bakışlarını üzerimde hissettiğim adamın gözlerine bakarak itiraf etmek istesem de bu isteğime engel oldum. Zamanı değildi.

"Burası neden karanlık?" Ağabeyim cümlesini bitirdikten sonra ışığı açmak için sırtını döndü.

"Resim yapıyordum."

Oda aydınlanınca ağabeyim yanıma gelip kolunu omzuma attı, beraber Alaz'a doğru döndük. Kaçamak bakışlarım yüzüne tırmandı. Kaşları çatılmış, yüzünde düşünceli bir ifade oluşmuştu. Gözlerini yine o bakış esir almıştı. Bu bakışları varken ona ulaşamazdım. Ne düşündüğü sadece onda saklı kalırdı.

"Alaz, bir sorun mu var, kardeşim?"

Ağabeyimin sorusunu duyunca başını iki yana salladı. "Yok."

Ağabeyimin bakışları cama yakın olan resmimin üzerine kaydı, kehribar rengi gözleri beğeniyle parladı.

"Yine çok güzel olmuş."

Hayranlık dolu sesini duyunca kocaman gülümsedim. Şımarık bir tavırla, "Eh, sonuçta ben yaptım, aksi mümkün değil," dediğimde ağabeyim sırıtıp yanağımdan makas aldı.

"Küstah cadı," diye homurdandı. Ağabeyim bir süre daha resmi incelerken Alaz salondaki koltuğa geçti. Bakışlarım sürekli ona kayıyordu, her hareketini izlemek istiyordum. Fakat dikkat çekmemek adına buna engel oluyordum. Bir süre sonra ağabeyimle beraber onun karşısındaki kanepeye oturunca işim kolaylaşmıştı. Şimdi rahat rahat izleyebilirdim.

"Okul nasıl gidiyor?"

Ağabeyimin sorusunu duyunca dudaklarımı büzdüm.

"İyi."

Yavan çıkan sesim, sözlerimin aksini kastediyordu. Ağabeyim sırtını kanepeye yaslayıp dik dik bana baktı.

"Karne zamanı geldi nasılsa, görmüş olacağız ne kadar iyi."

Ders çalışamadığım için pek de iyi değildi aslında derslerim, bunu biliyor olmalıydı. Yine de bana eziyet etmek hoşuna gidiyordu.

"Başka şeylerden konuşalım."

Dudaklarımı büküp, yalvarır gibi konuşunca ağabeyim gülümsedi. Gözlerim kısılırken bakışlarımı Alaz'a çevirdim.

"Mesela neden Alaz'ın geleceğini bana söylemediniz?"

Alaz omuz silkti. İfadesiz bir sesle, "Aniden gelişti," dedi. Ondan sonra sustu, ağabeyimle devam eden konuşmamıza hiç katılmadı. Sanırım ona sarılarak biraz fazla ileri gitmiş, duygularımın beni ele geçirmesine izin vermiştim. Bu yüzden Alaz ne yapacağını bilmiyor olmalıydı.

"Sende bir hâller var, Alaz?"

Alaz, ağabeyime döndü, tam itiraz edeceği sırada ağabeyim ondan önce konuşmaya başladı.

"İtiraz etme, buraya gelene kadar keyifliydin."

Bu durgun ve soğuk hâlinin sebebi ben olduğum kesinleşti. Yanaklarım kızarırken ayağa kalktım. İkisinin bakışları bana döndü.

"Şey kahve yapayım," dedim bir çırpıda. Ardından cevap vermelerine müsaade etmeden mutfağa doğru yürüdüm. Aceleci adımlarımla mutfağa girince, sırtımı duvara yaslayıp alt dudağımı ısırdım. Fazla ileri gitmiştim, kafasını karıştırmış olmalıydım. Ama açıkçası pek de umurumda olduğu söylenemezdi. Ona sarılmak kelimelerle anlatamayacağım kadar değerli bir şeydi ve her anına değmişti. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Küçük bir kız değildim ama kolları arasında ufacık kalmıştım. Derin bir soluk çektim içime. Kokusu hâlâ benimleydi, üstüme sinmişti. Nasıl pişman olabilirdim ki? Sırtımı duvardan koparıp kahve yapmak için tezgâha doğru ilerledim. Tekrar dönmüş olduğunun verdiği mutlulukla kahve yapmaya başladım. Alaz kahvesini sade ve şekersiz severdi. Bize geldiği zamanlarda öğrenmiştim bunu. Onun hiç haberi olmasa da çok fazla şey öğrenmiştim hakkında. Kupa bardaklarını ufak bir tepsiye koyduktan sonra derin bir nefes çektim içime. Minik adımlarla salona doğru ilerlerken bakışlarım kahvenin üstündeydi, rengi Alaz'ın gözleri gibi koyu ve sıcaktı.

Başımı iki yana salladım, kahve bile bana onu hatırlatıyordu. Salona girince kanepede oturan ağabeyimin telefonuyla uğraştığını gördüm. Önce onun kahvesini verdim. Ardından camın kenarına çekilmiş, karanlık gökyüzünü izleyen Alaz'a doğru yürüdüm. Dudaklarının arasına kıstırdığı sigarasını, düşünceli bir yüz ifadesiyle içiyordu. O güzel gözleri yine uzaklara dalmıştı. Bu manzarayı ne kadar çok özlediğimi bir kez daha fark ettim, orada durup onu saatlerce izleyebilirdim. Küçük adımlarımla yanına yaklaşıp kahvesini uzattım. Bana kısa bir bakış atarak bardağı aldı.

"Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun," diye mırıldandım.

Omzumu soğuk cama yaslayarak kirpiklerimin altından onu izlemeye başladım. Kahvesinden bir yudum alınca kaşları çatıldı. Başını bana doğru çevirdi, gözlerinde şaşkınlık

pırıltıları vardı. "Kahveyi," dedikten sonra bir an duraksadı. "Böyle sevdiğimi nereden biliyorsun?"

Temkinli bir ifadeyle sorduğu soruyu duyunca, hafifçe gülümseyip kahvemden bir yudum aldım. Sıcak kahve dilimin ucunu yakarken, omuz silkerek, "Tahmin," dedim.

"Senin hakkında daha neler neler biliyorum..." diye geçirdim içimden.

"Şey, tekrar dönecek misin?"

Başını iki yana doğru salladı. "Henüz öyle bir planım yok."

Gülümsememi gizlemek için kahvemden bir yudum aldım. Bu cevap, ayların hasretini bir kerede silip atacak güce sahipti. Gitmesinden nefret ediyordum, hep benimle hep bende kalmalıydı. Sevgisizliğiyle yeterince sınanan kalbimi, yokluğuyla da sınamamalıydı. Alaz sigarasını dudaklarına yaslayıp derin bir nefes çekti, ufak turuncu ateş bir an için harlandı. Dudaklarının arasından firar eden sigara dumanı kokusuna karıştı.

"Neden bu kadar dikkatli bakıyorsun?"

Bana bakmadan, sorduğu soruyu duyunca acı bir gülümseme oluştu yüzümde. Onun görmediği bir gülümseme... "Çünkü çok seviyorum!" diye bağırdım içimden. Yine onun duymadığı bir sesle...

"Değişmişsin ama bir o kadar da aynısın."

Sözlerimi duyunca bana doğru döndü. Başımı yana doğru eğdim.

"Bakışların değişmiş."

Hafifçe gülümsedim. "Garip ama büyümüş gibisin."

Alaz hafifçe kaşlarını çattı. "Yeterince büyümüşken mi?"

Başını iki yana sallayıp alay dolu bir ifadeyle gülümsedi. Onu bu kadar iyi tanımasam yüzündeki alaycı gülümsemeye kanardım. Ama hayır, yüzünden geçen o ifadeyi yakalamıştım, sözlerime şaşırmıştı.

"Belki de asıl büyüyen sensindir."

Yokluğunda büyümüştüm, inkâr edecek değildim.

"Bilmem, belki de."

Yüzüm ve sesim ifadesiz olsa da esasında içim içimi yiyordu. Acaba arkasında birini bırakmış olabilir miydi? Bakışları o yüzden mi değişmişti? İhtimaller denizinin içine düşmüş, boğulmamak için çırpınıyordum. İhtimalleri bile öyle kötüydü ki o denizden kurtulmaz, boğulurdum. Çünkü bu ufak ihtimalin düşüncesi bile kalbimi cayır cayır yakardı!

"Ben gideyim artık."

Alaz'ın sesi beni kendime getirirken öylece ona baktım. Gitmesini istemesem de sesimi çıkaramadım. Ayaklanan ağabeyim itiraz etmeye başladı.

"Olmaz. Hem annemler gelecek."

Alaz başını iki yana sallayıp parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Başım ağrıyor, sanırım yolun yorgunluğunu hâlâ atamadım. Başka zaman."

"Yarın görüşürüz o zaman."

Alaz başını salladı. "Olur."

Ardından bana dönüp kısaca, "Hoşça kal," dedikten sonra gitti.

Arkasından bakakalırken aklımdan geçen tek düşünce, ne olursa olsun hayatında birinin olup olmadığını öğrenmekti.

Dalgın adımlarla ilerlerken ellerimi montumun cebine yerleştirdim. Tuğba bana doğru sokuldu. "Şu soğuk havada yürüme aşkını bir türlü anlamadım!"

Hafifçe güldüm. "İçim açılıyor."

Okul çıkışı kahve içmek için geçen gün gelip kahvesini çok beğendiğimiz kafeye gelmeye karar vermiştik. Okula yü-

rüme mesafesinde yirmi dakika uzaklıktaydı. Bu yüzden yürüyelim diye diretmiştim.

Çenemle, görüş açıma giren kafeyi gösterdim.

"Geldik bile."

"Sonunda!"

Kafeye girince yüzüme çarpan sıcak havayı hevesle karşıladım. Hava fazlasıyla soğuktu. Eldivenlerimi çıkarırken tezgâhta duran minyon tipli sarışın kızın yanına ilerledim.

"Kolay gelsin. İki filtre kahve alabilir miyiz?"

Kız, kocaman bir gülümsemeyle, "Tabii ki," dedikten sonra kahvemizi hazırlamaya başladı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Tuğba'nın sesini duyunca hafifçe gülümsedim. "Geldiği için mutluyum."

Gülümserken yanağımı sıktı. "Gözlerin ışıl ışıl."

Hazır olan kahvelerimizi alıp masaya geçtik. "Onu çok özlemiştim."

Kahvenin yoğun tadı dilime yayıldı. "Tadı çok güzel."

Tuğba hevesle başını aşağı yukarı doğru salladı. "Gerçekten öyle! İyi ki keşfetmişiz burayı."

Tuğba tam kahvesini içeceği sırada telefonu çaldı. "Efendim anne?"

Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra solan rengiyle ayağa kalktı. "Tamam, geliyorum hemen!"

İrileşen bakışlarımla, "Ne oldu?" diye sordum.

"Kardeşimin ateşi çıkmış, hastaneye gideceklermiş."

Ayağa kalkıp eşyalarımızı topladık. Tuğba eğilip beni öptü. "Yarın okulda görüşürüz."

Tuğba aceleci adımlarla kafeden çıkınca, ben de daha fazla oturmak istemediğim için kahvemi alıp kalktım. Kulaklığımı takıp sevdiğim bir parçayı ayarladıktan sonra eve doğru yürümeye başladım. Dalgın adımlarla yürürken arada kahvem-

den ufak yudumlar alıyordum. Alaz'ı bir an olsun aklımdan çıkaramıyordum. Ağabeyimden dün öğrendiğim bilgilere göre iyi bir şirkette avukat olmuştu. Onun adına sevinmiştim. Başarısıyla gururlanırken hafifçe gülümsedim. Bardağı üşüyen ellerimle daha sıkı kavradım. Alaz'ı düşünmeye o kadar çok dalmıştım ki bir kaldırıma yanaşan arabanın korna sesini duyunca korkuyla irkildim. Ürkek bakışlarım arabaya doğru dönerken boştaki elimle kulaklıklarımı çıkardım. Arabanın siyah camını açınca gözlerim irileşti. Kalp atışlarım hızlanırken, "A-Alaz," diye kaldım.

"Ne işin var burada?"

Sorusunu duyunca elimdeki bardağı havaya kaldırdım. "Kahve," dedikten sonra arkadaki kafeyi işaret ettim.

"Bu kafenin kahvesini çok seviyorum. Tuğba ile beraber uğramıştık. Sen neden buradasın?"

Onu görmenin verdiği heyecan yüzünden ellerim titriyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Alaz çatılı kaşlarıyla arkadaki büyük şirketi işaret etti. "Bu şirkette çalışıyorum. Ağabeyine gidecektim."

Şirketini inceledim. "Güzel bir yere benziyor."

"Öyle. Hadi gel, gideceğin yere bırakayım seni."

Başımı iki yana salladım. "Gerek yok."

"Hadi hava çok soğuk."

Yüzümdeki gülümsemeyi bastırıp, "Peki," dedikten sonra yolcu koltuğuna geçtim.

Sıcak hava yüzümü sızlatırken Alaz'ın yoğun kokusu yüzüme çarpmıştı. Ciğerlerim, kokusuyla şenlendi. Kemerimi takarken Alaz arabayı çalıştırdı.

"Nereye gidiyorsun?"

Aslında eve gidecektim. Ama aklıma aniden gelen fikirle, "Ben de ağabeyime gidecektim," deyince yalan yüzünden yanaklarım kızardı.

"Öyle mi?"

Sesi şüpheli çıkmıştı. Ona bakmadan umursamaz bir tavırla konuşmaya başladım.

"Geçen gün matematik kitabımı ağabeyimde unutmuşum. Onu almam lazım."

Alaz'ın bakışları, bir an bana dönse de bir şey demeyi tercih etti. Araba asfaltlı yolda kayıp giderken bakışlarımı cama çevirdim. Kalbim çok hızlı atıyordu. Onun yanında olduğum her an durum böyleydi. Başımı arabanın koltuğuna yasladım, radyoda çalan şarkıyı dinlemeye başladım.

"Okulun nasıl geçti?"

Sorusunu duyunca yüzümü buruşturdum. Onunla konuşmak istediğim bir konu değildi okul.

"İyi. Senin günün nasıl geçti?"

Bakışlarımı ona çevirip yan profilden yüzünü inceledim. Onunla ilgili her şeyi o kadar çok merak ediyordum ki heyecanla beklemeye başladım.

"İlk iş günüm olmasına rağmen iyiydi."

Hafifçe gülümsedim. "Buna sevindim."

Araba kırmızı ışıkta durunca dönüp bana baktı. Gözleri, bir süre gözlerime baktıktan sonra kıvrılan dudaklarıma kaydı. Ne düşündüğü belli olmayan gözlerle bakıyordu, gülümsemem dudaklarımda donmuştu. Bana daldığı anlar çok az olurdu Alaz'ın. Öyle bir bakardı ki ona karşı hissettiklerimi anladığını düşünürdüm. Bir yanım anlamasından korksa da diğer yanım her şeyi öğrenmesini istiyordu. Ona ne denli tutulduğumu bilsin istiyordum. Alaz yeşil ışık yanınca gözlerini yola çevirdi, ben ise ona bakmaya devam ettim. Duygularımdan çekinmiyordum ama zamanı olmadığını da biliyordum. Beni durduran da buydu zaten. Henüz çok erkendi.

"Amerika nasıl geçti? Özledin mi buraları?"

"İyiydi, dil eğitimi için gittiğim için çoğu zamanım ders çalışarak geçti."

Bakışlarımı yola doğru çevirip yanaklarımın iç kısmını kemirdim. "Yeni insanlarla tanıştın mı?"

Yeni insandan kastım hayatına birinin girip girmediğini öğrenmekti. Alaz başını aşağı yukarı salladı.

"Evet, güzel arkadaşlıklar edindim."

Daha fazlasını sormaya cesaret edemediğim için sustum. İçim içimi yese de sustum. İkimiz de tek kelime etmediğimiz için geri kalan kısa yolculuğumuz sessiz geçmişti. Varlığı bile bana yetiyordu aslında, bu yüzden sessizliği huzur vericiydi. İçinde Alaz'ın bulunduğu her şey, huzurlu ve güzeldi.

Araba, ağabeyimin yaşadığı rezidansın otoparkına girdi. Alaz arabayı park edince beraber indik. Otoparkın asansörüne girince, köşeye çekilip sırtımı aynaya yasladım. Alaz düğmeye bastıktan sonra gözlerini değişen sayı paneline çevirdi. Kaçamak bakışlarla ona bakarken, her yanımı kuşatan varlığı beni sarıp sarmalamıştı. Kısa da sürse onunla baş başa olmanın tadını çıkardım, kokusunu soludum, varlığında can buldum. Yanımda olduğu anlar kısacık, bıraktığı etki ise çok büyüktü. Asansör durunca Alaz indi, onu takip ederek arkasından indim. Ağabeyim beni görünce şaşıracaktı ama matematik kitabımı aylar önce gerçekten burada unutmuştum. Tamam, kitap bitmişti, işime yaramazdı ama onların bunu bilmesine gerek yoktu. Alaz zile bastıktan kısa bir süre sonra ağabeyim elinde kâğıtları, gözünde kemik çerçeveli gözlükleriyle bizi karşıladı.

Beni görünce gözleri irileşti.

"Karmen, ne işin var burada?"

Yanına gidip boynuna sarıldım. "Sürpriz."

Başıma ufak bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken, "Kitabımı almaya geldim, yolda Alaz ile karşılaşınca beraber geldik," dedim. Ağabeyim içeri girmemiz için geri çekilirken önden ben arkadan Alaz içeri girdik.

Alaz üstündeki siyah kaşesini çıkarıp portmantoya astı. Üstünde bedenine tam oturan siyah bir takım elbise vardı,

fazlasıyla yakışmıştı. Bakışlarımı zor da olsa ondan çekip üstümdeki montumu çıkardım. Lise kıyafetlerinin içinde daha bir küçük görecekti beni.

"Hangi kitabın kalmıştı bende?"

Ağabeyimin şüpheli ses tonunu duyunca, bozuntuya vermeden gülümsedim.

"Matematik. Geçen gün annemle geldiğimizde unutmuşum ve o bana lazım."

Cevap beklemeden salona girdim, ikisi arkamdan içeri girdi. Ağabeyim yemek masasının üzerine kâğıtlarını yığmıştı, anlaşılan ders çalışıyordu.

"Aç mısınız? Yemek söyleyelim."

Ağabeyime doğru döndüm. Alaz ile ikimiz aynı anda, "Olur," deyince, ağabeyim bu hâlimize gülümseyip telefonunu almak için odasının bulunduğu üst kata çıktı.

Alaz koltuğa otururken eğilip açık bilgisayarı inceledim, fazlasıyla ağır derslerdi.

Kullanılan terimlerden hiçbir şey anlamamıştım. Dudaklarımı büzerek doğrulduğum sırada Alaz'ın çatılan kaşlarıyla bacaklarıma baktığını gördüm. Bakışları yüzüme çıktı, son derece öfkeli bakıyordu.

"Eteğin sence de fazla kısa değil mi?"

Bakışlarım, kısa bir an siyah rengindeki düz kesimli kısa eteğime kaydı. Aslında haklıydı ama siyah opak çorap giydiğim için beni rahatsız etmiyordu.

"Bence güzel."

"Fazla kısa!" diye söylendi.

Omuz silktim. "Boyum birden uzadı, fazla geliştim sanırım."

Dik dik bacaklarıma bakıyordu, bir şeyler homurdanıp başını iki yana doğru salladı.

"Siparişi verdim."

Ağabeyimin sesini duyunca ona doğru döndüm. "O zaman ben de masayı hazırlayayım."

Mutfağa geçince masayı hazırlamaya başladım. Bardakları, tabakları yerleştirdim. Çatalları yerleştireceğim sırada içeriden kısık sesle konuşulan sesleri duyunca elimdekileri yavaşça masaya bıraktım. Ne konuştuklarını merak ediyordum. Mutfaktan çıkıp sessizce koridora geçtim. Ağabeyim ve Alaz arkası dönük bir şekilde oturuyordu. Duvarın kenarına sinip kulak kabarttım.

"Anladım. Peki, çalıştığın şirket nasıl?"

"Şu an bir sıkıntı yok." Alaz sırtını kanepeye yasladı.

Ağabeyim başını ona çevirdi. "Bu iyi haber."

Alaz başıyla onu onayladığı sırada ağabeyim yüzünde oluşan sırıtmayla, "Şu yabancı kızla ne yaptın?" diye sordu.

Ağabeyimin sorusunu duyunca soluğuma bıçak saplandığına dair yemin edebilirdim. Nefes alamıyordum! Alaz'ın hayatında biri vardı! Yaşlar dolan gözlerimi kırpıştırmaya başladım. Elimi acıyla çarpan kalbimin üstüne yerleştirip avucumu sıkıca bastırdım. İçime oluk oluk akan korkuyla Alaz'ın cevabını bekliyordum.

"Hiçbir şey."

Yavan çıkan ses tonu gerçekten de önemsiz olduğunu gösteriyordu. Dudaklarım aralanırken tuttuğum nefesimi dışarı verdim, ömrümden ömür gitmişti. Elimi alnıma yerleştirirken gerilen bedenim gevşedi. İhtimali bile gerçek manada ölüm gibiydi...

"Yine yalnızsın o zaman?"

Alaz elini ağabeyimin omzuna attı. Sesindeki muzip tonla, "Yine yalnızız, kardeşim," dedi.

Yüzümde sinsi bir gülümseme oluştu. "Sadece bir süre için."

Kısık sesle fısıldadıktan sonra geriye doğru yürümeye başladım. Hayatında kimse yoktu. Kimseyi de sevmiyordu.

İşte tam o anda kararımı vermiş oldum. Alaz'ı bu kadar severken, onun için mücadele etmeden pes etmeyecektim. Uğruna öleceğim adamın kalbi ve ruhu, tamamıyla bana ait olacaktı.

ZEMHERİ

Yüzüme işlenen gülümseme silinmemek üzere dudaklarıma kazınmış gibiydi. En son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum. Sevinçlerimi üç ay önce Alaz'ın yokluğuna emanet etmiş, onsuzken mutluluğu kalbim kendine haram kılmıştı. Şimdi ise emanetim onunla beraber dönmüş, kalbimin orta yerine çöreklenmişti. Kalbime sahip olan adamın kalbinin boş olduğunu bilmek, mutluluğumu arttırıyordu. Acaba o kimsesiz olan kalbin ve ruhun bana ait olmasını dilemek çok mu mucizevi bir şeydi? İmkânsızlığa mahal vermeyen kalbim, acıyla kasıldı. Birini bu kadar severken imkânsız olmasını kabullenmek istemiyordum. Elimdeki son kabı da makineye yerleştirdikten sonra kapağını kapatıp doğruldum. İçimdeki kıpırtılara engel olamıyordum. Yokluğu nasıl azap doluysa varlığı o kadar iyileştiriciydi. Gittiği gün katrana boyanan yüreğim yokluğunda mateme bürünmüştü. Şimdi ise matem bitmişti. Geçen her günle beraber ona bağlanan kalbimi aşkıyla mühürlüyordu. Çok seviyordum onu, çok yanacaktım uğruna.

Derin bir nefes çektim içime, yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına iteledim. Üstümü başımı düzelttikten sonra yanlarına gitmek için mutfaktan çıktım. Odaya girince odada tek olan ağabeyim bana döndü.

"Ben toplardım mutfağı, okuldan geldin sen, yorgunsundur."

Başımı iki yana doğru sallayıp ağabeyimin yanına doğru ilerledim. Kollarımı boynuna dolayıp yanağına ufak bir öpücük kondurdum.

"Hallettim bile."

Başını başıma yaslarken, "Teşekkür ederim, güzelim," dedi.

Bakışlarım odada dolaştı. Alaz nereye kaybolmuştu acaba?

"Kitabını buldun mu?"

Ağabeyimin sorusu üzerine doğruldum. "Unutmadan baksam iyi olacak."

Ağabeyim başıyla onayladıktan sonra derslerine döndü. Ben de hızlı adımlarla üst kata çıkan merdivenlere ilerledim. Banyonun lambasını açık görünce az önce merak ettiğim sorunun cevabını da almış oldum. Alaz banyodaydı. Ağabeyimin yatak odasının yanındaki odaya girip, lambayı açınca tahmin ettiğim gibi kitap masanın üstünde duruyordu. Annemle geçen geldiğimizde unutmuştum. Kitabı elime alırken hafifçe gülümsedim. Çöpe atacağım kitabın bu kadar işime yarayacağını kim bilebilirdi ki? Odadan çıkmak için arkamı döndüğüm sıradaysa Alaz'ı karşımda görmeyi beklemiyordum doğrusu. Dudaklarımdan "Hih!" diye bir ses çıkarken geriye doğru bir adım attım.

Benim aksime sakinliğini koruyan Alaz, ellerini cebine yerleştirmiş; dikkatle bana bakıyordu.

"Korkuttum sanırım."

Boğazımı temizleyip ısrarla yüzüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına iteledim. "Biraz."

Başını yavaşça aşağı doğru eğdi. Yüzünde çözmenin imkânsız olduğu bir ifade vardı. Gözlerinde yine o uçurumlar oluşmuştu. Kimseyi kabul etmeyen uçurumlar...

Sırtını yasladığı kapının pervazından koparıp ağır adımlarla bana doğru ilerlemeye başladı. O bana doğru gelince,

farkında olmadan geriye doğru gitmeye başladım. Neden böyle yaptığımı bile bilmiyordum tıpkı onun neden üstüme geldiğini bilmediğim gibi.

Duvar kenarına sinince durdum, Alaz da durdu. Kalbim göğüs kafesime sert tekmeler indirmeye başladı. Başımı geriye doğru atıp karışan kafamla yüzüne baktım. Ne yapmaya çalışıyordu? Bakışları elimdeki kitaba kaydı.

"Kitabını bulmuşsun."

Başımı hızla aşağı yukarı doğru sallarken, kitabı havaya kaldırıp, "Evet bul-" dediğimde, daha cümlemi bitiremeden, elini uzatıp hızla kitabı elimden aldı. Kocaman açılan gözlerimle bakakaldım.

"Ne yapıyorsun?" diye sorsam da beni duymazdan geldi.

Kitabı açıp, incelemeye başlayınca dudağımın iç tarafını ısırdım. Kahretsin, kitabın bitmiş olduğunu anlayacaktı!

"Hım, kitabın bitmiş olduğunu unuttun sanırım."

Alay dolu bakışlarını bana çevirince, dişlerimi kenetleyip çenemi havaya kaldırdım. Benimle alay etmesi sinirlerime dokunduğu için aklıma gelen ilk yalana sarıldım.

"Unutmadım, hocamız bitirdiğimiz kitapları istedi." Sağ kaşımı havaya kaldırdım.

Dudağını büküp omuz silkti. "İlginç."

Kollarımı indirip ona doğru bir adım attım. Gözlerinin içine bakarken, "İlginç olan ne?" diye sordum.

Aramızdaki mesafe azaldığı için sıcaklığını hissediyordum, bir adım daha attım. Geriye doğru adım atma sırası ona geçmişti.

"Bilmem. Sence ne olabilir?" diye sorduktan sonra durdu.

Kısılı gözlerimle yüzüne bakarken sahte bir tatlılıkla konuşmaya başladım. "Bir şeyleri ilginç bulan sensin. Açıklaması da sana düşer."

Sağ dudağı hafifçe kıvrıldı. Beklemediğim bir anda havalanan eli, kulağımın arkasından firar eden saç tutamına do-

kununca, akıp giden zamanın içinde belki de ilk defa donup kaldım. Başını hafifçe eğdi, aramızdaki mesafeler yanarak kül oldu. Kalbim soluğuma sert bir darbe indirdi. Uğruna meftun ruhum, ona doğru yükseldi. Alaz ufacık bir temasıyla tüm dengemi sarsıp canına okuyor, beni yerle yeksan ediyordu. Nefesi yüzümü yalarken saçımı kulağımın arkasına iteledi. Belki de ilk defa bu kadar yakından görüyordum onu. Bunu fırsat bilen gözlerim, gözlerini ezberledi; kahverenginin en güzel tonuna ev sahipliği yapan harelerde kayboldu.

"Hayat fazla ilginç."

Dokunuşunda kaybolmuşken, "Öyle," diyebildim. Boğazım kuruduğu için sesim çatlak çıkmıştı.

Eli hâlâ saçlarımın üstünde asılıydı, saç tellerim şu an çok şanslıydılar. Yakınlığından yüz bulan duygularım, beni ele geçirdi. Başımı hafifçe yana doğru eğdim, saçlarımı sıcak avucuna yasladım. *Bir teslimiyet daha...* Saç tellerime kadar titredim, tırnak köklerime kadar yandım. Nabzım öyle hızlı atıyordu ki onsuzluğa isyan ediyor gibiydi.

"Yapma."

Tıpkı dokunuşu gibi isteği de beklenmedikti. Bir farkla dokunuşu hayat vermiş, sözleri öldürmüştü. Boğazımda oluşan yumruyu gidermek adına yutkundum.

Kırık çıkan sesimle, "Neyi?" diye fısıldadım.

"Çok küçüksün. Yapma," dedikten sonra önce elini çekti, ardından kendini. Sıcaklığı geri çekilince yerini kara kışa bıraktı. Zemheri soğukluğunda olan sözleri kalbime dokundu, kalbim titredi. Yaşlar dolan gözlerim ise ısrarla o güzel gözlere bakıyordu. Elimde olmayan duygular yüzünden beni yargılayıp infaz eden adama, beni anlasın diye gözümü kırpmadan bakıyordum. Geçen her saniyeyle beraber vurgun yiyordum gözlerinde.

Ama o görmedi. Arkasını döndü, kitabımı masaya bıraktıktan sonra içimde başlattığı harbin içinde beni bir başına bırakıp odadan çıktı. Ona olan hislerimi görüyordu da ona

ne denli yandığımı nasıl olur da görmüyordu? Beni benden aldığını nasıl olur da fark etmiyordu?

Sırtımı duvara yaslayıp nefes almaya çalıştım. Saçmalıyordu! Aşkın yaşla ne alakası vardı? Küçüksün de ne demekti? İçime yayılan öfke kor parçası gibi damarlarıma sızıp kanımı kaynattı. Tırnaklarımı avucumun içine bastırıp sakin olmaya çalıştım.

Küçüksün...

Zihnimde yankılanan sözleri öfke ateşini harlıyordu. Dişlerimin arasından, "Küçük falan değilim!" diye tısladım. Önce orada durup sakinleşmeyi düşünsem de bu kararımdan vazgeçip odadan çıktım. Aşağı inince ağabeyimin elinde kahve bardaklarıyla mutfaktan çıktığını gördüm.

"Ben de seni çağıracaktım."

Zor da olsa ağabeyime gülümseyip beraber salona geçtik. Bizi gören Alaz, elindeki telefonu bırakıp kahvesini aldı. Ben de kahve bardağımı alıp tam karşısındaki koltukta oturdum. Kendimi dik dik yüzüne bakmaktan alıkoyamıyordum. Küçükmüşüm! *Görürsün sen küçüğü, sana bu lafını yedirtmezsem ben de Karmen değilim!*

"Yazılılarınız ne zaman başlıyor?"

Kahvemi avuçlarımın içine alıp ağabeyime döndüm. "Dört gün sonra matematik yazılım var."

Ağabeyim kahve bardağını masanın üstüne bırakırken, "Anlamadığın bir konu falan var mı?" diye sorunca başımı salladım.

"Bir iki konu diyelim."

Elini koyu kumral rengindeki saçlarının arasından gezdirirken, "Final haftam gelmeseydi ben seni çalıştırırdım," dedi.

Bakışları etrafta dolanırken omuz silktim. "Sorun yok."

Bardağımı dudağıma yaslayıp, kahvemden bir yudum aldığım sırada ağabeyim Alaz'a dönüp, "Alaz, sen yardımcı olsana," dedi. Beklemediğim sözleri karşısında kahve boğa-

zıma sıçrayınca birkaç kere öksürdüm. Bardağı masaya bırakırken Alaz çatılan kaşlarıyla hayır demeye hazırlanıyordu.

"Çok iyi olur," dedikten hemen sonra, "Hem sınav zamanı da yaklaştı," diye ekledim.

"Alaz, zaten üniversite zamanında özel matematik dersi de veriyordun."

Ağabeyim bana ne denli yardımcı olduğunu bilmiyordu. Gülümsememek için dudağımın iç kısmını ısırdım. Alaz sıkkınlıkla oflarken elini saçlarına geçirdi.

"Sadece üç gün."

"Olur," diye atladım hemen.

Sevinç naraları atmamak için kendimi zor tutuyordum. İstediğim fırsat ayağıma kadar gelmişti resmen ve ben bu fırsatı sonuna kadar kullanacaktım.

Aynanın karşısında durmuş, denediğim üçüncü kıyafetimi inceliyordum. Bakışlarım aynada gözlerime çıkınca kendimle göz göze geldim. Bakışlarımdaki değişimi fark edince bir an durdum. Aynaya doğru yaklaşıp dikkatle kendimi izledim. Ruhsuz bakan gözlerim, uzun süreden sonra ilk defa bu kadar parlak ve hayat dolu bakıyordu. Alaz aylar önce yaralanan ruhumu iyileştiriyordu. Hafifçe gülümsedim, varlığı beni hayata döndürüyordu. Bana ne kadar iyi geldiğini keşke o da fark etseydi. O zaman belki her şey daha farklı olurdu.

Bakışlarımı tekrar kayık yaka, düz kazağıma çevirince dudaklarımı büzdüm, beğenmemiştim.

Ders çalışmak için Alaz'ın yanına gitmeme çok az kalmıştı ama hâlâ ne giyeceğime karar verememiştim. Sıkkınlıkla oflayıp üstümdeki siyah kazağı, mavi kotumu çıkarıp attım. O sırada bakışlarım duvardaki saate takılınca sadece on dakikamın kaldığını gördüm.

Gecikmiştim! Kendime kızarken, dolabımın içinden kırmızı V yaka bir kazak alıp üzerime geçirdim. Altına da en sevdiğim siyah, dar kotumu giydim.

Daha makyajım ve saçım duruyordu! Odamdaki makyaj masasının karşısına geçip saçlarımı sıkı bir atkuyruğu şeklinde bağladım. Uzun kıvrık kirpiklerimi maskarayla belirginleştirip ela rengi gözlerimi ortaya çıkardıktan sonra çilekli balımı dolgun dudaklarıma sürdüm. Şimdi çok daha iyi görünüyordum.

"Karmen!"

Annemin sesini duyunca, son kez aynaya bakamadan, yatağın üstündeki çantamı alıp koşar adımlarla odadan çıktım.

"Geldim!"

Acele ettiğim için birkaç kez ayağımı burkmuş ve düşme tehlikesi atlatmış olsam da sonunda annemin yanına sağ salim varmayı başarmıştım.

"Yine geciktim, değil mi?"

Annem kolundaki saate bakıp, "Sadece beş dakika," dediğinde rahat bir nefes alabildim.

"Neyse ben çıkayım."

Uzanıp annemin yanağına koca bir öpücük kondurdum. Portmantoda asılı olan montuma uzanırken asık bir suratla bana bakıyordu.

"İki saatin var, gecikme istemiyorum. Zaten özel hoca varken Alaz ile çalışma olayı da nereden çıktı anlamıyorum ki?"

Dünden beri sürekli aynı şeyleri söyleyen annemi dinlerken bir yandan da montumu giyiniyordum. Anneme dönüp kayıtsız bir ifadeyle, "Bilmem, ağabeyim önerdi, ben de kabul ettim. Hem yabancı insanlarla çalışmayı sevmiyorum," dedim.

Yüzü hâlâ asıktı. Uzanıp diğer yanağını da öptüm.

"Sadece iki saat, Valide Sultan," dedikten sonra daha fazla itirazlarını dinlemeden, evden çıkıp Halil amcanın hareket ettirmek için beni beklediği araca bindim.

Araba hareket edince, derin bir nefes alıp, başımı cama çevirip beyaz karlarla süslenen dışarıyı izlemeye başladım. Yüzümde silinmeyen bir gülümseme, içimde dünden beri bıkmadan kanat çırpan kelebekler vardı. İçim içime sığmıyordu. Alaz öyle bir dokunmuştu ki yüreğime, öyle işlemişti ki içime, kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Ona duyduğum yoğun duygular beni aşmış, benden çıkmıştı. Her şey silinmiş, sadece o ve onun içime saldığı hisler kalmıştı. Geçen her günle beraber duygularım artarak güçleniyor, kalbimi kopması imkânsız olan iplerle çepeçevre sarıyordu. İç çekip başımı cama yasladım. Sadece dakikalar sonra onu göreceğim gerçeği ise ipleri sıkılaştırıyordu. Kalbim patlayacak gibiydi!

Sakin olmak için gözlerimi yumdum. Kapalı göz kapaklarımın ardında sureti belirdi. Her yeri işgal etmişti. *Küçüksün...*

Aniden zihnimde yankılanan sözleri yüzünden yüzümü buruşturdum. Bu sözleri hemen beynimin izbe köşelerine iteledim. Gözlerimi açıp nefesimi sertçe dışarı verdim. Küçük olmadığımı yaşayarak görecekti.

"Geldik."

Halil amcanın sesini duyunca, boğulduğum düşüncelerimin içinden çekip çıkarıldım. Heyecandan dolayı titreyen ellerimle kemerimi açıp, Halil amcaya hoşça kal deyip arabadan indim. Yeni taşındığı apartman dairesine doğru ilerlerken titreme bütün bedenimi boyunduruğu altına almıştı. Sık sık aldığım nefesler yüzünden göğsüm körük gibi inip kalkıyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirip sakin olmam için kendime telkinler vermeye çalıştım. Fakat boşunaydı, bir türlü sakinleşemiyordum!

Yardımı olur diye ikinci kattaki dairesine gitmek için asansör yerine merdivenleri kullandım. Dairesinin önüne gelince heyecandan daha baskın çıkan özlem hissi beni kuşattı.

Kendime düşünme fırsatı vermeden, heyecanımı alt edip zile uzandım. Şu an tek istediğim onu görmek, varlığını hissetmekti. Kısa bir sürenin sonunda açılan kapının ardından onu gördüm. Kalbim kaburgamı kırmak ister gibi atmaya başladı. Nefesim sekteye uğradı, güzel yüzü daima soluğumu kesiyordu.

Sık kirpiklerle çevrelenen gözlerine bakarken, "Merhaba," diye fısıldadım. Sesim titrek ve güçsüz çıkmıştı.

Alaz geri çekilip güçlü ve tok sesiyle, "İçeri gel," dedi.

Sözlerini ikiletmeden evine girdim. Onun mabedine adım atmak içimdeki heyecanı kamçılıyordu. Meraklı bakışlarım evinde gezindi. Henüz tam yerleşmediği için etrafta koliler vardı. Montumu çıkarıp, ona uzatırken, "Etraf biraz dağınık," dedi.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Önemi yok."

Beraber salona geçerken bakışlarım adım adım her yerde geziyordu. Evi küçük ve sıcak bir havaya sahipti, burayı sevmiştim. Ona ait olan bir şeyi sevmemem mümkün değildi sanırım.

Salonda yeni aldığını düşündüğüm sütlü kahverengindeki kanepeye oturdum.

"Evin çok güzel."

Karşımdaki koltuğa oturan Alaz, başıyla onayladı sözlerimi. "Küçük olsa da iş görür."

Sonra ikimiz de sustuk. Etrafımızı saran tuhaf ve yoğun bir elektrik oluşmaya başladı ve ben ilk defa yanında çekingen hissediyordum kendimi. Aramızda oluşan ve kırmaya cesaret edemediğim sessizlik ise hiç yardımcı olmuyordu.

"Başlayalım mı?"

Alaz'ın sessizliği yaran sorusunu duyunca, "Olur," diye atıldım.

Alaz ayağa kalkınca ben de onun gibi ayağa kalktım.

"Çalışma masam henüz gelmedi, yemek masasında çalışacağız."

Beraber salondaki masaya ilerledik, çantamı masanın üstüne bıraktım.

"Bir şeyler içer misin?"

Başımı iki yana salladım. "Daha sonra," dedim yüzüne bakmadan.

Sandalyeye otururken, ikimiz de aynı anda sandalyemizi çekince kolum koluyla temas etti. Bu ufak temas karşısında bedenimi saran elektrik, irkilmeme neden olurken elim ayağım birbirine dolandı. Az daha sandalyeyi düşürecektim! Hafifçe öksürüp ufak bir nefes aldıktan sonra sandalyeye oturdum. Çantama uzanıp içinden kitaplarımı çıkarmaya çalışmamın uzun sürmesi ise onun suçuydu. Dengemi bozuyordu, bu yüzden hareketlerim aksıyordu.

Bu hâlim sinirlerime dokunurken bakışlarım Alaz'a kaydı. Yüzünde varla yok arası bir gülümseme oluşmuştu. Gözlerim kısıldı, resmen alay dolu bir ifadeyle izliyordu beni. Gözlerimi yüzünden çekip, daha sakin bir şekilde kitabımı açıp konuyu gösterdim.

Alaz birkaç dakika konuya göz attıktan sonra anında ciddileşip tüm dikkatini derse verdi. Dakikalar içinde öğretmen moduna girmişti.

Fakat onun aksine ben girememiştim. Dikkatimi anlattıklarına veremiyordum, irileşen gözlerimle onu dinlemek yerine izliyordum. Ciddi yüzünü, zekâ dolu gözlerini, konuştukça hareket eden dudaklarına kilitlenip kalmıştım. Kokusunu içime çekerken hareket eden biçimli dudaklarında asılı kaldı gözlerim. Pembe, hafif dolgun dudakları fazlasıyla dikkat çekici duruyordu. Yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım. Edepsiz düşüncelerim yüzünden yanaklarım alev almaya başladı. Neler düşünüyordum ben böyle?

"İyi misin?"

Alaz'ın sesini duyunca utançla gözlerimi kaçırdım. "İyiyim."

Sesim boğulur gibi çıkmıştı.

Alaz çatılan kaşlarıyla yüzüme baktı. "Peki, konuyu anladın mı?"

Dinlemediğim konuyu nasıl anlayabilirdim ki?

"Anladım," dedim yine de.

Alaz, test kitabıma uzanıp, rastgele bir soruyu uzatınca yanaklarımın kızarıklığı arttı.

"Aslında anlamadım."

Alaz gözlerini bana çevirince, "Dinlemiyorsun çünkü. Dikkatini derse ver, Karmen!" dedi azarlar bir tonda. *Senin yanında çok da mümkündü sanki!*

Elimi boğazıma yerleştirip boynumun ince derisini kaşıdım. "Tamam ya."

Alaz'ın bakışları açılan boynuma kaydı. Gözleri kısılırken koyulaşan gözleri büyük bir dikkatle boynuma bakıyordu. Yanak kasları dalgalandı, öfkelenmişti.

Bu hâllerine ilk başta anlam veremesem de "Tenin," deyince unuttuğum gerçek, sertçe yüzüme çarptı. Elimi hızla kazağın açıkta bıraktığı gerdanıma bastırıp izlerin üstünü kapattım. Alaz uzanıp elimi tuttu, birkaç saniye hareketsizce durdu eli. Benim küçük, soğuk ellerimin aksine onun elleri, sıcak ve kocamandı. Her şeye rağmen içime yoğun bir sıcaklık yayıyordu. Elimi kavrayıp yavaşça çekti. Kâbus gördüğüm gecelerde, tırnaklarımı etime batırarak çizdiğim izlerime baktı. Bakışlarındaki ifadeyi çözemesem de izlerime şahitlik yaptığı için kendimi savunmasız ve kırılgan hissediyordum.

"Nasıl oldu?"

Sorusunu duyunca herkese küs olan yanım beni ele geçirdi. Daha önce kimseye söyleyemediğim sözler dudaklarımdan döküldü.

"Kâbus gördüğüm gecelerde-"

Cümlemi bitiremeden sustum ama Alaz zeki biriydi, kâbuslarımı da görmüştü. Dolan gözlerime bakarken neler olduğunu anladığını biliyordum. Çünkü buz gibi bakan gözlerindeki sertlik ilk defa çatlamıştı. O çatlaklıklardan şefkat akıyor, usul usul kalbime süzülüyordu.

"İzin ver, geçsin."

Kolay değildi ki...

Elini gerdanımdaki izlere uzatınca geri çekildim. "Dokunma!" diye hıçkırdım.

Oraya birinin dokunmasına izin veremezdim, istesem de veremezdim. Başımı şiddetle iki yana doğru sallarken bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü.

Alaz'ın gözlerinde öyle bir ifade alev aldı ki adlandırmaya korktum. Bu, o geceki adamdı. Bana sarılan, masal anlatan, acımı sırtlanan, gücünü benimle paylaşan adam...

Ağabey ya da arkadaş değil, canımın yanmasına katlanamayan adam. Boğazım düğümlendi, hislerim ve katlanarak artan aşkım beni ele geçirdi. Aniden uzanıp kollarımı boynuna doladım. Çelimsiz kollarıma inat, sıkıca sarıldım ona. Neden yaptığımı da bilmiyordum. Sadece en zayıf yanlarımı bile gören bu adama karşı koyamıyordum. Ona sığınmak istiyordum. Yüzümü boynuna gömdüm, sadece dudaklarımı hareket ettirerek, "Benim ol," dedim.

"Lütfen beni sev," diye fısıldadım. Sessiz kelimelerim boynuna kazındı, o duymasa da tenine aşkımın emarelerini kazıdım.

ELALI

Beni göğsüne yaslayan anıların kollarına sığınmış, bıkmadan aynı sahneleri yaşıyordum. Gözlerim odamın tavanında asılı, zihnim ise saatler önce yaşadığım anda kilitli kalmıştı. Yaşananlar yüzümün bir yanında koca bir gülümseme oluştururken diğer yanında gözü yaşlı her an ağlayacak bir kız çocuğu barındırıyordu. İki duygu arasında Alaz'a duyduğum aşk ise tüm coşkusuyla yeşeriyordu. Kendi çetrefilli dünyamın içinde tüm zorluklara başkaldıran aşkım, kendini aşılmaz duvarlarla koruyordu. İçli bir nefes çektim içime. Kokusu hâlâ burnumda, sıcaklığı kollarımın arasındaydı. Ona sarıldıktan sonra en içten duygularımı duyulmayan sessiz harflerle fısıldadıktan sonra öyle güçsüz hissetmiştim ki...

Duygularımı bilmese de itiraf etmek beni karşısında çırılçıplak bırakmıştı. Bu yüzden geri çekilip eve gitmek istediğimi söylemiştim. İtiraz etmemişti, iyi olmadığımı anlamıştı çünkü. Eşyalarımı toplayıp evinden kaçar gibi çıkmıştım. Ama mümkünmüş gibi ona olan aşkım daha da güçlenmişti. Öyle güzel öyle anlayışlı bakıyordu ki gözleri, bunun olmasına engel olamıyordum. Alaz beni alaşağı ediyordu. Yatağımda yavaşça yan döndüm, yarın tekrar görüşebilirdik. Bunun ihtimali bile organlarıma kadar titretiyordu beni. Yavaşça gözlerimi kapatıp hayaline sarıldım. Dudaklarıma asılı kalan minik bir gülümsemeyle onu düşünüp tatlı bir uykuya daldım.

Annemin elinden montumu hızla alıp yanağına küçük bir öpücük kondurduktan sonra evden çıktım. Sabah uyuyakaldığım için gecikmiştim. Bu yüzden adımlarım aceleciydi. Dışarı adım atınca tenime dişlerini geçiren keskin soğuk, iliklerime kadar titretti. Bedenim gerilirken adımlarım hızlandı. Dişlerim birbirine çarparken arabaya bindim.

Halil amca babacan bir şekilde gülümserken, "Günaydın Karmen kızım," dedi.

Nefes nefese kalmış bir hâlde, "Günaydın Halil amca," dedim.

Halil amca arabayı çalıştırdıktan sonra dikiz aynasından bana baktı. Gülümsediği için kahverengi gözlerinin etrafındaki kırışıklık artmıştı. "Yine geciktin be kızım."

Sözleri ardından yalandan yüzümü buruşturdum. "Geç kalmak benim kaderim."

Bu hâlime gülümseyip yola döndü. Başımı cama çevirip arabanın koltuğuna yaslandım. Sıcacık olan arabanın içi uykumu getirdiği için esnemeye başladım. Sabah erken saatte uyanmaktan nefret ediyordum. Tam bir zulümdü. Başımı arabanın camına yasladım. Açılmayı reddeden göz kapaklarımı tam yummuştum ki araba durdu.

"Geldik."

"Ne çabuk!" diye homurdanırken doğrulup çantamı aldım. Arabadan inince sabah ayazı bedenimi titretmişti. Gerilen bedenimle okula doğru ilerledim. Etraf karlı olduğu için yollar kaygandı. Hızlı adımlarımı kesip sağlam adımlar atmaya çalıştım. Fakat beceremedim ve kaçınılmaz son gerçekleşti. Ayağım buzlanan yere basınca geriye doğru kayarken dudaklarımın arasından ufak bir çığlık koptu ve ben tam popomun üstüne sertçe düştüm. Canım o kadar acımıştı ki anında gözlerim doldu. Sanırım kalça kemiğimi kırmıştım.

Ağlamamak için kendimi zor tutarken burnumu çektim. Böyle şeyler de hep beni bulurdu zaten. Alt dudağımı sertçe ısırıp kalkmak için hareketlendim. Kahretsin, çok acıyordu! Derin bir nefes aldıktan sonra doğrulmaya çalıştığım sırada bana uzatılan bir el gördüm.

Kaşlarım havalanırken, başımı kaldırıp elini uzatan çocuğa şaşkınlıkla baktım. Sarıya çalan dalgalı saçları alnına dökülmüş, koyu yeşil gözleri samimiyetle parlayan bu uzun boylu çocuğu ilk defa görüyordum.

Bir ona bir de uzattığı eline bakarken, "Sadece yardım etmek istiyorum," dedi. Önerisini duymazdan gelerek ellerimi soğuk zemine bastırdım. Avuçlarımın içi de çizildiği için canım yanmıştı. Sızıyı görmezden gelip yavaşça ayağa kalktım. Canım acıdığı için yüzümü buruşturdum.

Çocuk yüzümün hâlini görünce, "Yardım etmeme izin vermeliydin," dedi.

Başımı iki yana doğru salladım. "Hallettim," deyince açık kahverengi kaşını havaya kaldırdı.

"Ama canın acıdı."

Yabancı birinin bu kadar ilgili olması tuhaf gelse de belli etmemeye çalıştım.

"Sorun yok."

Derse daha fazla gecikmemek için yanından geçeceğim zaman bir adım yana atarak önümü kapattı. Başımı geriye atıp soru sorar gibi yüzüne baktım. Elini tekrar uzattı. "Emre ben."

Bu çocuğun ellerle derdi neydi? Uzattığı elini bir kez daha görmezden gelip cevap vermeden yanından geçecektim ki, "Adını söylemedin," dedi.

Yanaklarımı şişirip sıkkınlıkla ofladım. "Derse gecikiyorum, çekilir misin lütfen?"

Dudaklarını büzüp başını iki yana doğru salladı. "Adını söylemezsen hayır."

Allah'ım ne sabahtı ama! Kalçam fena hâlde ağrıyordu, derse gecikmiştim ve bu aptal herifle uğraşıyordum. İçime dolan öfkeyle çocuğu aniden iteledim, bu hamlemi beklemediği için yana doğru yalpaladı. Bundan istifade edip okula doğru yürüdüm.

"İnatçı kız!" diye bağıran çocuğu duymazdan gelip okulun sıcak havasına sığındım. Sınıfıma girmeden önce saatime bakınca on beş dakika geciktiğimi gördüm. Ve ders tarihti. Hidayet Hoca beni asla derse almazdı. Bu yüzden sınıfa girmek yerine kantine doğru yürüdüm.

En azından sıcak bir kahve içip kendime gelebilirdim. Kalçam acıdığı için topallayarak kantine ilerledim. Cebimden telefonumu çıkarırken ağabeyimin mesaj attığını gördüm. Çalışmaların nasıl gittiğini soruyordu. Sade kahvemi aldıktan sonra masaya geçip ağabeyimi aradım.

"Derste olman gerekmiyor mu senin?"

Ağabeyimin ilk tepkisine gülerken, "Sana da günaydın," dedim.

"Soruma cevap istiyorum."

Gözlerimi devirip ağzımın içinden, "Derse geciktim," diye geveledim.

"Neden şaşırmadım acaba?"

Ağabeyimin alay dolu sesini duyunca suratımı astım.

"Derse girmediğim aramızda kalıyor."

Sözlerimi duyan ağabeyim bir an sessiz kaldı. "Karşılığında ne önerdiğine bağlı."

Annemin azarlarını duymayı istemediğim için, "Ne istersen!" diye atladım.

"Hım, akşam yemeğe geleceğim. Şu köri soslu tavuklu mantarlı yemeğinden yapabilirsin."

Kocaman gülümserken, "İste yeter," dedim.

Sonra aklıma gelen şeyle, "Alaz da gelecek mi?" diye sordum.

"Hayır, öyle bir planımız yok."

Suratım bir an için asılsa da aklıma gelen fikirle hafifçe gülümsedim. "Onu da çağırsana, ders çalışmamız lazım biliyorsun."

"Sorarım. Neyse güzelim, ders çalışmam lazım."

"Peki, hoşça kal."

Telefonu masaya bırakıp kahvemden bir yudum aldım. Onu göreceğim saatleri âdeta iple çekiyordum. Onun varlığının dudaklarıma kazıdığı gülümsemeyle kahvemi içmeye devam ettim. Kâbus gibi başlayan günüm güzelleşmişti bile.



Ocağın altını kapattıktan sonra anneme dönüp kocaman bir gülümsemeyle, "Bitti!" dedim.

Yardımcımız Nurgül abla ve annem, yanıma gelip, köri soslu tavuklu yemeğime bakarken ikisinin yüzünde de beğeni dolu bir ifade belirdi.

"Aferin kız," diyen Nurgül ablaya dönüp kocaman sırttım.

Kıkırdayarak, "Bence de aferin," dedim. Bu hâllerimi görmek annemi gülümsetti. Beni böyle keyifli görmeyi seviyordu.

"Yemek konusunda başarılısın."

Uzanıp annemin yanağını öptüm. "Gerçekten de öyleyim."

Annem gülerken, "Görüyor musun Nurgül, nasıl da mütevazı," deyince Nurgül abla da gülmeye başladı.

Geri çekilirken, "E öyleyim ama! Neyse hazırlanayım ben, şimdi gelirler," dedikten sonra topallayarak mutfaktan çıktım. Kalçam hâlâ fena bir hâlde sancıyordu. Olması gerekenden uzun bir sürede odama çıkarken içime yayılan heye-

can kalp atışlarımla oynuyordu. İçim içime sığmıyordu. Bir an önce onu görmek istiyordum.

Odama girince dolabımı açtım, ne giyeceğimi kafamda belirlemiştim. Tam pembe gömleğime uzanacaktım ki bakışlarım eskiden giymeyi çok sevdiğim askılı bluzlarıma kaydı. Uzun süredir, gerdanımda yer edinen izleri kapatmak için boğazlı giyiniyordum ya da yüksek yaka kıyafetler. Alt dudağımı hafifçe ısırdım, bugün farklı bir şey yapabilirdim. Uzanıp siyah askılı bluzumu çıkardım, altına da mürdüm rengi yüksek bel olan kot eteğimi seçtim. Geçen gün eteğimi kısa bulan Alaz, dizlerimin üstünde biten bu mini eteğe ne diyecekti acaba? Yüzümde sinsi bir gülümseme oluşurken kıyafetlerimi giydim, ardından converslerimi ayaklarıma geçirdim. Doğrulunca bakışlarım aynaya kaydı. Kalçalarıma tam oturan kot eteğim ve beyaz tenimi vurgulayan bluzum güzel duruyordu, beğenmiştim.

Gerdanımdaki izleri kapatmak için eteğimle aynı renk olan ipek fularımı alıp boynuma bağladım. İz kapanınca içimdeki panik duygusu hızla yatıştı. Onların mimarisi bana ait olsa da görmeye tahammül edemiyordum. Aynaya yaklaşıp bal rengi, dalgalı saçlarımı düzelttim. Dolgun dudaklarıma toprak rengi bir ruj sürdükten sonra kirpiklerimi maskarayla belirginleştirdim. Sağ kulağıma halkalı küpemi taktığım sırada kapının sesini duydum. Soluğum sert bir tekme yiyip ciğerlerimde takılı kaldı. Gelmişti. Yanaklarım heyecandan kızarırken nefes almaya çalıştım. Yüzümü ellerimle yelpazelerken odamdan çıktım.

Bu gece her şey çok güzel olmalıydı. Merdivenlerden aşağı indiğimde gördüğüm manzara ise düşüncelerime harabe bir eve vuran depremin yıkıcı etkisiyle eş değer bir yıkım getirdi. Alaz kapıda duruyordu, üzerindeki siyah gömleği esmer tenini vurgularken kömür karası gözlerini ortaya çıkarmıştı. Her zamanki gibi nefesimi kesecek kadar iyiydi, güzel adamdı! Gözlerim doldu, yanında duran o kadın, yanına yakışmamıştı! Hiç yakışmamıştı hem de!

Midemde kaynayan asit, kıskançlığın eseriydi, boğazıma kadar çıktı. İlk defa gördüğüm bu kadın, içimdeki en cani duyguları harekete geçiriyordu.

Merdivenin son basamağından inerken iğrenir gibi baktım kadına. Esmer parlak teni, koyu kahverengi düz saçları ve keskin yüz hatları vardı. Alaz ile aynı yaşlarda olmalıydı. Bakışlarım bedenine kaydı. Benimle aynı boylarda olan kadının üstünde kıvrımlı bedenine tam oturan beyaz, düz kesim bir elbise vardı. Elbisenin rengi bile Alaz ile ne kadar zıt olduklarını gösteriyordu. Bu kadının Alaz'ın yanında ne işi vardı? Alaz'ın elleri... Alaz'ın âşık olduğum sıcak avuçlarının o kadının ince belinde ne işi vardı? Boğulduğumu hissederken beni ilk fark eden kadın oldu. Koyu kırmızı rujla renklendirdiği dolgun dudakları kıvrılırken sıcacık bir ifadeyle gülümsedi bana. Alaz onun bakışlarını takip edince, bakışlarını ağabeyimden çekip bana çevirdi. Bir yıldırım düştü gözlerime. Gözlerim tutuştu, kalbim yandı.

Bu gece ona belki ilk defa öfkeli baktım. Saf bir kıskançlığa bulanan öfkeyle! Alaz yine aynı bakıyordu, düz yüz hatları her zamanki ifadesizliğiyle kuşanmıştı. Bu gece ilk kez ona dair bir şeyden de nefret ettim. Tırnaklarımı yüzündeki ifadesizliğe geçirip parçalamak istedim hatta. Elini o kadının belinden çekip almak istedim!

"Bu da küçük kardeşim Karmen."

Ağabeyimin sözleri üzerine esmer kadın elini uzattı. "Merhaba tatlım, Hülya ben."

Gözlerimi bir an için ellerine diktim. Elini sıkmak içimden gelmese de öne doğru bir adım attım, dikkat çekmemek için öfkemi göz ardı etmeye çalışarak gülümsedim. Gözlerim Alaz'a kayarken, "Hoş geldiniz," dedim bozuntuya vermeden.

Alaz'ın eli hâlâ belinde duruyordu, dudaklarımı sıktım. Elimi geri çekerken bu manzarayı izlemeye dayanamadığım için gözlerimi ayaklarıma indirdim. O eli orada gördükçe et-

raf kırmızıya boyanıyordu ve ben sakinliğimi yitiriyordum. Bu manzaraya katlanmak zorunda kaldığım her an aldığım nefes, buz parçacıkları gibi ciğerlerime batıyordu.

Daha fazla dayanamayacaktım. Saçma bir ağlama krizine girmeden evvel kimseye bakmadan mutfağa doğru ilerlemeye başladım. Canım cayır cayır yanıyordu. Alaz sanki bir avuç kızgın közü yüreğimin orta yerine bastırmıştı.

Boş mutfağa girince, sırtımı duvara yaslayıp gözlerimi yumdum. Hani hayatında kimse yoktu? Bu kadın da nereden çıkmıştı? Kadını yemeğe getirecek kadar ne ara samimi olmuştu? Eski sevgilisi falan mıydı acaba? Beynimi kemiren sorular boğazımda koca bir düğüm oluşturdu, yutkunamadım. Bedenimi saran titreme arttı. Ruhum, kıskançlığın kör pençeleri arasında kıvranıyordu. Fakat sakin olmak zorundaydım, dikkat çekemezdim. Ayrıca o kadının kim olduğunu öğrenmeliydim. Ufak bir nefes alıp sırtımı yasladığım duvardan kurtardım. Çöken omuzlarımı dikleştirirken sertçe yutkundum. Şimdi içeri gidip, kontrolümü kaybetmeden olanları anlamalıydım. Bir nebze de olsa daha iyi hissederek salona geçtim. Umarım aralarındaki temas kopmuştur. O zaman olanlar daha katlanılabilir olurdu.

Salona girdiğimde herkesin masaya geçtiğini gördüm. Kadın, Alaz'ın yanında oturuyordu. Sohbet edip gülüyorlardı. İçimde çağlayan öfke, her şeyi yakıp geçerken Alaz'ın karşısındaki boş sandalyeye oturdum. Ne kadar sakin olmaya çalışsam da ara ara Alaz'a kayan gözlerimden öfke kıvılcımları çıkıyordu. Alaz ise bana bakmıyordu. Hülya ve ağabeyimin dâhil olduğu sohbetle ilgileniyordu. Nurgül abla servisleri açtıktan sonra iştahım kesildiği için yemek bile yiyemedim. Çorbamla oynarken, "Sen neler yapıyorsun, tatlım?" diye soran Hülya'ya döndü bakışlarım.

Boş bakan gözlerimle, "Lise son sınıftayım," dedim.

Kadın bana gülümseyerek, "Lise yılları güzeldir," dedi.

Onu duymazdan gelerek, "Siz neler yapıyorsunuz?" diye sordum. Kahverengi gözleri parladı.

"Avukatım."

Boğazımdaki düğümün büyüdüğünü hissederken bakışlarım Alaz'a döndü. Bu defa bakışlarım karşılıksız kalmadı. Alaz'ın koyu kahverengi harelerinde alazlandı ruhum. Gözlerimdeki acı ve kırgınlıklarla ona baktım. Beni küçük gören adam aşkımın büyüklüğünü, çektiğim azabı görsün diye baktım. Kaşları çatılan Alaz, bakışlarını kaçırdı. Hüzünlü bir gülümseme oluştu yüzümde. Gözlerimden oluk oluk akan acıları gördüğü için mi kaçırdı gözlerini, bilmiyordum.

"Alaz hatırlıyor musun, bir kere sınava çalışamadığım için bana kopya vermeye çalışmıştın. Ama az kalsın ikimiz de yakalanacaktık."

Hülya sözlerini bitirdikten sonra kahkaha atmaya başladı, Alaz ise onun aksine yüzünü buruşturdu.

"Tüm suç senindi. Kopya çekmeye çalışırken gülmeye başladın."

Kadın tekrar kıkırdadı. "Evet, haklısın ama stresten dolayı biliyorsun."

Onlar karşımda böyle gülüp eğlenirken karnıma kramplar giriyordu. İkisi de aynı yaşlardaydı, aynı bölümü okumuşlardı. Alaz'ın bana neden *küçüksün* dediğini şimdi çok daha iyi anlıyordum. Hayatında böyle bir kadın varken arkadaşının küçük kardeşini tabii ki istemezdi.

"Karmen, bu yemeği her seferinde daha güzel yapıyorsun."

Ağabeyimin sözlerini duyunca, ona dönüp hafifçe gülümsedim. "Afiyet olsun, ağabeyciğim."

"Sen mi yaptın? Gerçekten çok güzel olmuş."

Artık daha fazla bu nazik kadına dayanamadığım için sadece başımı sallamakla yetindim.

"Evet, çok güzel olmuş, ellerine sağlık. Biraz daha alabilir miyim?"

Bakışlarım anında Alaz'ı buldu. Yaptığım yemeği beğenmesi her şeye rağmen hoşuma gitmişti. Dudaklarım kıvrılacağı sırada Hülya elini Alaz'ın koluna koyup, bir şeyler söyleyince mutluluğum iğne batırılan balon gibi patladı.

Bana bunu neden yapıyordu? Alaz bana *yapma* diyecek kadar duygularımı biliyordu ama gözümün önünde sevgilisiyle flörtleşecek kadar saygı duymuyordu! Sinirle yemeğimle oynarken içime akın eden öfkeye engel olamıyordum. Yaşadığım hayal kırıklıkları öfkeye dönüşüp beni ele geçirmişti.

"Her şey çok güzel olmuştu, Kibar teyze. Ellerinize sağlık."

Annem Alaz'a gülümseyip, "Afiyet olsun," dediği sırada Alaz'ın masanın üstünde duran telefonu çalmaya başladı. Alaz, "Affedersiniz," dedikten sonra telefonunu alıp ayaklandı.

Bakışlarım onu takip ederken mutfağa gittiğini gördüm. Arkasından gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Fakat beni iyice dengesizleştiren öfke ve kıskançlığın zehri, sağduyumu saf dışı etmişti. Bu yüzden masadan kalkıp kola içmek istediğimi söyledim. Hızlı adımlarla mutfağa ilerlediğimde Alaz'ın pencerenin kenarında ayakta durduğunu gördüm. Telefonda konuşan kişiyi dinlerken bir yandan da sigara içiyordu. Bu görüntüyü kısa bir an içime çektikten sonra dolaba ilerleyip kola şişesini çıkardım. Alaz'ın bakışları bana kaydı. Konuştuğu kişiye, "Görüşürüz," deyip telefonu kapattıktan sonra tekrar pencereye döndü. Dudaklarının arasına kıstırdığı sigarasından bir yudum çekti içine. Büyük bir dikkatle onu izliyordum. Bardağa doldurduğum kolamdan bir yudum alırken sırtımı mutfak tezgâhına yasladım.

"Güzel kızmış."

Dudaklarımın arasından aniden firar eden sözleri duyan Alaz, bana döndü. Kaşları çatılırken, "Anlamadım?" diye sordu.

Alay dolu bir şekilde gülümsedim. İfadesiz gözleri bir an için dudaklarıma kaydı.

"Hülya güzel kızmış, ayrıca avukat da."

Alaz'ın kaşları çatılırken ifadesiz gözlerle bana bakıyordu. Yüzümdeki gülümseme silinirken yaslandığım yerden doğruldum.

"Hem küçük de değil!"

Küçük kelimesi dudaklarımın arasından tıslar gibi çıkmıştı. Sesimden akan zehirli ton ise beni bile şaşırtmıştı. Âşık bir kadının salt nefretiyle yanıyordu kelimelerim. Alaz birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra başını iki yana sallarken, "Senin ilgilenmen gereken tek şey var, derslerin," deyip önüne döndü.

İçimdeki duyguları harlayan sözlerini işitince dişlerimi kenetledim. "Her şeyin en iyisini bildiğini sanıyorsun!" diye patlayınca bakışları bana döndü. Kendime engel olamadan, ona doğru ilerleyip tam önünde durdum. "O kadar iyi biliyorsun ki bana yapma diyecek kadar her şeyin farkındasın-" Bir an için durup dişlerimi yanağımın iç kısmına geçirdim. Titrek bir nefes alıp cümlemi bitirmek için kendimi zorladım. "Sevgilini burnumun dibine getirecek kadar her şeyden habersin."

Başımı geriye atıp sesim gibi titreyen gözlerimi gözlerine diktim. Boş bakan gözlerindeki uçurumda asılı kaldım, sessizliğinde boğuldum. Açıklama yapmaya niyetinin olmadığını gözlerinden anlıyordum.

"Ben-"

"Ah buradasın demek?"

Bakışlarımız kapıda dikilen Hülya'ya döndüğünde dudaklarımdan dökülen homurtuya engel olamadım. Yapışkan

kadın! İki dakika uzak duramıyordu. Yanımıza gelince, Alaz ona dönüp, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Hülya gülümserken başını iki yana doğru salladı. "Hayır, bir sorun yok. Ahmet aradı, işi bittiği için beni almaya gelecekmiş."

Bakışlarım şaşkınlıkla Hülya'ya dönerken, "Ahmet kim?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi.

"Eşim," deyince dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Kocaman açılan gözlerimle, "Eşin?" diye tekrar ettim.

Hülya başını aşağı yukarı doğru sallarken yüzünde sevgi dolu bir gülümseme oluştu. "Kendisi polis, bu akşam üçümüz beraber yemek yiyecektik. Alaz Amerika'dan döndüğü için ufak bir kutlama yapalım dedik. Ama merkezden çağırılınca Ahmet gitmek zorunda kaldı. Arslan da yemeğe çağırınca buraya geldik."

Hülya'nın tekrar telefonu çalarken, "Affedersiniz," deyip telefonunu cevapladı.

Ben ise tabiri caizse alık alık bakmaya devam ediyordum. Kadın basbayağı evliymiş.

Ne tepki vereceğimi şaşırmış bir vaziyette donup kalmıştım. Bir an sonra çenemde hissettiğim el üzerine şaşkın bakışlarımın hedefi Alaz oldu. Alaz hafifçe eğilip, uzun parmaklarıyla çenemi yukarı doğru iteleyip ağzımı kapattı.

"Böyle daha iyi," diye fısıldadığı zaman, dokunuşunun bile farkına varamayacak kadar afallamış bir hâldeydim.

Olanları nihayet idrak edince, hızla sönen öfkem yerini yoğun bir utanca bırakırken yanaklarıma pompalanan kan yüzümü alev alev yaktı. Alaz elini çekip, alay dolu gözleriyle bana bakarken, kaçıp bir yerlere saklanmak istiyordum. Allah'ım, tüm gece boyunca neler düşünmüştüm! Ah bir de Alaz'a söylediğim sözler... Kahretsin!

Utançtan ölmek mümkün olsaydı şayet şu an çoktan öteki evreni boylamıştım. Alt dudağımı ısırırken bakışlarım yere düştü. Ah, çok utanıyordum!

Hülya telefonu kapatıp, yanıma gelince, "Tanıştığıma çok memnun oldum, Karmen. Seni çok sevdim, tekrar görüşelim lütfen," dediği zaman sözlerinin altında ezilip büzüldüm.

"Şey ben," dedikten sonra aniden uzanıp kollarımı Hülya'nın boynuna sardım.

Kadın bu hareketime şaşırsa da bozuntuya vermedi. Geri çekilirken, "Bugün pek iyi bir gün değildi, pek konuşamadım, kusura bakma lütfen," dediğimde başını iki yana doğru salladı. Kadının yüzüne bile doğru dürüst bakmamıştım.

"Ah hiç önemli değil, tatlım. Tekrar görüşür, telafi ederiz."

Başımla onu onaylarken, Hülya hoşça kal deyip mutfaktan çıktı. Alaz'ın bakışlarını üstümde hissediyor olsam da bakmaya cesaret edemiyordum.

"Bu akşam ders çalışmayalım," diye fısıldadım. Bu utançla asla yüzüne bakamazdım.

"Peki," dedikten sonra mutfaktan çıkmak için yürümeye başladı.

Arkasından bakarken her şeye rağmen yüzümde ufak bir gülümseme oluştu. Sevgilisi değildi demek! Bu gerçek, gülümsememi büyüttü. Kalbim mutlulukla çarparken, Alaz birden durup bana doğru döndü. Yüzümdeki gülümsemeyi yakalamıştı, utançla dudağımı ısırırken hafifçe gülümsedi. Bakışlarım ellerime indi, uzun bir süre yüzüne bakamayacaktım.

"İyi geceler, Elalı."

Boğuk sesini duyunca yere indirdiğim gözlerimi gözlerine çıkardım. Saf bir sesle, "Elalı?" diye sorunca başını aşağı doğru eğdi.

Gözlerimin içine bakıp, "Gözlerin..." dedikten sonra arkasını döndü. Alaz, sözleriyle beni bilinmezliğin kollarına doğru itelediğinden habersiz bir şekilde çıkıp gitti.

RUHA KAZINAN KELİME

Elalı...

Dün geceden beri defalarca yaptığı gibi zihnim, kalbime işleyen kelimeyi bir kez daha tekrar etti. Beynime kazınan bu kelime, kalp damarlarıma sızmış; kalbimin pompaladığı kana karışmıştı. Hücrelerime kazınmış, ruhuma işlemişti. Dudaklarımın kıvrımına yerleşerek benimle yaşıyor, beni yaşatıyordu. Alaz Toprak, benim güzel adamım, tek bir kelimesiyle beni yerle yeksan etmişti. İçli bir nefes çekince şişen ciğerlerim yüzünden göğsüm havalandı.

"Ooo, iyice Leyla oldun ama sen."

Bakışlarım Tuğba'ya döndü. Yüzümde oluşan, daha doğrusu dün geceden beridir hiç silinmeyen hülyalı ifadeyle, "Hı?" diye sorunca Tuğba koca bir kahkaha attı.

"En son dün gece olanları anlatacaktın ama iç çekip düşünmekten başka bir şey yapmıyorsun."

Sırıtmaya başlarken sırtımı sandalyeye yerleştirdim. Tuğba kahvesini içerken, "E hadi ama! Zil çalacak şimdi," diye söylendi.

"Dün gece," deyip iç çektim. "Aslında her şey önce kötü başladı." Kollarımı önümde bağlarken o kadını ilk gördüğüm andaki düşüncelerim aklıma geldi. O hâllerime gözlerimi devirdim. "Alaz bir kadınla geldi."

Tuğba'nın gözleri kocaman açılırken, "Hadi be! Ne olu kadın hâlâ yaşıyor de!" deyince ufak bir kıkırtı dudaklarımdan kaçtı.

"Abartma ya! Azıcık kıskandım o kadar."

Gözlerini bayan Tuğba, "Hıhı, tabii," deyince alt dudağımı ısırdım. Beni iyi tanıyordu.

"İşte ben de Alaz'a birazcık, çok azıcık laf çarpmış olabilirim."

Tuğba küt kesimli saçlarının uçlarıyla oynarken, "Kesin birazcıktır," diye homurdandı.

"Asıl bomba, durumu tamamen yanlış anlamış olmam. Tuğba, kadın evliymiş. Basbayağı evliymiş. Boş yere triplere girmişim."

Sözlerimi duyan Tuğba, öyle gür bir kahkaha attı ki kantindeki tüm gözler bize çevrildi. Sanırım artık tüm okul tarafından tanınıyorduk. Bunu umursamayan Tuğba, gözlerinden yaşlar akana kadar güldü. Bir süre sonra ben de ona katılmış, kahkahalar atıyordum. "Gülme ya, fena hâlde bozuldum."

Gözündeki yaşları silerken, "Sen neden gülüyorsun peki?" diye sordu.

"Sinirlerim bozuldu." Açık bıraktığım saçlarımı geriye doğru attım. "Kadının yüzüne bile bakmadım, Tuğba."

"İnan, hiç şaşırmadım."

Tuğba birdenbire ciddileşerek gözlerime baktı. "Aslında onu bu kadar sevmen beni korkutuyor, Karmen."

Söylediği sözler üzerine kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Onu sevmemin nesi korkutucu?"

Tuğba masaya doğru eğilip soğuk ellerimi kavradı. "Hayır, onu sevmen korkutucu değil, sadece bu denli yoğun sevmen... Ona bu kadar bağlanman, ne bileyim. Daha on sekiz yaşındasın."

"Bilme." Elimi, avuçlarından çektim. İçime akın eden öfke yüzünden dişlerimi kenetledim. "Bilemezsin de zaten. Birini

bu denli sevmenin ne demek olduğu yaşanmadan bilinmez. Ayrıca aşkın yaşla ne alakası var!"

"Ben sadece senin için endişeleniyorum. Bu aşkın sana zarar vermesini istemiyorum."

Tuğba'nın yumuşak bir ifadeyle söylediği sözlerini duyunca başımı şiddetle iki yana doğru salladım. Gözlerine bakarken masaya doğru eğildim. "Onun aşkı bana zarar vermez Tuğba, sadece iyileştirir. Ben onun sayesinde nefes alabiliyorum. Onun aşkı, bana yaşamam için neden veriyor."

Başıyla beni onaylarken hafifçe gülümsedi. "Sen öyle diyorsan," dediği sırada bakışları, omzumun üstünde bir yere odaklanırken kaşları çatıldı.

"Ne oldu?" diye sorunca çenesiyle, "Şu kız-" diye karşıyı gösterdi. Sırtımı dönüp gösterdiği kıza baktım. Her gördüğü yerde bana dik dik bakan minyon tipli, kumral kızdı.

"Bakışları sürekli üstümüzde, sinirlerimi bozmaya başladı."

Umursamaz bir tavırla omzumu silkerken, "Boş ver," dedim. Tuğba kıza dik dik bakmaya devam etti. Ta ki masamıza yaklaşan kişilere kadar.

"Selam."

Bakışlarım Alp, Kadir ve Barın üçlüsüne kaydı. Lise birinci sınıftan beri ayrılmaz üçlü gibi gezinen okulun çetesi.

"N'aber güzelim?"

Üçlünün başı olan Barın, eğilip Tuğba'nın yanağından makas aldı. Yüzünü buruşturan Tuğba, Barın'ın eline sertçe vururken yüzünü çekti. "Çek elini be yılışık!"

Barın eğilerek kolunu Tuğba'nın oturduğu sandalyeye attı. "Kalbimi kırıyorsun ama!"

"Hadi Karmen, buranın havası kaçtı, gidelim biz."

Tuğba ayaklanınca Barın, Tuğba'nın önüne geçti.

"Kaç gündür görüşemiyoruz, özledin mi beni?"

Tuğba elini kalbinin üstüne koyarken dramatik bir tavırla, "Ah sorma, hasretinden yataklara düştüm," dedi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. İkisi yan yana gelince fazlasıyla eğlenceli bir ortam oluyordu. Barın elinin ters yüzeyini Tuğba'nın yanağında hafifçe gezdirirken gülümsedi.

"Kıyamam ama ben sana. Arasaydın gelirdim."

Tuğba Barın'ın elini iteleyip kenara çekildi. Barın bu sefer gitmesi için yolu açarken, "Bir gün bu inadını bırakacaksın, bebeğim," dedi.

"Çok beklersin! Hadi Karmen!"

Öfkeli sesini duyunca, arkasından sandalyeden kalkıp yürümeye başladım. Hızlı adımlarına yetişmek için âdeta koşuyordum. Sınıfa girerken, ona yetişip koluna girdim. "Her defasında daha inatçı oluyor yalnız."

"Of sen de ya! İnatçı olsa kaç yazar?"

Sıraya oturduğumuz zaman daha ciddi bir tavırla yüzüne baktım. "Affetmeyi gerçekten düşünmüyor musun?"

Tuğba başını iki yana salladı. "Hayır, hiç öyle bir planım yok. Açıkçası sevgisine falan da inanmıyorum."

Tuğba inatçı biriydi ve kırıldığı zaman kolay kolay affetmezdi. Sanırım Barın, sert kayaya toslamıştı. Matematik hocası derse girince, konuşmayı kesip derse döndük. Artık matematik dersi bile bana onu hatırlatıyordu. Dudaklarım kıvrıldı, bu sevmediğim ders sayesinde bugün de onu görecektim. Nerede buluşacağımızı bilmiyordum. Bakışlarım sınav öncesi tekrar yapan Ayşe Hoca'ya kaydı. Derse fazlasıyla dalmış bir vaziyetteydi. Bu durumdan istifade ederek çantamdan telefonumu çıkardım. Alaz'a mesaj atmak için profiline tıklayınca çevrim içi olduğunu gördüm. Hım, sabahın bu saatinde kiminle konuşuyordu?

Günaydın yazıp yolladım. Yanağımın iç kısmını ısırırken cevap yazmasını bekliyordum.

Alaz Toprak: *Günaydın. Derste olman gerekmiyor mu senin?*

Karmen: *Derste olmadığımı kim söyledi?*

Cevabımı yolladıktan bir dakika sonra cevap geldi.

Alaz Toprak: *O zaman dersini dinle!*

Ünlem işareti mi? Gözlerim kısıldı. Bu adam emir vermeyi gerçekten fazla seviyordu.

Karmen: *Neden mesaj attığımı sormadan "derse dön" demen çok kaba!*

Gözlerim ekrana dikiliyken, cevabı gecikmeden geldi.

Alaz Toprak: *Ciddiyim Karmen, dersini dinle, daha sonra konuşuruz.*

Karmen: *Başıma bir şey geldiği için yazmış olabilirim, değil mi Alaz?*

Alaz Toprak: *Derste olduğuna göre başına bir şey gelmediğini tahmin ediyorum ;)*

Göz kırpma emojisi atmış olması, gözlerimi irileştirmişti. Başımı iki yana sallarken asıl konuya girmeye karar verdim.

Karmen: *Bu akşam ders çalışacak mıyız?*

Tırnağımı ısırırken beklemeye devam ettim. Birkaç dakika geçmesine rağmen cevap gelmemişti. Artık cevap yazmayacağını düşünürken telefonum titredi.

Alaz Toprak: *Evet, şimdi derse dön.*

Yüzümü buruştururken, telefonumu kapatıp çantama attım. Ketum herif! Bazen cidden dayanılmaz oluyordu. Başımı bezginlikle iki yana salladım. Eh, en azından onu bu akşam da göreceğim kesinleşmişti. Bu tavrını görmezden gelebilirdim. Derse dönerken aklımda ders dışında her şey vardı.

"Karmen beklesene ya!"

Tuğba'nın sesini duyunca, durup arkama baktım. Bana doğru koşarken sarı beresini kafasına geçirmeye çalışıyordu. Yanıma gelince sık sık aldığı nefeslerinin arasından, "Ne bu acele?" diye söylendi.

Omuz silkerken, "Okulda daha fazla durmak istemiyorum ya, ondan," deyince koluma girdi.

"Ben de. Hele şu Barın etrafımda olunca!"

Tuğba'nın sözlerine gülerken okulun çıkış kapısına doğru yürümeye başladık. Bakışlarım ıslak zemindeydi. Bir ara yağmur yağmış olmalıydı. Derin bir nefes alıp toprak kokusunu soluduğum sırada Tuğba aniden durdu. "Oha!"

Yüksek sesini duyunca, bakışlarımı yerden kaldırıp Tuğba'ya diktim. "Ne oldu?"

Kocaman açılmış gözleriyle karşıyı gösterince başımı çevirdim. Alaz karşımda duruyordu. Gözlerim irice açılırken, "Ha-hayal mi görüyorum?" diye kekeledim.

"İkimiz de aynı hayali görüyor olamayız, değil mi?"

"Teknik olarak hayır."

Arabasına yaslanmış olan Alaz, gerçekten karşımdaydı. Siyah saçları rüzgârdan dolayı dağılmış, elleri siyah kaşesinin cebinde, keskin bakışları ise üstümdeydi. Koyu kahverengi gözleri bıçak misali ciğerlerime saplanmış, soluklarımı katlediyordu. Gözlerimi art arda kırpıştırırken, onu içime çekercesine uzun uzun baktım. Sabit yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayamıyordum. Düz bakışları, şaşkınlık dolu bakışlarıma karşılık veriyordu.

"Yalnız gösterdiğin fotoğraflardan daha yakışıklıymış."

Ona bakmaya devam ederken, "Öyledir," diye mırıldandım. Kalp ritmimi bozacak kadar yakışıklıydı.

"Neyse ben servise bineyim, sen de sevdiğinin yanına git."

Alaz'dan hariç her şey bulanıklaştığı için sadece, "Hıhı," deyip ona doğru yürüdüm.

Daha doğrusu ona doğru çekildim. Ayaklarım yere basmıyor, avuç içlerim terliyordu. Karşıya geçip, yanına varınca doğruldu. Başımı geriye atıp ona bakmaya devam ettim.

"Merhaba."

Buğulu sesi kısık ve sertti, sesini seviyordum. Ona dair her şeyi seviyordum.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Kaybolan sesimi bulmak saniyelerimi almıştı, bu basit cümleyi kurmak zor olmuştu.

"Aniden gelişti diyelim."

Sebepleri pek de umurumda değildi açıkçası. O burada yanımda olduktan sonra geri kalanlarla pek ilgilenmiyordum.

"Hadi arabaya geçelim," dediğinde onu başımla onayladım.

Alaz sürücü koltuğuna geçerken soğuk havadan büyük bir nefes aldım. Sakinleşmek için kendime kısa bir süre verdikten sonra heyecandan dolayı titreyen ellerimle kapıyı açtım.

Kemerimi bağladıktan sonra ellerimin titremesini durdurmak için tırnaklarımı avuç içime sapladım. Sakin olmalıydım! Bakışlarım Alaz'a dönerken, "Nereye gidiyoruz?" diye yavaşça sordum.

Kısaca, "Size," dedikten sonra arabayı çalıştırdı. Onunla olduktan sonra nereye gideceğimizin de pek bir önemi yoktu benim için. Başımı koltuğa yaslayıp radyoda çalan müziği dinlemeye başladım. Dün gece olanların anısı tazeliğini koruduğu için hafif bir utanç içindeydim. Cidden büyük bir pot kırmıştım ve durumu düzeltmemiştim.

Hafifçe doğruldum. "Alaz, ben şey," diye kısık sesle mırıldanınca Alaz yan gözlerle bana baktı.

"Evet?"

Boğazımı temizleyip daha güçlü çıkan bir sesle, "Özür dilerim," dedim bir çırpıda.

Gözleri kısılırken, "Ne için?" diye sordu.

Dudağının köşesinde oluşan o çizgileri görmeseydim şayet, sorusunu ciddiye alabilirdim. Ne için özür dilediğimi bal gibi biliyordu fakat beni zorlamak için soruyordu.

"Dün akşamki tavırlarım ve söylediğim sözler."

Utançtan yüzüm alev alırken sözlerim, huzuru keskin bir bıçak gibi ikiye böldü. Alaz bir süre konuşmadı. Sarf ettiğim sözler bile üstünü kapattığımız gerçekleri eşeliyordu. Girmemem gereken illegal topraklarda yürüyordum yine. Ve bu durum, onu son derece rahatsız ediyordu.

"Karmen-" dediği zaman hoşuma gitmeyecek bir şeyler söyleyeceğini ses tonundan anlamıştım.

Bu yüzden aceleyle, "Neden bize gidiyoruz?" diye sorup konuyu değiştirdim.

Çünkü bana yine *yapma* gibi bir kelime kullanmasını istemiyordum.

"Annen arayıp söyledi."

"Peki," dediğim sırada radyoda Emre Aydın'ın şarkısı duyuldu. Konuşmasını istemediğim için uzanıp sesini açtım. Alaz da bunu anladığı için -belki de işine öyle geldiği için- konuşmadı. Geri kalan kısa yol, konuşmadan geçti bu yüzden.

Araba evimizin bahçesine girince emniyet kemerimi açtım. Duran arabadan indiğimde aniden akın eden soğuk hava karşısında titredim. Alaz'ın bir iki adım önünde eve doğru yürürken üşüyen ellerimi cebime yerleştirdim. Esen rüzgâr yüzünden uzun saçlarım yüzümü kapatınca başımı yan tarafa doğru çevirdim. Rüzgâr, saçlarımı Alaz'ın göğsüne taşımıştı. Bal rengindeki saçlarım siyah kaşesindeydi, ikimizin bakışları da saçlarımdaydı. Birbirimize fazla yakın duruyorduk, yürümeyi kestiğim için sırtım neredeyse göğsüne değiyordu. Ufacık kalmıştım heybetli bedeninin yanında.

Geniş göğsüne sokulup orada kıvrılmak isteyecek kadar yakın olmamız kalbime vurgundu. Bunu yapmamak ise yüreğimi yerle bir ediyordu. Gözlerime dolan yaşlar ise fazla aniydi. Ona bu kadar yakınken uzak olmak, uzak olmak zorunda kalmak... Yıkıcıydı. Geri çekilen ilk Alaz oldu. Büyük bir adım atıp önüme geçti, rüzgâr daha şiddetli esti. Saçlarım şimdi boşlukta uçuşuyordu. Gözlerimi kırpıştırıp iki adımda ulaştığım kapının zilini çaldım. Annem üstündeki gri kaşesiyle kapıyı açtı. Telaşlı yüz ifadesiyle, "Sonunda geldiniz!" dediğinde kafam karışmıştı.

"Her zamanki saatte geldim, anne. Bir sorun mu var?"

Annem her an ağlayacak gibi duruyordu. "Babanın amcası vefat etmiş. Ankara'da yaşayan."

Gözlerim açılırken ne diyeceğimi bilemiyordum. Babamın aile bağları çok kuvvetli olmadığı için pek tanımıyordum, bu yüzden ne tepki vereceğimi bilemiyordum.

"Baban birazdan geliyor, ilk uçakla Ankara'ya gideceğiz. Yolda Arslan'ı arayıp yanına gelmesini söyleyeceğim."

Başımı iki yana salladım. "Ağabeyimin final haftası, ben tek başıma kalabilirim."

"Hayır, aklım sende kalır."

Montumu çıkarırken, "Anne, çocuk değilim ben!" diye söylendim.

Annem oflarken, "Karmen lütfen!" dedi. Bu ses tonu onu dinlemem gerektiğini söyleyen sert tondu.

"Peki, nasıl içine siniyorsa öyle yap, Valide Sultan."

Annem yanıma gelip yavaşça bana sarıldı. Ardından Alaz'a döndü. "Arslan gelene kadar Karmen sana emanet, Alaz."

Alaz ciddi bir ifadeyle, "Tabii ki," dediği sırada annemin telefonu çaldı.

"Baban gelmiş olmalı, çıkayım ben. Siz de ders çalışmaya başlayın. Birkaç gün sonra geliriz biz," deyip yanağımı öptü.

Başımı aşağı yukarı sallarken annem el çantasını aldı. "Kendine iyi bak, canım," dediğinde hafifçe gülümsedim. Annem evden çıkarken bakışlarım Alaz'a kaydı. Sırtını duvara yaslamış, bana bakıyordu.

"Ders çalışmaya başlayalım o zaman biz de."

Alaz başıyla beni onaylarken içeri geçti.

"Üstümü değiştirip geliyorum."

Yaklaşık bir saat sonra avuçlarımda tuttuğum sıcak çikolatamla Alaz'ın yanındaki sandalyede yerimi almıştım. Ev sıcak olduğu için geniş kesimli, koyu mor tişört ve siyah kot giymiştim. Saçlarım ise hâlâ açıktı ve dalgalar hâlinde sırtımdan aşağı süzülüyordu. Ve Alaz'ın bakışları ara ara saçlarıma kayıyordu. İlk başta kendi hayal gücümün oyunu sanmıştım fakat hayır, ona bakmadığımı düşündüğü zamanlarda bakışları saçlarımı esir alıyordu. Sonsuza kadar o bakışların esaretinde kalabilirdim. Yüzümdeki gülümsemeyi bastırmak için sıcak çikolatadan bir yudum aldım. Dikkatimi Alaz'ın anlattıklarına verdim, onu dinlemek için büyük uğraşlar veriyordum. Söz konusu Alaz iken bu zordu, üstüne bir de ağrımaya başlayan karnım vardı ki işleri hiç de kolaylaştırmıyordu. Regl zamanım gelmişti ve benim reglim hiç de kolay geçmezdi.

"Anladın, değil mi?"

Bildiğim konuyu anlattığı için başımla onayladım onu. Alaz örnek soruyu çözmem için kitabı uzatırken, bardağımı masaya bırakıp soruyu çözmeye başladım. Soruya yoğunlaşmış, çözmeye çalışırken bakışlarını hissediyordum. Bu, dikkatimi dağıtsa da önceliğim soruydu. Bir şeyleri başardığımı görmesini istiyordum. Kısa sürede sonuca ulaşınca, kocaman bir gülümsemeyle başımı kaldırıp, "Bitti," dedim.

Alaz yüzünde oluşan memnuniyet dolu bir ifadeyle, "Aferin," dedi.

Alaz diğer konuya göz atarken kendime onu izlemek için izin verdim. Üstüne tam oturan beyaz bir gömlek giymişti,

kollarını katladığı gömleği esmer tenini vurguluyordu. Dağınık saçları ellerimi içinde gezdirmek isteyeceğim kadar davetkâr duruyordu. Uzayan kirli sakalları gibi... Bakışları bana dönerken o gözlere daldım, o gözlere batıp yavaşça boğuldum. Siyah kirpikleri gür ve düzdü. Gür kaşlarıyla bir olmuş, güzel gözlerini vurguluyordu. Ne kadar ifadesiz dursa dursun, o sıcak kahverengi hareleri asla soğuk olamazdı.

Boğazını temizleyip, "Devam edelim," deyince bakışlarımı zor da olsa kaçırdım.

Önümüzdeki üç saat aralıksız çalışırken karın ağrım ara ara yükseliyor, nefesimi kesiyordu. Bedenim gerilirken belli etmemeye çalışıyordum. Alaz gidene kadar dayanabilirdim.

Alaz'ın çözmem için verdiği soruya bakarken telefonum titredi. Annemden mesaj gelmişti.

Ağabeyime ulaşamadığını, benim aramamı yazmıştı. "Annem ağabeyime ulaşamamış," deyince Alaz'ın bakışları bana döndü.

"Bugün sınavı vardı, sınav çıkışı uyurum demişti."

Oturmaktan dolayı tutulan bedenimi esnetirken, "Olabilir, gece çalışırdı o," dedim.

Alaz boynunu ovarken yüzünü buruşturdu.

"Boynun mu tutuldu?"

Başını sallarken, "Uyandığımdan beri ağrıyor," dediğinde aklıma gelen fikirle yanağımın iç kısmını ısırdım.

"İstersen ovabilirim. Eskiden de yaptığım gibi."

On altı yaşındayken ağabeyime ve Alaz'a bunu birkaç kez daha yapmıştım. O zamanlar sıkıntı olmuyordu fakat Alaz'ın yüz ifadesi şimdi sıkıntı olurmuş gibiydi. Boynunu sağa yatırdı, alnı kırışırken itiraz etmek için dudaklarını araladı. Fakat ağrısı müsaade etmediği için, "Ah!" diye acıyla inledi.

"Canın acıyor Alaz, alt tarafı kısa bir masaj. Hem ders çalıştırdığın için teşekkür olarak düşünebilirsin."

Ayağa kalkıp, arkasına geçince, "Tamam," demekten başka çaresi kalmadı. Ses tonundaki huysuzluk ise kıkırdamama neden oldu. Ona dokunacağımı fark edince, soluğum nefes borumda tıkanıp kaldı. Sertçe yutkunup soğuk ellerimi yavaşça boynuna yerleştirdim. Sıcak tenine temas ettiğim an, bedenimi saran titreme karşısında iç geçirdim. Bu elektriği sadece ben mi fark ediyordum cidden? Bakışlarım boynuna kaydı. Uzun, beyaz parmaklarım esmer teniyle zıttı. Ona doğru bir adım atınca daha yakın olmuştuk. Ellerim, yavaşça hareket etmeye başladı. Pekâlâ, şu an hissettiklerim iki yıl önce hissettiklerimle kesinlikle aynı değildi! Bu hisler daha yoğun, daha yakıcıydı ve yabancı, oldukça yabancıydı. Ellerimin titrememesi için kendimi kasarken dikkatimi masaja vermeye çalıştım. Ellerim, sertleşen damarların üstünde yavaşça gezindi. Hem nazik hem sert bir şekilde boynunu ovdum. Teninin ısısı avuçlarımı ısıttı, kokusu avuçlarıma sindi. Başımı hafifçe eğip tatlı karamel kokusunu soludum. Gözlerimi kapatıp burnumu boynuna gömmek istiyordum. Parmaklarım sert bir damarı ovunca Alaz'ın dudaklarından hafif bir inleme döküldü.

"Ellerin inanılmaz iyi hissettiriyor."

Boğuklaşan sesiyle sarf ettiği sözlerden sonra başını geriye doğru yaslayınca saçları göğsüme sürtündü.

"Hım, buna sevindim," dedim kısık bir sesle. Ellerim omuzlarına kadar iniyor, ardından boynunun çevresine kadar çıkıyordu. Geçen dakikalar ardından Alaz'ın bedeni iyice gevşedi. Başı şimdi göğüslerime yaslanmıştı. Aldığım nefes ciğerlerime yetmiyordu, ona bu kadar yakın olmak nefesimi sömürüyordu. Kalbim... Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki göğsüm sancıyordu. Alaz'ın gözleri kapanırken, alt dudağımı ısırıp gevşeyen yüz hatlarına baktım. Benim yanımda ilk defa bu denli gevşemişti. Elim ensesindeki saçlarına sürtününce saçlarının göründüğü kadar yumuşak olduğunu da öğrenmiş oldum. Bu an öyle güzeldi ki hep bu anın içinde kalabilirdim.

Göğsümde ağırlığı, ellerimin altında teni, ciğerlerimde kokusu...

Öyle güzel öyle tarifsiz bir andı ki ellerim hareket etmeyi unuttu. Birkaç saniye boyunca öylece durduk. İlk hareket eden yine Alaz oldu.

Hafifçe doğrulunca içine düştüğüm büyülü an da bozuldu. Bu durumun yeni farkına varmış gibi gür kaşları çatılırken başını kaldırdı. "Yoruldun."

Hiç yorulmamış olsam da ellerimi çektim. "Nasıl hissediyorsun?"

Alaz boynunu sağa sola yatırırken, "Çok daha iyi," dedi.

"Buna sevindim."

Başını bana doğru çevirdi, bir şeyler söylemek ister gibiydi ama söylemiyordu. Söylemeyecekti. Başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim," dedi sadece.

"Zevkti."

Alaz bakışlarını kaçırırken sokak lambalarının aydınlattığı sokağa bakışları kaydı. "Saat geç olmuş. Arslan'ı aradın mı?"

Başımı iki yana sallarken masanın üstündeki telefonumu aldım. "Şimdi arıyorum."

Karnımdaki sancı kendini hatırlatır gibi yükselirken yüzümü buruşturdum. Ufak bir nefes alırken sırtımı Alaz'a döndüm. Ağabeyimi aradım fakat telefonu açmadı.

"Telefonunu açmıyor."

"Sen iyi misin? Rengin soldu."

Pek iyi olmasam da başımı salladım. "İyiyim."

Alaz kolundaki saate baktı. "Saat neredeyse dokuz olmuş."

Ah, gitme vakti gelmişti. "Gidecek misin?"

Alaz başıyla onaylarken ayağa kalktı. "Arslan gelir nasılsa. Hem tek kalabileceğini söylemiştin."

Onu başımla onayladım. Gitmesini istemiyordum. Ama nasıl engel olacağımı da bilmiyordum. Alaz salondan çıkarken portmantoda asılı olan kaşesini aldı. Duvarın köşesine sinmiş, hazırlanışını izliyordum. İrileşen bakışlarım fazla masum olsa da aklımda hiç de masum olmayan binlerce plan fırıl fırıl dönüyordu. Gitmesini engellemek için bir şeyler yapmak istiyordum. Ah, karnımdaki ağrı da aksi gibi gittikçe artıyordu.

Alaz'ın hazır olduğunu görünce sırtımı duvardan kopardım.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Başımı sallarken, "Ararım," dedim.

Alaz kararsız gözlerle bana bakıyordu. Gidip gitmemekte tereddüt ettiği belliydi. Gitmemesi için gözlerimle âdeta yalvarıyordum. Kaşları çatılırken, "Hoşça kal," dedi. Arkasını döndü ve yüzüme bakmadan evden çıktı. İnatçı herif! Normalde asla beni tek bırakıp gitmezdi ama bir şeylerden şüphelendiği için böyle yapıyordu.

Öfkeyle söylenerek içeri geçtiğim sırada şimşek çaktı. Korkuyla irkilirken ev karanlığa gömüldü. Dudaklarımdan ufak bir çığlık kaçtı. Hızlı hareketlerle cebimdeki telefonu çıkarıp Alaz'ı aradım. Daha ilk çalışında telefon açıldı.

"Bir şey mi oldu?"

"E-Elektrikler kesildi ve ben korkuyorum!"

Telefonu kapatmadan önce, "Geliyorum," dedi.

YAĞMURUN YANIK HAYKIRIŞI

İçimi çepeçevre saran heyecan damarlarımdaki kanı ateşlerken, ciğerlerime titrek bir nefes çekip kapının kolunu aşağı indirdim. Geceye karışan Alaz ve hücrelerime nüfuz eden soğuk, beni titretirken sertçe yutkundum.

"İyi misin?"

Alaz'ın sesini duyunca karanlıkta görmeyeceğini bilsem de başımı salladım.

"İyiyim."

Alaz içeri girince, geri çekilip ona yer açtım. Beraberinde getirdiği soğukla beraber yanımdan geçti. Kapıyı kapatırken titrememek için bedenimi kasıyordum. Fakat o, karşımda duruyorken bu pek mümkün değildi. Alaz beni iliklerime kadar titretiyordu. Ruhumu sarsacak şiddette bir titremeydi bu. Kapıyı kapatınca sırtımı kapıya yasladım. Karanlıkta seçebildiğim kadarıyla üstündekini çıkarıyordu.

"İçeri geçelim."

Görmeyeceğini bilsem de başımla onayladım onu. Sırtımı yasladığım kapıdan koparıp yürümeye başladım. Fakat etraf fazla karanlıktı ve onun yanında hareketlerim fazla sarsaktı. Birkaç adım atmıştım ki ayağım bir yere takıldı ve ona doğru yalpaladım. Gayriihtiyari güçlü kollarına geçirdiğim ince parmaklarımla ona tutundum. Sıkıca tuttum onu. Başım kürek kemiğinin hizasındaydı. Alnım ile teni arasında sadece san-

timler vardı. Gömleğinin altında kasılan bedenini hissediyordum. Gözlerimi yumup kısa bir an tanıdım kendime, ufak bir an ile ödüllendirdim kendimi. Kokusunu soludum, karamel kadar tatlı, karamel kadar acı kokusunu derince içime çektim. Sıcaklığını kazıdım avuçlarıma. Ruhumda bir ateş yakıldı, ona yandım. Hiç bitmesini istemediğim bir anda onunlaydım ama bu anı, öne doğru bir adım atan Alaz bozdu.

Geri çekilip, gözlerimi açarken, "Afedersin," diye fısıldadım. Sesimdeki avaz avaz haykıran acı çığlığı, bir tek ben duydum. Ondan ayrılmak istemeyen benliğimin sayhasıydı bu, içimi parçalıyordu. İtirazlarımı iki dudağımın arasında boğup Alaz'ı takip ettim.

Beraber içeri girince, Alaz telefonunu çıkarıp feneri açtı. Etraf beyaz bir ışıkla az da olsa aydınlanınca, bir yere çarpmadan kanepeye doğru ilerledim. Alaz ile beraber kanepeye oturunca ona doğru döndüm. Ona meftun olan bir yanım vardı ki daima ona çekiliyordu. Yüzünün yarısı karanlıkta kalmıştı. Alaz'ın gözleri bana dönerken hafifçe gülümsedim.

"Şarjım az, mum falan var mı?"

Başımla onu onaylarken, "Var," dediğimde telefonu uzattı. Fener görevini gören telefonu alıp ayağa kalktım. Aynı zamanda o da kalkınca TV ünitesinin içindeki mumları çıkardım. Onları masaya dizince, Alaz eğilip cebinden çıkardığı zipposuyla mumları yaktı. Aynı anda şarjı bitince telefon karanlığa boğuldu.

Gülümserken ona döndüm. "Tam zamanında."

Bakışları önce kıvrılan dudaklarımı ardından gözlerimi yaktı. Sesini çıkarmadan, kanepeye çöküp, sigara paketini çıkararak, içinden bir dal sigara alıp dolgun pembe dudaklarına yasladı.

Sigarasının ucunu yakınca odadaki loş ortama ufak turuncu ateş de dâhil oldu. Alaz sigarasından derin bir nefes aldıktan sonra başını kanepenin sırtına yasladı. Başını geriye doğru yaslarken gri duman dudaklarının arasından sızdı. Ba-

şını geriye attığı için belirginleşen âdemelması gözlere şenlik bir manzara sergiliyordu.

"Sence de fazla dikkatli bakmıyor musun?"

Sorusunu duyunca yanaklarıma hücum eden kan, damarlarımı yaktı. Yüzüme oturan kızarıklıkla dudağımın iç kısmını ısırdım.

"Öyle mi yapıyorum?"

Gözlerini yumarken sigarasından bir yudum daha çekti içine. "Öyle yapıyorsun, Elalı."

Sanki onun yanında dudaklarım daima kıvrılmak için yemin etmiş gibiydi. Engel olamıyordum.

"Bana böyle seslenmeni seviyorum."

Güçsüz sesim hevesli çıkmıştı, bir o kadar da korkak. Bu bir itiraftı çünkü. Alaz sertçe yutkununca âdemelması hareketlendi. Yanak kasları dalgalanırken gözlerini açtı. Gözleri gözlerimi buldu. Şu an siyah gibi duran gözlerinin hareleri cayır cayır yanıyordu.

"Sevmemelisin."

Sesi daha önce şahit olmadığım bir sertlikle kuşanmıştı. Umursamadım.

"Bana hep böyle seslenmeni isteyecek kadar çok seviyorum."

Seviyorum, çok seviyorum, Alaz! Kabul etsen de etmesen de... Gözleri kararırken başını iki yana doğru salladı.

"Sana böyle seslenmemeliyim ve sen bunu sevmemelisin."

"Neyi sevip sevmediğime karışamazsın."

Sesim bu defa daha güçlüydü, daha korumacıydı. Ona karşı olan hislerim kundaktaki bir bebekti ve ben korumacı bir anneydim. Ona karşı olan hislerime o bile karışamazdı. Alaz hızla doğrulurken bana doğru eğildi.

"Yanlış şeyleri seversen karışırım."

Onun sert ve ciddi ifadesine karşı yüzümde alay dolu bir gülümseme oluştu.

"Karışamazsın! Ayrıca yanlış diyorsun, bu kime göre neye göre?" Sesim sertleşmişti. Alaz dişlerini sıkarken başımı ona doğru kaldırdım. "Birini ya da bir şeyi sevmek yanlış olamaz. Ben böyle bir düzeni reddediyorum. Sevmek yanlış olamayacak kadar güzel."

İnatçı sesim itiraz kabul etmiyordu. Fakat Alaz bunu umursamıyordu. Uzun güçlü parmakları aniden çenemi kavradı. Gözleri gözlerimi delerken kavradığı tenimde kıvılcımlar çıkıyor, kanım fokur fokur kaynıyordu.

"Sen kabul etsen de etmesen de böyle bir düzen var. Sen sadece sevgi ve hayranlık arasındaki farkı ayıramayacak bir yaştasın. Zor şeyler yaşamış minik bir kız çocuğusun."

Boğazımda oluşan yumru soluğuma dolanmış, Alaz'ın sözleri gözlerimi yakmıştı. Dolan gözlerimdeki yaşı engellemek içim kirpiklerimi kırpıştırdım. Her şeyi gören Alaz, akmayan gözyaşlarımı da gördü. Acıma şahitlik yaptı. Sıkkın bir nefes verirken, "Sikeyim!" diye tısladı. Nemli alnını alnıma sertçe yerleştirirken yumru büyüdü. Organlarıma düşen ateş beni cayır cayır yaktı. Dudaklarımdan kopmak için fırsat kollayan hıçkırığı dudaklarımla zapt ederken gözlerini yumdu. Gözlerimi yumdum.

"Sakın Karmen, sakın! O gözlerden olmaması gereken bir şey yüzünden tek damla yaş akmayacak!"

Sesini bekleyen yaş tanesi, kapalı göz kapaklarımdan sızdı. Usulca yanağımdan aşağı yuvarlandı. Dudaklarımı kavuran sert solukları hızlanmıştı. Konuşmak istiyordum, onun basit bir hevesten çok daha fazla olduğunu söylemek istiyordum ama yapmadım. Sustum. Alaz inatçı herifin tekiydi. Üstüne gidersem biliyordum ki ters tepecekti. Sadece birkaç kısa saniye daha öyle durduk. Sonra Alaz hep yaptığı gibi geri çekildi. İstemeyerek de olsa gözlerimi açtım. Dikkatle gözlerime baktı. Dudaklarım belki sükûtu yutmuştu diye konuşmuyor-

du fakat aşkımı avaz avaz bağıran gözlerimden akan inadı gördüğü için başını iki yana salladı.

Alaz geri çekilirken bitmek üzere olan sigarasını içmeye devam etti. Cama vuran sesleri duyunca bakışlarımı pencereye çevirdim. Yağmur yağıyordu. Bakışlarım hevesle cama vuran şeffaf taneleri takip ediyordu. Kırık bir gülümseme oluştu dudaklarımda. Hevesle ayağa kalktım. "Yağmur yağıyor."

Alaz düz düz yüzüme bakarken, "Eee?" dedi ifadesiz bir sesle.

Gözlerimi devirirken, "Ne demek, eee?" diyerek onu taklit ettim.

Bakışları değişmeyen Alaz, bitmek üzere olan sigarasını sehpanın ortasındaki kül tablasına bastırdı.

"Dışarı çıkalım."

Alaz alaylı bir ses çıkarırken, sırtını koltuğa yaslayıp gözlerini yumdu. "Unut bunu."

Omuz silkerken inatçı bir ifadeyle, "Hayır ya! Dışarı çıkmak istiyorum ben!" diye direttim. Yerinden kımıldamadığını görünce sıkkınca ofladım. "O zaman ben tek çıkarım!"

Gözlerini açarken sertçe bana baktı. "Saçmalama, otur oturduğun yerde!"

Başımı iki yana sallarken, "Bazen çok fazla kaba olabiliyorsun," diye söylenmekten alıkoyamadım kendimi.

Alaz alayla gülümserken, "İşine gelirse," deyip göz kırptı.

Her hâli fazlaca işime gelse de bunu ona söylememeyi seçerek odadan çıkmak için hareketlendim.

"Karmen ciddiyim, gecenin bu saatinde dışarı falan çıkmayacaksın."

Koridordan, "Hıhı, tabii!" diye bağırırken montuma uzanmıştım bile.

"Neden hiç laf dinlemezsin ki!"

Sesini duyunca arkamı döndüm. Koridor karanlık olduğu için yüzünü göremiyordum.

"Hiç öyle huylarım yoktur."

Sesimde sahte bir tatlılık vardı. Eğer onun dediği gibi biri olsaydım, ne o şu an yanımda olurdu ne de ben onun için bu kadar mücadele ederdim. Daha başlamadan bitirirdim her şeyi.

"Geliyor musun?"

Alaz, ağzının içinde homurdanırken beni tek bırakmayacağı için askıdan montunu almak için uzandı. Yüzümdeki sırıtışı gizleyen karanlığa şükrederken Alaz montunu üstüne geçirdi.

"Yürü, başımın belası."

Ona göremese de dil çıkarıp kapıyı açtım. Vücuduma dişlerini geçiren soğuk öyle keskindi ki bir an için Alaz'a hak vermeden edemedim. Yine de onunla yağmurun altında ıslanmak istiyordum. Karnımdaki ağrı, hareketlerimi kısıtlasa da umursamıyordum. Onunla geçireceğim anları, hiçbir şey bozamazdı. Yağmur hızlanmıştı. Alaz evin yağmur yağmayan bir köşesine sinmiş, öylece gökyüzünü izliyordu. Onun aksine ben yağmurun altına doğru ilerledim. Yağmur taneleri saç köklerime inerken mutlulukla gülümsedim. Etrafı kuşatan ıslak toprak kokusunu derin derin içime çekerken başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Yüzüme damlayan soğuk taneler yaşadığımı hissettiriyordu. Gözlerim kapandı. Dudaklarım ise kalbimin zerk ettiği ismi fısıldadı ve onu diledi, kalbini istedi.

"Hasta olacaksın, gel buraya."

Alaz'ın içimi titreten buğulu sesini duyunca başımı iki yana doğru salladım.

"Sen gel."

"Öyle bir şey yapmayacağım."

Gözlerimi açıp, ona bakarken iç geçirdim. Alaz her zaman sakinliği severdi. Adımlarını sağlam yerlere emin bir şekilde atardı. Sessiz, durgun kişiliği onu böyle ufak çılgınlıklar dahi olsa yapmaktan alıkoyardı. Alaz sinirlenmediği sürece son derece sakin biriydi.

Gecenin bu saatinde yağmurun altında ıslanmak çılgınlıktı. Onu yanıma gelmeye ikna edemeyeceğim için yanına doğru yürüdüm. Islak saçlarım ağırlık oluşturmaya başlarken dudaklarımın arasından çıkan buhar geceye karışıyordu. Yanına varınca karanlığa alışan gözlerimi yüzüne çıkardım. Meraklı bir ifadeyle bana bakıyordu. Yüzümdeki gülümsemeyi zor zapt ederken beklemediği bir anda eline uzandım. Üşüyen ellerimi ılık ellerine sardım. Bu yaptığıma şaşırırken, tepki vermesine müsaade etmeden onu yağmurun altına çektim.

Normalde en az 1.90 boyunda olan yapılı bedenini yerinden kımıldatmak pek mümkün değildi fakat beklemediği bir hamle olduğu için boşa gelmiş, işimi kolaylaştırmıştı.

Şimdi ikimiz birden cılız ay ışığının altında gecenin karanlığına karışmış, yağan yağmurun altında ıslanıyorduk. Başımı geriye atmış, artık bastıramadığım koca bir gülümsemeyle ona bakıyordum.

O ise sessizdi, sadece izliyordu. Gözleri kısılırken sıkkın bir nefes verdi.

"Bazen tam bir cadı oluyorsun."

Sadece omuz silktim. Elim hâlâ eline sarılıydı, gözlerim ise gözlerinde... Gülümsemem silinirken öylece izledim onu.

Öylece izledi beni...

Kalleş zaman bana inat hızla geçti.

Gözlerine bakmaya dayanamıyordum. Canım yanıyordu. Çünkü bakışlarındaki sabitlik acıtıcıydı. Ne düşündüğünü asla ele vermeyen sert, dümdüz bir ifade vardı. Canımın özü olan bu adamda yanarken ona doğru bir adım attım. Yağmur hızlandı. En az gece kadar siyah olan ıslak saçları, alnına dökülmüştü. Kendime engel olamadan ona doğru uzandım.

Bu cesaretin kaynağı elini çekmediği için miydi, gerçekten bilmiyordum. Tek bildiğim bir defa da olsa ona özgürce dokunmak istiyordum. Yasak toprakların legal olmasını istiyordum, bir kere de olsa istiyordum. Kör isteğimin yönlendirdiği elim ıslak saçlarına dokundu. Alaz'ın çenesi kilitlense de sesini çıkarmadı. Saçını yavaşça geriye attım, elim alnına değince iç geçirdim.

"Yapma."

Kararlı çıkan sesi belki de ilk defa cılız çıkmıştı. Cesaretlendim. Yavaşça ıslak saçlarında gezdirdim avuçlarımı. Sessizce dururken başını eğdi. Kendiyle amansız bir mücadeleye girmişti. Bunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Dişleri kenetlenmiş, aldığı sert soluklar ve buruşturduğu yüzüyle sessiz duruyordu içindeki fırtınaların aksine. Elim yanağına kaydı. Avuçlarıma batan sakallarının verdiği his, öyle güzeldi ki ağlamak istedim. Hiç olmadığımız kadar yakındık. Korkudan ödüm patlıyor, sevinçten içim içime sığmıyordu. Hem cennet hem cehennemdi... Alaz her şeydi!

Başını hafifçe eğince burnu saçlarıma dokundu. İçim titredi. Derin nefes alınca geniş göğsü şişti. "Neden hiç laf dinlemiyorsun?" diye fısıldadı. Gözlerimi yumdum, dudaklarımda ufak bir gülümseme yeşermişti. Elim ensesine doğru kaydı. Elim tenine değerken alnını başımın üstüne yerleştirdi.

"Yapma!"

Kararlı çıkan sesini idrak edemeden Alaz geri çekildi. İçindeki savaşın kaybeden taraftarı bendim. Daima kaybediyordum, yine de savaşmaktan çekinmiyordum. Onunla onun için savaşıyordum. Ufak bir adım geri gitti. Uzaklaşınca havanın soğukluğu bedenimi titretti. Islak kıyafetlerim ise daha çok üşümeme neden oluyordu. Kalbim yanıyor, bedenim donuyordu. Karnımdaki ağrı şiddetlenirken tutamadığım bir inleme dudaklarımdan döküldü. Elimi geri çekerken görmezden gelmeye çalıştığım sancı beni esir aldı. Parmaklarımı karnıma sıkıca bastırıp hafifçe eğildim. Kör bıçak gibi rahmi ne

saplanan sancıları körükleyen soğuk nefesimi keserken parmaklarımın basıncını arttırdım.

"İyi değilsin."

Yüzümü buruşturdum. "Karnım çok ağrıyor." Yavaşça nefes alıp verdim. Aniden şiddetlenen bu sancılardan nefret ediyordum.

"Gecenin bu saatinde yağmurun altında durursan olacağı budur."

Alaz'ın beni azarlaması bu durumda bile komik geldiği için kıkırdamaya başladım.

"Eve gidiyoruz."

Başımla onu onaylarken eve doğru ilerledik. Elektrik gelmiş olmalıydı. Yüzüm düşse de moralimi bozmamaya çalıştım. Onunla geçirdiğim vakit de bana yeterdi.

Eve girdiğimizde elektriğin geldiğini gördüm. Bedenim soğuktan dolayı titriyordu. Donuyordum! Karnımın ağrısı artınca sırtımı duvara yasladım.

"İyi değilsin. Hastaneye gidelim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sadece sıcaklık ve ağrı kesiciye ihtiyacım var."

"En azından elektrik gelmiş. Hadi odana çıkaralım seni."

Alaz aniden eğilip bedenimi kucağına aldı. Dudaklarımdan kopan hayret nidasına engel olamadan sıkıca ona tutundum. Benim gibi ıslak olan Alaz, beni sıkıca kavrayarak merdivenlere yöneldi.

"Hastaneye gitmek istemediğine emin misin?"

Yanaklarıma akın eden kan, yüzümü ateş gibi yakarken başımı göğsüne yasladım.

"Sadece regl oldum."

Alaz bir an dururken tekrar yürümeye devam etti. "Bu kadar kötü bir durumda olman yine de normal değil."

Yanaklarımdaki sıcaklık artarken kokusunu göğsünden soludum. "Zor geçiyor benimki."

Alaz odama girince önce beni yatağa yatırdı, ardından odanın lambasını açtı. Alaz üstündeki ıslak montu çıkarıp, odamdaki sandalyenin üstüne atarken bana döndü.

"Üstündeki ıslak kıyafetleri çıkar. Ben de ağrı kesici bakayım."

Alaz odadan çıkarken yataktan kalktım. Ağrı gittikçe şiddetlenmişti. Dolan gözlerimle üstümdekileri çıkardım. Dolabımdan çıkardığım siyah bir tayt ve sweatshirt giydikten sonra banyoya ilerledim. Önlemlerimi aldıktan sonra banyodan çıktım. Aynı anda odaya giren Alaz, elinde su ve ağrı kesici tutuyordu. Beni düşünen bu hâlleri içimi sıcacık ediyordu. Dolan gözlerimi görünce, "Çok mu ağrıyor?" dedi.

Sesindeki endişe bir an için dahi olsa acımı unutturmuştu. Başımla onu onaylarken ilacı su yardımıyla yuttum. Yatağa tekrar girerken yüzümü buruşturdum. Alaz'ı dinleyip dışarı çıkmamalıydım. Ağrı kesicinin bile bu acıyı keseceğinden şüpheliydim. Başımı yastığa bastırırken cenin pozisyonu aldım.

"İyi değilsin."

Ağlamaklı bir sesle, "Geçer," dedim.

Alaz yatağın önünde diz çöktü. Gözlerindeki sabit ifade, sanırım ilk defa sarsılmıştı. Elini uzatıp saçımı geriye doğru attı. "Çok solgun görünüyorsun, doktora gidelim." Sertçe yutkunurken başımı iki yana salladım. "Buz gibisin, neden dışarı çıkman için sana izin verdim ki?"

Ondan izin almadığım gerçeğini atlatmıştı. Onu duymazdan gelerek, "Isınırsam geçer," dedim sadece.

Alaz'ın saçımdaki eli bir an için hareket etmeyi keserken kaşları çatıldı. Kısa bir an durduktan sonra elini çekti. Ardından ayağa kalkınca, "Arkanı dön bakalım," dedi.

Dediklerini idrak edemediğim için alık alık yüzüne bakıyordum. Dudakları yüz ifadem karşısında bir an için kıvrılır gibi oldu. Başını iki yana sallarken üstündeki az da olsa ıslanan gömleği çıkardı. Esmer teni açığa çıkınca kirpiklerimi kırpıştırmaya başladım. Nefes kesici bir güzelliği vardı bu adamın.

Alaz gömleği bıraktıktan sonra yatağıma oturdu. Ağrı bu kadar yoğun olmasa tepkim sanırım çok daha büyük olurdu. Alaz konuşmadan yanımdaki boşluğa uzandı.

"Hadi arkanı dön."

Şaşkınlıkla dediğini yaptığımda Alaz biraz daha sokuldu. Ensemdeki tüyler havaya kalkarken şaşkınlıktan tüm uzuvlarım âdeta felç geçirmişti. Alaz elini uzatıp karnımın üzerine yerleştirdi. Tepetaklak olan zamanın fay hatları kaydı. Alaz bana dokundu, içimdeki volkanlardan lavlar aktı. Acım bile dondu. Onun harici her şey durdu.

"Böyle daha iyi mi?"

Bu durumda nasıl benden cevap beklerdi ki? Konuşamazdım. Sadece başımı sallayabildim.

Teni sıcaktı, kor gibiydi. Sırtımı yasladığım göğsü güçlüydü. Kalbim... Kalbim sanki patlayacak gibiydi. Eli yavaşça hareketlendi, karnıma ufak dokunuşlarla dokunuyordu. Tenim ısısıyla ısınırken bedenim yay gibi gergindi. Acaba rüya falan mı görüyordum? Tüm olanlar gerçek olamayacak kadar olağanüstüydü.

"Rüya mı görüyorum?"

Kendi kendime konuşur gibi çıkan sesimi duyan Alaz'ın güldüğünü duydum.

"Rüya falan değil."

Sözleri içimi rahatlatırken hafifçe gülümsedim. Sanırım hayatımın en güzel anlarından birindeydim. Dünyanın en güzel yeriydi göğsü. Cennet gibiydi... Bedenim gevşerken ona doğru sokuldum.

"Olanlara farklı anlam yüklemeyeceksin, Karmen. Rüya olmasa da sabah uyandığında öyleymiş gibi davran."

Sözleri içimdeki umudu parçalarken gözlerim açıldı. Yüzümdeki gülümseme donup kalmıştı. Doğru duyup duymadığımı anlamak için ona doğru dönmek istedim. Gözlerini görmek istedim fakat tutuşunu sıkılaştırarak engel oldu.

"Ama-"

Alaz'ın dudakları saçlarıma yaslanırken, "Şişş, itiraz etmek yok," diye mırıldandı.

"Şimdi uyu Elalı, sadece uyu."

Gözlerim kapanırken uyku ile uyanıklık arasında sesi, ninni gibi çalındı kulağıma.

"Uyu Elalı'm, uyu. Yıldızlar çekilsin..."

ACISINDA YANDIĞIM

Kısa bir uyku ardından sıçrayarak uyandım. Sadece bir iki saat uyumuştum. Başımı ona doğru çevirip yüzünü izlemeye başladım. Uykuya dalmadan önce söylediği cümle zihnimde çınladı. Doğru duyup duymadığımdan emin olmasam da kalp atışlarım hızlandı. Parmak uçlarımı yavaşça yüzünde gezdirdim. Alaz'ın dudaklarından firar eden kelimeler, kor ateşlerde kızdırılmış bir ok gibiydi. Yaydan çıkan ok, tam kalbimin orta yerine saplandı. Alaz iyi bir nişancıydı, hedefi şaşmamış, yüreğim delinmişti. Gözlerimi kırpıştırdım. Onunla ilk defa bu kadar yakındık; teni tenimde, kokusu üstümde, sıcaklığı yanı başımdaydı. Bu olanları rüya olarak görmemi söylemişti. Onunla ilk defa bu kadar ayrı düşmüştük.

Elimi göğsüme bastırdım. Kalbim öyle sızlıyordu ki nefes alamıyordum. Hâlbuki şu an mutlulukla dolup taşmalıydım. Alaz'ın güçlü, güvenli göğsündeydim. Ona bu denli karışmışken çok mutlu olmalıydım ama değildim. O, uzun dakikalar önce sarf ettiği sözlerden sonra mutluluklarımı, umutlarımı kör bir bıçakla parçalamıştı. Sonra da susmuştu. Susmuştum. Tek kelime çıkmıyordu dudaklarımdan. Çünkü biliyordum ki konuşursam ağlardım. Ben de bu yüzden kelimelerimi dudaklarımla kafeslemiş, dışarı çıkmalarına izin vermiyordum. Boğazımdaki yumru büyürken titrek bir nefes çektim içime. Kokusunu solurken sıcaklığına sokuldum. Biraz daha sıkı sarıldı bana. Uyuyor olmasına rağmen ona olan muhtaçlığımı

fark etmiş gibiydi. Birkaç dakika önce uyuyakaldığını saçlarıma çarpan soluklarının düzenli bir hâl almasından anlamıştım. Ben ise uyuyamıyordum. Onunla geçireceğim bir geceyi uykuyla harcayamazdım. Onu uyurken izlemek istiyordum. Karın ağrım azalsa da tam anlamıyla geçmemişti. Fakat yaşadığım şu an daha önemliydi.

Gözlerim aşağı kayınca çıplak göğsünü gördüm. Yanaklarıma oturan kızarıklık utandığımın habercisiydi. Bakışlarımı hızla yüzüne çıkardım. Güzel yüzü, uykunun verdiği bir rahatlamayla gevşemişti. Dolgun pembe dudakları hafifçe aralanmış, dağınık siyah saçları geniş alnına dökülmüştü. Elimi kaldırıp yavaşça yanağının üzerine koydum. Avucuma batan sakallarının verdiği güzel his yüzümde kırık bir gülümseme doğurdu. Sonra dudaklarımı uzatıp çenesinin üstüne yerleştirdim. Varla yok arası küçücük bir öpücük, ufacık bir dokunuştu. Sevdiğim adamın tenine bıraktığım ilk öpücüktü. Gözümden akan yaşlar tutamayacağım kadar aceleciydi.

Uyanmasından korktuğum için geri çekildim. Başımı çenesinin altına yerleştirip çıplak göğsüne sokuldum. Kokusunu içime çekerken yanağımı göğsüne yapıştırdım. Nefes alış verişleri ninni gibi doluyordu kulaklarıma. Sıcaklığıyla birleşen güzel kokusu esir alıyordu. Gözümden akan yaşlar ise durmuyordu. Alaz aşılması bir duvar gibiydi ve ben yine o duvara çarpmıştım. Bu defa paramparça olmuştum. Göğsüne sokulup ona ağladım, belki dakikalar belki saatlerce. Bitap düşen gözlerim kapanırken, elimi beline yerleştirip sıkıca sarıldığımın ise hayal meyal farkındaydım. Kalbimin esaslı bir şekilde kırıldığı ilk gece, buna sebep olan adamın kollarında teselli arayarak geçirdim. Arsız kalbim hiçbir şeyi umursamadan yine ve yeniden ona yandı. Kalbim hep ona yandı. Kollarında hissettiğimin aksine uyku ile uyanıklık arasında huzursuz bir uyku geçirdim. Çünkü gidecekti. Sonrasında aramızın nasıl olacağını asla kestiremiyordum. Bu yüzden korkuyordum. Gece, örtüsünü üstümüzden çekerken yıldızlar izbe yuvalarına gizlendi. Güneş doğdu. Ne kadar istemesem de gök

aydınlandı, gün aydı. Gözlerim kapalı olsa da uyanmıştım. Geçen zaman ardından Alaz kıpırdanmaya başladı. Gözlerini açtığını görmesem de bakışlarını üstümde hissediyordum. Düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye gayret ediyordum, uyandığımı anlamasını istemiyordum. Birkaç dakika ona doladığım kollarımın arasında hareketsiz kaldı.

Sonra hiç beklemediğim bir anda dudaklarını saçlarımda hissettim. Belimdeki kolu tutuşunu hafif bir şekilde sıkılaştırdı. Kalbim göğüs kafesine sıkı yumruklar indirdi. Nefes alamadım, nefes veremedim. Öylece kaldım kollarında. Bir süre saçlarımda durdu dudakları, saç tellerim fazla şanslıydı. Derin bir nefes çekti içine, kokumu solur gibiydi. Ya da tüm bu olanlar zavallı kalbimin uydurmasıydı. Alaz önce dudaklarını, sonra kolunu çekti. Sıcak avuçları elimin üstüne kapanıp teninden ayırdı. Usulca ayrıldı kollarımdan. Beni izleyen gözleri kaldı sadece. Tepkisiz kalmak için tüm gücümü kullanırken Alaz ayağa kalktı. Odadaki seslerden anladığım kadarıyla üstünü giyiyordu. Kısa bir süre sonra hazırlanıp odamdan çıktı. Gözlerimi açıp boş odaya baktım. Titreyen ellerimle yüzümü kapattım. Evin kapısı kapanınca gittiğini anlamıştım. Rüya bitmişti! Daha fazla tutamadığım hıçkırıklar boğazımda dizilirken yüzümü kokusuna bulanan yastığa gömdüm. Ardından serbest bıraktım. Hıçkırarak ağlamaya başladım. Ona, onsuzluğa, kendime olan kızgınlığımı yastığa boğarak durmadan ağladım.

O sabah bir kez daha anlamıştım bunu. Kalbini birinin eline vermek çok kötüydü.

Âşık olmak çok acıtıcıydı.

"İyi olduğuna emin misin?"

Tuğba'nın belki onuncu defadır tekrarladığı sorusunu duyunca oflamaya başladım. Başımı yasladığım sıradan kal-

dırıp uykusuzluktan, ağlamaktan kızaran gözlerimi ona çevirdim.

"Ne dememi bekliyorsun, Tuğba? Gördüğün gibiyim işte."

Aslında Tuğba endişelenmekte haklıydı. Felaket bir hâlde kötü göründüğüme emindim. Çektiğim ağrı yüzünden rengim kaçmış, beyaz tenim solmuştu. Kızarık gözlerimin etrafını mor halkalar süslemiş, saçlarım dağınık bir şekilde toplanmıştı. Ve lanet olası karnımın ağrısı geçmediği için durumumu daha kötü bir hâle sokuyordu. Okula gelmek iyi bir fikir değildi. Sabah evde duramayacağımı anlayınca düşünmeden evden çıkıp okula gelmiştim. Bu yüzden karın ağrım geçmiyordu.

"Bilmiyorum, Karmen ama çok kötü görünüyorsun. Sadece reglden dolayı olduğuna inanasım gelmiyor."

Tuğba'ya dün geceye dair bir şey anlatmamıştım. Dolan gözlerimi kırpıştırıp, yüzüne bakarken başımı iki yana salladım.

"Söz, daha sonra anlatacağım ama şimdi değil."

Karnıma saplanan acı yüzünden yüzümü buruştururken parmaklarımı karnımın üstüne bastırdım. Titrek nefesler alıp vermeye başladım. Bedenim gerilmiş, midem bulanmaya başlamıştı.

"İzin alıp acile mi gitsek?"

Tuğba'nın önerisini başımı iki yana sallayarak reddettim. Konuşamayacağım için başımı sıranın üstündeki çantama yasladım. Gözlerimi yumarken parmaklarımın baskısını arttırdım. O sırada çantamdaki telefon titremeye başladı. Matematik hocası henüz derse girmediği için çantamı açıp telefonumu çıkardım. Arayan kişiyi gördüğümde bakışlarım hafifçe açıldı. Alaz arıyordu... Telefonu açmadım. Öylece, ısrarla çalan telefonun ekranına baktım. Açarsam sesini duyduğum an ağlardım. Regl tüm duygularımı altüst ettiği için fazla dengesiz fazla hassas bir hâldeydim zaten. Üstüne bir

de Alaz'ın reddedişini kaldıramıyordum. Sonunda titremesi kesilen telefon yoğun bir sessizliğe boğuldu. Telefonun ekran kilidini açınca Alaz'dan mesaj geldiğini gördüm. Yarım saat önce *nasıl oldun* diye yazmıştı. Ne kadar kötü olduğumu yazmak için parmaklarım titrese de hiçbir şey yazmadan çıktım. Telefon tekrar titredi.

Alaz Toprak: *Neden telefonunu açmıyorsun?*

Sıkkınca ofladım. Mesajı görmezden gelerek telefonu sessize alıp kapattım. Canım bu denli ağrırken iyiyim yalanlarına giremeyecektim. Gözlerimi yumup ağrının hafiflemesini bekledim ama hayır, daha da artıyordu sanki.

"Hoca yokmuş, ders boş."

Sınıf başkanı olan Derya'nın sesini duyunca başımı kaldırdım. Tuğba'ya dönüp kısık bir sesle, "Ben eve gidiyorum Tuğba, daha fazla dayanamayacağım," dedim.

Tuğba ayağa kalkarken kahverengi gözleri endişeyle açılmıştı "Tamam, ben de geliyorum."

"Hayır, gerek yok."

Çantamı toplayıp yavaşça ayağa kalktım.

"Ben de geleceğim."

Yalnız kalmak istediğim için kesin bir dille reddettim. "Öğle arasından sonraki dersler önemli, devamsızlığın da çok. Ben tek giderim."

Çantamı aldıktan sonra montumu giyip sınıftan çıktım. Eve gidene kadar dayanabilmeyi umut ediyordum. Derin nefesler alarak yürümeye başladım. Merdivenlerin oraya gelmiştim ki koridorda koşan bir çocuk sertçe bana çarptı. Geriye doğru sendelerken son anda tutunduğum duvar sayesinde düşmekten kurtulmuştum.

"Önüne baksana be!" diye bağırsam da durmadan koştu. Sırtımı duvara yaslayıp, ters ters arkasından bakarken yanıma yaklaşan Emre'yi görmemiştim. Bu yüzden, "İyi misin?" diye sorduğunda sıçradım.

"Korkutmak istememiştim," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim.

"İyi mi görünüyorum sence?"

Sert bir sesle onu tersleyince iki elini havaya kaldırdı. "Saçma bir soruydu, kabul."

Başımı iki yana sallayarak doğruldum. Yanından geçmek için hareketlenirken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Onu duymazdan gelerek merdivenleri inmeye başladım.

"Karmen?"

Kaşlarımı çatarken ona döndüm. "Adımı nereden biliyorsun sen?"

Cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki başımı iki yana salladım. "Neyse boş ver."

Merdivenleri inmeye devam ettiğimde arkamdan geldiğini biliyordum.

"Neden derste değilsin?"

Bahçeye adım atınca soğuk hava titrememe neden oldu. Hava resmen buz gibiydi. Emre'ye bakmadan, "Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" diye söylendim.

Okulun çıkışına doğru yürürken hâlâ arkamdan geliyordu.

"Kötü görünüyorsun."

Çıkış kapısına gelmiştim ki durup ona döndüm. "Peki, bu seni neden ilgilendiriyor?"

Ellerini saçlarına geçirirken gergin bir ifadeyle bana baktı. Omuz silkerken, "Arkadaşımsın," dedi.

Dik dik ona bakmaya başladım. "Değilim. Seni tanımıyorum bile."

Dudakları kıvrılırken yüzünde buruk bir gülümseme oluştu. O an esen rüzgâr topuz yaptığım saçlarımdan firar eden birkaç tutamı yüzüme savurdu.

"Ben seni tanıyorum ama."

Sözleri kafamı karıştırmıştı. Çatılan kaşlarımla yüzüne bakıyordum. Tam nereden tanıdığını soracaktım ki elini uzattı. Yüzüme gelen saçıma dokununca, irkilerek geri çekildim.

Şaşkınlıkla, "Dokunma!" dediğimde eli yanına düştü.

"Çok uzun zamandır tanıyorum hem de," dediğinde ne diyeceğimi bilmeden öylece donup kalmıştım.

"Seninle konuşmak için uzun zamandır bekliyorum, Karmen."

Karın ağrım rahat vermiyor, gözlerim sızlıyor ve soğuktan donuyordum. Üzerine bir de doğru düzgün tanımadığım Emre'nin sözleri eklenmişti. Gerçekten günüm daha ne kadar kötü bir hâl alabilirdi ki? Daha sonra konuşmamız gerektiğini söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki onun sesini duydum. İçimi yakan, içimi donduran, beni yerle yeksan eden adamın sert sesi...

"Karmen!"

Nasıl da güzel dökülüyordu adım dudaklarından! Kalbimi yerinden oynatacak kadar güzel, beni yaşadığım andan soyutlayacak kadar dokunaklı... O an her şey silindi. Karşımdaki Emre, karnımdaki sancı, dünden beri sızlayan kalbim... Yavaşça ona döndüm. Bahçe kapısının hemen dışında duruyordu.

Adımlarım ona doğru çekilirken, "Toprak," diye fısıldadım. Kalbim, söz konusu bu adam olunca fazla yüzsüz oluyordu. O kadar yüzsüz oluyordu ki daha dün gece parçalara ayrıldığını bile unutuyordu. Gözlerindeki kahvelerin sıcaklığına sığınırken ona doğru ilerledim. Fakat bileğime dolanan bir el, adım atmama engel oldu. Alaz ile bakışlarımız aynı anda bileğimdeki ele kaydı. Bakışlarımı bileğimdeki elin sahibine çıkardım.

"Ne yapıyorsun, Emre? Bırak elimi!"

Emre bana bakmak yerine ters ters Alaz'a bakıyordu. "Bu adam kim?"

Bileğimi elinden çekmeye çalışırken, "Bıraksana elimi!" dedim tekrar.

"Bırak lan kızı!"

Bakışlarım Alaz'a çevrildi. Ellerini cebine yerleştirmiş, sahte bir sakinlikle Emre'ye bakıyordu. Yüzündeki ifade öyle sakindi ki onu tanımasam bu yüz ifadesine kanardım. Fakat bakışlarından çıkan ateş öfkesini gösteriyordu. Elimi Emre'nin elinden çektim sertçe.

Alaz'a doğru ilerlerken Emre, "Karmen dur! Kim bu adam? Neden yanına gidiyorsun?" diye sordu.

Bakışlarımı ona çevirip sertçe baktım. "Sana ne Emre?" dedikten sonra bahçeden çıktım.

Emre arkamda kalırken gözlerim artık Alaz'ın üstündeydi. İçime dolan acı beni kıskıvrak yakalarken, yanından geçip gittim. Arkamdan geldiğini adım seslerinden duysam da durmadan taksi durağına doğru yürümeye başladım.

"O çocuk kimdi?"

Sorusunu duymazdan gelerek yürümeye devam ettim.

"Karmen!"

Adımlarımı hızlı atmaya çalışırken karnıma saplanan acı nefesimi kesti. Avucumu karnıma bastırırken, birkaç saniye durup geçmesini bekledim.

"Neden telefonlarını açmıyorsun sen?"

Yanı başımda bağıran Alaz'a bakışlarımı çevirip sertçe baktım. "Ne istiyorsun benden?"

Ani sorum karşısında şaşıran Alaz'ın gözleri kısılırken, yanıma gelip kolumu tuttu. Dikkatle yüzümü inceliyordu.

"Ne bu hâlin?"

Sesi öyle yumuşak çıkmıştı ki içimin eridiğini hissettim. Gözleri de endişeli bakıyordu. O an ona sarılıp, hıçkırarak ağlamak istedim. Burnumu sertçe çekerken çenemi havaya kaldırdım.

"Ne varmış hâlimde?" Her şeye rağmen inatçı çıkan sesim ve taviz vermeyen bir ifadeyle ona bakıyordum.

Bir adım daha yaklaştı. "İyi görünmüyorsun."

Sözlerini duyunca dudaklarımdan alay dolu bir kahkaha döküldü. Alaz çatılan kaşlarıyla bana bakarken, başparmağımı kaldırıp göğsünün üstüne yerleştirdim. Kahkaham kesilirken parmağımı göğsüne bastırdım.

"İyi olmadığım içindir belki."

Alaz bir adım daha atınca aramızdaki mesafe azalmıştı.

"İyi değilsen ne halt etmeye okula geldin?"

Kısık sesi dişlerinin arasından hırlar gibi çıkmıştı.

"Sana ne? Canım istedi geldim. Şimdi canım istiyor gidiyorum."

Alaz başını geriye atarken, "Sabır," deyip derin bir nefes aldı. Parmağımı geri çekerken dudaklarımı büzmüş, ona bakıyordum. Kolumun üstünde duran eli, bileğime inip sıkıca kavradı.

"Hadi arabaya bin. Eve götürüyorum seni."

Aralanan dudaklarımla alık alık yüzüne bakmaya başladım. Dün söylediği sözlerden sonra şu an yaptıkları karşısında şaşkınlıkla dolmuştum.

"Alaz dengesiz misin sen?"

Sözlerimi duyan Alaz, üstüme doğru tehditkâr bir adım atarken, "Düzgün konuş!" dedi.

Elimi avucundan çekip tutuşundan kurtardım. "Yalan mı? Regl olan benim, dengesiz olan sensin. Daha dün gece *yaşananlar rüya değil ama öyle davran* diyerek yaşadığımız her şeyi anlamsızlaştıran sen değil miydin?"

Öfkeli sesim yüksek ve sert çıkmıştı. Alaz'ın çenesi kenetlenirken yanak kasları dalgalandı.

Konuşmaya devam ettim. "Şimdi buraya gelmen ve bu tavırların da ne demek oluyor?"

Alaz sertçe yüzünü ovaladı. Sakin olmak için kendini zorluyor gibiydi. "Ağabeyin sınavda, annen de seni bana emanet etti."

Kollarımı önümde bağlayıp boş bir ifadeyle yüzüne baktım. "Eee?"

"İyi değilsin, şimdi inat etmeyi bırak ve arabaya bin."

Kollarımı çözerken bir adım geriye gittim. Bana hem olanlara bir anlam yükleme diyordu hem de yanımdaydı. En zor anlarımda hep yanımdaydı. Beni ne hâle getirdiğinin hiç mi farkında değildi?

"Alaz bana bunu neden yapıyorsun? Sen yanımdayken ne hâle geldiğimi görmüyor musun?" Boğazıma dizilen kelimeler gözlerime dolan yaşların nedeniydi. Sertçe yutkunurken yanağımın iç kısmını ısırdım.

"İyi değilim ben." Ona doğru bir adım attım. Ani bir hareketle alnımı göğsüne yasladım. Bu hareketime en çok hangimiz şaşırdık, bilmiyorum. İkimiz de hareketsiz kalmıştık.

"Canım yanıyor!" diye yakardım. Gücüm tükenmiş gibi hissediyordum. Göğsüne sığınıp pes etmem de bu yüzdendi. Alaz'ın karşısında nefes alamıyordum ben, ona karşı çıkmaya gücüm yetmiyordu. En zayıf yanımdı benim, kalbimin en zayıf yanıydı.

"Acımasın, kıyamam ben sana Karmen."

Sözlerini duyunca gözlerimden birer damla yaş aktı. Hıçkırıklarım boğazıma dizildi. Kalbim acıyla, özlemle çarpıyordu.

"Kıyıyorsun ama!"

Sevmediğin her an kıyıyorsun. Kısık sesim zor duyuluyordu ama Alaz duymuştu. Bu yüzden gerilen bedeni kaskatı kesildi. Gözlerimi yumup kokusunu soludum.

"Karmen yapma."

Alt dudağımı sertçe ısırırken omuz silktim. Sanki elimdeymiş gibi bana *yapma* demesi haksızlıktı.

"Sen yapma," dedim çocuksu bir sesle.

Çenesini başımın üstüne yerleştirince nefes alamadım. Gözlerimi sıkıca yumdum, birkaç saniye sessiz kaldı. Ben de yakınlığının tadını çıkardım.

"Küçük bir kızın istememesi gereken şeyleri istiyorsun."

Sözlerini duyunca alaycı bir şekilde gülümsedim. Alnımı göğsünden çekip yüzüne baktım. "Küçük bir kızın çekemeyeceği kadar acı çekiyorum."

Alayla gülümseme sırası ondaydı. Karşıya diktiği gözlerini bana çevirdi. "Sadece hislerini çözemeyecek kadar küçüksün."

Kaşlarım çatılırken içime dolan ani öfke kanımı kaynattı. Nasıl böyle konuşurdu? Sinirden burnumdan soluyordum.

"Değilim ve bunu sen de biliyorsun!"

Alaz geri çekilirken elleri sertçe saçlarının içine girdi. "Ben artık hiçbir şey bilmiyorum."

Sesindeki sert tonu duymazdan geldim. Öfkeli adımlarla ona doğru ilerledim. "Bence her şeyi biliyorsun!"

Alaz geri çekilmeye devam ederken başını iki yana salladı. "Bunları konuşmak istemiyorum. Arabaya bin, iyi değilsin. Ağabeyine bırakacağım seni."

İnatçı herifin tekiydi. Asla laf anlamıyordu. Öfke dolu gözlerimle ona bakarken canım acıdığı için daha fazla diretmedim. Çünkü anlamıyordu. Anlamamakta diretiyordu. Arabasına doğru ilerlemeden önce parmağımı ona doğrulttum.

"Nereye kadar kaçağını merak ediyorum, Alaz!" Sesim âdeta tıslar gibi çıkmıştı.

"Çok konuşma da arabaya bin, bıcırık."

Ona ters ters bakınca dudakları alayla kıvrıldı.

"Bakışlara bak, yer cücesi seni."

"Alaz ya!" diye bağırdığımda tavrı karşısında çileden çıkmıştım. Ayaklarımı öfkeyle yere vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ne? Sinirlendin mi yoksa?"

Benim aksime takındığı sakin ve alaycı tutum beni çileden çıkarıyordu. Ayrıca bu kadar hızla değişen tepkileri karşısında şaşkınlıkla doldum. Aralanan dudaklarımı kapatırken, "Dengesiz herifin tekisin!" diye söylendim.

Ardından ona sırtımı dönüp, onu beklemeden arabaya bindim. Zaten bozuk olan dengem altüst olmuştu. Bu adam beni allak bullak ediyordu. İçimden bir ses ise her şeyin daha yeni başladığını söylüyordu. Ufak bir nefes içime çekip yanıma oturan adama baktım. Başımı iki yana sallarken aramızda bazı şeylerin geri dönülemez bir şekilde değiştiğini biliyordum. Bu, bir yanımı mutlulukla doldursa da bir yanımın ödü kopuyordu. Yüreğimin en derinliklerinde biliyordum ki Alaz... Yangın olan bu adam yakacaktı! Her bir zerremi alev alev yakacak, benden geriye bir şey bırakmayacaktı.

KOR YÜREKLİM

Başımı cama çevirmiş, akıp giden yolu izlemeye çalışıyordum. Fakat gittikçe ağrısı artan karnım bana rahat vermediği gibi Alaz ile az önce yaşadığımız durum da sinirlerimi bozmuştu. Tırnaklarımı avuçlarıma batırıp, acının yön değiştirmesini beklerken alnımda boncuk boncuk terler birikti. Ufak bir nefes alıp yavaşça verdim. Uğursuz bir zamanın bünyesinden atılıyordum. Zaman beni kusuyor, zaman beni tüketiyordu. Bileğime dolanan yaşanmışlıkların ağır kasvetiyle sarmal bir döngünün içine hapsolmuş gibi hissediyordum. Yol yabancıydı, eve gitmediğimizi fark ettim. Sanki yanımda o olduğu sürece gittiğimiz yerin pek de önemi varmış gibi...

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Kısık sesim güçsüz ve yorgundu. Tükeniyordum ve sesim bu durumu ele vermekten çekinmiyordu.

"Hastaneye."

Tekdüze çıkan sesini duyunca bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. Sert bakışları yolu takip ediyordu.

"Neden?"

Direksiyonu kavrayan parmakları sıkılaşırken parmak boğumları beyazladı. Araba kırmızı ışıkta durduğu zaman başını yavaşça bana doğru çevirdi. Bakışlarımızın buluştuğu noktada çıkan harbin orta yerinde kalbim bir başına kaldı. Kahvelerinde kavruldu. Öfkesindeki ateşte yandı.

"Ne demek neden? Şu hâline bak, kötü görünüyorsun."

Beni düşünüyordu. Alaz beni düşünüyor, benim için endişeleniyordu. Bu basit cümlenin, benim için hissettiği bu ufak endişenin içimde oluşturduğu yoğun hislerin boyutunu anlatamazdım ki! Lal olurdu yüreğim, tükenirdi kelimelerim. Sevdiğim adamın kurduğu cümleyi oluşturan harflerin her birinde vurgun yerdim. Benim canım sevgilim, benim için endişeleniyordu. Bunun benim için ne demek olduğunu Alaz dâhil kimse bilemezdi! Endişesinin içime yaydığı sıcaklık, dudaklarımın kenarına bir taht kurdu. Hafif bir gülümsemeyle ona baktım.

Çok daha farklı şeyler söylemek istesem de hastaneye gitmemek için, "Aslında gerek-" diyeceğim sırada sert bakışıyla beni susturdu. Alaz bazen korkutucu olabiliyordu. Bu yüzden itirazlarımı sertçe yuttum.

"Boşa itiraz etmek yerine dinlen."

Sırtımı arabanın koltuğuna yaslarken üşüyen ellerimi birbirine sürttüm. Dışarıdaki ayazda fazla kalmıştım. Bu yüzden uzun, ince olan beyaz parmaklarım kızarmıştı. Bakışları hareket hâlindeki ellerime kayan Alaz, kısa bir an baktı. Ardından uzanıp arabanın ısısını arttırdı. Bir şey demedi, bir şey demedim. Sessizliğin kıyısına uzanıp dalganın bizi içine çekmesine izin verdim. Yakama yapışan huzursuzluk onun yanında ona rağmen peşimi bırakıyor gibiydi. Tek lafıyla her şeyi yerle bir eden bu adam, yine tek lafıyla tüm kırgınlıklara deva oluyordu. Alaz dikkatle arabayı kullanırken, ben de dediğini yapmaya çalışarak dinleniyordum. Sıcaklık buz kesen bedenime iyi gelse de canım acıyordu. Canım hâlâ sökülür gibi çok acıyordu. Sanırım Alaz haklıydı, şu an en mantıklı şey hastaneye gitmekti.

"Arslan'ın bir saat sonra sınavı var, sonra da eve geçer. İstersen hastaneden sonra oraya bırakırım seni."

Omuz silkerken, "Fark etmez," dedim. Şu an tek isteğim bir an önce hastaneye gitmekti. Sonrasını daha sonra da düşünebilirdim.

"Renginin gittikçe solması normal mi?"

Benim için korkuyordu. Kalbim âdeta kuş gibi çırpındı. Acıdan kıvranırken rengimin solması normaldi ama o bilmiyordu. Endişesini büyütmek istemediğim için, "Sorun yok, Alaz," dedim yavaşça.

Adını her zikrettiğimde kalbimin bu denli hızlı çarpması normal değildi. Adı, dudaklarımdan şiirin en güzel mısraları gibi dökülüyordu. Adını seviyordum. Ona dair her şeyi seviyordum

Yan gözlerle bana baktı. "Nedense bana öyle gelmiyor."

Araba hızını artırırken içten içe ona minnet duymuyor değildim. Bir an önce bu sızının geçmesini istiyordum. Araba nihayet hastanenin açık otoparkında dururken yavaş hareketlerle arabadan indim. Soğuk, bedenimi esir alırken bedenim titredi. Regl iken bedenim soğuğu hiç sevmiyordu. Bu yüzden aceleci adımlarımla hastaneye doğru yürümeye başladığımda Alaz hemen arkamdaydı. Beraber hastanenin kadın doğum bölümüne giriş yaptık. Kadın doğumun bulunduğu kata çıkarken artık acıdan her şeyi bulanık görüyordum. Yorgun bir hâlde doktorun odasına girdik. Doktorum, orta yaşlarında, minyon tipli esmer bir kadındı.

"Merhaba, neyiniz vardı acaba?"

Hoş gülümsemesine bakarken, "Polikistikten kaynaklı şiddetli bir regl sancısı," dedim bir çırpıda. Kadın anlayışla başını salladı.

"Ağrı kesici iğneye ihtiyacım var."

"Kist mi?"

Alaz'ın şaşkın sesini duyunca Doktor Hanım'la aynı anda bakışlarımız hemen yanımda duran Alaz'a döndü.

Kadın resmî bir tavırla, "Siz neyi oluyorsunuz?" diye sordu.

Bir an Alaz'ın gözleri beni buldu. Karmakarışık hislerle kuşanmıştı. Kaşları çatılırken gözlerim merakla kısıldı. Ne cevap vereceğini deli gibi merak ederken buldum kendimi. O an ondan her türlü cevabı beklerdim. Sarf ettiği cevap haricinde her şeyi beklerdim. Fakat doktora dönüp son derece ciddi bir tavırla, "Ağabeyi sayılırım," kelimelerini asla beklemezdim. Bedenim şaşkınlıkla dolarken yemin ederim nefes alamadım. Kocaman açılan gözlerimle bakakalmıştım.

Ağabeyi sayılırım...

Bunu nasıl söylerdi? Her şeye rağmen bunu nasıl söylerdi! Hayal kırıklıkları kırılan bir camdı ve keskince yüreğime battı. Huzurla kuşanmış umudum, yüreğimden oluk oluk akan kanda boğuldu bir kez daha. Sayısını bilmediğim kez daha... Doktor Hanım benimle ilgilenirken sorularına kısa cevaplar veriyor, ağlamamak için kendimi kasıyordum. Alaz'ın sözleri, düşüncesi...

Sanki küflenmiş bir demir parçasıydı ve Alaz o parçayla ruhumu lime lime doğramıştı. Her seferinde daha fazla acıtamaz dediğimde dediğimden daha fazla acıtıyordu. Kanatıyor, yıkıyor, mahvediyordu. Hiç mi acımıyordu? Öyle şeyler dökülüyordu ki dudaklarından ne diyeceğimi, nasıl bir tepki vereceğimi kestiremiyordum. Sadece, sadece acıyordu. Bu yüzden ısrarcı bakışlarına karşılık vermeden duruyordum. Konuşuyordum. Tepkilerimi kontrol altında tutmak için kendimi paralıyordum.

Doktor, "Geçmiş olsun," dedikten sonra odayı terk edince, bir şey demeden, kalkıp üstümü düzelttim. Şu an şaşılacak bir durum olsa da Alaz'ı ne görmek ne de sesini duymak istiyordum. Dün geceki sözlerinden bile daha beter şeyler söylemiş, kalbimi ayağının altında acımadan ezmişti. Ve yine hemen arkamda olan varlığını hissedebiliyordum.

"Ne kistinden bahsettin?"

Dışarı adım atınca soğuk havayı hevesle karşıladım. Biraz da olsa sakinleşmemi sağlamıştı. Ağrı kesici iğne de yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı. İçime derin bir nefes çekerken Alaz'ın sesini duydum.

"Sana bir şey sordum."

Beklediği cevabı vermek yerine, "Çikolata alacağım," dedim.

"Ne?"

Ona dönüp öfkeyle baktım. Ellerini ince beline yerleştirmiş, yüzümde üçüncü bir gözüm çıkmış gibi şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Canım çikolata istiyor."

Şu an darmadağınık olmamak için saçma bir inatla o aptal çikolatayı istiyordum. "Çikolata istiyorum," dedim tekrar.

Alaz başını iki yana sallarken sıkkın bir nefes aldı. "Sen arabaya geç, ben alırım."

"Bir sürü al."

Alaz gözlerini devirirken hastanenin yakınındaki markete yürüdü. Ben de kilidini açtığı arabanın içinde oturdum. Kendime bile kapanmış bir vaziyetteydim. Kendi kendime ulaşamıyordum. Kalbim bu denli ağrımasa yaşadığımdan bile haberim olmayacaktı. *Ağabeyi sayılırım...*

Ağabeyim sayılsa bu denli sevemezdim ki onu!

Nasıl böyle bir şeyi düşünebilirdi? Bile bile nasıl böyle bir şeyi dile getirebilirdi? Daha geçen gün *sana kıyamam* diyen adam, nasıl olur da bana bu denli kıyardı? Dolan gözlerimi kırpıştırdım. Arabanın kapısı açılınca, ufak bir nefes alıp Alaz'a döndüm. Ama ona bakamadım. Uzattığı çikolata poşetini aldım. İçinde neredeyse her markanın türlü türlü çikolatası mevcuttu. Normalde olsa bu manzara karşısında kafayı yerdim fakat şimdi hiçbir tepki vermiyordum. Uzanıp, en çok sevdiğim brownie paketini açıp yemeye başladım. Bitince,

başka bir çikolatayı daha alıp yedim. Alaz arabayı çalıştırırken yan gözlerle bana bakıyordu.

"Şimdi o kistin ne halt olduğunu söyleyecek misin?"

İkinci paket çikolata da bitince, ara vermeden üçüncüye geçtim. Geniş kalçama yağ olarak gidecek ve bana kötü bir şekilde dönecek olan kalorileri umursamadan ondan da büyük bir ısırık aldım.

"Karmen?"

"Seni ilgilendirmez. Ayrıca evime gitmek istiyorum. Ağabeyim çok istiyorsa yanıma gelir."

Bakışlarını üstümde hissediyordum ama bakmayacaktım. Çünkü o gözlere bakarsam ağlardım. Yüzsüz kalbim yüzünden de ağlardım. Bu yüzden bakmadım. Onun yerine çikolatayı yemeye devam ettim.

"Delirtme adamı da düzgün cevap ver!"

Dudaklarımdan bir *hıh* sesi çıkarken, uzanıp radyoyu açtım. Müziğin sesini açarken onunla konuşmak istemediğimi belli ettim. Ardından cama çevirdim gözlerimi.

Ağabeyimmiş! Dişlerimi birbirine kenetledim.

Sanki aynı anneden babadan doğmuştuk. Nereden ağabeyim oluyordu o benim! Geçen saniyeler üzüntümü öfkeye bırakıyordu ve ben bu öfkeyi sevinçle kucaklıyordum. Öfke iyiydi; ağlamaktan, dağılmaktan çok daha iyiydi. Yol boyu içimde kaynayan öfke yüzünden hem ağlayıp hem kahkahalara boğulma isteği arasında defalarca gidip geldim. Alaz beni cinnetin eşiğine sürüklemişti. O eşikten geçip delirecek gibi hissediyordum. Alaz keskin bakışlarını ara ara bana çeviriyordu. Ama ona bakmıyordum. Bakmak istemiyordum ilk defa.

Yol nihayet biterken hızlı hareketlerle duran arabanın kapısını açtım. Hiçbir şey demeden soğuk havaya adım attım. Montuma sarılırken aceleci adımlarımla eve doğru yürüyordum. Araba kapısının kapanma sesi gelince Alaz'ın da indiğini anlamıştım. Dönüp bakmadım. Bakışlarımı adımlarıma ki-

litleyip sertçe yutkundum. Beni şu an rahat bırakmalıydı. Bu düşünce acı vericiydi çünkü yanımda istiyordum onu. Titrek bir nefes alırken anahtarımı cebimden çıkardım. Ellerim titrediği için kilidi açmakta zorlanıyordum. Alaz ise arkamdaydı, üstüme diktiği bakışları ise hiç yardımcı olmuyordu. Kilidi çevirirken bakışlarım bir an için ona kaydı. Çözemediğim bir ifadeyle bana bakıyordu.

Ağabeyi sayılırım.

Bu söz zihnimde yankılanırken sessizce homurdandım. O okuduğum aptal kitaplardaki gibi bir durumun içine düşmüştüm. Şaka gibiydi ama hiç güldürmüyordu. Sessiz homurdanmalarımı duyunca dudaklarını birbirine bastırdı.

Sanırım gülmemek için yapmıştı bunu, demek ki bu durum birimiz için de olsa eğlenceliydi. Bakışlarım hâlâ dudaklarındayken ona *"kardeş"* olmadığımızı kanıtlama isteği doldu içime. Onu öpüp... Ah, ne saçmalıyordum ama ben! Bu kör düşüncelerimi çıktığı yere geri postaladım. Bakışlarımı ondan çekip başımı iki yana salladım. Açılan kapıdan içeri girerken Alaz da arkamdan geldi.

"Gidebilirsin artık."

Çantamı ve montumu çıkardıktan sonra merdivenlere yöneldim.

"Seni tek bırakmayacağım."

Sözlerini duyunca adımlarım kesildi. Dişlerimi sinirle birbirine kilitlerken ona doğru döndüm. Merdivenin en alt basamağında ayakta duruyordu. Yüzünde ise yine o inatçı ifade vardı.

"Ben çocuk değilim, kendi başıma idare edebilirim."

Soğuk sesim beni bile üşütmüştü.

Bunu görmezden gelen Alaz, omzunu silkerken, "Olabilir," dedi kısaca.

Sıkkınca oflarken elimi alnıma yerleştirdim. İçimde şu an öyle büyük bir çatışma vardı ki düşüncelerim ve duygularım

sürekli yer değiştiriyordu. Her şeyin üstüne bir de Alaz'ın bu davranışları beni çileden çıkarıyordu. Sertçe yutkunup arkamı döndüm.

Odama kapanmak, dün gece kokusunu emanet ettiği yatağıma girip, o bilmese de ona sığınarak uyumak istiyordum. Odama girince kapıyı arkamdan sertçe kapattım, ardından formamı üstümden yırtarcasına çıkarıp attım. Sanki tüm suçlu onlarmış gibi davranıyordum. Dolabımdan çıkardığım kalın örgülü siyah kazağımı ve siyah taytımı giydikten sonra bakışlarım odamdaki aynaya kaydı. Yansımamla göz göze gelince ağlamak istedim. Kelimenin tam anlamıyla berbat görünüyordum. Tenim, gözlerim, saçlarım...

Vahim bir durumdaydım. Gözlerimi kırpıştırdım. Ela gözlerim yaşlarla dolduğu için yeşile çalıyordu ve o kadar iri açılmıştı ki yüzümde kocaman duruyordu. Harelerine ise salt bir hayal kırıklığı yerleşmişti. Ah Alaz...

Nasıl aşacağım ben seni? Kalbimi bu durumdan nasıl kurtaracağım? Bakışlarımı aynadan çekip banyoya girdim. Yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra birkaç derin nefes aldım. Hiçbir şey iyi gelmiyordu. Yorgun adımlarımla kendimi odama doğru sürükledim. Alaz elinde tuttuğu kupa bardakla karşımda duruyordu.

"Kahve yaptım sana. Sıcak bir şeyler iyi gelir."

Yine aynısını yapıyordu işte. Beni düşünüyormuş gibi davranıyordu. Kalbimi kırmaktan gram çekinmeyen adam, canım acımasın diye uğraşıyordu. Bir an için tüm kontrolümü kaybedip hıçkırıklara boğulacağımı düşündüm. Altüst olan dengemi kaybetmiş bir vaziyetteydim. Alaz kendisiyle girdiği çatışmanın içine beni de sürüklemişti. Benim kalbim ve mantığımın çatışmaları beni zaten bitirmişken bir de bu olanlar...

"Alaz, bana bunu neden yapıyorsun?"

Ani sorum karşısında Alaz'ın kaşları çatılırken bana doğru bir adım attı. "Bir şey yaptığım yok, kahveyi iç."

"Yapıyorsun!"

Aniden yükselen sesim aramızdaki sakinliği yırttı. Yüzümü avuçlarımın arasına gömdüm.

"Beni mahvediyorsun!"

Ellerimi yüzümden çekip öfkeli bir ifadeyle yüzüne baktım. Benim aksime duygularını bu denli gizlemesi beni çıldırtıyordu. Ne düşündüğünü bilmek istiyordum çünkü.

"Abartıyorsun Karmen, hadi iç şunu ve dinlen. Arslan da birazdan burada olur."

Bu adamdaki umursamazlık derecesindeki sakinlik beni çileden çıkarıyordu. Daha fazla içimde tutamadığım kelimeler ise nefes boruma dolanmış, mengene gibi sıkıyordu. Bu yüzden içimi acıtarak, kalbimi kanatarak, "Git Alaz, sadece git lütfen," dedim.

Kısık sesim titrek çıkmıştı. Ona *git* demek kolay değildi.

"Seni yalnız bırakmayacağım."

Elindeki bardağı masanın üstüne koyan Alaz'ın sözlerini duyunca öfkeyle doldum. "Ağabeyimmiş gibi davranma artık! Benim ağabeyim değilsin sen!"

Alaz ellerini sertçe saçlarına geçirirken derin nefes çekti içine.

"Ağabeyim falan değilsin!" diye tekrar bağırdığımda, gözlerimden akmaya çalışan yaşları engellemek için kısa bir an gözlerimi yumup tekrar açtım.

"Değilsin işte!"

Israrım ona mıydı yoksa kendime miydi bilmiyordum, benim tek istediğim beni anlamasıydı. Benim ağabeyim değildi o, insan ağabeyi sayılan birine böyle âşık olamaz, içi bu denli gidemezdi. Bunu anlaması lazımdı, anlamak zorundaydı!

"Ağabeyinin arkadaşıyım."

Sakin sesi düzdü, hiçbir duygu barındırmıyordu. Ona doğru bir adım atıp başımı geriye attım.

"Umurumda değil!" diye tısladım dişlerimin arasından.

Ona doğru bir adım daha atınca aramızdaki mesafe artık iyice azalmıştı. Gözlerim gözlerine dikilmiş, inatla bakıyordum. Elimi havaya kaldırıp parmağımı göğsüne yerleştirdim.

"Sen... Benim... Ağabeyim... Sayılmazsın, Alaz!"

Her kelimesinde duraklayarak söylediğim kelimeleri anlaması için bekledim. Hareket eden yanak kasları ve gerilen bedeni haricinde tepki vermedi.

"Bir daha bunu düşünme, söyleme."

Ona bir adım daha yaklaşınca göğsüm göğsüyle temas etti. Parmağımı kalbine bastırmaya devam ettim. Kelimelerimi sanki kalbine kazımak istiyordum. Yüzümü ona doğru kaldırdım.

"İnsan ağabeyine karşı böyle şeyler hissedemez."

Ayak parmaklarımın ucunda yükseldim. Alaz kımıldamadan gözlerimi delmeye devam ediyordu. Dudaklarını birbirine bastırmış, beni dinliyordu. Göğsü hızla inip kalkarken aldığı sık nefesler göğüs kafesini şişiriyordu. Benim de ondan pek bir farkım yoktu. Kalbim bu yakınlık karşısında deli gibi çarpıyordu.

"Karmen-"

Dudaklarımı aniden boynuna yerleştirdim. Alaz'ın kelimeleri kesildi. Dudaklarım boynundayken derin bir nefes çektim. Tenine has kokusunu soludum. Çok güzel kokuyordu. Boğazım düğümlendi. Dudaklarım boynunun sıcacık girintisinde ufak bir an asılı kaldı. İnce deriye dudaklarımın izini bırakırken Alaz'ın nefesi dişlerinin arasından tıslar gibi çıkmıştı. Dudaklarımı hafifçe geri çekip kulağına doğru fısıldadım.

"İnsan ağabeyi sayılan birini böyle öpemez."

Dudaklarım kavruluyordu. Dilim, damağım günlerce susuz kalmışım gibi kupkuru kesilmişti. Göğsüm göğsüne yapışmış bir vaziyette ona yaslanmıştım. Kuş gibi titreyen

bedenim cayır cayır yanıyor, için için donuyordu. Dolgun dudakları, itiraz etmek için aralanmışken düşünmedim. Benden beklenilmeyen bir cesaretle uzanıp dudaklarımı aralık dudaklarına yasladım. Amacım ona ağabey kardeş olmadığımızı kanıtlamaktı. Fakat dudaklarının teması vücuduma yoğun voltajda elektrik akımı vermiş gibi hissettim. Baştan ayağa titredim. Dudaklarındaki ateşte yandım, kül oldum. Nefes dahi alamazken kıpırtısız dudaklarım dudaklarının üstünde öylece durdu. Dudakları sıcacık, nefesi kor gibiydi.

"İnsan ağabeyini böyle öpemez," dedim kelimeleri dudaklarına kazıyarak. Fısıltıyı andıran sesim, yoğun hislerden dolayı titriyordu. Bu derece bir etki bırakacağını asla tahmin etmezdim. Sonra her şey bir anda oldu. Alaz'ın güçlü kolu, belime dolanırken beni aniden kendine doğru çekti. Göğsü göğsümü sertçe ezerken dudaklarımdaki baskı aniden arttı. Aklımı yitirecek gibi oldum, belki de çoktan yitirmiştim. Deliliğin kıyılarında zihnimi Alaz'a adamıştım.

Alaz'ın etli dudakları aralanınca o hafif öpücük saliseler içinde tutkulu bir öpüşmeye dönüştü. Kor bir ateşin orta yerinde buldum kendimi. Sığındığım su ise benzindi. Ateşi harlayacak benzin...

Bedenimin titremesi artarken sanki gök üstüme yağdı o anlarda. Tanrı mevsimlerin görevlerini değiştirdi. Dudaklarımdaki dudakları, yazın ortasında kar yağması, kışın ortasında güneş açması gibiydi. İmkânsız, tarifsizdi. Ölmek üzere olan birinin kurumuş dudaklarından içeri akan, içeceği son damla suydu. Dizlerimin bağı çözülürken beni ayakta tutan şey şüphesiz ki Alaz'ın belimdeki koluydu. Göğsünün üstüne yerleştirdiğim elim öylece asılı kalırken açılan ağzı alt dudağımı kavradı. Dünya döndü, dünyam durdu.

Ufak bir inleme döküldü dudaklarımdan, Alaz beni hafifçe havaya kaldırdı. Yüz yüzeydik, ayaklarının üstündeydim şimdi. Aralanan ağzımdan içeri sızan dili, damağıma yayılan tadı, kendimden geçmeme neden olurken tişörtünü sıkıca kavradım. Ağzımın içinde hüküm süren dili, içime öyle

yoğun öyle yabancı hisler yayıyordu ki, tarif edemiyordum. Karnımın içinde sanki koşuşturan karınca sürüsü vardı. Kanım kaynıyordu. Aralık dudaklarının arasına aldım üst dudağını. Bakire dudaklarım acemiydi. Başka kadınlarda kirletilmiş dudakları ustaydı. İçime, kanıma, ruhuma yaydığı bu yakıcı hisler ise günahkârdı. Yine de durmadım, durmadı. Yaşamım ona bağlıymışçasına öptüm onu. Yavaş yavaş, tadını çıkarırcasına öptüm. Dudaklarını özümsedi dudaklarım. Nefesi nefesim olup, ciğerlerimi şenlendirirken kokusu kokuma karıştı. Alt dudağımı emen dudakları, dilime dokunan arsız dili, belimi saran kolu ve yakınlığımız yüzünden bedenimdeki tüylerim diken diken olmuş; içimde daha önce tatmadığım yasak hisler yeşermişti. Alaz üst dudağımı çekerken ben de aynı işlemi dolgun alt dudağına yaptım. Ardından ürkek dilimi hafifçe diline dokundurduğumda içim titredi. Tadı aklımı başımdan alıyordu.

Belki dakikalar belki saniyeler boyunca süren öpüşmemizi kesen şey ise nefes alma ihtiyacımızdı. Soluk soluğa geri çekildiğimizde yanaklarım damarlarımdaki kan gibi alev almıştı. Kalbim göğüs kafesimi döverken buğulanan gözlerim, Alaz'ın alev alev yanan gözlerine çıktı. Göz bebekleri büyümüş ve irisleri âdeta siyaha dönmüştü. Berelenen ıslak dudaklarıma çarpan hızlı nefesleri, avucumun altında hızla atan kalbi, onun da en az benim kadar etkilendiğini gösteriyordu.

Sertçe yutkundum. Kelimelerimi toplamak için birkaç saniye izin verdim kendime.

"Bunu da mı rüya olarak düşüneceğim?"

Sorum, zamanı parçalamış; bizi gerçekliğin kıyısına sürüklemişti. Alaz'ın gözleri kapanırken nemli alnını sertçe alnıma yasladı. Teni öyle sıcaktı ki etimi yakıyordu. Sonra boğuklaşan kısık sesi doldu kulaklarıma.

"Hayır, küçüğüm, bunu yaşadık. Kahretsin ki bunu yaşadık ve rüya olarak düşünmeyeceğiz!"

HAZİN BİR KABULLENİŞ

Dudaklarımda bıraktığı taze izler, aklımı başımdan almışken söylediği sözler, kullandığı kelime, dünyamı tersine çevirmişti. Çözülmesi zor bir bulmacanın ilk kelimesini bulmuş gibiydim. Alaz'ın bana karşı ilk yenilgisinin zaferiyle sarhoş olan ruhum, mutlulukla dolup taşıyordu. Bayram sevinci yaşayan küçük çocuklar gibiydim. Alaz bana şekeri uzatan kişiydi, kalbimi kazanan kişi yine oydu. Dilimi yavaşça dudaklarımda gezdirdim, yaptığım şeyle o an yüzleştim. Onu öpmüştüm. Yanaklarımdaki sıcaklık arttı, kanım damarlarımın içinde lav gibi kaynıyordu. Söz konusu o olunca neler yapabileceğimi ben bile kestiremiyordum. Sertçe yutkunurken Alaz'ın çenesine diktiğim gözlerimi yavaşça gözlerine çıkardım. Gözlerindeki sıcaklığı kucakladı gözlerim.

"Alaz," dedim sessizce.

Adı, dudaklarımdan şiirin en acı kelimesi gibi çıkmıştı. En çok acıtan kelime, yine en güzel kelimesiydi şairin. Alaz, benim en çok sevdiğim şiirin en yaralı mısrasıydı.

Alaz, "Şişşş," dediğinde gözlerini yumarken çenesini başımın üstüne yerleştirdi. Ciğerleri aldığı soluk yüzünden şişerken, "Şimdi değil," diye fısıldadı.

Yaşananların ağırlığı altında eziliyordu. Bu gerçek beni derinden sarsarken kaşlarım çatıldı. Gözlerimi yumdum, yaşananlar ağırdı. O an ikimiz de sessizliğin koynuna sığınıp usulca yattık orada. Fakat huzur yoktu. Huzuru bulmak adı-

na belki de başımı ona doğru yaklaştırdım. Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyor, bedenim ise titremesini sürdürüyordu. Derin bir nefes aldım kokusundan.

"Küçücüksün."

Yaşanılan anlarımıza sıkılan kör bir kurşundu sözleri. Silahı tutan eli titremeden kurşunları usta bir seri katil gibi anıların kalbine sıkmaya devam etti.

"Öyle olman bile başlı başına uzak durmam için yetiyorken..."

Bir an için sustu. Tamamlayamadığı cümlesinde asılı bıraktı kalbimi. Kaşlarımın arasındaki kırışıklık artarken geri çekildim. Alaz son kez soluklandıktan sonra belime sıkıca sardığı kollarını yavaşça geri çekti. Hareketi öyle yavaştı ki bir an beni bırakmayacağını bile düşündüm. Sonra bu düşüncemle alay ettim. Geri çekilmek için gücümü toplamaya çalışırken içinde bulunduğumuz pozisyon yüzünden sarsıldım. Ona doğru yükseltmişti bedenimi, bu yüzden ayaklarım ayaklarının üstündeydi. Yavaşça geri çekildim.

Gözlerini açan Alaz, sertçe yüzünü sıvazlayıp birkaç adım geriye doğru yürüdü. Aramızdaki bağı kopardıktan sonra gözlerime baktı, gözlerimin en içine baktı.

"Kardeşimin kardeşisin Karmen, kardeşimin kardeşi."

Anıların kalbi tam o an durdu. Kardeşinin kardeşiydim. Hazin bir gerçeklikle, yoğun bir çaresizlikle sarmalanmıştı sert çıkan sözleri.

Boğazım düğümlenirken boğulur gibi, "Ben-" diyebildim. İtiraz bile edemeyeceğim bir gerçeklikle sınanmak çok zalimceydi. Bu yüzden kelimelerime ket vuruluyordu. Alaz aniden bana doğru geldi. Yüzümü, sıcak avuçlarının arasına aldı. Güneşin ısıttığı toprak gibiydi avuç içleri. Gözlerimi kapatmak istedim ama yapmadım.

"Bir keresinde sana kıyamam demiştim, hatırlıyor musun?"

Hiç unutmamıştım ki! Bunu söylemek yerine başımı aşağı yukarı salladım. Kısık bir sesle konuşmaya devam etti.

"Ama sen, benden olmayacak bir şey istiyorsun. Allah kahretsin ki ben de sana izin verdim! Çok güzelsin, belki bu yüzden belki de ilgin hoşuma gitti. Bilmiyorum. Ama olmaz."

Sözlerinin gerçekliği altında hunharca ezilirken gözlerimi kırpıştırdım. İlgim hoşuna mı gitmişti? Dudaklarım aralanırken tepki veremeyecek kadar afallamıştım. Her şey onun için bu kadar basit miydi?

"Daha fazla incinmeni istemiyorum. Bu yüzden bırak daha fazla kıymayayım sana, daha fazla nefret etmeyeyim kendimden."

O an her şey sustu ve bencilliğim tokat gibi zihnime çarptı. Yankılanan ses, onun uğrunda kör olan kalbimin kulak zarını patlattı. Onun açısından bakamayacak kadar ne ara bencilleşmiştim ki ben?

Dolan gözlerimden akan yaşlar çok aniydi. Sıcak damlalar Alaz'ın avucuna aktı. Alaz'ın yüzü kasılırken yanak kasları dalgalandı.

"Yapma böyle," dedi yakarır gibi.

Düşüncelerim bile tutulmuştu. "Ne yapacağımı bilmiyorum ki..."

Titrek sesimle söylediğim sözlerden sonra gözlerimi kaçırdım. Söyledikleri benim için aşılmayacak şeyler değildi ama onun için aynı şey söz konusu değildi. Onu anlıyordum, işin en kötü yanı buydu. Onu çok iyi anlıyordum. Omuzlarım çöktü. Alaz'a iyi gelmiyordum. Onun bana iyi geldiği gibi ben ona iyi gelmiyordum. Ama kahretsin, çok seviyordum!

"Ben sana kıyamam diyorum, sen karşıma geçmiş ağlıyorsun, yapma böyle."

Alaz gözyaşlarımı sildi.

"Tamam, yapmam."

Alaz sıkkın bir nefes alırken doğruldu. Ellerinin sıcaklığına alışan yüzüm üşüdü.

"Daha yolun çok başındasın, ufaklık." Aniden başını geriye atıp alay dolu bir ifadeyle güldü. "Kelimenin tam anlamıyla ufaklıksın."

Benden ziyade kendisiyle konuşur gibiydi. Bana bakarken dudaklarındaki gülümseme silindi. Gözleri bir an öpüşünden dolayı kabaran dudaklarıma kaydı. Başını iki yana doğru sallarken dehşet dolu bir ifadeyle, "Ve ben seni öptüm! Cehennemde yanacağım! diye soludu.

Yanağımın iç kısmını ısırırken çekingen bir tavırla, "Aslında seni öpen bendim," diye mırıldandım.

Alaz'ın bana çevrilen gözleri, bir an için kararsa da beni duymazdan gelmeyi tercih etti.

"Daha yaşaman gereken şeyler var. Şimdilik hissettiğin heveslerin buna engel olmasına izin verme."

Gözlerim kısılırken içimi saran ani öfke nefesimi kesti. Hislerimi basit bir *heves* olarak adlandırması âdeta beynimden vurmuştu beni. Parmağımı ona doğru kaldırdım.

"Sakın Alaz!" Sinirden titreyen sesim âdeta tıslar gibi çıkmıştı. "Sana hissettiklerimi sakın basite indirme! Ben kimsenin bana dokunmasına tahammül edemediğim zaman bile kollarına sığınmışken bunu sakın yapma!"

Bıçak gibi keskin çıkan kelimelerim çenesini kapatmaya yetmişti. Beni sevmemesini anlayabilirdim ama hislerime saygı duymak zorundaydı. Onları adlandırmak onun bile haddine değildi. Alaz ellerini saçlarına geçirirken ortamı tuhaf bir sessizlik kuşattı. Kelimelerin bittiği ıssız bir durakta kalmıştık. Dünden beri sürekli yaşadığım duygu değişimleri, tüm bu olanlar, Alaz... Her şey o kadar ağır geliyordu ki tükenmiş gibi hissediyordum. Saçlarımı sertçe geriye doğru iteledim. Ayakta durmaya dahi mecalim yoktu, yorgun adımlarla Alaz'ın yanından geçip boş bir çuval gibi yatağıma çöktüm. Kalabalık bir caddede kaybolmuş küçük bir çocuk

gibiydim şimdi. Elimde bez bebeğimden başka bir şey yoktu. Onsuz kaybolmuştum.

"Yorgunsun, uyu biraz."

Kendime mani olamadan, "Uyandığımda burada olacak mısın?" diye sordum.

Onu anlıyor olmam kalbime yetmiyordu. Kalbim hâlâ tüm arsızlığıyla onu yanı başında istiyordu, hâlâ çok bencildi. Sanırım aşk biraz değil, çok bencillikti. Alaz düz çıkan bir sesle, "Olmayacağım," dedi.

Kirpiklerimin altından başımda dikilen adamın ifadesiz yüzüne bakarken, "Peki," diyebildim sadece. Sonra yavaşça yatağımın içine girdim. Dudaklarımda onun yarattığı sızı, üstümde kokusunun kırıntıları, üzerime dikilen gözleri varken sadece gözlerimi kapattım. Onun kendinden daha fazla nefret etmesine neden olamazdım. Bu yüzden içimdeki yangınları büyük bir hissizliğe emanet ettim. O hissizlikle kuşandım. Alaz üstümü örterken de açmadım gözlerimi. Burnunun ucu hafif bir dokunuşla saçlarıma dokunduğunda ve sessizce, "Özür dilerim," diye fısıldadığında bile açmadım. Tırnaklarımı batırdığım avuç içlerim kanadığında da açamadım. Kapanan gözlerimin arasındaki boşluğa sığınarak kendimi kendime yabancı kıldım.

"Karmen, bu romantik filme gelmek hangimizin fikriydi?"

Tuğba burnunu silerek söylenirken gözlerimi ekrandan ayırmadan izlemeye devam ediyordum.

"Bu sadece romantik bir film değil, Tuğba," diye fısıldadım ağlamak üzere olduğum için sesim çatlak çıkmıştı.

"Doğru ya, senin fikrindi. Karmen adam ölmesin ama!"

Tuğba iç çekerek ağlamaya devam ederken dolan gözlerimi kırpıştırdım. Adam ölecekti. Onun kaderi yakalandığı hastalık yüzünden yıllar önce belirlenmişti.

"Ölecek ama," diye fısıldadım.

Sonra ikimiz de sinemadaki diğer insanlar gibi sessizliğe boğulduk. Daha doğrusu ağlamamak için mücadele vermeye başladık. Dişlerimi sıkıca kenetlemiş, güya hazır olduğum sonu izliyordum. Fakat adam ölünce gözümden akan yaşlar, mutsuz bir sona hiç de hazır olmadığımı gösteriyordu. Kendi masalımın sonu bile mutsuzken kurgu olan bir filmin sonunun mutlu olmasını istemem saçmaydı esasında. Yine de üzülmeden edemiyordum. Filmin bitiş müziği salonu doldururken herkes ayaklandı. Ben ise oturmaya ve hızlı geçen yazıları yaşlarla süslenen gözlerimle izlemeye devam ettim.

"Öldü."

Tuğba düz sesimi duysa da sesini çıkarmadan ekrana bakmaya devam etti. İkimiz de kabullenemiyor gibiydik. Sonra yavaşça kalktık, boşalan salonu terk ettik. Cebimde titreşen telefonu çıkardım, annem arıyordu. Sıkkınca oflamaktan alıkoyamadım kendimi. İstemeden de olsa telefonu cevapladım.

"Efendim anne?"

"Karmen, eve gelmeyi ne zaman düşünüyorsun? Yemeğe az kaldı."

"Alaz'ın gelmesine az kaldı," diye düzelttim içimden.

Filmden dolayı zaten duygusal bir hâldeyken Alaz'ın geleceğini duymak beni büsbütün dağıtıyordu. On yedi gündür görmüyordum onu. Yaptığımız konuşmadan sonra sanırım aklım az da olsa başıma gelmişti. Hâlâ içim gidiyordu ona ama artık durduruyordum kendimi. Bu kadar seviyorum diye Alaz'a bunu yapamazdım. İlgimin hoşuna gittiği bir adamla zaten pek bir ilerleme de katedemezdim. Bu yüzden içime çekilmiştim. Ders çalışıyor, bol bol kitap okuyordum. Ondan uzak durmak için her şeyi yapıyordum.

"Film yeni bitti. Birazdan gelirim, anne."

"Geç kalma," dedikten sonra annem telefonu kapattı.

"İnanamıyorum ama ya!"

Tuğba'nın yüksek sesini duyunca bakışlarım onu buldu.

"Ne oldu?"

Tuğba dişlerini sıkarken kısılı gözleriyle karşıya bakıyorduk. Onun baktığı yere bakınca Barın'ın tam karşımızda durduğunu gördüm. Bakışları Tuğba'nın üstündeyken dudaklarında haylaz bir gülümseme yer edinmişti. Kendinden emin adımlarla bize doğru gelmeye başlayınca Tuğba gözlerini devirdi.

"Hayır ama of!"

Aniden gelen gülme isteğini bastırmak için boğazımı temizledim. Tuğba bana yan gözlerle ters ters bakınca da omuz silkip hafifçe gülümsedim.

Barın yanımıza gelince, "Selam güzelim ve Karmen," dedi sıcak bir gülümsemeyle.

Tuğba düz düz Barın'ın mavi gözlerine bakmaya başladı. Bu bakışlar Barın'ı pek etkilememiş olmalıydı ki, "Seni özledim," dedi. Sesindeki samimiyet bir an için afallamama neden olurken Tuğba'nın bakışlarındaki ifadesizliğin silindiğini gördüm. Ne tepki vereceğini bilmiyormuş gibi bakıyordu. Gözlerini kırpıştırırken sertçe boğazını temizledi. "Saçmalamasana!"

Sesindeki o sertlik kaybolmuş gibiydi.

"Sen de beni özledin, biliyorum."

Tuğba sertçe ofladı. "Ancak rüyanda olur o, Barın!"

Barın Tuğba'ya doğru bir adım attı. Tuğba, Barın'ın anca çenesine geliyordu. Barın elini aniden Tuğba'nın yüzüne yerleştirdi. Tuğba irkilirken Barın yumuşak bir gülümsemeyle gözlerine bakıyordu.

"N-n'apıyorsun sen be!"

Tuğba titreyen sesiyle konuşurken geri çekilmek için hamle yaptı ama Barın izin vermedi. Ona doğru bir adım atıp

yanağını okşadı. Ardından saçını kulağının arkasına iteledi. Tuğba'nın yanaklarına oturan kızarıklığa gülümseyerek baktım. Tuğba başını iki yana doğru sallarken geri çekildi.

"B-Bir daha bana dokunma!"

Barın sadece gülümsedi ve hafifçe omuz silkti. "Engel olamıyorum."

Tuğba onu duymazlıktan geldi. "Yürü Karmen, gidelim!"

Ardından koluma girip hızlı adımlarla yürümeye başladı.

"Görüşürüz, güzelim."

Barın'ın yüksek sesini duyunca kıkırdamaya başladım. "Yavaş kızım ya düşeceğiz!"

"Sus Karmen, bir de gülüyorsun! Aptal herif yanağıma dokundu resmen! Yok özlemişmiş!"

Sinirle söylediği sözlerini duyunca sessiz kalmayı tercih ettim. Tuğba'nın gazabına uğramak istemiyordum açıkçası. Alışveriş merkezinden çıktığımızda, Tuğba durup derin bir nefes aldı. Barın'a hâlâ söylenmekle meşguldü.

"Tuğba belki de sözlerinde haklıdır."

Tuğba hızla bana dönünce kısa saçları yüzüne savruldu. Küt kesimli düz saçlarını geri atarken başını şiddetle iki yana salladı.

"Hayır Karmen, sakın! Barın'ı da bana olan hislerini de konuşmak istemiyorum. Hatta bugün olanlar da olmamış gibi yapacağız."

Kararlı ifadesini görünce ellerimi havaya kaldırdım. "Peki, sen bilirsin."

Tuğba dalgın bakan gözleriyle başını aşağı yukarı salladı.

"Neyse, hadi eve git sen. Ben yürüyeceğim biraz."

Tuğba ile vedalaştıktan sonra taksiye atlayıp evin adresini verdim. Bakışlarım taksinin camından dışarıya kaydı. Güneş, örtüsünü gökten çektiği için etraf kararmıştı. Ağabeyimler belki de çoktan gelmişlerdi. Buruk bir gülümseme oluştu

yüzümde. Önceden olsaydı eğer evde büyük bir heyecanla Alaz'ı bekliyor olurdum. Şimdi ise onu görmemek için oyalanıyordum. Bunu yapmak benim için çok zordu ama yapmak zorundaydım. Hâkimiyetini kaybettiğim duygularımın boyunduruğu altından çıkma vaktim gelmişti. Canım cayır cayır yansa, kalbim un ufak olsa da bunu yapacaktım.

Taksi evimize yaklaşırken yağmur çiselemeye başladı. Taksiciye inmek istediğimi söyleyip ücreti ödedikten sonra indim. Soğuk rüzgâr ürpermeme neden olsa da geri kalan yolu yürümek istiyordum. Birkaç adım atmıştım ki evimizin yakınlarındaki boş çocuk parkı dikkatimi çekti. Uzun süredir uğramamıştım oraya. Farkında olmadan adımlarım oraya doğru ilerlemeye başlamıştı. Saçlarımın içinde dans eden soğuk yağmur taneleri eşliğinde parka yürüdüm. Etrafı saran toprak kokusunu içime çekerken boş salıncağa oturdum. Annemler beni bekliyor olmalıydı ama oraya gidecek, onu görecek gücü bulamıyordum kendimde. O kadar da güçlü değildim. Başımı salıncağın demir askılarına yaslayıp yavaşça sallanmaya başladım. Alt dudağımı ağzıma yuvarladım. Zihnime hücum eden anılar fazla hızlıydı. Dudaklarımda hâlâ tadı vardı sanki. İçli bir nefes çektim içime. Onu öptüğüm günün hayatımın en mutlu günü olduğunu düşünmüştüm. Hâlbuki o gün, hayatımın en hazin günlerinden biriymiş. Tanrı'nın bambaşka planları varmış bizim için, meğer yine bunu çok sonra anlamıştım. Sallanmayı kesip başımı gökyüzüne kaldırdım. Yağmur taneleri yüzümü ıslatırken öylece durdum. İçimde harlandırdığı acıyı arındırmasını istiyordum. Mümkünü yoktu ama istiyordum işte.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor anlaşılan."

Geceyi yırtan sesi, göğsüme battı; gözlerimi yaşarttı. Kalbim kaburgalarımı kırmak istercesine döverken, nefesime kurulan bariyer Alaz'dı. Hep o olurdu zaten. Kapattığım göz kapaklarımı sıktım.

Titrek çıkan sesimle, "Sen burada olduğumu nereden bildin?" diye sordum.

Sanki bu sorunun cevabı çok da umurumdaymış gibi... Sanki yanımda olmasından daha önemli bir şey varmış gibi... Alaz konuşmadan önce bana doğru yürüdü. Adım seslerinden anlamıştım bunu. Sonra elleri salıncağın demir askısına dolandı. Kalbimin kalbine dolandığı gibi... Yıllar önce yaptığı bu hareketi tanıdıktı. O zamanlar ben on altı yaşında bir kız çocuğuydum. Hoş hâlâ öyleydim, ona kalsa küçücük bir kız çocuğuydum hatta.

Küçücüksün...

Salıncağı kendine doğru çektiğinde sırtımın neredeyse geniş göğsüne değeceğini hissettim. Kalbimin ritmi mümkünmüş gibi hızlandı. Nefesi saçlarıma çarparken konuşmaya başladı.

"Akşamın bu saatinde yağmurun altında ıslanacak başka bir kız yoktur çünkü." Kısık sesini duyunca hafifçe titredim. Alaz salıncağı iteledi. Ondan uzaklaşırken nefessiz kalan ciğerlerime hızlı nefesler çektim. Avuçlarım salıncağın askılarını öyle sıkı tutuyordu ki yapışıp kalacağını bile düşündüm, yine de umursamadım.

Alaz beni sallamaya devam etti, yağmur ise yağmaya...

"Hasta olacaksın."

Omuz silktim. Şu an hasta olmayı zerre umursamıyordum.

"Neden geldin, Alaz?"

Fısıltıyı andıran sesim, gecenin içinde atılan keskin bir sayha gibi yankılandı. Alaz salıncağı ileriye doğru iteledi. Yağmur hızlandı.

"Bu saatte burada küçük bir kızı tek bırakmak hoş bir hareket olmazdı."

Yavan sesi, her zamanki gibiydi.

"Neden geldin, Alaz?" diye direttim.

Duygusuz sesim daha sertti bu sefer. Uzun bir süre cevap vermek yerine salıncağı iteledi, yağmurun sesine salıncağın çıkardığı ses eşlik ediyordu.

"Alaz-"

"Seni merak ettim."

Kısık sesini duyunca daha fazla engel olamadığım bakışlarım ona döndü. Daha fazlaydı. Ona duyduğum özlem tahmin ettiğimden çok daha fazlaydı. Caddeyi aydınlatan soluk sokak lambalarının altında kalan yüzünün yarısına baktım. Boğazım düğümlendi, ona olan özlemim boğazımda sert bir yumru gibiydi.

"Sanırım etmemelisin. Gelmemelisin de."

Gözlerimi kırpıştırırken sertçe yutkundum. Alaz elini hoyratça saçlarının arasına geçirdi. Benim dokunmaya kıyamayacağım, yumuşak saçlarına yaptığı sert muameleye kızarken buldum kendimi.

"Haklısın."

Sesini duyunca bakışlarımı saçlarından kopardım. Onu başımla onaylarken demir askıları tutan elimi yumruk yaptım.

"Haklıyım. Çünkü sen bana bir adım gelirsen Alaz..."

Gözlerine baktım. Beni anlasın, sözlerimi özümsesin diye kısa bir an sustum, ardından boğuk çıkan sesimle devam ettim.

"Ben sana koşarak gelirim."

Burnumu çekerken, ellerimi gevşetip ayağa kalktım. Kendimi dışarıda kalmış kedi yavrusu gibi hissediyordum. Yavaşça ayağa kalkıp karşısında durdum.

"Bu yüzden gelme, Alaz. Bana gelme."

Alaz'a ilk gerçek yalanımı o gün söyledim ben. Avaz avaz *gel* demek istemiştim, *hep gel bana* demek istemişken sözcüklerimi zehir zemberek yalanlarla gizlemiştim. Alaz burnunun kemerini sıkarken gözlerini yumdu. Genelde sakin ve duygu-

larını kontrol altında tutmayı ustalıkla başaran biriydi Alaz. Fakat şu an o sakinliğini kaybetmişti. İfadesizliği kaybolmuştu.

"Senin üzülmene katlanamıyorum. Benim yüzümden üzülmen ise..."

Kaşlarım çatılırken başımı iki yana salladım. "Kendini suçlama, Alaz. Böyle bir şeye neden olmak istemiyorum." Onun benim için dahi olsa üzülmemesini isteyen bir yanım vardı. Ve benim için üzüldüğü için zevk duyan başka bir yanım daha...

"İyi olmanı istiyorum, Karmen."

"Ben sadece seninle iyi olurum!" demek istesem de susmayı tercih ettim.

"Önünde önemli bir sınav var. Ona çalış, üniversiteye git. Hayatını sev ve güzel yaşa istiyorum."

Sen, sensiz yapamayacağım çok şey istiyorsun be Alaz Toprak!

Aniden bana doğru yürümeye başladı. Adımları tam önüme gelince durdu.

"Söz ver bana, Karmen."

Başımı geriye atıp yüzüne baktım.

"Ne için?"

"Önündeki birkaç ayı iyi değerlendirip sınava çalışacaksın ve iyi bir yer kazanacaksın."

Gözleri öyle yoğun bakıyordu ki bir an için ne diyeceğimi bilemedim.

"Çalışıyoru-"

"Karmen!"

Sert sesini duyunca sustum. Üzerime doğru tehditkâr bir adım attı.

"Annene ve ağabeyine yaptığın gibi beni başından savma. Doğru dürüst çalışacağına dair bana söz ver."

Bir an için itiraz edip, bana karışamayacağını söyleyecekken aklıma gelen fikir beni susturdu. Doğrulara sırtımı çevirirken buldum kendim.

Dudaklarım sinsice kıvrılırken, "Bir şartla," dedim.

Alaz'ın gözleri kısılırken, "Ne şartıymış o?" diye sertçe sordu.

"Mezuniyet balosunda eşim olacaksın."

Alaz'ın gözleri şaşkınlıkla açılırken benim ise yüzümdeki gülümseme büyüdü. *Bana bir adım gelirsen her şeyi unutur, sana koşa koşa gelirim, Alaz.*

YENİLGİLER VE KABULLENİŞLER

Alaz'ın gözleri kısılırken nutku tutulmuş gibiydi. Sanırım Alaz, karşımda ilk defa ne diyeceğini bilmeden duruyordu. İçinde bulunduğum durumun garipliği bu denli tuhaf olmasaydı yüz ifadesine gülebilirdim. Alaz'ın yenilgileri hâline geliyordum, o kabul etmese de durum o yöne doğru istikrarlı adımlarla ilerliyordu. Kalbime çakılan adamın zaafı oluyordum. Alaz durumdan memnun değildi, ben bu duruma bayılıyordum. Yüz ifademi sabit tutmaya çalışırken dikkatle ona bakıyor, vereceği cevabı bekliyordum. Sanki yağmur damlaları da benim gibi sabırsızlanmış, bu yüzden daha hızlı yağıyordu.

Alaz birkaç kalp atımlık süre boyunca sessiz kaldıktan sonra cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki aniden gökyüzünü aydınlatan şimşek, sözünü kesti. Bir anda yüzünü beyaza boyayan ışık ardından yüksek çıkan gök gürültüsü, kısık çığlığımı yutacak düzeydeydi. Korku bedenimi esir alırken bedenim kaskatı kesildi. Gözlerimi sıkıca yumdum. Yağmur âşığı bir kızın yağmurun getirisi olan gök gürültüsünden korkması fazla tuhaf bir durumdu ama olay buydu. İnsanı aşan doğa olayları her daim çok korkutuyordu beni. Evimin çatısının altında olmadığım için durum iki katı korkunç bir durumdu benim için.

"Karmen?"

Alaz'ın sesini duymama rağmen gözlerimi açamadım. Gök daha kuvvetli gürleyince ufak bir çığlık daha attım.

"Sakin ol, sadece gök gürlüyor."

Sıkılı dişlerimin arasından, "Ve bu korkmam için yeterince geçerli bir neden," dedim.

"Değil."

Alaz'ın elini omzumda hissedince gözlerimi yavaşça açtım. Yumuşacık bakıyordu güzel gözleri. Koyu kahverengi saçları ıslanmış, alnına dökülüyordu. Böyle çok daha genç görünüyordu. Onu izlemeye dalmışken gök bir kez daha gürledi.

Çığlık atar gibi, "Eve gitmek istiyorum!" diye yakarırken titremeye başlamıştım.

Alaz aniden elini enseme yerleştirip beni kendine doğru çekti. "Gel buraya." Güçlü kollarıyla sıkıca sarıp sarmaladı beni. Bir kelebeğin kozası gibi...

"Korkma, bir şey olmayacak."

Güven veren sesini duyduğumda yüzümü göğsüne bastırmıştım. O böyle sarılınca bir şey olmazdı. İki yanımda hareketsizce duran kollarımı yavaşça ceketinin içine sokup ince beline sarıldım. İnce kollarıma inat sıkıca sarılmıştım. Bu beklenmedik yakınlaşmamız sanki on yedi günün ödülüydü. Onsuzluğa katlandığım koskoca on yedinci günün doğum günündeki hediyeydi. Alaz'ın elleri saçlarımı yavaşça okşarken, "Sadece gök biraz sinirlenmiş olmalı," dedi. Bu cümlesi hafifçe gülümsetti beni. Bu adamın zihnini seviyordum, bu adamın en çok zihnini seviyordum.

"Öfkesi kime peki?"

Bir an sadece yağmurun sesi konuştu. Biz de doğanın çaldığı bu güzel sesin huzuruna kapıldık. Sonra Alaz yavaşça, "İnsanlara," diye fısıldadı.

Elleri saçlarımda dokunmadığı tel bırakmazken biraz daha sokuldum ona. Sıcaklığı arayan ıslak bir kedi gibiydim.

"İnsanlar kötü, Elalı. Yağan yağmur, gürleyen gök belki de bu yüzdendir. Gök tahammül edemiyor küçük çocukların gözyaşlarına. Bazen kızıyor bazen insanları temizlemek istiyor."

Sözlerini düşünürken dalgınca başımı aşağı yukarı salladım. "Tanrı da bu yüzden bizi uyarıyor belki de," diye mırıldandım.

"Belki." Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti. "Bu yüzden yağmuru bu kadar seviyorken gök gürültüsünden korkma."

Seni de bu kadar seviyorken vereceğin acıdan korkmayacağım gibi... Ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kalmayı tercih ederken Alaz ellerini indirdi. Ayrılık vakti sandığımdan çabuk gelmişti.

"Hadi gidelim, annenler merak eder."

Karameli andıran tatlı kokusunu son kez içime çektikten sonra istemeyerek de olsa geri çekildim. İkimiz de tek kelime etmeden yürümeye başladık. Kimsesiz kalan çocuk parkını geride bıraktık. Orada yaşananlar da orada kalmıştı, bir kez daha bir şeyler geride kalmıştı. Geride kalan her şeye kalbim de eşlik ediyordu. Alaz bunu fark ediyor muydu? Yağmur yağmayı azaltmıştı, saçlarım ıslandığı için ağırlaşmıştı. Islanan üstüm bedenime yapıştığı için üşümeye başlamıştım. Kollarımı önümde bağlayıp hızlanan adımlarımızla evin bahçesine geldik. Alaz önden geçmem için yer açarken, ona bakmadan eve doğru yürüdüm. Ona baktığım her an yeniliyordum. Yenilgisi oluyordum, yenilgim oluyordu. Üşüyen ellerimle zili çalınca annem karşımda belirdi.

Korku dolu bir yüzle, "Neredesin sen Karmen, Allah aşkına? Ağabeyin ve baban aramaya çıkmak üzereydi!" dedi.

Soğuktan korunmak için içeri girdiğimizde Alaz'ı gören annemin gözleri kısıldı. Kollarını önünde bağlarken açıklama yapmamı bekler gibi bakıyordu.

"Şey, parka uğradım, Alaz da beni geçerken gördü. Beraber geldik."

Montumu çıkarıp, askıya asarken anneme bakmıyordum. Bakarsam her şeyi anlarmış gibi hissediyordum.

"Merhaba Kibar teyze."

"Hoş geldin, Alaz."

Annemin şüpheli bakışları aramızda mekik dokurken boğazımı temizledim. "Ben tokum, Tuğba ile bir şeyler atıştırmıştık. Size afiyet olsun."

Odama gitmek için hamle yapmıştım ki annem kolumu tuttu. "Odana gidip hazırlanman ve tekrar aşağı inmen için on dakikan var, süren başladı."

Annemin sert sesini duyunca, "Ama-" diyebildim.

"İtiraz kabul etmiyorum," dedikten sonra kolumu bırakıp yemek salonuna geçti.

Sıkkın bir nefes alırken Alaz ceketini asıyordu. "Anneye hayır denmez," dediğinde kısılan gözlerimi ona çevirip huysuzca, "Çok biliyorsun sen!" diye söylendim.

Bakışları bana dönünce gülmemek için kendini tuttuğunu görebiliyordum. Yanımdan geçerken, eğilip parmak ucunu burnumun ucuna değdirdi.

"Biliyorum tabii ki, bücür."

Ardından yanımdan geçip gitti. Başımı iki yana sallarken, annemin dediği gibi odama gidip, on dakika içinde hazırlanıp tekrar aşağı indim.

Yemek salonuna geçtiğim zaman herkesin masanın başında oturmuş beni beklediğini gördüm. Kocaman bir gülümsemeyle babamın yanına gidip kolumu boynuna doladım. Yanağına kocaman bir öpücük kondururken ters gözlerle bana bakıyordu.

"Neredeydin sen, küçük hanım? Hem saçların neden ıslak senin?"

Geri çekilip, yerime doğru ilerlerken, "Parktaydım, biraz ıslandım sadece," dedim.

Alaz'ın yanındaki boş yere geçerken kalp atışlarım hızlanmıştı. Şans bazen yüzüme güzel gülüyordu. Beklemediğim anlarda yanıma getiriyordu onu.

"Bize selam vermek yok anlaşılan."

Başımı kaldırıp karşımda oturan ağabeyime kısılan gözlerimle baktım. "Yok, canım sana selam. Hem işin yok mu senin? Beni anneme şikâyet etmek gibi?"

Kıvrılmaya hazır duran dudaklarıyla, "Şu aralar işler kesat," dedi alaycı bir tavırla.

Ona dil çıkarıp önüme döndüm. Annemler cenazeye gittikleri gece ağabeyim onlara onun yanına gitmediğimi söylemişti. Annemden onu dinlemediğim için uzun uzun azar işitmiştim.

"Hem suçlu hem güçlü, küçük cadı."

Gözlerimi devirirken, cevap verme gereği duymadan suyuma uzandım. Alaz ise çatılan kaşlarıyla telefonuna bakıyordu. Hızlı bir şekilde bir şeyler yazdıktan sonra telefonunu masaya bıraktı. Bardağına uzanıp, kolasından büyük bir yudum içerken annem yemek servisine başladı. Babam ve ağabeyim siyaset, spor ağırlıklı sohbet ederken çorbamı içiyordum.

"Saçlarını neden kurutmadın?"

Bakışlarım Alaz'a dönerken omuz silktim. "Sadece on dakikam vardı."

Başını iki yana sallarken annemin bizi izlediğini gördüm. Bakışlarımı hızla kaçırırken yemeğime döndüm. Masadaki herkes sohbet ederken benim aklım yanımdaki adamda ve sorduğum soruya vereceği cevaptaydı.

"Netlerin nasıl bakalım, Karmen Hanım? Malum sınava az kaldı."

Bakışlarım ağabeyime dönerken omuz silktim. "İyi."

Ağabeyim hoşnutsuz gözlerle bana bakıyordu. "Derslerine daha çok çalışmalısın."

İçimden *falan filan* diye söylenirken gözlerimi devirdim. Anlaşılan ağabeyimin ders çalışmam için nutuk çekme saati gelmişti. Başımı olumlu anlamda sallarken yavan bir sesle, "Çalışıyorum," dedim.

"İnsanları başından savarmış gibi konuşman çok sinir bozucu."

Bakışlarım Alaz'a dönerken ağabeyim, "Kesinlikle öyle," diyerek Alaz'ı onayladı.

"Dershaneye de gitmedin inatla."

Babam da onlara destek verince sinirlenmeye başladığımı hissediyordum. Bir şeyleri sanki en iyi kendileri biliyor gibi davranmaları asıl sinir bozucu olandı fakat farkında değillerdi.

"Hiçbir şey bildiğiniz yok sizin! Her şeye şahit olmanıza rağmen."

Bakışlarım tek tek üçünün üstünde dolandıktan sonra ayağa kalktım. Tabağımı alıp mutfağa annemin yanına gittim. Nurgül ablayla beraber tatlıları hazırlıyordu. Oyalanmak adına tabağımı makineye atarken annemin bakışlarını üstümde hissediyordum. Ona doğru döndüğümde haklı olduğumu anladım. Kollarını önünde bağlamış, dikkatle beni izliyordu.

Nurgül abla mutfaktan çıkınca, "Bir şey mi oldu?" diye temkinle sordum.

Annem kollarını indirip bana doğru yürüdü. Tam önümde dururken saçımı kulağımın arkasına iteledi. "Yanlış kulvarlardasın, kızım. Boyunu aşacak sulardasın. Yapma."

Şaşkınlıkla, "Ben-" dediğimde beni bakışlarıyla susturup devam etti.

"Boğulursun Karmen, yapma. Ciddi bir şey olarak görmedim, görmemeye devam edeceğim. Sen de o karanlık derin sulardan çıkacaksın."

Ardından arkasını dönüp beni mutfakta tek başıma bıraktı. Sertçe yutkundum. Herkes bana çocuk muamelesi ya-

pıyordu, hislerimi sürekli basite indiriyorlardı. Bu durumdan bıkmıştım. Sırtımı mutfak tezgâhına yaslayıp yüzümü avuçlarımın arasına gömdüm. Annemin durumu anlamış olması mı yoksa söylediği sözler mi daha kötüydü, bilmiyordum. Sakinleşmek adına derin bir nefes aldıktan sonra saçlarımı geriye atarak yaslandığım yerden doğruldum. Gözlerimi açınca ağabeyimin kapının pervazına yaslanmış bana bakmakta olduğunu gördüm.

"Biraz daha mı ders vereceksin?"

Huysuz sesimi duyunca, gülümseyerek doğruldu. Yanıma gelip benim yaptığım gibi sırtını tezgâha yasladı.

"Öyle mi yapıyorum?"

Başımı aşağı yukarı sallarken, "Çoğu zaman," dedim.

Bakışlarını bana çevirirken kaşları çatılmıştı. "Bunu yaptığımın farkında değildim, ben sadece-"

"Sen sadece iyi olmamı istiyorsun," diyerek sözünü kestim. Doğrulup ona doğru döndüm. "Farkındayım ağabey, inan bunun için minnettarım. Ama yaşanan bazı şeyler-" derken durup devam edebilmek için derin bir nefes aldım. "Bazı şeyler çabuk atlatılmıyor."

Ağabeyim bana doğru dönüp şefkat dolu gözleriyle gözlerime baktı. "Toparlanmış gibiydin ya da öyle yapıyormuşsun. Bilmiyorum, sadece bugününün yarınını mahvetmesini istemiyorum. Pişman olmanı istemiyorum."

Saçlarımı gergince kulağımın arkasına iteledim. "Biliyorum ağabey, belki senin yerinde olsam ben de öyle yapardım ama öyle kolay değil."

Gözlerine bakarken, uzanıp elini tuttum. "Bir şeyleri geride bırakmak zor, bırakıyormuş gibi yapmak daha kolay. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Ağabeyim başını sallarken, kolunu uzatıp omzuma doladı. Saçlarımı öperken, "Bugünler de geçecek biliyorsun, değil mi?" dedi.

Rahatlatıcı kokusunu solurken başımı aşağı yukarı salladım. "Mutlaka geçecek."

Birkaç saniye öylece durduk. "Elimde olsaydı o günü zihninden silip atardım."

Dolan gözlerimi kırpıştırdım. Boğazımı temizlerken, "Keşke mümkün olsaydı," dedim kuru bir sesle.

Ağabeyimin bedeni gerilirken, "Keşke," diye fısıldadı. Geri çekilirken, "Silemeyiz ama geride bırakabiliriz. En azından bunun için mücadele edeceksin, değil mi?" diye sordu.

Başımı olumlu anlamda sallarken gülümsemek için zorladım kendimi. *Bir şeyleri geride bırakmak için ne kadar mücadele verdiğimi bilseydin keşke ağabey!*

Ağabeyimin telefonu çalarken, geri çekilip telefonunu cevapladı. Saçlarımı hafifçe öptükten sonra telefonuyla konuşarak mutfaktan çıktı. Günün yorgunluğu üstüme çökerken günü bitirmeyi istiyordum artık. Bu yüzden yorgun adımlarımla mutfaktan çıktım. Odama gitmek için merdivenlere yönelmiştim ki Alaz'ın aşağı indiğini gördüm. Bakışlarım onun üzerindeyken dakikalardır alamadığım nefes ciğerlerime dolmuş gibi hissediyordum. O an gerçek balyoz gibi indi zihnime. Bana asıl güç veren kişi Alaz'dı. Onun yanında sadece nefes alabiliyordum, o sadece bana bir şeylerin iyi olabileceğinin umudunu veriyordu. Onsuz bulanık bir suyun dibindeydim. Düşüncelerim yüzünden sarsılırken merdivenin korkuluğuna tutundum. Bu hâlimi gören Alaz, hızlı adımlarla merdivenleri inerken düşeceğimden korkar gibi ileriye atıldı.

"İyi misin?"

Başımı sallayabildim sadece. Ona bu kadar kapılmamalıydım. Tüm umutlarımı ona bağlamamalıydım.

"Karmen?"

"İyiyim," dedim hızla.

Alaz belime yerleştirdiği eliyle bana destek olurken, "Odana gitmek ister misin?" diye sordu.

Başımı sallarken, "Tek çıkabilirim," dedim.

Beni dinlemeden arkamdan geldi, merdivenleri çıkarken hemen arkamdaydı. Elinin dokunuşunu varla yok arası bir şekilde hissediyordum.

Odama girince bakışlarını üstümde hissettiğim adama döndüm. Onu endişelendirmek istemiyordum.

"İyiyim, uykusuz olduğum için yorgunum sadece."

Sözlerime inanmayan bakışları beni incelemeye devam etti. Bu hâli karşısında bir an için her şeyi unutup gülümsemeye başladım.

"Benim için neden bu kadar çok endişeleniyorsun?"

Kendime engel olamadan ağırlaşan adımlarımla ona doğru ilerledim. Taş gibi ifadesizleşmişti yüzü. Benim ise dudaklarımdaki kıvrılma büyüdü.

"Cevap vermek zorunda değilsin."

Gözleri kısıldı. "O zaman neden sordun?"

Aniden elimi uzatıp çenesine yerleştirdim. Kaşlarının arasındaki kırışıklık arttı. Başımı yana doğru eğerken masum bir ifadeyle, "Seninle uğraşmayı seviyorum," dedim.

Söylediğim sözleri duyunca başını iki yana salladı. "Hep olmaması gereken şeyleri seviyorsun," dedi kuru bir sesle. Onu dinlemek yerine bakışlarımı yüzüne çevirmiştim. Yüzü avucumun içine yakışmıştı. Hafifçe sakallarını sevdim.

"Karmen, ateşle oynuyorsun."

Boğuklaşan sesini duyunca dalgın bakışlarımı için için yana gözlerine çevirdim. "Ateşi seviyorum."

Bana doğru bir adım attı. "Yanarsın."

Gözleri koyulaşırken ona doğru bir adım attım. Elimi hafifçe çenesinden yanağına doğru çıkardım.

"Ateşi sevmeyi göze alan biri, yanmayı da göze almamış mıdır sanıyorsun?"

Bedenlerimizin arasındaki mesafe öyle azalmıştı ki aldığım her solukla beraber yükselen göğsüm onun göğsüne çarpıyordu. Bedenimde oluşan tatlı ürpertiler nefes alış verişimi sıkılaştırmıştı. Ona bu kadar yakın olunca bedenimin kimyası değişiyordu.

Alaz sertçe yutkunurken eli aniden belime yerleşti. Beni kendine çekerken artık bedenim ona yaslanmıştı. Ürpertiler titremeye dönüştü.

"Yapma, kül olursun."

Çenemi havaya kaldırırken yüzünü kavrayan ellerim saçlarına doğru yol aldı. Bakışlarım siyaha dönen gözlerindeyken, "Umurumda mı sanıyorsun?" dedim sertçe.

Başını indirip alnını alnıma yerleştirdi. Hareketleri sertti. Bel oyuğumdaki eli tutuşunu sıkılaştırırken dişlerinin arasından, "Umurunda olmak zorunda!" diye konuştu. Sesi daha önce duymadığım bir sertlikle kuşanmıştı. Alnımı alnına sürterken ellerimin arasında dağılan yumuşak saçlarının keyfini çıkarıyordum. Parmaklarımın arasında dağılan saçları çok güzeldi.

"Senden başka kimsenin umurumda olmadığını neden anlamı-"

Boşta olan elini dudaklarımın üstüne yerleştirip sözümü parmaklarıyla kesti. "Şişşttt!" Alnını alnımdan çekip burnunun ucunu şakağımda gezdirdi. İçim titrerken, "Devamını getirme," diye fısıldadı. Konuşmak için dudaklarımı araladım, parmağını sertçe bastırarak buna izin vermedi. "Lütfen," dediğinde sustum.

Yakınlığı yüzünden bedenim pelte kıvamına gelirken gözlerimi yumdum. Alaz beni parçalıyordu. Bedenim, zihnim, kalbim un ufak oluyordu.

"Bana vermen gereken bir söz vardı?"

Sözlerini duyuyordum fakat beynim jöle gibi olduğu için idrak edemiyordum. Şu an sadece o vardı, her yanımdaydı,

her yanımı işgal etmişti. Duyu organlarım sadece onu algılıyordu.

"Hı?"

Sesimi duyunca güldüğünü işittim. Ağırlaşan göz kapaklarımı açınca bulanık gözlerimi netleştirmek için gözlerimi kırpıştırdım. Alaz'ın burnu boyun kıvrımıma değince ellerinin arasında titredim. Boynum içgüdüsel olarak yana düşerken farkında olmadan ona yer açmıştım. Derin bir nefes alırken, "Çok güzel kokuyorsun," dedi.

Yanaklarım kızarırken ne diyeceğimi bilemedim.

Alaz beklemediğim bir anda başını geri çekerken baygın bakan gözlerime baktı. "Vermen gereken bir söz var."

Hafifçe gülümsedim. Yakınlığının verdiği his yüzünden beklentiyle dolup taşan bedenimin sızısını görmezden gelmeye çalışarak konuşmak için kendimi zorladım.

"Senin de bunun karşılığında bana vermen gereken bir cevap vardı."

Alaz derin bir nefes alırken elini aşağı indirdi. Aramızdaki bağ kopmuştu. Geri çekilince saçlarındaki elim de uzaklaştı ondan. Yakınlığı bozduğu için isyan etmek istiyordum.

"O kadar çocuk içinde ne işim var benim, Karmen?"

Sözlerini duyunca yanağımın iç kısmını ısırdım. Gözlerimi kısarken kollarımı önümde bağladım. Yüzüme yerleştirebileceğim en ifadesiz ifadeyle ona baktım.

"Haklısın aslında."

Sözlerimi duyunca gözleri irileşti. Bu tepkiyi benden beklemiyordu.

"Belki de Emre ile gitmem daha doğru olur."

Gözleri kısılırken, "Beyni ile hormonları yer değiştiren bir çocukla mı gideceksin?" diye sertçe sordu.

Umursamaz bir ifadeyle omuz silktim. "Başka seçeneğim yok."

Alaz'a doğru tekrar bir adım atıp yok ettiği yakınlığı tekrar inşa ettim. Ona yaklaştığım an bedenimde oluşan sıcaklığı ve ürpertiyi görmezden gelerek konuştum.

"Ya sana söz verir, derslerime daha çok çalışırım, sen de benimle gelirsin ya da Emre ile giderim."

Alaz başını iki yana sallarken geri çekildi. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, Elalı."

"Ne yapıyormuşum Alaz!" diye patladım bir anda. Elimi göğsüne yerleştirip sertçe iteledim onu. "Sadece benim için önemli olan bir geceye seninle katılmak istiyorum ama sen onu bile abartıp çok görüyorsun!"

Kısık sesle bağırırken öylece durmuş, bana bakıyordu.

"Kendinle çelişiyorsun, *kıyamam* diyorsun ama kıyıyorsun. Üzülme diyorsun ama üzüyorsun. Senden sadece bir gece istiyorum. Onu bile ayıramıyorsun bana." Geri çekilip ona arkamı döndüm. "Gelme Alaz. Ama umursama da beni."

"Tamam, lanet olsun, geleceğim!"

Aniden söylediği sözü duyunca şaşkınlıkla ona döndüm.

Gözlerini kısarken, "En fazla iki saat dururum. Ayrıca çizgiyi aşmayacağız. Yakınlaşma falan hiçbiri olmayacak," dediğinde hevesle başımı salladım.

"Tamam, anlaştık."

Alaz sıkkınca ofladı. "İnatçı kız."

Odadan çıkmak için yürümeye başlayınca, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Teşekkür etme, ders çalış. Sınav zamanı görüşeceğiz. Puanların düşük olursa baloyu falan unut."

Sert sesini duyunca irkilsem de sesimi çıkarmadan başımla onayladım onu. "Peki."

Alaz başını bezginlikle iki yana sallayıp, odadan çıkarken kocaman bir gülümsemeyle yatağa oturdum.

"Bir yenilgi daha Alaz, bir yenilgi daha."

SADECE GİTME

Son sorunun cevabını da işaretledikten sonra yüzümdeki gülümsemeyle test kitapçığını kapattım.

"Süreniz doldu."

Gözetmen hocanın sesi sınıfta yankılanırken gayet rahat bir şekilde arkama yaslandım. Sınavım iyi geçmişti. Tahmin ettiğimden de iyiydi. Son birkaç ayı deli gibi çalışarak geçirmiş olsam da kendime pek güvenmemiştim fakat başarmıştım. Bunu biliyordum. Yerimden kalkınca hızlı adımlarla okuldan çıktım. Sıcak hava yüzüme çarparken güneş yüzünden gözlerim kısılmıştı. Rahat bir nefes alırken etrafıma bakınmaya başladım.

Ağabeyim ve annem okulun önünde beni bekliyordu. Neşeyle onlara doğru koştum. Beni ilk fark eden ağabeyim oldu. Beklenti dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. Ona doğru koşup kollarımı hızla boynuna doladım. Son anda dengesini sağlamasaydı eğer muhtemelen yere düşecektik. Umursamadım. Kahkaha atarken, "Başardım!" diye bağırdım.

Ağabeyim beni etrafında döndürürken kahkaha seslerim arttı.

"Aferin güzelime! Yanıltmadın bizi."

Dönmeyi kesince, kollarımı boynundan çekip bu defa anneme sıkıca sarıldım.

"Aferin benim güzel kızıma!"

Başarma duygusunun içime yaydığı sevinçten dolayı içim içime sığmıyordu. Ne kadar umurumda değil gibi davransam da aslında umurumdaymış. Ve başarının tadı harikaydı, şu an çok net bir şekilde anlamıştım. Annemlerle beraber arabaya giden yolu katederken birkaç kişinin ağladığı gözüme takıldı. Sanırım herkes için iyi bir sınav olmamıştı. Onlar için üzülürken yüzümdeki gülümseme silindi. O an aklıma Tuğba geldi. Matematik dehamın sınavı nasıl geçmişti acaba? Arabaya binince, telefonumu koltuktan alıp açtım. İlk iş olarak Tuğba'yı aradım ama telefonu kapalıydı.

Aramayı sonlandırırken interneti açtım ve o sırada ekrana mesaj düştü.

Alaz Toprak: *Nasıl geçti?*

Mesajı okurken kocaman bir sırıtma oluştu yüzümde. Anında cevapla kısmına tıkladım.

Karmen: *Cuma günü saat 20.00'de mezuniyet balosunda görüşüyoruz, bayım.*

Mesaj anında mavi tik oldu. Anlaşılan cevabımı bekliyordu. Ekranda *yazıyor...* çıkınca heyecanla yazacağı cevabı beklemeye başladım. Yanağımın iç kısmını ısırırken cevap gelmişti.

Alaz Toprak: *Başaracağını biliyordum, küçük :)*

İçimden *"Sensin küçük!"* diye söylensem de hafifçe gülümsedim. Her zaman inancı benimle olmuştu. Bana bu kadar güvenmesi içimi sıcacık ediyordu. Bu bile onu sevmem için başlı başına bir nedendi aslında. Tabii neden aramak zorunda kalsaydım.

Karmen: *Randevu hakkındaki cevabınızı hâlâ okuyamadım?*

Alaz Toprak: *Geleceğim, küçük baş belası.*

Mesajını okurken kahkaha atmaya başladım. Annem ve ağabeyimin bakışları bana dönerken, açıklama yapma gereği duymadan gülmeye devam ettim.

"Bu nasıl oldu sence?"

Üstümde sayısını unuttuğum, defalarca denediğim elbiseyle Tuğba'ya döndüm. Tuğba elindeki telefonu bırakıp bana baktı. Kendisi elbisesini geçen gün hallettiği için rahattı. Beni incelerken yüzünde oluşan beğeni dolu bir ifadeyle ıslık çalmaya başladı. Çıkardığımız yüksek sesten dolayı mağaza çalışanlarının gözleri bize döndü. Utanarak, "Yapmasana şöyle," dedim.

Tuğba ayağa kalkıp etrafımda dolandı. "Kızım, çok güzel olmuşsun! Benim bile dibim düştü."

Sözleri karşısında kocaman bir kahkaha atarken aynaya döndüm. Üstümde zümrüt yeşili uzun bir elbise vardı. İpek kumaştan oluşan elbise, göğüs kısmıma tam otururken aşağı indikçe genişliyordu. V şeklinde inen göğüs dekoltesi tam kararında olsa da sırt dekoltesi için aynı şeyi söyleyemeyecektim. Askılı olan elbisenin sırt kısmını kapatan tek şey, zikzak şeklinde belime kadar inen ince iplerdi. Cidden hoş bir manzara sunuyordu.

"Bence elbiseyi sonunda bulduk."

Yüzümdeki hınzır gülümsemeyle elbisenin içinde daha çok yeşile çalan gözlerimi Tuğba'ya çevirdim.

"Kesinlikle bulduk."

Alt dudağımı ısırırken kısık bir sesle, "Bakalım Alaz Bey nasıl bir tepki verecek?" diye mırıldandım.

Uzun saatler ardından Tuğba ile mağazadaki işimizi bitirmiştik. Ayakkabı, çanta derken babamın bütçesinde ciddi bir delik açmış olmalıydım. Ama değmişti, elbise ve aldıklarım gerçekten güzeldi.

"Nereye gidelim?"

Tuğba'ya doğru dönerken dudaklarımı büktüm. "Bilmem."

Tuğba'nın önerisiyle yakın bir kafeye gitmeye karar verdik. Yakın olan mekânın bahçe kısmında oturmayı tercih

ederken yorgunca sandalyeye çöktüm. Saatlerdir alışveriş-teydik ve ben çok yorulmuştum. Neyse ki değmişti. Garson yanımıza gelip siparişlerimizi aldıktan sonra Tuğba'ya doğru döndüm.

"Tuğba, bir şey soracağım."

Dalgın bir ifadeyle, "Sor," dedi.

Ne zaman Barın konusu açılsa yay gibi gerildiği için temkinli bir ifadeyle ona doğru eğildim. "Barın'ın teklifi hakkında fikrini değiştirdin mi?"

Tuğba tahmin ettiğim gibi gerilirken sertçe sandalyeye yaslandı. "Tabii ki değiştirmeyeceğim. Onunla baloya falan gitmeyeceğim."

"Kabul etmemekte ısrarcı mısın?"

Kısılı gözlerini bana çevirirken, "Neden olmayayım?" diye söylendi.

Ben de sırtımı onun gibi sandalyeye yaslarken kollarımı önümde bağladım. "Çocuk seni ikna etmek için çok uğraştı ve tek katılacaksın."

Tuğba doğrulurken, "Bunlar-" dediği sırada sözünü keserek, "Ve ondan hoşlanıyorsun," dedim sakin bir tavırla.

Tuğba'nın gözleri kocaman açılırken, ağzını birkaç kere açıp kapattı. Bu hâliyle tam bir balık gibiydi.

"Hiç de bile," dedi en sonunda.

Ona düz düz bakmaya başladım.

"Bakmasana şöyle Karmen!"

Başparmağımı çenemin üzerine yerleştirirken kaşlarımı çattım. "Neden kendine yalan söylediğini ciddi anlamda merak ediyorum."

Tuğba masanın üstündeki şeker paketini tutup üstüme fırlattı. "Saçmalama Karmen ya! Yok öyle bir şey."

Şekeri alıp, masanın üstüne koyarken, "Tabii külahıma anlat sen," dedim.

Tuğba dil çıkarmakla yetinip telefonuna uzandı. "Hem zaten baloya gidecek birini bulmuştur o."

"Sanmam."

Bakışlarını bana çevirirken, "Her neyse... Sen ne yaptın? Alaz'dan bir haber var mı?" diye sorduğunda kalp atışlarım anında hızlandı. Adının geçmesi bile heyecanlanmam için yetiyordu.

"En son beraber gidecektik."

Heyecan dolu sesimi duyunca gözlerini devirdi. "Annenlere ne diyeceksin?"

Gözlerimi masumca kırpıştırırken, "Hiçbir şey," dedim bir çırpıda. "Kuaförden çıktıktan sonra senin baban bizi alıp baloya bırakacak."

Bunu o kadar doğal bir şekilde söylemiştim ki Tuğba kahkaha atmaya başladı. O kadar çok güldü ki gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

"Sana inanamıyorum, Karmen! Ben bile anlattığına inandım."

Saçımın ucuyla oynarken gülümsemekle yetindim.

"Sonrasında bize geleceğinden haberleri var mı?"

"Evet, izni kaptım."

Garson siparişlerimi getirirken, soğuk içeceğime uzanıp büyük bir yudum aldım. "Bizi güzel bir gece bekliyor o zaman."

"Umarım."

İçeceklerimizi içerken Tuğba ile üniversite hayallerimizden bahsetmeye başladık. Onun da sınavı çok iyi geçmişti. Diş hekimliği bölümünü okumak istiyordu. Sanırım istediği bölümü kazanacaktı da. Zavallı Barın onun istediği üniversiteyi kazanmak için canını dişine takmış, bir yıl boyunca çalışmıştı. Sınavının nasıl geçtiğini bilmiyordum ama umarım ikisi için de en iyisi olurdu.

"Selam, bu ne güzel tesadüf!"

Bakışlarım tanıdık erkek sesine dönünce şaşkınlıktan kaşlarım havalandı. Emre karşımda durmuş, yüzündeki gülümsemeyle bize bakıyordu.

"Selam." Tuğba da benim gibi onu gördüğüne şaşırmıştı.

"Oturabilir miyim?"

Sorusunu duyunca şaşkınlığım bir kat daha arttı. Aslında oturmasını istemiyordum fakat ona kaba davranmamı gerektirecek bir şey de yapmamıştı. Bu yüzden başımı olumlu anlamda salladım. Yüzündeki gülümseme büyürken, sandalyeyi çekip yanımıza oturdu.

"Sınavın nasıl geçti?"

Son zamanlarımdaki en popüler soruyu duyunca yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. "İyi, senin?"

"İyi olmasına sevindim, benimki de iyiydi. Sanırım istediğim bölümü kazanacağım."

Yüzüne bakarak içten bir şekilde gülümsedim. "Senin adına sevindim."

İçten bir şekilde bakan gözlerindeki ifade yüzümdeki gülümsemeyi azalttı. Ne tepki vereceğimi bilemediğim için bakışlarımı kaçırdım. O duygularla yüzleşmeye hiç hazır değildim. Açıkçası hazır olacağımı da pek düşünmüyordum.

"Karmen?"

Adımı seslenince ona doğru döndüm.

"Mezuniyet balosuna benimle birlikte gelir misin?"

Sorusu karşısında afallarken gözlerimi kırpıştırdım. Boğazımı temizlerken çilekli milkshakemi masanın üstüne bıraktım. Saçımı kulağımın arkasına itelerken, "Maalesef, başka birine sözüm var," dedim.

Gözlerine hücum eden hayal kırıklığı o kadar yoğundu ki ne diyeceğimi bilemiyordum.

Elini saçlarının içine geçirirken, "Anlaşılan geç kaldım," dedi.

Başımla onaylamakla yetinirken göz ucuyla gördüğüm kadarıyla Tuğba da bu duruma üzülmüştü. Nedenini bilmiyordum ama "Üzgünüm," diye fısıldadım. Yüzünde buruk bir gülümseme oluştu.

"Olma, sen hiç üzgün olma. Kim için olursa olsun."

Ardından kısaca vedalaşıp masayı terk etti. İster istemez bu duruma üzülmüştüm.

"Daha önce tanımıyordum bile onu. Fakat o sanki yıllardır tanıyormuş gibi davranıyor, öyle bakıyor. Bu çok garip."

Tuğba başıyla sözlerimi onaylarken, "Ben de fark ettim. Sanırım gizli bir hayranın varmış," dedi.

İçeceğime dönerken omuz silktim. "Sanırım."

Aynanın karşısına geçmiş, kendimi incelerken yüzümde memnuniyet dolu bir gülümseme oluştu. Kuaför gerçekten güzel bir iş çıkarmıştı. Açık bıraktığım bal rengi uzun saçlarım hafif dalgalar şeklinde sırtımdan aşağı süzülüyordu. Yüzümde ise ela gözlerimi öne çıkaran bir makyaj vardı. Gerçekten de güzel olmuştum. Tuğba'ya doğru dönünce gözlerim hayranlıkla parladı. Üstünde midi boy bedenini sıkıca saran lacivert bir elbise vardı. Küt kesimli saçlarını düz ve açık bırakmayı tercih etmişti. İkimiz de birbirimize bakarken ufak bir çığlık attık.

"Çok güzel olmuşsun!"

Sonra ayağımızdaki topuklularla birbirimize doğru koştuk. Ben ondan kısa olduğum için ancak beline sarılabildim. Aynı anda kıkırdarken bir süre sonra geri çekildik.

"Alaz sana âşık değilse bile bu geceden sonra fikri tamamen değişecek."

Cevap verme fırsatı bulamadan telefonum çaldı. Arayan Alaz'dı.

"Hiii, Alaz geldi!"

Heyecandan ellerim titremeye başlarken, birazdan onu görecek olmanın verdiği mutluluk ruhumu sarıp sarmaladı. Sakinleşmek adına sertçe yutkunurken derin derin nefesler almaya başladım.

"Hadi çıkalım."

Tuğba ile beraber kuaför salonundan çıkarken adımlarım aceleciydi. Bu yüzden dışarı ilk ben çıktım. Alaz arabasına yaklaşmış bizi beklerken telefonuna bakıyordu. Muhtemelen beni tekrar aramak üzereydi. Orada olduğumu henüz fark etmemişken uzun uzun onu izlemeye başladım. Üstünde siyah bir takım vardı. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Her zamanki gibi nefes kesici duruyordu. Dudakları gerilirken güneş gözlüğünün altından etrafa baktı. Beni şimdi fark etmişti. Arabasından doğrulurken gözlüklerini çıkardı. Kısılı gözleri büyük bir dikkatle üstümde geziniyordu. Farkında olmadan ona doğru yürümeye başlamıştım bile. Ve gözlerinde koyulaşan o ifadeden anladığım kadarıyla beni beğenmişti. Hayranlık dolu parıltıları göğsümü sıkıştırdı.

Kendinden emin adımları bana doğru gelmeye başladığında ortak noktada buluştuk. Kaşları çatılırken gözlerime baktı. "Çok güzel olmuşsun."

Kısık sesi bu durumdan memnun değilmiş gibi çıktı.

"Teşekkür ederim. Sen de çok hoş görünüyorsun."

Dudak bükerken, "Her zamanki hâlim," dedi.

Ufak bir kahkaha attım. Dudaklarımı kımıldatarak, "Ukala," dediğimde o da hafifçe gülümsemişti. Yürümem için yana çekilirken elini hafifçe belime yerleştirdi. Çıplak tenimde hissettiğim eli ikimizi birden sarmıştı. Alaz elini çekerken bakışları sırtıma kaydı.

Kaşları çatılırken alnında oluşan kırışıklıkları elimle düzeltmek istedim.

"Bu ne? Yarısı yok bu elbisenin!"

Sertçe sarf ettiği sözler üzerine kıkırdamaya başladım.

Kaşları daha fazla çatılırken gözlerini kıstı. "Bunu giymenin yasal olduğunu sanmıyorum."

Sözleri karşısında gözlerimi devirdim. "Saçmalıyorsunuz, Avukat Bey."

Yan gözlerle bana bakarken başını iki yana salladı. Onun bu hâllerinin yüzümde oluşturduğu gülümsemeyle Tuğba'ya döndüm. Dudaklarında bastırmaya çalıştığı gülümsemeyle bizi izliyordu.

"Hadi gidelim."

Tam cümlemi bitirdiğim sırada yanımıza parlak siyah bir cip park etti. Arabanın kapısı açılırken içinden takım elbise giymiş Barın çıktı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken Tuğba gözlerini fal taşı gibi açmış, ona doğru yürüyen Barın'a bakıyordu.

"Ne işin var senin burada?"

Sakin çıkması için özen gösterse de ses tonundaki dehşeti anında sezmiştim.

Barın öz güvenli gülümsemesiyle, "Seni almaya geldim," dedi. Bunu son derece kendine güvenen bir tavırla söylemişti. Sanki aksi mümkün değilmiş gibi.

Tuğba şaşkınlığından bir nebze de olsa kurtularak kollarını önünde bağladı. "Ehliyetin bile yoktur senin."

Barın ona çapkın bir gülümseme atarken, "Ehliyetim var, biliyorsun ki sizden bir yaş da olsa büyüğüm," dedi.

Tuğba başını iki yana salladı. "Her neyse tabii ki seninle gelmiyorum."

Tuğba ve Barın atışmaya başlarken yanımda duran Alaz elini dirseğimin üstüne yerleştirdi.

"Hadi gidelim."

Ona dönüp, "Ya Tuğba?" diye sordum.

Beni arabaya doğru yönlendirirken yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Çocuk onu ikna edecektir."

Kısa bir an ikisine bakınca ne kadar tatlı olduklarını bir kere daha anladım. Bu yüzden Barın'ın onu ikna etmesini umarak Alaz ile beraber arabaya bindim. Tuğba bana çok kızacaktı.

"Bana çok kızacak."

Alaz omuz silkerken vurdumduymaz bir tavırla, "Unutur," dedi.

Önüme dönerken sıkkın bir nefes aldım. "O unutmaz."

Alaz homurdanmaya başlayınca ona döndüm.

"Ne? Ne oldu?"

Bakışlarını kısa bir an için yoldan çekip bana çevirdi. "Küs kalması zor birisin, Elalı. Bir insanın sana bir saatten fazla kızgın kalacağını sanmıyorum."

Bu cümleler zevkten dörtköşe olmam için yetmişti bile. Alaz her zaman kalbimi pelte kıvamına getirecek şeyler söylemeyi başarıyordu. Utangaç bir gülümsemeyle saçımı kulağımın arkasına iteledim.

"Sen öyle diyorsan," diye fısıldadım.

"Öyle."

Kuaför salonu balonun yapılacağı otele çok yakın olduğu için kısa süre içinde gelmiştik. İçime dolan heyecanla arabadan indim. Kararan gökyüzüne baktım. Gök ara ara sesler çıkarıyordu. Yağmur yağacak gibiydi. Alaz da arabadan inip, yanıma gelince bakışlarımı ona çevirdim. Kolunu uzatınca, bu teklifi iki kere düşünmeden koluna girdim. Onun heybetli bedeninin yanında topuklu ayakkabılarım sayesinde çok kısa kalmasam da aramızdaki boy farkı hâlâ çoktu. Hafifçe ona doğru sokuldum. Karameli andıran tatlı kokusunu içime çekerken bedeninden yayılan sıcaklığı seve seve kabullendim. Salona girdiğimizde tüm sınıfın neredeyse geldiğini gördüm. Alaz ile beraber daha sakin bir köşeye çekilirken kızların göz-

lerinin bize çevrildiğini gördüm. Çoğu ağzı açık bir biçimde Alaz'a bakıyordu. Kimi de şaşkınlıkla bakıyordu. Büyük ihtimalle yanımda büyük birini ve bu kadar yakışıklı birini görmeyi beklemiyorlardı. Hiçbirinin bakışını umursamadan tüm dikkatimi yanımdaki adama çevirdim. Sadece kendinin bildiği bir espri varmış gibi bir gülümseme vardı yüzünde.

"Buram buram ergen kokuyor burası."

Alaycı sözlerini duyunca kahkaha atmaya başladım. "Sen de sadece yirmi dört yaşındasın, Alaz," dediğimde gözlerini devirdi.

"Evet ve aramızda koskoca altı yaş var."

Omuz silktim, pek de umurumda değildi.

Alaz ile beraber masaya oturduğumuzda yüzümdeki gülümseme silinmemişti. Bakışları bana çevrilirken çözemediğim bir ifadeyle baktı. Gözlerinde isim vermeye korktuğum o duygu nefesimi keserken, yüzümdeki gülümseme donup kaldı. Zaman ve mekân kavramını gözlerinde yitirirken öylece gözlerine baktım.

"Elalar-" dedi kısık bir sesle. "Bu gece yeşile bulanmış," diyerek tamamladı cümlesini.

İç organlarım yer değiştirirken kalbimin titrediğini hissettim. Nutkum tutulmuş bir hâlde yüzüne bakarken içinde bulunduğumuz büyülü andan bizi çıkaran yanımıza gelen fotoğrafçıydı. Alaz bakışlarını kameraya çevirirken yavaşça ona doğru sokuldum. Bakışlarım inatla onun üzerindeyken birkaç poz fotoğrafımız çekildi.

"Kameraya bak."

Alaz'ın sesini duyunca bakışlarımı ondan çekmeyi akıl edebilmiştim. Yanaklarıma oturan kızarıklıkla kameraya bakarken birkaç pozumuz daha çekildi.

Fotoğrafımızı çeken adam gittikten sonra Alaz başını bana doğru çevirdi. Burnu, şakağıma sürtünürken sessiz bir şekilde konuşmaya başladı. "Geçen bir şey okudum, yazar

şöyle diyordu," dediğinde bakışlarımı ona doğru çevirdim. Gözleri şimdi gözlerimdeydi. Parmak uçları yüzüme düşen saçlarımı yavaşça okşadı. "Bir çift can yakıcı ela göz, kâinat ile benim arama girdi.[2]"

Dokunuşu ve sözleri karşısında nefes alamıyordum. Bu yüzden cevap bile veremedim. Yüreğime dokunan şeyler söylediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Başımı yana doğru eğdim. "Gözlerin adın gibi, toprak renginde. İçimi ısıtıyorsun, Toprak. Zihnim ile kalbim arasına giriyorsun."

Gözleri koyulaşırken başımı omzuna yasladım. İkimiz de sustuk ve küçük itiraflarımızın yarattığı huzurun tadını çıkardık.

Bakışlarım bir an için kapıya kayınca Tuğba ile Barın'ın içeri girdiğini gördüm. Tuğba önden yürüyordu ve istikameti bendim. Alt dudağımı dişlerimin arasına kıstırırken yavaşça doğruldum. Öfkeli bir hâlde yanıma gelince konuşmak için ağzımı araladım fakat elini havaya kaldırıp beni susturdu. "Sakın açıklama yapma! Beni onunla gelmek zorunda bıraktığın için seni affetmeyeceğim, Karmen!"

Sözlerinin ardından arkasını döndü ve gitti. Bakışlarımı Alaz'a çevirirken, "Çok kızacağını söylemiştim," diye mırıldandım.

"Geçer."

Umarım Alaz haklı çıkardı. Gece ilerlerken fonda güzel bir şarkı çalmaya başlayınca, "Dans mı etsek?" diye sordum. Alaz konuşmadan ayağa kalktı. Elini uzatınca hevesle elimi sıcak avucuna yasladım. İçimi saran ürpertiyi görmezden gelerek onunla dans pistine doğru yürüdük. Alaz elini bel oyuğuma yerleştirirken beni yakınına çekti. Kollarımı usulca boynuna doladım. O kadar çok yakındık ki bedeninin sertliğini ve sıcaklığını hissedebiliyordum. Boğazım kururken sertçe yutkundum. Ufak bir dokunuşu bile beni benden almayı ba-

2 Safiye Erol Ciğerdelen.

şarıyordu. Damarlarımdaki kanım harekete geçerken bedenimi ateş basmıştı.

"Yerimde olmak isteyen çok fazla tip var burada."

Öyle kapılmıştım ki ona, sözlerini zor anlayabilmiştim. Başımı göğsüne yaslarken hafifçe gözlerimi kapattım.

"Umurumda olmayan tipler."

Güçlü kalp atışları kulağımın altında çarparken hafifçe gülümsedim. Acaba bir gün benim için de atacak mıydı bu kalp? Benim kalbimin onun büyük avuçlarında olduğu gibi onun da kalbi benim avuçlarımın içinde atacak mıydı?

"Hiçbiri mi?"

Başımı zor da olsa göğsünden kaldırdım. Yüzümde oluşan kendinden emin bir tavırla, "Hiçbiri," dedim.

Ona doğru bir adım daha atarken buldum kendimi. Göğsüm sert göğsüyle bütünleşirken bedeninin gerildiğini hissettim. İçim titredi. "Benim iki yıldır gözüm sadece birini görüyor, kalbim sadece biri için atıyor. Benim tüm duvarlarım sadece biri için paramparça oldu." Yüzümde acılı bir tebessüm oluştu. Gözlerinin içinde boğulurken sözlerime devam ettim. "Buna rağmen o kişi bana gelmeyi reddediyor, Toprak."

Gözlerim dolmuştu, bu yüzden sesim titrek çıkmıştı. Alnımı kirli sakallarla süslenmiş çenesine yerleştirip gözlerimi kapattım. Onu hissetmenin keyfine vardım. Bedeni öyle çok gerilmişti ki dans etmeyi çoktan bırakmıştı. Mayınlarla döşenmiş illegal topraklarda çıplak ayaklarla yürümeye devam ettim.

"Adın sana çok uyuyor. Bir yanın kalbimi ateşlerde alazlandırıyor, bir yanın toprak gibi sarıp sarmalıyor."

Alaz derin bir nefes aldı. "Yeter, daha fazla devam etme."

Mayına basmıştım. Katılaşan sesinden anlamıştım. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. O an, ufak bir an, gözlerinde bambaşka duygular gördüm. Günah dolu duygulardı. Bunun

verdiği güçle belki de devam ettim sözlerime. "Daha fazla yanmayı göze alıyorum, Alaz. Sana rağmen seni seviyorum."

Mayın patladı. Kalbim ve ruhum paramparça oldu. Bunu bile isteye o mayınlı bölgeye girmiştim. Patlamam kaçınılmazdı ve bu gece her şey sona ermişti. Belimde sıkılaşan elinin gevşemesinden anlamıştım bunu. Gözlerindeki o hisler hiç var olmamış gibi buharlaşıp yok olmuştu. Alaz'ın çenesi sıkıca kenetlenirken yavaşça başını bana doğru eğdi. Nefesi kulağımın altındaki hassas noktaya çarparak baştan aşağı titretti beni.

"Kardeşimin kardeşi olduğunu söylemiştim. Bu ihaneti yapamam, ağırlığını kaldıramam. Defalarca söyledim ve sen anlamadın. Ne annenlere ne de kardeşim dediğim bir adama bunu yaparım!"

Gözümden süzülen yaş tanesiyle, "Ya ben?" diye kısık bir sesle sitem ettim. Beni ne zaman umursayacaktı? Ayağının altında ezilen, avuçlarının içinde son nefesini veren kalbimi hangi lanet gün umursayacaktı? Alaz, içine derin bir nefes çekerken birkaç saniye sustu. Ardından boynuma doladığı sözlerinin ipini çekti.

"Bundan sonra senden uzak duracağım. Görüşmememiz en doğrusu olacak."

Alaz sustu.

Şarkı bitti.

Zaman alev aldı.

Başımın yanına küçük bir öpücük kondurup sanki kokumu içine çekermiş gibi derin bir nefes çekti.

"Hoşça kal, Elalı."

Alaz arkasını döndü ve beni orada bir başıma bırakarak gitti. Onu tamamen kaybetmiştim. İdrak ettiğim bu gerçekle beraber nefes alamadığımı hissettim. Buna dayanamazdım ki! Onsuz yapamazdım ki ben! Nasıl bir kalemde harcayabiliyordu kalbimi? Gözlerindeki o ifadeye rağmen... Hem de

tek bahanesi arkadaşının kardeşi olmamdı. İçime dolan yoğun öfkeyle arkasından yürümeye başladım. Bana uzun gelen ama kısa bir sürenin sonunda, nihayet otelin kapısından dışarı adım atmıştım. Tahmin ettiğim gibi yağmurun yağmaya başladığını gördüm. Yağan her yağmur benim kaderimin anahtarını tutuyordu damlalarında. Ben de o anahtarı alıp kapıyı araladım bir kez daha. Çakan şimşek karanlık geceyi aydınlatırken tüm ihtişamıyla gürleyen gök, yeri göğü inletti. Sanki kıyamet kopuyor gibiydi ama şu an pek de umurumda değildi. Yağmura aldırmadan topuklu ayakkabılarımla koşar adımlarla yürüdüm.

Açık bıraktığım saçlarım rüzgâr yüzünden hızla geriye doğru savrulurken uzun elbisem bacaklarıma yapıştı. Umursamamaya devam ettim ve taşlı zeminde zor da olsa yürümeye çalıştım, ona yetişmeliydim. Bunlar son sözler olamazdı. Bu masal böyle bitemezdi!

Yağan yağmurun altında sırılsıklam olurken hızla atılan adımlarım ve topuklu ayakkabılarım yüzünden sayısını bilmediğim kez bileğimin burkulmasına neden oldum. Yine de pes etmedim. Ve nihayet gördüm onu, adımlarım durdu. Tam karşımda, otelin açık otoparkındaydı. Tutmaya çalıştığım gözyaşlarım onu gördüğüm an akmaya başladı, yüzümdeki yağmur tanelerine karışıp onlara eşlik etti.

"Alaz!"

Sesim sessizliği yaran bıçakla geceyi yardı. Ses tonum kısıktı ama o beni duydu, hep duyardı.

"Lütfen dur!"

Duyardı ama hiç dinlemezdi, bu yüzden yürümeye devam etti.

Yağmurun altında sırılsıklam olurken burnumu çektim.

"Sadece gitme ve bu defa dur..."

KUTSANMIŞ BEDENLER

Benim aşkımın günahı, keskin bir ip gibi bu gece boynuma dolanmış; ipin diğer ucu ise Alaz'ın kalbine bağlanmıştı. Alaz attığı her adımla beraber kalbimi nefessiz bırakıyordu. Kalbimi yarıp geceyi bölen serzenişlerim, bir kez daha dudaklarımdan daha güçlü bir şekilde döküldü. Alaz, ancak o zaman beni dinledi ve durdu. O durunca aramızdaki mesafeye tahammül edemeyen aceleci adımlarım ona koştu, mesafeler azaldı.

Alaz çöken omuzlarıyla beraber yavaşça bana döndü. Islanan kömür karası saçları, esmer tenine dökülmüştü. Bakışlarım gözlerine ulaştı, güzel gözleri yorgunlukla dolmuştu. Çaresizce bakıyordu, bana ilk defa böyle bakıyordu. Engel olamadığım adımlarımla ona biraz daha yanaşıp elimi güzel yüzüne uzattım. Elim daha tenine ulaşmadan dudakları tek çizgi hâline geldi. Kendini geri çekerken büyük bir adım geriye gitti. "Yapma!" dedi sertçe.

Elimi hızla indirdim. "Tamam, yeter ki gitme!" Eğer giderse, bu kez de giderse bir daha dönmezdi bana. Ani tepkim karşısında Alaz bir an için afallarken gözlerini kapadı, yağmur yağmaya devam ediyordu. Hızlı geçen saniyeler sonra tekrar gözlerini açtı. Buzdan duvarlar tekrar örülmüştü, şaşkınlığı yerini donuk ifadesine bırakmıştı tekrar.

Bu ifadesini hiç çözemiyordum. Bu ifadesinden nefret ediyordum.

"Olmaz Karmen, neden anlamıyorsun? Olmaz!"

Yorgun çıkan kısık sesli sitemi üzerine çenemi havaya kaldırdım. "Biliyorum, lanet olası gerçeklerin farkındayım! Ama olmuyor! Bilmek, hislerimi değiştirmiyor. Ben çok kaçtım, Alaz... Bu duygulardan, yemin ederim ki çok kaçtım ama olmuyor. Kahretsin olmuyor!"

Ağladığım için kısık çıkan sesimle söylediğim sözler ardından gök bir kez daha gürledi, sözlerimin gerçekliğini doğrulamak ister gibiydi. Aniden gürleyen gökyüzü korkudan sıçramama neden oldu. Korku dolu bakışlarım, bana gök gürültüsünden korkmamayı öğreten adama döndü. Korkum, gözlerine baktığım ilk an buhar oldu uçtu; altında ezildiğim hisler kaldı geriye.

"Ben seni seviyorum, Toprak."

Bakışlarındaki sert ifade yere düşen ayna misali paramparça oldu. Şaşkınca bir adım daha geri çekildi.

"Sen de bana karşı bir şeyler hissediyorsun, inkâr etsen de bu durum böyle. Sadece senin bahanelerin daha fazla."

Alaz'ın çenesi kenetlenirken yanak kasları dalgalandı. Ne yapacağını bilmez gibi bakarken aniden arkasını döndü. Kaçtı! Neden en basit yolu seçiyordu ki?

Hızla yürümeye başlayınca, "Gitme, kaçma artık!" diye bağırdım. Ona ulaşmak için aceleyle öne doğru bir adım atınca uzun elbisemin eteklerine bastım, ardından topuklu ayakkabım yüzünden bileğim burkulunca sertçe titreyen dizlerimin üzerine düştüm. Avuç içlerim sert zemine sürtündü, yere hızla düştüğüm için diz kapaklarım sızladı. Acıyan dizlerimdi o saniyelerde, kanayan ise kalbimdi. Onu kaybediyordum, hem de daha kavuşamadan.

"Kaçma!" diye hıçkırdım. Serzenişlerimi duymazdan geldi. Geceye doğru, "Bu defa bırakma beni..." diye fısıldadım.

Giden bir adamı durdurmaya hangi kelimeler yeterdi? Gitmek isteyen birini durdurmak mümkün müydü ya da? Belki mümkün, belki değildi. Bakışlarım yere düşerken uğru-

na ölecek kadar çok sevdiğim adamın ardından kalan gücümün son kırıntılarıyla tekrar bağırdım.

"Seni seviyorum! Lütfen gitme!"

Bu gidişler dönmeler için miydi? Yoksa bir daha var olmamak adına yok olmalara mıydı?

Her gidiş bir ölümdü. Bunu bana sevdiğim adam, ilk o gün öğretmişti. Ve bana o gece bir şey daha öğretti. Başım önüme düşmüş, usul usul ağlarken soğumaya yüz tutmuş büyük avuçları kollarımı kavradı. Ben olayları kavrayamadan beni hızla ayağa kaldırdı. Düştüğüm yerden gücüyle doğrulttu beni. Şaşkın bakışlarım güzel yüzünü bulurken bir sonraki an kollarındaydım. Aniden... Öyle sıkı sarıldı ki bedenlerimiz bütün oldu, kemiklerimiz kaynaştı. Öyle sıkı sarıp sarmaladı ki beni ruhlarımız tıpkı bedenlerimiz gibi kaynaştı. Alaz bana o gece benden gidemeyeceğini de öğretti. Başımı boynuna gömüp hıçkırıklarımı orada boğdum.

"Alaz..." diye hıçkırdım.

"Şişşttt!"

Geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldı. Alnını sertçe alnıma yaslarken gözlerimiz birbirini deliyordu. Yağmur hâlâ durmadan yağıyordu.

"Bir daha asla dizlerinin üstünde olmayacaksın!" Sesi öyle sert öyle şefkat doluydu ki gözlerim yeni yaşlar akıttı.

"Düştüm," diye fısıldadım. Şekerini yere düşürmüş bir çocuğun hüznü vardı sözlerimde.

"Karmen, iyi misin?"

Duyduğumuz ani ses üzerine ikimiz birbirimizden ayrılırken bakışlarımız yanımıza gelen kişiye kaydı. Emre koştuğu için nefes nefese kalmış bir hâlde endişeli gözlerle bana bakıyordu.

"Yere düştüğünü gördüm, iyi misin?"

Şaşkın bir hâlde başımı aşağı yukarı sallarken, "İyiyim," diye mırıldandım. Ağladığım için sesim boğuk çıkmıştı. Emre ağladığımı fark edince bakışları temkinli bir hâl aldı.

Alaz'ın sarıldığımız zaman sırtımda duran eli belime inerken, beni kendine çekip sahiplenici bir şekilde tutmaya başladı. Emre'nin bakışları bir an için Alaz'a kayarken endişe yerini gizleme gereği duymadığı hoşnutsuzluğa bıraktı.

Gözlerini kısarken şüpheli bir ses tonuyla, "İyi olduğuna emin misin?" diye yineledi sorusunu.

"Eminim."

Bakışlarını bana çevirirken, bir adım atıp önümde durdu. "Karmen, sana zarar veriyorsa-"

Gözlerim fal taşı gibi açılırken öfkeli bir şekilde sözünü kestim. "Saçmalama Emre, yok öyle bir şey!"

Emre bana inanmamış olmalıydı ki bakışlarını Alaz'a çevirdi. "Eğer ona zarar verecek bir şey yaparsan-"

Alaz umursamaz bir ifadeyle, "Ne yaparsın? Babana mı söylersin?" diye konuştu.

Ortam bu kadar tuhaf olmasaydı sözlerine gülebilirdim. Emre parmağını havaya kaldırdı. "O kıza zarar verirsen yemin ederim sana bunu ödetirim!"

Bakışları tekrar bana çevrildi. Elini bana doğru uzatırken, "Benimle gelmek ister misin?" diye yavaşça sordu.

Cevap verme fırsatı bulamadan Alaz tarafından yürütülmeye başladım. "İstemez," dedikten sonra aniden eğilip beni kucağına aldı. Ufak bir çığlık atarken düşmemek adına kollarımı hızla boynuna doladım.

"Yürüyebilirim!"

Alaz'ın gözleri karşıya dikiliyken bana bakmadan konuştu. "Ayak bileğin incinmiş olabilir."

Cevap vermeden başımı göğsüne yerleştirdim. Kulağımın altında çarpan kalbinin atış seslerini dinlerken gözlerimi yumdum. Yağmurun altında gecenin içinde ilerlerken ne dü-

şüneceğimi bilemez bir hâldeydim. Zihnim de bedenim gibi bitap düşmüştü. Tek bir şey dışında her şey flulaşmıştı. Alaz gitmemişti. Alaz her şeye rağmen bana gelmişti. Dudaklarımda öyle kırık bir gülümseme oluştu ki canımı yaktı. Kokusunu solurken biraz daha sokuldum ona.

Onunlayken zordu...

Onsuzken zordu...

Yenileceğim bir savaşa girmiş, tüm cephanelerimi yitirmiştim. Savaşın bitmesini ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Alaz tek eliyle arabanın kapısını açmakta zorlansa da açıp beni yavaşça yolcu koltuğuna yerleştirdi. Öyle nazik davranıyordu ki kırılacak bir parçaymışım gibi. Arabanın kapısını kapatıp sürücü koltuğuna yerleşti.

"Bu gece Tuğba'da kalacaktım," dedim sessizce.

Cevap vermedi. Sadece arabayı çalıştırdı ve yola koyuldu. Başımı cama çevirip karanlık caddeye bakarken yaşadığım duygu karmaşası, olanlar, Alaz, hepsi üstüme üstüme geliyordu. Buz kesen bedenim titremeye başlamıştı ve üstümdeki ıslak elbisenin şu anki duruma hiç yararı olmuyordu. Sırılsıklam olmuştum. Titrememek için bedenimi kasarken başımı cama yaslayıp yorgunluktan ve ağladığım için sızlayan gözlerimi yumdum. Şimdi ne olacaktı? Yorgun zihnimi zımparalayan bu soru kafamın içinde dönüp durdu.

Araba durunca gözlerimi açtım. Alaz bir şey demeden arabadan indi. Ben de uzanıp, kapıyı açınca onun evine geldiğimi gördüm. Arabadan inmek için hareket edecektim ki yanıma gelip, hiçbir şey demeden, eğilip beni tekrar kucakladı. Yağmur durmuş, kendisinden geriye sadece kokusunu bırakmıştı. İçime derin bir nefes çekerken Alaz apartmana girdi. Asansöre bindiğimizde de indirmedi beni. Bakmadı bana. Konuşmadı da. Güzel dudakları, sessizlik yemini içmişti. Gözleri, ne düşündüğünü ele vermiyordu. Asansörden indikten sonra zorlansa da ceketinden anahtarı çıkarıp evin kapısını tek eliyle açtı. Beni doğruca odasına götürüp yatağının üstüne

yavaşça bıraktı. Odanın lambasını açtıktan sonra seri hareketlerle dolabına yöneldi. Bu sessizlik kulaklarımı kanatırken gerilen bedenime hiç yardımcı olmuyordu. Rastgele seçtiği bir tişörtü bana uzatırken irileşen gözlerimle, "Konuşmayacak mısın?" diye sordum. Daha fazla dayanamamıştım.

Sadece "Giy şunu," dedi yumuşak bir sesle.

Peki...

Yavaşça ayağa kalktım, bileğimdeki sızı kendini hatırlatmak için nüks ederken yüzümü buruşturdum. Canımın acıdığını anlayan Alaz, dirseğimi tutup, "İyi misin?" diye sordu. Ayakkabıyı ayağımdan çıkarırken başımı olumlu anlamda salladım.

"Yalancı küçük," dediği zaman cevap vermeden arkamı döndüm.

"Elbiseyi çıkarmam için arkasındaki ipleri açman gerekiyor." İster istemez utandığım için sesim kısık çıkmıştı.

Alaz birkaç saniye sessizce hareketsiz kalırken boğazını temizledi. "Peki."

Elini çıplak tenimde hissedince irkildim. Bedenimdeki tüm tüyler havaya kalkmıştı. Ufak bir teması bile altüst olmam için yetiyordu. Bana doğru bir adım atınca sırtımdaki göğsünün sıcaklığı hücrelerime hücum etti. Parmakları iplerin üstünde gezinirken kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. Alaz elbisenin iplerini çözmek için uğraşırken nefesi enseme çarpıyordu. Nefes alış verişi geçen her saniyeyle beraber sıklaşıyordu. Tıpkı benim gibi...

İpler gevşedi, elbise bollaştı. Yüzüm utançtan ve bilmediğim bir duygudan ötürü kızarırken Alaz öylece durmaya devam etti. Solukları etimi yakarken kolumdaki elleri yavaşça bileklerime indi. Bir an içimden göğsümü sırtına yaslamak gelse de felç olmuştum, hareketsiz kalan uzuvlarımla hiçbir şey yapmadım. Alaz boğazını temizlerken aniden geri çekildi. Hiçbir şey demeden, dolabından eşofman alıp odayı terk etti. Pelte kıvamına gelen bedenimi ancak o zaman hareket ettire-

bildim. Uyuşmuş ellerimle üstümdeki elbiseden kurtulunca elbisenin modeli gereği sütyen takmadığım için üst kısmım çıplak kalmıştı. Tişörtü üşüyen bedenime geçirip, çıplaklığımı kapatınca bakışlarım aynaya kaydı. Tişört diz kapağımın bir karış üstünde bitiyordu. Dizlerim yere düştüğüm için çizilip kanlanmıştı. Yüzümü buruştururken odanın kapısı açıldı. Alaz sadece siyah bir eşofmanla elinde tuttuğu küçük bir kutuyla duruyordu. Boğazım kururken bakışlarımı esmer, çıplak göğsünden zor da olsa çekip yüzüne çıkardım. Bakışları dizlerimde asılıydı.

Odanın içine girip çenesiyle yatağı işaret etti. Boğazını temizledikten sonra, "Otur," dedi boğuk bir sesle.

Sesimi çıkaramayacağım için dediğini yapıp oturdum. Büyük adımlarla yanıma gelip tam önümde durdu. Konuşmadan eğilip ayak bileğimi kavradı. Dokunduğu yerlerde başlattığı yangından habersiz olan elleri, nazikçe ayak bileğimin üzerinde duruyordu. Avuçları ısınmıştı. Ayağımı baldırının üstüne koyduktan sonra elindeki kutudan pamuk ve oksijen suyunu çıkardı. Tek yapabildiğim nefes alıp vermekti o anlarda. Avuçlarım yatağın üstündeki pikeyi kavramış, gözlerim ellerinde asılı öylece onu izliyordum. Oksijen suyunu pamuğun üzerine döktükten sonra başını dizime doğru eğdi. Bakışlarını bana çevirdi.

"Bu biraz acıtacak."

Sanki fark edebilirmişim gibi... Şu an sadece o vardı ve tüm duyu organlarımı ele geçirmişti. Ondan başka bir şeyi hissedemez durumuna gelmiştim. Ufak bir hareketle omuz silkince bakışlarını dizime indirdi. Hafifçe yaranın üstünü temizlerken kaşları çatılmıştı. Hissettiğim sızıyı umursamadan onu izlemeye devam ettim. Dudaklarını büzüp pamuğu sürdüğü yaraya nefesini üfledi. Tenime çarpan nefes sızıyı dindirmişti. İçimdeki ateşi harlamıştı. Bedenim kasılırken avuçlarımın içindeki cansız bez parçasını biraz daha sert ezdim. Parmakları dizimdeki tutuşunu belki farkında değildi ama

sıkılaştırmıştı. Alaz yarayla ilgilenirken diğer eli bacağıma kaymış, öylece duruyordu.

Teması içime sıcak yoğun bir şeylerin akmasını sağlarken dudaklarımı ıslattım. Bu hislerle nasıl başa çıkacağımı kestiremiyordum. Hareketsiz eli, şimdi yavaşça tenimi okşuyordu. Bunun beni ne hâle getirdiğini görmüyordu sanırım. Geri çekilip kapağı açık beyaz renkli kremi dizime bir miktar sıktı. Isınan tenim, soğuk sıvı karşısında ürperirken parmakları nazikçe kremi tenime yedirmeye başladı. Dokunuşu yüzünden kalp atışlarım hızlanmıştı. Tenime çarpan nefesinin sıkılaştığını hissetmem ise işleri daha beter ediyordu. Göğsüm körük gibi inip kalkarken yanağımın iç kısmını ısırdım. İçimde hareketlenen duygular aklımı bulandırıyordu. Aklımı karmakarışık yapıyor, tenimi ürpertiyordu.

Sağ eli yavaşça bacağımdan diz kapağıma çıkarken gözlerini yumdu. Yüzü kasılırken sertçe yutkunduğu için âdemelması hareket etti. Dudakları dizimden birkaç santim uzaktayken Alaz, beklemediğim bir şekilde eğilip yaralı dizimin üst kısmına yumuşak dudaklarını yerleştirdi. Nefesim dudaklarımın arasından ıslık gibi çıkarken dudakları orada kalmaya, orayı yakmaya devam etti. İçimdeki karıncalar deli gibi hareket ediyor, içime tarifsiz bir sıcaklık yayıyordu. İçimi basan ateş organlarıma sıçrayarak yayılıyordu.

"Benim yüzümden bir daha kendine zarar verme..." Konuştukça hareket eden dudakları beni darmadağın ediyordu. "Bilerek ya da bilmeyerek, bunu yapma." Dudakları oraya ufak bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. Bir an bu yaptığı için isyan etmek istesem de kararan bakışlarını yüzüme çevirdi. "Tamam mı?"

Neredeyse uyluğumda olan avucu, dizime çarpan sıcak nefesi, etrafımızı kuşatan çekim... Hepsi hücrelerime hücum ederken sözlerini algılayamıyordum. Sadece başımı sallayabildim. Alaz'ın göğsü, aldığı sert nefesle beraber yükselirken alt dudağını ısırdı. Bakışlarım anında açık pembe tonundaki dolgun alt dudağına kaydı. Bu kadar yakınken bu yaptığı beni

tamamen altüst etmişti. Alt dudağımı ağzımın içine yuvarlarken onun bakışlarının hedefi dudaklarımdı. Ateş hattında mayınla döşeli yolları üryan bir şekilde yürüyorduk. Biz şu an ateşle oynuyorduk. Tenim ona duyduğum yoğun hisler yüzünden alazlanırken doğruldu. O an yüz yüze geldik. Nefesi artık serbest bıraktığım alt dudağıma çarpıyordu. Elinin sabit bir şekilde durduğu yeri yeni fark etmiş gibi parmakları kasıldı. Alnında kırışıklıklar belirirken elini çekmek için hareketlendi. O sırada o cesaret nereden geldi, hiçbir fikrim yoktu. Sadece anlık baş gösteren hislerime ayak uydurdum ve elimi uzatıp elinin üstüne koydum. Daha hızlı nefes alıp vermeye başladık.

"Kaçma, artık kaçma."

Göz bebeklerindeki ateş gözlerimi yakarken boştaki elimi yüzüne yerleştirdim. Yanağını kavrayıp usulca sakallarını sevdim. Başımı ona doğru eğerken, "İnkâr etsen de bir şeyler var aramızda, bana karşı boş değilsin, Alaz. Bu yüzden kaçma," diye fısıldadım.

Nefeslerimiz karışırken alnını alnıma yerleştirdi. Alnı nemlenmiş, teni ısınmış, göğsünde ter damlaları belirmeye başlamıştı.

"Neden bu kadar zorluyorsun ki? Bir şeyleri üstelememen gerekir, Karmen."

Hafifçe gülümsedim. "Mevzu sensin Alaz, mevzu kalbim, mevzu hislerimiz. Ve sen de bana karşı boş değilsin."

Hafifçe geri çekildim, dudaklarımı şakağına yasladım. "Ve ben-" Oraya uzun bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarımı kapalı göz kapaklarına yerleştirdim. "Bunu bilerek bir şeylerden vazgeçemem." Dudaklarım kirpiklerinin düştüğü göz altlarında, elmacık kemiklerinde gezindi. Öyle hafif öpücüklerdi ki... Yüzünü kavrayan elim, saçlarının arasına kayarken sakallarından öptüm. "Senin vazgeçmene de izin veremem."

"Sus artık."

Son sözlerdi... Alaz aniden dudaklarını, dudaklarıma yerleştirdi. Nefesimi çaldı benden. Varlığımı aldı elimden. Ruhumu ruhsuzlaştırdı. Kalbim... O zaten ona yıllar önce esir düşen ilk organımdı. Bana ait hiçbir şey bırakmadı, beni benden zalimce aldı. Sıcak olan dudakları dudaklarımı hırsla kavrarken dili aralık olan dudaklarımın arasına girmişti. Kanıma karışan ateş, karnıma düşüp alt bölgelerine yayıldı. Dudaklarımı daha fazla aralayıp saçlarındaki elimle onu daha fazla kendime çektim. Damağıma yayılan eşsiz tadı, içimi titretti. Dişleri, alt dudağımı çekiştirirken üst dudağını esir almıştım. Aklım başımı terk edeli çok olmuştu. Alaz başını yana eğerek, öpüşmemizi derinleştirirken, dengemi kaybedip yatağa sırtüstü düştüm. Alaz şimdi üstümdeydi. Uyluğumdaki eli, etimi sıkıca kavramıştı. Kaslarım gerilirken iri bedeni aralık kalan bacaklarımın arasına yerleşti.

Binlerce yıldırım tenime çarptı. İçim titrerken boşta kalan elim sıkıca pazısını kavramıştı. Sertleşen erkekliği yükselen bedenim yüzünden yumuşak etime batınca bedenim yay gibi gerildi. O andan itibaren hareketlerimiz daha ateşli, daha yoğun, daha tutku doluydu. Benzin bidonunun içine kibrit çöpünü atmıştık. Çıkan yangını izlemekten başka bir şey yapmıyorduk.

Bacaklarım hevesle daha fazla aralanırken Alaz'ın baldırının üstündeki eli yukarı çıktı. Leğen kemiğinin hemen üstünde olan diğer eli ise tişörtümü yukarı sıyırdı. Binlerce hissi aynı anda hissederken gerçekler, yasaklar, günahlar, her şey tüm önemini onun teninde yitirmişti.

Şu an, vardı sadece elimizde. Anlatamadıklarımızı göstermek vardı. Bacağıma inen eli, ani bir manevrayla dizimi büküp beline doladı. Dudaklarımdaki dudağı çeneme inerken başım geriye düştü. Açıkta kalan boynuma inen ateşli öpücükleri dudaklarımın arasından kısık bir inleme dökülmesine sebep oldu. Beline attığım bacağım tutuşunu sıkılaştırırken yumuşak bedenime batan sert bedeninin verdiği hissi özümsedi bedenim.

Dişleri boynumdaki hassas deriyi çizerken sinir uçlarım ayaklandı. "Alaz..."

Adı dudaklarımdan inleme gibi döküldü. Adı dudaklarımdan boğulmak üzere olan birinin son nefesinde verdiği isim gibi döküldü. Adı dudaklarımı, dudakları tenimi kutsuyordu. Belimin kenarındaki eli, yukarı sıyrılan tişörtümün kıyılarından içeri süzülürken sıcacık avucu tenimle buluştu. Bedenim sıçrarken parmaklarımın arasındaki saç tellerine asıldım.

Eli biraz daha yukarı çıktı, bez parçası göğsümün altındaki tehlikeli bölgeden toplandı. Parmakları yavaşça karnımın üzerinde dolaşırken karnımın alt bölgesindeki ateş kasıklarıma akmıştı. Eli yavaşça yukarı çıktı, dudakları eline doğru indi. Dokunuşu ve hissettirdikleri yüzünden gerilip ağırlaşan göğüslerim ufak bir hareketiyle gözlerinin önündeydi. Utanç saklandığı köşeden çıkmak istese de ona mani oldum.

Alaz, "Lanet olsun! Çok güzelsin her şeyinle!" diye inleyince alt dudağımı sertçe ısırdım. Bu işkencenin bitmesini istiyordum, bu işkencenin hep devam etmesini istiyordum. Avucu göğsüme inince göğsüm yükseldi.

Ağırlaşan göz kapaklarım kapanırken gerilen göğüslerim avucuna doldu. "Alaz..." diye inlerken dudakları göğsüme kapandı. Nefesim boğazımda takılı kalırken alev alan bedenim cayır cayır yanıyordu. Çıplak karın kasları karnıma sürtünürken bacaklarımın arasındaki bedeni yerle yeksan etti beni. Göğsümün ucu dudaklarının arasındayken başını kendime doğru bastırdım. His bulutunun içinde süzülüyordum. Dizlerim titriyor, tenim ürperiyor, bedenim geriliyordu. Bilmediğim bir ihtiyaçla dolup taşıyordum. Bacaklarım onu daha sıkı sararken dudakları göğsümün arasında durdu. Burnu göğsümün arasına gömülürken derin bir nefes çekti içine. Tenimde soluklandı teninde yandığım adam.

"Çok güzelsin, kokun, tenin... Aklımı başımdan alıyorsun, Allah'ın cezası!"

Dişlerinin arasından tıslar gibi çıkan sesinden sonra dudakları sertçe diğer göğsüme kapandı. Bir inleme daha koptu dudaklarımdan. Sakalları hassas tenimi çizerken bedenimdeki ürpertiler arttı. Bacaklarımın arasındaki ateş yükselirken kendimi ona bastırdım. Hoyrat dudakları göğsümün üstünde daha sert hareket ederken ellerinin altında dağılıyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatmış, engel olamadığım bu hislerin denizinde boğuluyordum. Uyluğumdaki eli kalçamı kavrarken beni kendine bastırdı.

Aynı hareketi bir kez daha tekrarladı, karnımın alt bölgesindeki gerginlik büyüdü. Tişörtü başımdan çekip çıkardığı sırada dudaklarının yeni hedefi göbeğimdi. Fakat tam o sırada odanın içinde yankılanan telefonun tiz sesi, içine hapsolduğumuz balona iğne gibi battı.

Alaz kaskatı kesilirken gerçekler, yanlışlar tekrar gün yüzüne çıktı.

YERYÜZÜNDEKİ CENNET

Telefonun tiz sesi, ortamı sadece saniyeler içinde küle döndürdü. İkimizin başından aşağı dökülen bir kova soğuk su etkisi yaratmıştı. O an öyle bir soğuklukla kuşandık ki, derimin altındaki damarların soğuktan büzüştüğünü hissettim. Telefonun sesi bir müddet sonra kesilince ortamdaki tek ses, sık sık aldığımız nefeslerimizin sesiydi. Alaz'ın karnımın üstündeki başı, bacaklarımın arasındaki bedeni taş kesilmişti. İçinde bulunduğumuz durum beni sarsarken ellerimle yüzümü kapattım. Gözlerimi sımsıkı yumarken alt dudağımı sertçe ısırdım. Tam şu anda buharlaşıp yok olmak istiyordum. Alaz, aniden hızlı hareketlerle geri çekilirken ellerimi yüzümden çektim. Telefon bir kez daha çalmaya başladı. İkimiz de birbirimize bakmadan doğrulduk. Kolumu bedenime dolayıp, çıplaklığımı kapatırken yüzüm alev alev yanıyordu. Utanç kanım olmuş, damarlarımda geziniyordu.

Alaz çıkardığı tişörtümü yerden alıp bana uzattı. Titreyen ellerimle tişörtü ondan aldığımda, ayağa kalkıp sırtını döndü. Sarsak hareketlerle tişörtü üzerime geçirdim. Kalbim göğüs kafesimi şiddetle tekmelemeye devam ediyordu. Alaz komodinin üstündeki çantamı alıp içinden çalmaya devam eden telefonumu çıkardı. Ekrana bakıp iç geçirirken bedeninin yarısını bana çevirip telefonu uzattı. Bakışlarım yüzüne çıktığında gözlerinin elinde tuttuğu telefonun üzerinde olduğunu

gördüm. Uzanıp elindeki telefonu aldım. Tuğba arıyordu. Boğazımı temizledikten sonra telefonu cevapladım.

"Karmen neredesin, Allah aşkına? Aklım çıktı, bir türlü ulaşamıyorum sana!"

Tuğba'nın korkudan titreyen sesini duyunca kalbim ezildi. Ona haber vermeden orayı terk etmiştim. Ayrıca bu gece onlarda kalacaktım. İçime derin bir nefes çekerken çok kısık bir sesle, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Ne olur bana iyi olduğunu söyle?"

Sesi ağlayacak gibi çıkıyordu. Vicdanım sızlarken, "İyiyim ben," dedim hızla.

Derin bir nefes aldı. "Çok şükür, ödüm koptu kızım. Bir saattir her yerde seni arıyorum."

Alaz komodinin çekmecesini açıp, içinden sigarasını ve mat siyah rengi zipposunu çıkarırken bakışlarım ona kaydı.

"İyiyim güzelim, sakin ol lütfen."

Sigara paketinden bir dal sigara çıkarıp dolgun pembe dudaklarına yasladı. Zipposunu açarken parlak ateşle sigarasını ateşledi. İçine derin bir nefes çekerken yanakları bir an içe doğru çöktü. Sonra gri dumanı serbest bıraktı dudakları.

"Neredesin peki?"

"Ben şey, kendimi pek iyi hissetmiyordum. O yüzden erken ayrıldık."

Alaz yatağa çökerken sırtını yatağın deri başlığına yasladı. Bir bacağını kendine doğru çekerken diğer bacağını uzatmıştı.

"Alaz ile mi berabersin?"

Bakışlarım onun üzerindeyken başımı omzuma doğru düşürdüm. Öyle yorgun hissediyordum ki kelimelerle anlatamazdım. "Onunlayım," diye mırıldandım.

Siyaha çalan gözleri beni buldu. Gözlerinin içine yerleştirilen görünmez mıknatıs beni inatla ona çekiyordu. Beni o

gözlere hapsedip orada son nefesimi alıyordu. İfadesiz bakıyordu ama aynı zamanda göz bebekleri alev alev yanıyordu.

"Peki, onunla mı kalacaksın?"

Oda sessizdi ve telefonumun görüşme sesi yüksekti. Tuğba'nın dediklerini muhtemelen o da duyuyordu. Bakışlarımı kısa bir an için ondan kaçırırken, "Bilmiyorum," diyebildim.

Alaz ile ne yapacağımızı bilmediğim gibi onunla kalıp kalmayacağımı da bilmiyordum. Beni burada istemeyebilirdi. Bu düşüncenin verdiği acı, gözlerime yaşların hücum etmesine neden oldu. Sahi biz bundan sonra ne olacaktık? Yine yaşanmamış olarak mı sayacaktık olanları? Eğer öyle bir cümle kurarsa... Aniden Alaz elini kaldırdı. Yavaşça avucunu kalbinin üzerine yerleştirip vurdu.

Dudaklarını kımıldatarak, "Buraya gel," dedi. Gözyaşlarım çıktığı yere geri dönerken dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

"Tuğba, beni idare edebilir misin? Bu gece gelmeyeceğim."

"Emin misin Karmen?"

Alt dudağımı ağzıma yuvarladım. "Görüşürüz."

Telefonu kapatıp yatağın üzerinde bıraktıktan sonra bir an için sadece ona baktım. Yüzündeki ifade bir şey belli etmiyordu. Elini tekrar göğsüne vurunca hafifçe sırıttım. Şeker görmüş küçük çocuklar gibi mutlulukla dolmuştum. Dizlerimin üstünde Alaz'a doğru emekledim. Hareketlerim aceleciydi. Alaz'ın kalbini açtığına dair ilk onayımı almıştım. Bu, az önce yaşadığımız yoğun anlardan bile daha önemliydi benim için. Açık kollarının arasına yavaşça sığındım. Usulca göğsüne sokuldum. Üşüyen ellerim, sıcak beline dolanırken başımı kalbinin üzerine indirdim. Alaz kolunu belime indirip, bana sıkıca sarılırken derin bir iç çekti. Başını başıma yaslarken gözlerimi yumdum. Bu adamın göğsü cennetti, yeryüzündeki cennetimdi. Huzur dolu, huzur kokulu bir cennet...

"Zaman küçüğüm," diye iç geçirdi yavaşça.

Soramadığım sorunun cevabını duyunca, "Zaman," diye tekrarladım. Başını olumlu anlamda sallayınca ince saç tellerim sakallarına takıldı. "Bize lazım olan biraz zaman, her şeyi ona bırakacağız."

Yorgunlukla kollarını bedenime dolarken göğsünde huzuru soluduğum adama sokuldum. Zihnim uykuya yuvarlanırken dudaklarımı göğsüne bastırdım. O benimle olduğu sürece her şeyi zamana bırakırdım. Seve seve...



"Evet, Cansel, gecenin en güzeli sendin."

Tuğba, Cansel'i başından savmak için yavan bir sesle konuşurken sıcak kahvemden ufak bir yudum aldım.

"Evet, kesinlikle öyleydim. Baksana şu fotoğrafa."

Telefonundaki fotoğrafı âdeta Tuğba'nın gözüne soktu. "Kırmızı tam benim rengim."

Tuğba telefonu itelerken, "Cansel yeter!" diye patladı. Gülmemek için yanağımın iç kısmını ısırdım. Tuğba bu defa iyi dayanmıştı.

"Ne bağırıyorsun be kıskanç! Kıskanıyorsun, değil mi beni?"

Uzun, siyah saçlarını geriye atarak söylemişti bunu. Tuğba gözlerini devirirken oflamaya başladı.

"Evet, o küçük boyunu özellikle çok kıskanıyorum."

Daha fazla dayanamadığım için gülmeye başladım. Bu ikisi yan yana geldiklerinde sürekli kedi köpek gibi didişiyordu. Ve bu çok tatlıydı.

"Yalı kazığı seni! Anlat bakalım, Barın ile nasıl gidiyor?"

Tuğba'nın yanakları kızarırken, "Sana ne ya?" diye cırladı.

Kahve bardağımı masanın üstüne bırakırken öne doğru eğildim. "Evet, Tuğba, nasıl gidiyor gerçekten?"

Tuğba'nın bakışları ikimizin arasında gidip gelirken, "Manyak mısınız siz? Yok öyle bir şey, kesin saçmalığı!" dedi. Sesindeki telaşı Cansel de benim gibi sezmişti.

"Ondan mı mezuniyete beraber katıldınız? Dans da ettiniz hem. Gözümden kaçmaz benim, şekerim."

Cansel'in sorusu üzerine Tuğba uzanıp kolumu çimdikledi. "Bunun halt yemesi o! Salak, bıraktı gitti beni yolun ortasında!"

İçim suçlulukla dolarken irileştirdiğim gözlerimle masumca baktım ona. "Ya yemin ederim benim bir suçum yok. Alaz dedi, onlar beraber gelir, çocuk bırakmaz onu, dedi. Ben de sizin için aranızdaki problemler çözülür diye şey yaptım."

"İyi halt ettin! Bir daha öyle bir şey yap, bak o zaman sana ne yapıyorum?"

"Neyse şimdi sıra Karmen'de."

Bakışlarım Cansel'e dönerken *ne var* anlamında başımı salladım. "Anlat bakalım, Alaz ile neler yaptınız?"

Sinsi bir gülümsemeyle sorduğu sorusu üzerine ciğerlerimdeki nefes boşalırken oturduğum yere sindim. Yanaklarıma oturan kızarıklığa aldırmadan tek nefeste, "Hiçbir şey," diye konuştum. İkisi aynı anda masanın üstüne eğilip kısılı gözleriyle yüzüme baktılar.

"Ondan mı bana selam bile vermeden, bir dans edip ayrıldınız?"

Cansel'in sözlerini başımı sallayarak cevapladım. Dilini damağına vurup cık sesi çıkarırken Tuğba'ya döndü. "Yalan söylüyor."

Tuğba kulağını saçının arkasına iteledi. "Bence de."

"Hem biz neden bu kafeye geldik ki?"

Bakışlarımı onlardan kaçırdım. "Kahveleri güzel."

İkisinin bakışlarını üstümde hissediyordum. Dik dik bana bakıyorlardı. "Alaz'ın çalıştığı şirkete yakın demiyor da."

İrileşen bakışlarımı dehşetle Tuğba'ya çevirdim. "Ne alakası var?"

"Ondan bu kadar hazırlandı bu?"

İkisi üstüme gelirken dudaklarımı birbirine bastırdım. Haklıydılar. O geceden beri yani beş gündür Alaz'ı görmemiştim. İletişime de geçmemiştik. Birkaç kez mesaj atmayı düşünsem de ne diyeceğimi bilemediğim için vazgeçmiştim. Tuhaf bir durumdu. *"Zamana bırakalım,"* demişti ama bir şey yapmamıştı. Ben de bugün artık bu tuhaf sessizliği bozmak adına her gün uğradığı bu kafeye gelmiştim. Belki birbirimizi görürsek bu sessizlik biterdi. O gecenin sabahında da pek konuşmamıştık. Erkenden beni Tuğba'nın evine bırakıp gitmişti. Ardında bıraktığı anılar kalbimde kalmıştı. Düşünmekten çekindiğim o anları, kalbimde saklıyordum.

"Of, sizin benden başka bir konunuz yok mu?"

Tuğba sözlerimi duyunca, "Benim üstüme gelirken iyiydi ama!" dedi.

Dudaklarımı büzerken, "Çokbilmiş seni," diye söylendim.

Bakışlarım küçük kafede gezinirken, bugün buraya uğrayıp uğramayacağını merak ettim. Tuğba ile Cansel yine tartışmaya başlamışlardı. Onları dinledikçe yoruluyordum. Sıkkın bir nefes verip başımı masaya yasladım. Buraya gelme fikrim saçmaydı. Karşılaştığımız zaman, vereceği tepkiye hazırlıklı olmadığım gibi onu görmek isteyip istemediğimi de bilmiyordum. Hadi ama kimi kandırıyordum ki? Bal gibi de görmek istiyordum onu! Gözlerimi yumdum. Aynı saniyelerde *o gece* süzüldü aklıma. O gece yaşananlar öyle sinsiydi ki vaktini bulduğu her an zihnime saldırıyordu. Dudakları, dokunuşu, kokusu... Hissettirdikleri... Bunlar aklıma gelince nefes alış verişim hızlandığı gibi boğazım kuruyordu. Telefon çalmasaydı ne kadar ileri gideceğimizi kestiremiyordum.

Yanlıştı belki olanlar ama çok güzel hissettirmişti. Bu yüzden telefonun durdurduğu şeyleri düşünmeyi bıraktım. Sadece kaynaşmıştık, ruhlarımız tıpkı dudaklarımız ve bedenlerimiz gibi kaynaşmıştı. Her şey fazla yoğundu. Bunlardan da ötesi Alaz, dokunuşunda söylemediği, göstermediği hisleri tenime taşımıştı. Dokunuşuyla anlatmıştı. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Nasıl da özlemiştim onu.

"Ufaklık?"

Ağabeyimin sesini duyunca gözlerimi araladım. Ağabeyim başını bana doğru eğmiş, kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu. Başımı hızla kaldırınca kızların kahkaha seslerini duydum. Hainler, ağabeyimi görmüş fakat bana söylememişlerdi. Onlara öfkeli bakışlarımı çevirdiğim sırada beni darmaduman eden asıl kişiyi gördüm. Alaz, ağabeyimin bir adım gerisinde duruyordu. Elleri kumaş pantolonunun cebinde, bakışları yerde bir noktada asılıydı. Kalbim öyle hızlı çarptı ki o an, bir an yerinden çıkacağını düşündüm.

"Ben şey... Ne işiniz var burada?"

Yaşadığım heyecandan dolayı nefes nefese çıkmıştı sesim.

Ağabeyim uzanıp saçlarımı karıştırdı. "Biz hep buraya uğrar, kahve içeriz. Asıl sizin ne işiniz var burada?"

"Ben gelmek istedim, Arslan."

Ben ve Tuğba, kocaman açılan gözlerimizi cilveli bir şekilde konuşan Cansel'e çevirdik. Yüzünde üçüncü bir gözü varmış gibi ona bakarken, o bizi umursamadan uzun siyah saçlarını parmağına doluyordu. Allah'ım, bu kızın çapkın tavırları beni öldürecekti! Ağabeyim de en az bizim gibi şaşırmış bir vaziyette Cansel'e bakıyordu.

"Anladım."

Bakışlarım tekrar Alaz'a çevrildi. Bakışları Cansel'in üzerindeydi. Bana neden bakmıyordu?

"Buranın kahveleri güzel de o yüzden geldik, Arslan ağabey. Sen nasılsın?"

Ağabeyim gülümseyerek Tuğba'ya baktı. "İyiyim, biz de Alaz ile uğrayalım dedik."

Alaz, Tuğba'ya başıyla selam verdi. Alaz hâlâ bana bakmıyordu. İçimde kaynayan bir şeyler vardı, midemi çalkalayan bir kaynamaydı. Dişlerimi sıkarken inatla ona bakıyordum. Bakışlarım boşa çıktı, içimi yakan gözleri bana çevrilmedi.

"Sen nasılsın, güzelim?"

Başımı zor da olsa ağabeyime doğru çevirdim. Ağlamak isteyen yanımı bastırıp burnumu çektim.

"İyi."

"Kızlar, yarın Barın, Emre, Ayşe, Ali ve Ebru ile beraber düzenlenecek pikniğe gidiyormuşuz."

Cansel telefonuna gelen mesajı yüksek sesle okuduktan sonra bize baktı. "Tamam mı?"

Şu an pek düşünemediğim için, "Fark etmez," demekle yetindim.

"Barın da mı geliyor? Hiç almayayım."

"Oyunbozanlık yapma, Tuğba. İkiniz de geliyorsunuz, nokta."

Cansel yeşil gözlerini ağabeyime çevirdi. Cilveli bir şekilde saçlarıyla oynuyordu. "Sen de gelsene Arslan."

Ağabeyimin kaşları havalanırken, bir an için ne diyeceğini bilememiş gibi susup kaldı. Normalde her şeyi gayet sakin karşılayan ve mutlaka düzgün bir cevabı olan ağabeyimi böyle görmek, gülmeme neden olabilirdi. Şayet bu kadar kötü hissetmeseydim.

"Yok, bizim işimiz var. Size iyi eğlenceler."

Cansel tam itiraz etmek için dudaklarını aralamıştı ki Alaz'ın sesi duyuldu. "Gidelim mi?"

Geldiğinden beri ilk defa konuşmuştu. Sesi sert çıkmıştı. Yan gözlerle ona bakınca omuzlarının gerildiğini gördüm. Dudakları tek çizgi hâlini almış, yanak kasları dalgalanmıştı. Sinirli görünüyordu.

"Gidelim."

Alaz arkasında olduğu için ağabeyim onun yüz ifadesinden habersizce eğilip yanağımı öptü. "Sonra görüşürüz." Onu başımla onayladım. Doğrulunca, kızlara başıyla selam verip Alaz'a döndü.

Yaşanan onca şeye rağmen yüzüme bakma zahmetinde bulunmayan adam arkasını döndü ve ağabeyimle beraber kahve almaya gittiler. Arkalarından bakarken dokunsalar ağlayacak bir durumdaydım. Buraya kadardı. Bundan sonra onun için, saçma bir şekilde gizlediği hisler için kılımı dahi kıpırdatmayacaktım. Ben çok mücadele etmiştim onun için, kendim için, bizim için... İleride pişman olmamak için hayatımın aşkı olarak düşündüğüm bu adama sıkıca sarılmış, onun benim için de geçerli olan bahanelere, gerçeklere sırtımı çevirmiştim. Ama buraya kadardı. O gecenin ardından böyle davranmamalıydı, beni bu kadar yaralamamalıydı. Alaz sonunda beni tüketmişti. Gözümden akan yaşı hızla sildim. Buraya kadarmış. Her şey buraya kadarmış. Telefonumun mesaj sesi duyulurken masanın üstündeki telefona baktım. Mesaj ondandı. Yüzümde oluşan alaycı gülümsemeyle mesajı açtım.

Alaz Toprak: *O çocuğun olduğu pikniğe gitmeyeceksin!*

Yüzümdeki gülümseme yerini öfkeye bırakırken başımı iki yana salladım. Yüzüme dahi bakmıyordu, bir de gelmiş ne söylüyordu. Aptal herif! Hiç mi özlememişti? Burnumu sertçe çekerken, mesajı cevaplamadan telefonumu kapattım. O pikniğe de gidecektim.

Yüzümü yalayan rüzgârı hissedince gözlerimi yumdum. Başımı geriye doğru atarak hasır şapkamın izin verdiği ölçüde güneşi hissettim. Ilık ılık esen rüzgâr, yüzümde buruk bir gülümseme oluşturdu. Temiz havadan derin bir nefes çektim içime. Piknik yeri olarak güzel yeri seçmişlerdi doğrusu. Her

yer yeşildi ve hava çok güzeldi. Tereddütle gelmiştim başta fakat şimdi, iyi ki geldim diyordum. Biraz farklı bir ortamda hava almak iyi gelmişti.

"Hadi top oynayalım!"

Bizimkilerin konuşma ve gülüşme sesleri geliyordu. Ben ise onlardan uzakta çimenlerin üstünde uzanmıştım.

"Tuğba ile ben eşleşelim."

"Barın, bir sal beni ama ya!"

Tuğba'nın yüksek oktav çıkan sesini duyunca kıkırdadım. Barın'daki inat ayrı bir tatlıydı doğrusu. Benim cadı arkadaşım, her ne kadar inkâr etse de bu durum gayet de hoşuna gidiyordu. Rüzgâr hafifçe eserken beyaz elbisemin açıkta bıraktığı bacaklarıma çarptı.

"Selam."

Emre'nin sesini duyunca gerilsem de bozuntuya vermeden gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim.

"Selam."

Yanımdaki hışırtıdan anladığım kadarıyla o da uzanmıştı ve büyük bir dikkatle bakan gözleri üzerimdeydi. Pekâlâ, o böyle gözlerini üzerime dikmişken rahat bir şekilde uzanamazdım. Ayrıca aramızda mesafe olsa da yanımda uzanması yakın bir hareketti. Ve ben, bu tarz yakınlıkları sevmiyordum. Özellikle pek tanımadığım bir erkekle. Gerginliğimi azaltmak için ufak bir nefes çektim içime.

"Biliyor musun? Çok güzelsin."

Alaz bu sözleri söylediği zaman, zevkten dörtköşe olan yanım, bu defa rahatsız olmuştu. Boğazımı temizlerken, gözlerimi açıp masmavi olan gökyüzüne baktım.

"Teşekkür ederim."

Ardından yavaşça doğruldum. Bakışlarım Emre'ye döndü. Kolunu başının altına almış, tahmin ettiğim gibi gözleri de üstümdeydi. Gizleme gereği duymadığı bir hayranlıkla bakıyordu.

Kaşlarım çatılırken, "Fazla dikkatli bakıyorsun," diye yakındım.

Omuz silkerken o da benim gibi doğruldu. Ailem ve Alaz haricindeki bir erkeğin değil yakınlığından, gölgesinden bile korkar bir hâle geldiğim için bedenim gerildi. Burada yalnız değildik, Emre kötü biri değildi ama korkuyordum işte.

"Gözlerimi senden alamıyorum." Ellerini saçlarının arasına daldırıp başını kaşıdı. "Yıllardır."

Kaşlarım şaşkınlıktan havalanırken, "Yıllardır?" diye tekrar ettim.

Bakışlarında mahcup bir ifade belirirken yanakları kızardı. Koskocaman çocuğun yanakları gözlerimin önünde kızardı. Ne tepki vereceğimi şaşırmış bir şekilde bakakaldım.

"Ben-" diyebildim sadece.

"Seni dört yıldır tanıyorum," derken bakışlarını bana çevirdi ve cümlesini gözlerimin içine bakarak bitirdi. "Seni dört yıldır seviyorum."

Ve benim, senin varlığından birkaç aya kadar haberim bile yoktu. Kötü hissederken bakışlarımı kaçırdım.

"Yanına yaklaşmaya pek cesaret edemediğim için beni tanımaman, benim suçum. Üzülme."

Yüzünde yamuk bir gülümseme oluşurken elini uzattı. Yüzüme dokunacağını anlayınca gergin bir şekilde, "Dokunma," dedim. Yaşadığım o taciz olayından sonra erkeklerin dokunuşu kalbimin telaşla atmasına neden oluyordu. Sanki dokunan yine o adammış gibi hissediyordum. Alaz haricinde başka bir erkeğin dokunacak olması fikri boğuluyormuş gibi hissettiriyordu. Sadece ona dayanabiliyordum. Onun haricindeki insanların bana tek hissettirdiği korku ve karanlıktı. Karanlık tarafından tüketilecekmişim gibi... Alaz dipti benim için. Sığındığım bir dip... Onun haricindeki herkes, tehlikeli bölgeydi.

Yüzündeki gülümseme silinirken, "Affedersin," diye mırıldandı.

Açıklama yapma gereği duyarak, "Teması pek sevmiyorum," dedim bir çırpıda.

"O adam hariç." Buz gibi çıkan ses tonunu duyunca bakışlarım hızla onu buldu. "O sana dokunurken tepki vermiyorsun."

Bu konuyu onunla konuşmayacaktım. Bu yüzden ayağa kalktım. O da benimle beraber ayağa kalkıp karşımda dikildi.

"Neden Karmen?"

Yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım. "Bence cevabını bildiğin bir soru bu."

Gözleri ızdırapla dolarken ellerini sertçe saçlarına geçirdi. "Ben hep geç kaldım sana. Oysa sana dair her şeyi bilip her şeyi sevdim. Çok sevdim."

Onu böyle görmek içime yoğun bir hüzün yaymıştı.

"Emre-"

Sertçe yutkunurken, sesini kısarak konuşmaya devam etti. "Dağınıksın, bir yerlere hep geç kalırsın. Yağmura âşıksın, en sevdiğin renk gridir."

Gözlerim dolmaya başlarken yumuşak bir sesle, "Emre, yeter lütfen," diye fısıldadım.

"Kahveni acı içersin, çok güzel resim çizersin ama şarkı söylemezsin."

Ellerimle yüzümü kapattım. "Yeter, devam etme!" diye yakardım. Gözündeki çaresizliği görmek, sesindeki acıyı hissetmek istemiyordum. Bu, zaten yaralı olan yanımı kanatıyordu.

Ben, başka bir adamın aşkının zehirli ateşine düşmüş; ona dair her şeyi bilip, yıllardır usanmadan seven biriydim. Onu benden daha iyi kimse anlamazdı. Bu yüzden sarf ettiği cümleleri kalbime, küf tutmuş bir çivi gibi çakılıyordu. Islanan gözlerimi sildim. Ellerimi yüzümden çekerken ona doğru bir

adım attım. Aramızda az bir mesafe kalmıştı. Hâlâ gergindim fakat az önceki kadar da çekinmiyordum.

"Özür dilerim, tüm bunlar için. Keşke seni bu kadar iyi anlamasaydım." Sesim kısık ve çatlak çıkmıştı.

Emre başını geriye atıp derin bir nefes aldı. "Beni hiçbir zaman sevemeyecek olman için bence özrün. Peki, bu kadar geç kalmalarım yüzünden ben kimden özür dileyeceğim?"

Verecek cevabım olmadığı için sustum. Keşke beni sevmeseydi...

"Karmen?"

Bakışlarımı ona çevirdim. Gözleri küçük bir çocuk gibi masumca bakarken, "Sana bir kez sarılabilir miyim?" diye sordu.

Ben... Ben buna izin veremezdim ki! Ondan başkasına dokunamaz, kokusunu teninden soluyamazdım. Onunla iyi kötü ne yaşamış olursak olalım, kendime de aşkıma da bunu yapamazdım. Yavaşça yutkunurken başımı yana doğru eğdim.

"Emre ben-"

"Öyle bir şey olmayacak!"

Alaz'ın keskin sesi etrafımı çevrelerken içime akın eden şaşkınlıkla beraber arkamı döndüm. Gözlerinden çıkan öfke ateşi, öyle somuttu ki onu daha önce bu kadar öfkeli görmüş müydüm diye zihnimi yoklamaya başladım. Bana doğru yürümeye başladı. Ben ise onu burada görmüş olmanın verdiği şaşkınlığı yaşıyordum. Yanıma gelince, elini bileğime dolayıp beni hızla kendine doğru çekti.

"Bu sana sorulan bir soru değildi!" Emre dişlerinin arasından tıslar gibi konuşmuştu.

Alaz ise sakin bir ifadeyle gülümsedi. Alaz'ın yüzünde daha önce görmediğim karanlık tehlikeli bir gülümsemeydi bu.

"İşine bak, çocuk. Ve benim olandan uzak dur."

Benim olandan... Beyin fonksiyonlarım felç geçirirken, dilimi yutmuş gibi susup kalmıştım.

"Senin olan mı? Ne o, eşya falan mı?"

Alaz'ın göğsü sırtıma temas edince gerilen bedenini hissettim.

"Seni ilgilendiren kısmı, ondan uzak duracak olman. Bir daha seni onun yanında ya da yakınında görmeyeceğim."

Emre bize doğru bir adım atarken bedeninden öfke yayılıyordu. "Buna sen karar veremezsin!"

Bu tartışmanın bir sonu olmadığı için telaşla araya girdim. "Tamam, yeter, kesin şunu!"

"Yürü Karmen, gidiyoruz."

Bakışlarımı Alaz'a çevirip ters ters ona baktım. Beyefendi dün suratıma bakma gereği duymamıştı, bugün de gelmiş onunla gelmem gerektiğini böğürüyordu. *Daha çok bekler!* Bileğimi Alaz'ın elinden çekip kurtardım. Ona olan sinirim, daha ötesi kırgınlığım hâlâ benimle beraberdi. Başımı Emre'ye doğru çevirdim. "Seninle daha sonra görüşürüz, Emre."

"Bu dediğin asla olmayacak!"

Alaz'ı duymazdan gelerek, "Hoşça kal," dedim.

Emre, çaresiz bir ifadeyle yüzüme bakarak başını eğdi. Kimi seçtiğimi o biliyordu. Bu yüzden arkasını döndü ve yürümeye başladı. Onun için üzülen tarafımla beraber arkasına baktım. Bu yaptığımı Alaz bana yapmış olsaydı, muhtemelen yıkılır, paramparça olurdum.

"Hadi, gidelim."

Ufak bir nefes alıp Alaz'a döndüm. "Sen istediğin yere gidebilirsin, Alaz ama ben gelmiyorum."

Alaz bana düz düz bakarak, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu. Sesinde şaşkınlık vardı.

Kollarımı önümde bağlarken gözlerimi devirdim. "Seninle gelmiyorum demek oluyor."

"Geleceksin."

İçime dolan öfkeyle beraber çenemi havaya kaldırdım. "Gelmeyeceğim işte! Kaç gündür arayıp sormayan sensin, dün yüzüme bile bakmadın ve şimdi gelmiş bana emirler veremezsin."

Sinirle ona doğru yürüyüp parmağımı göğsüne sertçe bastırdım. "Sana ait olduğumu da iddia edemezsin."

Tüm hücrelerimde durumun tam tersi olduğunu biliyordum. Biz birbirimize aittik. Fakat öfke içimde alev alev yanıyordu, onu körükleyen ise kırgınlığım ve hayal kırıklığımdı.

Alaz başını geriye atıp yutkundu. Gözüme çarpan âdemelması bir an aklımı dağıtsa da görmezden gelmeye ve öfkemi korumaya devam ettim.

"Bu yüzden seninle hiçbir yere gelmiyorum, Alaz. Bu dengesiz ketum tavırlarına-"

Cümlemi bitiremeden bana doğru gelen Alaz, elini enseme yerleştirdi. Kelimeler dudaklarımda son nefesini verirken ciğerlerime giden hava onun dudaklarından içime süzüldü. Dudaklarını kavrayamadığım bir hızla dudaklarıma yerleştirip sesimi ve nefesimi kesmişti. Bedenim donup kalmış, onun aksine kalbim deli gibi çırpınmaya başlamıştı. Sıcak dudakları daha önce olmadığı kadar hoyrat bir şekilde dudaklarımı ezerken, dili şaşkınlıktan dolayı aralanan dudaklarımın arasına girip ağzımı talan etmişti. Damağıma yayılan tadı ve içime hücum eden hisler yüzünden dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu. Düşmemek adına kaslı koluna tutunurken, diğer kolunu belime dolayıp beni kendine doğru sert bir tavırla çekti. Sert bedenini hissedince başımın dönmeye başladığını hissettim. Tek bir hareketle beni darmaduman edebiliyordu. Şaşkınlığımı atlatınca, dudaklarım üst dudağını kavrarken daha sakin bir şekilde öptüm onu. O, eşsiz olan tadını çıkardım. Benim sakinliğim onu da yatıştırırken, başını yana eğerek daha sakin ve arzu dolu öptü beni. Alt dudağımı çekiştirerek geri

çekildikten sonra koyulaştığı için siyaha çalan gözlerini gözlerime dikti.

"Gidiyoruz, hemen!"

Ardından cevap vermeme müsaade etmeden, eğilip bedenimi omzuna attı. Duyduğum ıslık ve alkış sesleri muhtemelen Tuğba ve Cansel'e aitti. Baş aşağı bir şekilde omzundan sarkarken ellerimle yüzümü kapattım. Parmaklarımın arasından bizim gruba baktığım zaman Emre'nin orada olmaması beni mutlu etti. Yaralı kalbini daha fazla kırmak istemezdim. Tuğba parmaklarını ağzına koyup, ıslık çalarken gözlerimi kapattım.

"Alaz indir beni!" diye utançla sızlandım.

Alaz beni duymazdan gelerek yürümeye devam etti. Yaşadığım utanç yanaklarımdaki kanı yaksa da her şeye inat içimde öyle büyük bir mutluluk çağlıyordu ki... Saatlerce bıkmadan usanmadan kahkaha atabilirdim. Alaz, benim sevdiğim adam, beni kıskanmış ve sahiplenmişti. Her şeye ve herkese rağmen...

TUTKULU NOTALAR

Alaz'ın omuzları genişti. Her derdi rahatlıkla taşıyacak kadar geniş ve güçlüydü. Onu hiçbir şeyin yıkamayacağını düşünürdüm. Dik duruşu sarsılmazdı. Bugün ise o güçlü omuzlarda bedenimi taşıyordu. Bir yanım mutluluktan kahkahalar atmak istese de diğer yanım... Diğer yanım öyle kırgındı ki sanki kırıklığım bir bıçaktı ve kalbime batmıştı. Kanayan kalbime ise bu yaptıkları yetersizdi, usul usul kanamaya devam ediyordum. Bu yüzden beni omzundan indirip arabanın ön koltuğuna yerleştirdiği zaman ifadesiz bir şekilde baktım. Alaz arabanın kapısını kapattıktan sonra sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı.

Ben de kollarımı önümde bağlayıp gözlerimi yola çevirdim. "Yaptığın çok kabaydı," dedim uzun bir sessizlik anından sonra.

Sesim sert ve soğuk çıkmıştı. Aramıza giren mesafelerin sonucunda filiz veren bir durumdu. Alaz'ın bakışlarını bir an için üstümde hissettim.

"Kime göre?"

Bakışlarımı ona çevirerek *sen ciddi misin* der gibi baktım. Dişlerimi sertçe kenetlerken, "Bana göre," dedim.

"Küçük şeylere gereğinden fazla takılıyorsun."

Bedenimi ona doğru çevirirken içimde kaynayan öfke beni bile şaşırtacak boyuttaydı. Fakat bir şeyler sınıra yaklaşmıştı.

"Detaycı biri olduğumdandır belki."

Bakışları yoldayken dudaklarında alaycı bir gülümseme oluştu. "Bana bilmediğim şeyler söyle."

Bu cümlesi birden zihnime çarptı, oradan kucağıma düştü. Bir an için düşünmeme neden oldu. Bana dair bir şeyleri gerçekten biliyor muydu?

"Bana dair bir şeyler biliyor musun?"

Sahi Alaz beni hiç tanıyor muydu? Öfkemin üstüne su dökülürken kara bulutlar çöreklendi içime. Yağmur dolu bulutlar hızla içime yağmaya başladı. Emre beni bu denli tanıyorken Alaz, o beni ne kadar tanıyordu?

"Bu soru da nereden çıktı?"

Sırtımı arabanın koltuğuna yaslayıp görmeyen gözlerle karşımdaki yola baktım. "Bilmem, sadece bir anda merak ettim," dedim ruhsuz bir sesle. "Mesela en sevdiğim rengin ne olduğunu biliyor musun?"

Alaz kırmızı ışıkta dururken bakışlarını bana çevirdi. "İyi görünmüyorsun?"

Başımı ona doğru çevirip parlak kahverengi gözlerine baktım. Hiçbir şey demeden uzun uzun baktım. Gözleri, sıcak topraklara dokunur gibiydi. Bakmak bile içimi ısıtıyordu. Ben o gözlerde ne hissedeceğimi bilmediğim bir girdaba kapılmıştım.

"Piknikte kalmadığın için mi kızgınsın?"

Cevap vermeden uzanıp radyoyu açtım. Bir şeyler çıkmaza girdiği zaman ya kaçıyor ya da kaçış noktası arıyordum. Bazı şeyler yüzleşemediğim kadar ağır geliyordu. Beni tanımadığı gibi... Alaz konuşmak yerine arabayı tekrar sürmeye başladı. Zaman akıp geçerken radyoda bazen bildiğim bazen ise daha önce hiç dinlemediğim şarkılar çalıyordu. Yaklaşık

bir saat süren ikimizin gerçekleştirdiği sessiz ve trafikli bir yolun ardından onun evinin bulunduğu sokağa gelmiştik. Alaz aracı park edince, kemerimi açıp indim. Bir adım arkamda yürüyordu. Buraya neden geldiğimizi bile bilmiyordum. Apartmana girince en üst kattaki asansörün aşağı inmesini beklemek yerine merdivenlere yöneldik. Eve girene kadar susmayı becermiştim fakat sanırım artık susmayacaktım. Bir şeyler çok dolmuştu ve artık taşıyordu. Bu da istemsiz bir öfkeyle dolduruyordu içimi. Beni yoran bir öfke...

Salona girince, başımdaki şapkayı kanepeye fırlatıp arkamda duran adama döndüm. Alaz her zamanki gibiydi. Ne düşündüğünü belli etmeyen bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Üstünde genel olarak giydiği takım elbisesi yerine siyah bir tişört ve siyah bir kot vardı. Dağınık saçları ve kirli sakalıyla çok daha genç ve son derece yakışıklı duruyordu. Her zamanki gibi...

"Beni buraya neden getirdin?"

Birbirimize dik dik bakarken gözleri kısıldı. "O pikniğe neden gittin?"

Başımı yana doğru eğerken kaşlarım çatılmıştı. "Soruya soruyla karşılık verilmez."

Dudakları küçümseyici bir tavırla büküldü. "Kim demiş?"

"Ben dedim!" diye patladım aniden.

Bana doğru bir adım atarken bana nazaran daha sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Başka neler diyorsun bakalım sen?"

Dudaklarımdan alay dolu bir kahkaha döküldü. "Sen benimle alay mı ediyorsun?"

Cevap vermesine müsaade etmeden, ona doğru yürüyüp önünde durdum. "Beni günlerdir aramayan sensin! Dün yüzüme bile bakmadın!"

Bağırarak başladığım cümlemi kısık sesle bitirdim. Dün olanları hatırlamak canımı acıtmıştı. Şüphesiz hissettiğim yorgunluk ve kırgınlık, ses tonuma yansımış; kelimelerime bulaşmıştı. Gözlerim dolarken başımı iki yana doğru salladım.

"Sonra da hiçbir şey olmamış gibi gelip beni öpemezsin!"

Aramızda zaten az olan mesafeyi biraz daha azaltınca hızla aldığım nefesler yüzünden göğsüm, sert göğsüyle temas etti. Organlarım tuhaf bir şekilde gerildi. Umursamamaya çalışarak sertçe yutkundum. "Beni eşya gibi omzuna atıp buraya da getiremezsin."

Sesim az önceki gücünü o yaklaştıkça kaybetmişti. Sadece sessiz bir sitem kalmıştı. Duyması için can attığım bir sitem...

"Ağabeyin anlardı."

Sesini duyunca, bakışlarımı geniş göğsünden çekip yoğun bakan gözlerine çevirdim. Kafam karışmış bir şekilde, "Neyi?" diye sordum.

"Kız kardeşine gözümü dikip baksaydım her şeyi anlardı. Hem onun yanında sana başka bir gözle bakacak kadar da şerefsiz değilim."

Alnım kırışırken susup kaldım.

"O, beni çok iyi tanıyor ve gözlerim sana değdiği an-" Elini uzatıp avucunu yanağıma yerleştirdi. "Daha benim isim veremediğim her şeyi, o anlardı."

Ben hiç böyle düşünmemiştim. Bunun verdiği şaşkınlıkla, "Ben bilmiyordum," diye mırıldandım.

Hafifçe gülümsedi. "Buna kırılacağını düşünemedim."

Çenemi havaya kaldırıp, "Kırılmadım," diye inkâr ettim. Bal gibi de kırılmıştım oysa. Kaşlarını inanmadığını belli eder gibi havaya kaldırdı. Geri çekilirken gözlerimi kırpıştırdım. "Hem beş gün boyunca aramadın beni." O bana dokunurken tepki göstermeyi başaramıyordum. Bu yüzden istemeyerek de olsa dokunuşundan kaçmıştım.

Elleri saçlarının içine girerken kaşları çatıldı. "Yoğundum."

Kaşlarımı şaşkınlıkla havaya kaldırırken, "Yoğundun," diye tekrar ettim onu.

Dudaklarımı sertçe birbirine bastırırken, öfkeyle elimi göğsüne yerleştirip onu sertçe iteledim. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum ama iyi gelmişti.

"O zaman daha fazla meşgul etmeyeyim seni!" Dişlerimin arasından çıkan sesim tıslar gibiydi.

Hiddetle yanından geçip gideceğim sırada kolumu tutup beni kendine çekti. "Peki, sen o pikniğe neden gittin, Karmen? Sana gitme demiştim!"

Öfkeli sesi bir yandan hoşuma gitse de öfkemi de arttırıyordu. Kolumu elinden çekmeye çalışırken, "Canım istedi gittim," dedim.

"O çocuğun orada olduğunu bile bile gittin! Ayrıca ben gelmeseydim sana sarılacaktı!"

Gözlerinde yanan ateş öfkesini gösteriyordu. Öfkesine şahitlik etmek ve bunun nedeninin kıskançlık olduğunu bilmek, afallamama neden olmuştu.

"Beni arasaydın, zaman haricinde başka şeyler de deseydin, belki de gitmezdim."

Alaz alaylı bir kahkaha attı. Sıkılı dişlerinin arasından, "Şimdi suç benim mi?" diye tısladı.

"Evet!" diye bağırdım. Kolumu elinden zorla çektim. "Ayrıca bahanen yoğun olduğun!"

Öyle yüksek sesle bağırmıştım ki boğazım acımıştı.

Alaz gözlerini kapatıp sertçe yüzünü sıvazladı. Yanak kasları dalgalanırken öfkeli gözlerle bakmaya devam ediyordu.

"Kafamı toplamam gerekiyordu. Yaşananlar öyle basit şeyler değil. Düşünmeye ihtiyacımız var."

Gözlerimi ona çevirirken, "Benim için kolay mı?" diye sordum.

Alt dudağım titrerken gözlerim dolmuştu. Aramızdaki öfke kıvılcımlarını görmezden gelerek, yüksek sesimi alçaltıp konuşmaya devam ettim. "Daha hangi rengi sevdiğimi bilmeyen bir adama tutuklu kalmak sence benim için kolay mı? Her şey bir sana zor de-"

Dudakları, bugün ikinci kere cümlemi tamamlamama izin vermemişti. Sıcak, sıkı dudakları sertçe dudaklarımı bulurken sırtım hemen arkamdaki duvara yapıştı. Alaz ile aramızda saman alevi gibi çabuk tutuşan bir tutku patlaması alevlenirken bir eli boynumu kavramış, beni kendine doğru çekiyordu. O kadar sert öpüyordu ki dudaklarım berelenecekti. Sıcak dili dudaklarımın arasından sızınca genizden kopan bir inlemeyle kendimi ona doğru bastırdım. İnce elbisemin ardından bedeninin sertliğini ve sıcaklığını hissettiğim an, içim titremişti.

Alaz geri çekilince, hızlı alıp verdiği nefesi dudaklarının saldırısı üzerine kabaran dudaklarıma çarptı. Nefes nefese çıkan boğuk sesiyle, "Gri," diye fısıldadı.

Öpüşü yüzünden sarsıldığım için ne dediğini anlayamamıştım. "Hı?"

"En sevdiğin renk, gri."

İçimde o an bir şeyler patladı. Öyle coşkulu bir patlamaydı ki bu nefes alamadım. Elimi saçlarının arasına daldırıp onu hızla kendime doğru çektim. Şu an elimden gelen tek şey, duygularımı gösterebileceğim tek yöntem onu öpmekti. Ben de öptüm. Ağzım dudaklarına kapanırken güçlü kolu belime dolanmış, beni kendine doğru yükseltmişti. Yumuşak saçları, parmaklarımın arasında dağılırken dilim, aralık dudaklarının arasından geçti. Dudaklarım eşsiz tadını yudumlarken içime ılık ılık bir şeyler aktı. O ılıklık karnımın alt bölgesine indikçe ısındı, kaynadı, yaktı.

Eli, bel oyuğumda dolanırken başparmağı elbisemin üstünden tenimi okşuyor, halkalar çizerek ürpermeme neden

oluyordu. Eli ara ara sırtıma çıkıyor, parmaklarını yavaşça ensemde dolaştırıyordu. Ufak dokunuşları, dudaklarımdan ufak mırıltılar dökülmesini sağlamıştı. Bedenim iyice ona yaslanmışken hareket etmeye başladık, aceleci adımlarımız sarsaktı. Dresuara çarparken bir şeyler yere düştü. Bizim ise dudaklarımız ayrılmadı. Birbirimize daha sıkı sarılırken sırtım bu defa kapıya yaslandı. Aralanan kapıdan içeri girerken göğsündeki elim aşağı doğru kaydı. Avucumun iç yüzeyi tişörtünün içine girerken sıcacık teni âdeta avucumu yaktı. Alt dudağını ısırarak hafifçe çektim. Sert tenini yavaşça okşayınca içime akın eden hisler yüzünden zevkle iç geçirdim.

Bedenimde yabancı binbir his yeşermişti. Tenime o yabancı tohumları eken Alaz'dı. Ektiği yerleri dudakları suluyordu, dudaklarının dokunduğu yerlerde ise rengârenk çiçekler boy gösteriyordu. Sadece onunlayken tattığım bu yakıcı hislerde kavruldum. Bedenimdeki her zerremi yakıyor, hücrelerimi ateşe veriyordu. Alaz'ın boynumdaki eli ağır ağır bedenimde gezinirken gözlerimi sıkıca yumdum. Dokunuşu harabe bir eve sert bir darbeydi, yıkıyordu. Taş taş üstüne bırakmadan... Dizlerimin arka kısmı yatağa değerken gücü çekilen bacaklarım daha fazla titreyen bedenimi taşıyamadı. Sırtım yatağın yumuşak yüzeyiyle buluşurken onu da kendimle beraber çekmiştim. Şimdi ağırlığı üstümdeydi. Bedeninin her zerresini tüm sertliğiyle hissediyordum. Kalbim tekledi. Zevkle iç geçirirken tenimi diken diken eden avucu çıplak bacaklarımda gezindi. Diz kapağımın arka kısmında parmaklarının dış yüzeyiyle dokunarak baldırlarımda ardından uzuvlarımın üstünde gezindi. Dudakları geri çekilirken hafifçe doğruldu. Bacağımdaki eli ayak bileğime kayarak bacağımı dudaklarıyla aynı noktaya getirdi.

Dudaklarını bacaklarımda ağır ağır gezdirirken adımı dahi unutacak duruma gelmiştim. Elbisem sıyrılarak kalçalarımın üstünde toplandı. Yanaklarım damarlarımda alev alan kan yüzünden kıpkırmızı olmuştu. Dudakları uzuvlarıma kadar yavaş yavaş çıktı. Bacaklarımdaki kaslar gerilmişti. Elleri

elbiseyi yukarı doğru sıyırmaya devam ederken iç çamaşırımın yanından geçen dudakları yüzünden nefesim ciğerlerimi terk etti. Dudakları çıplak kalan karnıma dokunurken masum öpücüğünün yanına eklediği dilinin dokunuşları işleri değiştiriyordu. Eli elbisenin yan kısmında bulunan fermuara uzandı. Fermuarın çıkardığı ses, ortamdaki havayı ağırlaştırırken her şey o kadar yoğundu ki kalbim davul gibi gümbürdüyordu. Alınan nefesler, dokunuşlar, hisler... Ağlamak istedim. Bu yoğunluğu kaldıramadığım için gözyaşları dökmek istedim. Elbise başımdan çıkarılırken yatakta doğrulmuştum.

Elim sırtına doğru kayarken ufacık bir mesafeye tahammül edemiyordum. Dudakları boynuma kayınca onu kendime doğru çektim. Başımı geriye doğru atıp boynumu ona açmıştım. Başkasının bakışına tahammülümün olmadığı mabedime kabul ettiğim adamın dudaklarını severek zevkle karşılıyordum. Alaz'ın ıslak dudakları çenemden aşağı kayarken, tenimi dudaklarının arasına kıstırarak tadıma baktı. "Alaz..." İsmi dudaklarımdan soluk soluğa döküldü. Boynuma dokunan sıcak dili üzerine güçlü bir inleme daha dudaklarımdan firar etti. Düşünceler buhar olup, bedenimden uçarken dudakları durmadı. Usulca aşağı doğru kaydı. Dudakları arsızdı, dudakları çok güzeldi.

"Çok güzelsin."

Fısıltısı içimdeki ateşi harlarken dudakları göğsümün arasına kaydı. Büyük avucu göğsümü kavrarken sırtım yay gibi gerildi. Dantel onun dokunuşunu tüm yakıcılığıyla hissettirecek kadar inceydi.

"Kokun..."

Alaz burnunun ucunu göğsümün arasındaki vadide gezdirirken, "Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı. Derin derin iç çekerken alt dudağımı sertçe ısırdım. Tenime doğru fısıldadığı sözler üzerine yatağın üstündeki elimi ensesine yerleştirip başını kendime doğru bastırdım. Diğer elim sırtına ve omuzlarına dokunurken elleri, sütyenimin klipsine ulaştı.

Tek hareketle açtığı klips üzerine sütyenin askıları cansızca omzumdan düştü. Alaz siyah kumaş parçasını çekip çıkardı. Gözleri çakmak çakmak parlarken kabaran pembe dudaklarını yaladı.

Utanamayacak kadar aklım başımdan gitmişti. Vicdanım, dudakları dudaklarıma dokunduğu an beni terk etmişti. Sadece yaşadığımız an vardı. Birbirimizde kaybolduğumuz bu yoğun, tutku dolu an. Her dokunuş her öpüş ise birbirimize ait olduğumuzu bas bas bağırıyordu. Dudakları sertleşen göğsümün ucuna kapanırken beklenti dolu bir şekilde iç çektim. O kadar güzel hissettirmişti ki nefes almayı unuttum. İçimde bir şeyler koparken dudaklarına dili de eşlik etmişti. Kasıklarıma binlerce kızgın iğne aynı anda batmış gibiydi. Al al olan tenim sanki yanıyordu. Hisler denizine düşmüş, orada boğuluyordum. Bacaklarım Alaz'ın beline doğrulurken dudakları diğer göğsüme kaymış, tatlı işkencesini sürdürüyor, diğer göğsümde dolanan eli ise bu işkenceyi harlıyordu. Hissettiğim bir boşluk vardı, gidermek için kendimi farkında olmadan ona doğru bastırıyordum. Tepkilerime karşılık vererek sertliğini bana daha sert şekilde bastırınca dudaklarımdan bir inleme kopmuş, başım geriye doğru düşmüştü. Ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı, Alaz durmadı. Erkekliğini yavaş yavaş sürtmeye başladı. Ağır ağır yaptığı bu temasla iradem yeri boyladı. Kasılmaya başlamıştım. "Ah!"

Bu sefer daha sert bir şekilde bastırırken, "Siktir! Bu kadar iyi hissettirmemeli," diye kısık bir sesle hırladı.

Alnından akan terler şakaklarına kayarken bedenim yay gibi gerilmişti. Başını eğdi, dili göğüslerimde gezinirken boğuk sesiyle, "Tam avuçlarıma göresin," dedi.

İçimi kaplayan memnuniyetle tişörtünün eteklerini tutup, başından çekip çıkardım. Esmer teni ağzımın kurumasına neden olurken, kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim. Tenlerimiz birbirine değince elektrik çarpmış gibi hissediyordum. Yumuşak iri göğüslerim sert göğsüyle buluşurken nefesimiz dişlerimizin arasından tıslar gibi çıktı. Geri

çekilip pantolonunun fermuarını hızla açtı. Uzak duramayan dudakları dudaklarıma kapanırken pantolonu ve siyah baksırı çoktan yeri boylamıştı.

Alaz da o saniyeden sonra benim gibi çıplaktı artık. Onu kendimle beraber yatağa çektim. Çıplaklığımı örten son parçamı bacaklarımdan sıyırdıktan sonra avucunu kalçalarıma yerleştirip sertçe kavradı. Kalçalarımı yavaşça okşarken adı dudaklarımdan bir kez daha döküldü. Beni artık tamamen çıplak olan bedenine bastırdıktan sonra dudakları tekrar dudaklarımı kavradı. Çıplaklığı hissettiğim an, derin bir iç çektim. İkimiz yatağın ortasına bilmediğim bir zaman diliminde gelmiştik.

Sürtünmeleri, içimdeki yangını çoğaltırken kısık bir sesle, "Dayanamıyorum artık," diye fısıldadım. Sesim öyle boğuklaşmıştı ki bana bile yabancı gelmişti. Bacaklarımı beline dolayınca, bir elini göğsüme doğru çıkarıp sertçe kavradı. Dudakları iştahla bir kez daha göğüslerime kapandı. Sırtım gerilirken başımı geriye attım, göğsüm sıcak ağzına doğru yükseldi. Diğer eli göbeğimden aşağı doğru kaydı. Nefes nefese kalmış bir şekilde yapacağı hamleyi beklerken en gizli bölgemde hissettim parmaklarını.

"Beni istiyorsun."

Ses tonundaki vahşilik, yanaklarımdaki kızarıklığı arttırdı. Kaslarım gerilirken elleri altında dağılıyordum. Bedenim kasılıyor, bacaklarım titriyordu. Kasıklarıma hücum eden iğnelerin sayısı artmıştı. Bedenim hazla ürperirken tam o bölgede çıplaklığını hissettim. Sıcak erkekliği yumuşak bölgeme temas edince ikimiz de aynı anda inledik. Alaz bakışlarını gözlerime çıkardı. Kahverengi gözleri öyle koyu olmuştu ki tüm kahveler yerini siyaha bırakmıştı. Terlediği için ıslanan saç tutamları alnına yapışmıştı.

Gözlerime izin alırcasına bakıyordu. Alt dudağımı sertçe ısırdım, konuşamayacağım için avuçlarımı yüzüne yerleştirdim. Benim için hayatım boyunca sadece o olacaktı. Ondan

başkası hem kalbime hem ruhuma hem de bedenime haramdı, yasaktı. Ona aşk dolu gözlerle bakarken dudaklarımı dudaklarına uzattım. Dudaklarından kopan erkeksi bir inleme ardından kendini yavaşça bana sürttü. Onun için iyice hazır hâle geldiğimi anladığı noktada bedenlerimiz yavaşça bir bütün hâlini aldı. Kalbimin bekâretini bozan adam, dokunulmamış bedenimi de elde ederken elleri sakinleştirmek için bedenimi okşuyor; dudakları dudaklarımı kutsuyordu. Keskin bir acı bütün olduğumuz noktadan beni sarstı. Gözümden bir damla yaş yanağımdan kayıp yatağa düştü. Alaz'ın dudakları gözlerimi öptü, gözyaşlarımı tattı. Bir süre hareketsiz kalıp ona alışmamı bekledi. Kasları gerilmiş, terleyen bedeni titriyordu. Gerilen bedenim yavaşça gevşemeye başlamış, acının yerini tarifsiz bambaşka hisler almıştı. Yavaşça geri çekilince hızla ona tutundum.

"Bu kadar iyi hissettirmemeli!" diye yakardı âdeta.

Ellerim ensesine dolandı, dudaklarımı terle ıslanan boynuna yerleştirdim. İnce tenini dudaklarımın arasına alıp teninin tuzunu tattım. Dudaklarım göğsüne kaydığında bu sefer daha hızlı bir hamleyle içime girdi. Dudaklarımdan inlemeler koparken tutturduğu ritimle hareket etmeye devam ediyordu. Bedenlerimiz tutkulu bir notayı çalıyordu. Dünyanın düzenini baştan yaratıyorduk. Yeni gezegenler keşfediyorduk bedenlerimizde. Paralel bir evren inşa ediyor, en güzel yeri kendimize ayırıyorduk. Sadece o ve benim olduğumuz bir yer...

Karnımın alt bölgelerinde her giriş ve çıkışında büyüyen gerginlik dolu bir yumak vardı. İşimi zorlaştıran elleri, acımadan eziyet ediyordu. Dudakları terden ıslanan boynuma kapandı. Dişlerini tenime sürdü. Bacaklarımla daha sıkı sardım onu. Hareketleri daha da hızlandı. Temposuna ayak uydurarak her hareketini havalanan kalçalarımla karşıladım. Nefes alış verişlerimiz öyle hızlıydı ki sanki ciğerlerimiz ne yapsak da soluksuz kalıyor, oksijen bir türlü yetmiyordu. Gerginlik büyümeye devam etti. Kalbim artık yerinden çıkacak gibiydi.

Alaz sertçe inlerken, elini kalçama yerleştirip, beni sertçe kendine çekerek orada sabitledi.

Dudakları tekrar dudaklarıma kapanırken yüksek bir uçurumdan aşağı itildim sanki. Gözlerimi sıkıca kapatırken düştüğüm yerden hırçın dalgaların içine sertçe çakıldım. Ona düştüm, kalbine bir kez daha çakıldım. Oradan oraya savruldum. Kollarımın arasında benim gibi titreyen adamla ruhlarımız bedenlerimizle bu defa dönüşü olmayan bir şekilde kaynaştı. Kalbim kalbine bir daha dolanırken sanki ben yarımdım ve Alaz ile beraber tamamlanmıştım.

Başı göğsüme devrilirken, kollarımı boynuna dolayıp onu oraya sakladım.

Açık camdan içeri esen rüzgâr, çıplak tenime değince hafifçe iç geçirdim. Derin uykumdan yavaş yavaş uyanırken tutulan bedenimi gevşetmek adına hafifçe gerindim. Bedenimde varlığından daha önce haberim dahi olmayan kaslar sızlayınca yanağımın iç kısmını ısırdım. Dün olanların anıları saldırmak için tam o anı seçmişti. Kapalı gözlerimin önünde beliren anılar, dudaklarımda hafif bir gülümseme oluşturdu. Her şey tam anlamıyla mükemmeldi. Dün gece birbirimiz için yaratıldığımızın kanıtıydı. Her bir öpüş, dokunuş, temas o kadar derin ve özeldi ki... Hafifçe iç geçirirken gözlerimi araladım. İç içe giren kirpiklerimi kırpıştırırken, göğsümdeki örtüyü tutup doğruldum. Bakışlarım, üzerimde hissettiğim gözlerin sahibine kaydı. Alaz, pencerenin yanında altında sadece siyah bir eşofmanla durmuş, sigarasını içiyordu. Şafak henüz yeni söktüğü için oda soluk bir renge bürünmüştü. Bakışları üzerimdeyken çıplaklığımı gizleyen örtüye daha sıkı sarıldım. O kadar dikkatli bakıyordu ki yanaklarım al al oldu.

Yavaşça boğazımı temizleyip, "Selam," diye mırıldandım. Çatlak çıkan sesim, bir an için kaşlarımı çatmama neden

olmuştu. Alaz cevap vermek yerine sigarasını dudaklarına yaslayıp derin bir nefes çekti. Dağılan saçları esmer tenine dökülmüştü. Avuçlarım sızladı, saçlarını okşamak istedim.

O kadar dikkatli bakıyordu ki yüzüme, "Bir sorun mu var?" demekten alıkoyamadım kendimi.

Sırtını pencerenin kenarındaki duvara yasladı. Başını geriye yaslayıp, sigarasının dumanını üflerken âdemelması dikkat çekici bir çıkıntı oluşturmuştu.

"Bu kadar güzel olman dışında mı?"

Yanaklarımdaki kızarıklık artmıştı. "Şey, teşekkür ederim."

Alaz derin bir nefes aldıktan sonra doğrudan gözlerime baktı. "Karmen, yaşadığımız şeyin ciddiyetinin farkında mısın?"

Sözlerine kaşlarım çatılırken başımı aşağı yukarı doğru salladım. Gözlerini kapatıp kısa bir an durdu.

"Bu durumda-" Gözlerini açtı ve devam etti. "Evlenmemiz gerekiyor."

Duyduğum kelime üzerine zaman akmayı kesti, ciğerlerim nefes almayı bıraktı.

"N-ne yapacağız?"

Dehşet dolu kısık sesimi duyunca dudaklarını büktü. "Anlaşılmayacak bir kelime söylediğimi düşünmüyorum."

Bedenimi tuhaf bir titreme aldı. Üşüyordum, yazın ortasında soğuktan titriyordum.

"Ne demek evleneceğiz? Dün gece yüzünden-"

Elini kaldırıp sözümü yarıda kesti. "İkimiz de hâkimiyetimizi kaybettik." Dudaklarında ufak bir gülümseme oluştu. "Sonucunda ise istediğin olacak."

Midem çalkalanmaya başladı. "Nasıl yani?"

Yavaşça omuz silkti. "Beni istedin, istediğin oldu. Artık seninim."

Cümlesini bitirdikten sonra sırtını duvardan koparıp camın yanına yürüdü. Sırtını bana çevirirken, ellerini cebine yerleştirip dışarıyı izlemeye başladı. Gözlerimden akan yaşlar avucuma düştüğü zaman ağladığımı anlamıştım. Ama... Ama ben böyle olsun istememiştim! Bakışlarım gözyaşlarımın damladığı avuçlarımdaydı. Düşüncelerim tutulmuş, zihnim bomboştu.

Hâkimiyetimizi kaybettik...

Beni istiyordun, artık senin oldum.

Evleneceğiz...

En başından beri tek istediğim o olsa da ben böyle olsun istemedim. Ben sadece onunla mutlu olmak istedim. Bir an saçlarımda hissettiğim el üzerine hafifçe sıçradım. "Karmen?" Cevap alamayan Alaz, yüzümü görmek için yatağın üstüne hemen karşıma oturdu. Gözyaşlarımı görmesini istemiyordum. Fakat o inatçıydı. Çenemi tutup yavaşça kaldırdı. Kısılan gözleriyle gözlerime bakarken kaşları çatıldı.

"Neden ağlıyorsun, güzelim?"

Ses tonundaki endişe üzerine hıçkırdım. Konuşmak için sertçe yutkunduktan sonra burnumu çektim. "Ben seni sevdim, ben seni istedim ama bu şekilde değil." Başımı iki yana doğru salladım. Bakışları yumuşarken yavaşça çenemi okşadı. Eğilip dudaklarını alnıma yerleştirdi. Gözlerim kapanırken, "Bu şekilde değil," diye tekrarladım.

"Biliyorum."

Sesini duyunca, geri çekilip yüzüne baktım. Alaz derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti.

"Ama sen benim için öylesine biri değilsin, Karmen. Dün olanlardan sonra hiçbir şey olmamış gibi davranamayız. Hâkimiyetimizi kaybettik. Kaybetmemeliydik. Sen tüm uyarılarıma rağmen benden uzak durmadın, ben kendimi kontrol edemedim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ama evlenmek... Bu çok ciddi bir şey!"

Yüzünde yamuk bir gülümseme oluştu. "Sevişmek de çok ciddi bir eylem."

Ben işin bu yönünü hiç düşünmemiştim.

"Seni öylece arkamda bırakamam ya da öylece takılamayız. Arada ailen var ve söz konusu olan kişi sensin. Bu yüzden en mantıklı olanı evlenmek."

Başımı hızla iki yana doğru salladım. "Hayır, değil! En mantıklı olanı zamana bırakmak."

Alaz başını benim gibi iki yana doğru salladı. "Dün gece o haltı yemeseydim eğer bu dediğin olurdu fakat hayır. O şansı kaybettik, güzelim."

Ciddiydi, o kadar ciddiydi ki gözlerim korkuyla irileşti. "Biz evlenemeyiz!"

Alaz'ın kaşları çatılırken dikkatle yüzüme bakıyordu. "En başından beri istediğin olacak, tamamen senin olacağım. Neden kabul etmiyorsun?"

Bu tavrı sinirlerimi bozarken dişlerimi kenetledim. "Az daha bu şekilde konuşursan seninle zorla birlikte olduğumu düşüneceğim!"

Alaz'ın alnı kırışırken dudakları tek çizgi hâlini aldı. Sözlerim onu öfkelendirmişti. "İkimizin isteği doğrultusunda gelişti. Böyle çocukça şeyler düşünme. Yaşadığımız çok ciddi bir şeydi, çözüm yolu da evlenmek. Kendime olan saygımın son kırıntılarını korumak istiyorum. Yoksa bir daha ne senin yüzüne ne Arslan'ın yüzüne ne de aynaya bakarım!"

İçinde bulunduğu durumun önemini gözlerinden okuyabiliyordum. Ama hayır, böyle olmazdı.

"Senden hiç böyle bir beklentim olmadı. Hem ben daha on sekiz yaşındayım!" diye isyan ettim.

Yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. "Kollarımdayken hiç öyle demiyordun ama?"

Yüzüm utançla yanmaya başlarken koluna vurdum. "Ciddiyim, önümüzdeki dört yıl evlenme planım yok."

Alaz çenemi havaya kaldırıp yüzümü kendine doğru çekti. Dudakları dudaklarıma az önceki soğukluğunun aksine sıcak bir öpücük kondurdu. O kadar donmuştum ki öpücüğüne tepki bile veremedim.

"Sen öyle san."

Kendinden öyle emindi ki dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Küstahlık yapıyorsun."

Alaz sesini alçaltarak, "Ve sen başından beri o küçük yaşına aldırmadan bu küstahı istiyorsun, unuttun mu? Hem senin bu gereksiz inadını kırmak ayrı zevkli olacak," dediği zaman gözlerimi kırpıştırdım. Evet, onu istediğimi hiçbir zaman gizlememiştim. Hâlâ benim olmasını istiyordum ama evlilik, bu çok ciddi bir durumdu.

"Olmayacak Alaz, b-ben evlenemem, hayır."

"Evleniriz."

"Alaz, seviştiğimiz için evlenmek zorunda kalmak istemiyorum! Neden anlamıyorsun? Hem sen her birlikte olduğun kıza bunu mu teklif ediyorsun?"

Son söylediğim cümle, midemi bulandırmıştı. Onu başkalarıyla hayal etmek, bu iğrençti, düşüncesine bile katlanamamıştım.

Alaz iki elini yüzüme yerleştirdi. Gözlerime bakarken yavaşça, "Sen benim için herhangi bir kız değilsin," dedi. Gözlerindeki samimiyet doğru söylediğini gösteriyordu.

"Ben dün gece kendime hâkim olamadım, olamadık. Yaptığımız şey ise kesinlikle arkada bırakacağımız kadar basit bir şey değil. Ve sorumluluğu ağır. Bu yüzden evlenmeliyiz."

Sözlerinde haklılık payı büyüktü. Fakat bu şekilde olmamalıydı. "Alaz, ben seviştiğimiz için evlenmek istemiyorum. Böyle bir evlilik hayal etmedim."

Alaz al dudağını bükerken omuz silkti. "Kabul, ben de daha geç evleneceğimizi düşünüyordum."

Kaşlarım havalanırken, "Ne?" diye soludum. "Evleneceğimizi bekliyor muydun?"

Ellerini yüzünden çekip ensesine götürdü. "Yani, aramızdaki çekimi daha önce hiç hissetmedim. İlk öpüştüğümüz gün evleneceğim kişinin sen olduğunu biliyordum."

Nutkum tutulmuştu, ne cevap vereceğimi şaşırmıştım.

"Bir hafta içinde Amerika'ya gitmem gerekiyor."

Aniden söylediği sözler üzerine içime çöken hüzünle, "Ne kadar kalacaksın?" diye sordum.

"Bir ay. Oradaki vekil şirkete gitmem gerek."

Az önce kesilen gözyaşlarım her an tekrar akabilirdi. "Ben oradayken iyice düşün, sen de bana hak vereceksin."

Alaz yatağa çıkıp yanıma geldi. Örtünün altına girerken, "Şimdi biraz uyuyalım," dedi.

O kadar şaşkındım ki uyku fikri çok cazip geldi. Evet, uyku iyiydi. Çıplaklığımdan rahatsız olduğum için örtüyü belime dolayıp yataktan kalktım. Alaz'ın meraklı bakışlarına aldırmadan yerdeki tişörtüne uzandım. Yatağa oturduktan sonra örtüyü atıp hızlı hareketlerle tişörtü üstüme geçirdim. Ardından iç çamaşırımı giyip yatağa çekingen adımlarla geri döndüm. Beynim âdeta felç olmuştu. Bu yüzden yapabildiğim tek şeyi yapıp, yatağa kıvrılıp gözlerimi yumdum. Saniyeler içinde belime dolanan kolu beni kendine doğru çekti. Üşüyen bedenimi sıkıca kucakladı. Sırtım sıcak göğsüne temas ederken hafifçe iç geçirdim.

Dudakları saçlarıma dokunurken, "Uyu, Elalı'm," diye fısıldadı.

Ben de her şeyi bir kenara bıraktım ve uyudum.

Tek bildiğim şey ise sırf böyle bir şey yaşadığımız için onunla evlenmeyecek olmamdı.

YİTİRİLEN ZAMAN

Göğsümde bir kederin çırası yakılmıştı. Alaz'ın ardından başlayan kör bir yangındı. Otuz üç gün altı saat. Bana karıştığı gün sayısı. Benden gittiği gün sayısı. Uzun süreydi. Ona yanık kalbim için çok uzun bir süreydi. Ona olan bağımlılığım yüzünden ruhumun girdiği yoksunluk krizleri canımı acıtıyordu. Canım ona acıyordu. Canım artık oydu ve benden kendisini söke söke almasından ölesiye korkuyordum.

Tanımsız bir çaresizlikti bu.

Komodinin üstünde titreşen telefonum dikkatimi dağıtırken uyku ile uyanıklık arasında kalan zihnim tamamen ayıldı. Uykulu gözlerimi aralayıp telefonuma uzandım. Ekranda gördüğüm isim, kalbimi saniyeler içinde yerinden oynatmıştı. Yüzümde kendiliğinden oluşan gülümseme eşliğinde mesaja tıkladım.

Alaz Toprak: *Evleneceksin benimle. Biliyorsun, değil mi?*

Dudaklarımdan kopan içten kahkahaya engel olamamıştım. Bu tarz attığı üçüncü mesajıydı ama üçünde de aynı tepkiyi veriyordum. Alt dudağımı dişlerimin arasında ezerken cevaplama kısmına girdim.

Karmen: *Uyanık olduğun zamanlarda da rüya gördüğünü düşünüyorum artık.*

Alaz Toprak: *Kendini daha ne kadar kandıracaksın, ben de onu merak ediyorum.*

Karmen: *Ben kendimi kandırmıyorum hatta son derece gerçekçi bakıyorum olaya.*

Alaz Toprak: *Gerçeklik mi? Sadece çocukluk yapıyorsun, Karmen.*

Dudaklarımı büzerek bakıyordum ekrana. Hiç de çocukluk yapmıyordum. Sadece Alaz bazı şeyleri fazla abartıyordu.

Karmen: *Hayır ama sen bazı şeyleri olması gerektiğinden fazla abartan, huysuz bir yetişkinsin.*

Mesajıma gelen cevabı göremeden, ani bastıran mide bulantım yüzünden telefonu yatağa bırakıp ayağa kalktım. Odamda bulunan banyoya girer girmez, klozetin önüne eğilip midemde olan şeyleri çıkardım. Son üç gündür yaşadığım bu mide bulantıları ve kusma seansları bütün dengemi bozmuştu. Sıcak havadan her zaman gereğinden fazla etkileniyordum. Uzun süren kusma işlemi nihayet bittiğinde, sifonun düğmesine basıp titreyen dizlerimle ayağa kalktım. Buz gibi suyla elimi yüzümü yıkadıktan sonra dişlerimi fırçaladım. Beyaz olan rengim iyice kaçmış, resmen kireç gibi olmuştum. Aynadaki aksime yüzümü buruşturup saçlarımı bileğimdeki siyah tokayla topladım. Banyoyu yorgun adımlarla terk edip kendimi yumuşak yatağımın üstüne bıraktım. Telefonumun tuş kilidini açınca okunmamış mesaja tıkladım.

Alaz Toprak: *Geveze bıcırık seni.*

Yüzümde oluşan bitkin gülümsemeyle hızla cevap yazdım.

Karmen: *Bıcırık ha? Bıcırık olmadığım zamanlar hatırlıyorum. Huysuz bunak ;)*

Alaz Toprak: *Gelince görüşürüz ne kadar bunak olduğumu. Bıcırık olmadığın zamanları sana bizzat göstereceğimden emin olabilirsin.*

Alaz cevap olarak, somurtkan yüz ifadesi gönderince sessizce kıkırdadım fakat ardından attığı sırıtık emoji gözlerimi kısmama neden olmuştu. Demek öyle Alaz Bey?

Karmen: *Hım.*

Alaz Toprak: *Hıhım.*

Karmen: *Ne zaman geleceksin?*

Alaz Toprak: *Halletmem gereken birkaç iş daha var.*

Sıkkınca oflarken sızlanmamak için kendimi zor tutuyordum. Ona duyduğum özlem acı veren bir hastalık gibi bulaşmıştı benliğime. Artık gelmesini istiyordum. Toprak rengi gözlerini özlemiştim. Tenine has karamel kokusu burnumda tütüyordu.

Karmen: *Peki.*

Alaz Toprak: *Orada saat epeyce geç oldu. Hadi uyu.*

Karmen: İyi geceler, *Toprak.*

Alaz Toprak: *Gecelerin güzel olsun, Elalı.*

Sensiz ne kadar olacaksa...

Saçlarımı tararken bakışlarım tarağı takip ediyordu. Daha birkaç ay önce on sekiz yaşına girmiştim. Yaşıtlarımın çoğu gibi üniversite hayali yerine aksine dünyamın merkezine koyduğum adamla dolup taşıyordum. *Evlenmek...* Onunla evlenmek, bu çok ütopik bir şeydi. Hayatımı tam anlamıyla onunla birleştirecektim. Her gece onunla uyanıp her güne onunla beraber başlayacaktım. Her anımız beraber olacaktı, onunla geçireceğim vakitler gözlerimin önüne gelince hasretle iç çektim. Ama ben daha on sekiz yaşındaydım. Ama kahretsin ki onunla evlenmeyi istiyordum! Sonunda kabul etmiştim, hayatımın her anını onunla geçirmeyi deli gibi istiyordum ama henüz değildi. Çok erkendi... Tarağı elimden bırakıp odamdan çıkmak için kapıya yöneldim. Kafayı yiyecek gibi hissediyordum. Hasret çekmek çok beter bir şeydi.

Annemler muhtemelen kahvaltı için bahçedeydiler. O tarafa doğru yürürken uzun saçlarıma bakıyordum. Bir ara

kuaföre gitmem gerekiyordu. Çok fazla uzamıştı saçlarım. Bahçeye girdiğim zaman annem ve babamın hazır olan kahvaltı masasında oturuyor olduklarını gördüm. Tam yanlarına ilerleyeceğim sırada araba sesi duydum. Başımı yana çevirince tanıdık araba bakış açıma girmişti. Kalbim anında yerinden çıkıp ona koşacakmış gibi çarpmaya başladı. O kadar hızlı çarpıyordu ki artık yeri göğüs kafesimin içi değil de boğazımdı sanki. Bedenimi saran tatlı uyuşukluk beni saniyeler içinde hâlsiz bırakırken araba durdu. İçinden önce ağabeyim indi. Ardından sürücü tarafının kapısı açıldı. Şimdi ciğerlerim de görevini yapmayı bırakmıştı.

Kesik nefeslerim soluk borumda takılı kalırken günlerdir görmediğim o güzel sureti karşımdaydı. Burnumun direği sızladı. Beni kandırmıştı. Fakat onu görmenin verdiği mutluluk çok daha büyük bir deprem etkisi yaratırken yutkunmaya çalıştım. Ağlamamaya çalıştım. Benim için ağır zamana alınan zaman diliminin içinde Alaz bize doğru yürüdü. Ayağa kalkan babamın elini sıktıktan sonra eğilip, annemin eline zarif bir öpücük kondurup hafifçe gülümsedi. Yüreğimi söken gözleri kısılmıştı, kirpikleri ok gibi içime saplanmıştı. Özlediğim yüzünü içime çekerken, bakışları bir an için donup kalan bana çevrildi. Toprak rengi gözleri beni sarıp sarmalarken göz kırptı.

Bedenimi saran karıncalanma hissiyle orada hiçbir şey yapmadan dikilip kalmak gittikçe zorlaşıyordu. Kollarım onu sarmalamak, parmak uçlarım yüzünde gezinmek istiyordu. Yoksunluk krizinin bitmesini istiyordum.

"Kızım dikilmesene ayakta."

Bakışlarım anneme çevrilirken gözlerimi kırpıştırdım. Bacaklarıma hareket etme komutu verirken ufak nefesler aldım. Sakin olmam gerektiğini durmadan tekrarlarken ağabeyim kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Şakağıma ufak bir öpücük kondurdu. "N'aber ufaklık?"

Boğazımı temizleyip, "İyi," dedikten sonra varlığını hissettiğim adama çevirdim gözlerimi. "Geleceğinizden haberim yoktu?"

Gözlerine bakarak sorduğum soru ağabeyime yönelik olsa da sorumun asıl muhatabı Alaz'dı.

Alaz'ın dudakları hafifçe kıvrılırken bakışlarını kaçırdı.

"Aniden gelişti."

Cevap vermeden masaya geçtik. Bakışlarımı Alaz'ın üzerinden çekmek her geçen an daha zor oluyordu. Sızlayan hücrelerim beni ona çekiyordu. Karşısındaki sandalyeye geçince kaçamak bakışlarla onu izlemeye başladım. Güzelliği yüreğimi hoplatıyordu. Özellikle gözleri bana çevrildiğinde içim burkuluyordu. Kaçamak bakışlarla birbirimize bakarken bakışları ara ara gözlerimden dudaklarıma kayıyordu. Gözlerinin dokunduğu yer ısınıp kuruduğu için ıslatmak adına dilimle dudaklarımı ıslattım. Bakışlarındaki koyulaşan ifade nefes alış verişimi hızlandıracak kadar zalimdi.

Bakışları tekrar gözlerime çevrildi. Aramızdaki havanın ne kadar yoğun olduğunu bir daha kavrarken duygularımın yoğunluğu altında eziliyordum. Çok fazlaydı. O ve ona hissettiklerim o kadar fazlaydı ki ondan uzak durmak gittikçe imkânsızlaşıyordu. Babamın sorduğu soruyu cevaplarken bakışlarım pembe dudaklarına kaydı.

Çok dikkat çekici görünüyordu. Yaramaz düşüncelerim karşısında yanaklarımı esir alan kızarıklık, Alaz'ın bakışlarımı yakalamasıyla birkaç ton daha arttı. Masadaki konuşmalardan tamamen kopmuştum. Sadece *Alaz* vardı. Gözlerinin kahvesi gittikçe koyulaşırken delice bakan gözleri sürekli dudaklarıma dokunuyordu. Dudaklarım beklentiyle karıncalanmıştı.

"Karmen, çaydanlığı getir kızım, hadi?"

Bakışlarım hızla annemi bulurken, "Hı?" diyebildim.

"Çaydanlığı getir diyorum."

Ben cevap vermeden ağabeyim, "Nurgül abla nerede?" diye sorduğunda ben ayağa kalkmıştım. Bu yoğun ortamdan çıkmam iyi gelecekti.

"Kızı doğum yapacak diye bir süre onun yanında."

Ağırlaşan adımlarımla eve doğru yürürken derin nefesler almaya çalışıyordum. Hâkimiyetimi ve irademi gittikçe kaybediyordum. Adam beni tek bakışıyla darmaduman ediyordu. Sisli zihnimle mutfağa girdiğim an aniden belime dolanan güçlü bir kol eşliğinde sıçradım. Alaz şaşkınlığıma aldırmadan bedenimi kendine çekti. Özlem duyduğum kokusu hücrelerime saldırırken, mutfak kapısını kapatıp beni aniden kapıya yasladı. Sert bedeni yumuşak bedenimle buluşurken ani saldırısı yüzünden hızlanan kalp atışlarımı çığırından çıkardı. Hiçbir şey demeden, eğilip sıcak ağzını dudaklarıma kapattı. Başım geriye doğru yaslanırken, şoku atlatan dudaklarım aralanarak diline yer açtı. Belimdeki eli bedenimi kendine doğru çekerken iki yanımda duran ellerimle özlemle ona uzandı. Bir elim sıcak boynunu kavrarken diğer elim ensesine kaydı. Ensesindeki yumuşak saçlarının arasında dolaşan ellerimle onu kendime doğru çekerken dilini karşılayan dilim yüzünden içimde fişekler patladı. Özlemle öptü beni, özlemle karşılık verdim. Tutkuyla öptü beni, bu defa aşkla karşılık verdim. Başımı yana eğip, öpüşmeyi derinleştirirken dudakları önce üst ardından alt dudağımla uzun uzun ilgilendi. Karnıma yaslanan sertliğini yok saymaya çalışsam da bu imkânsızlıkla eş değerdi. Onu istiyordum, beni istiyordu. Yeniden ve hayâsızca... Sertliği tişörtüme değil de bizzat tenime değiyor gibiydi. Sanki aramızda hiçbir engel yoktu. Öyle arsız ve edepsizce düşünüyordum ki, bir anlığına utançtan bedenimin kıpkırmızı olacağını sandım. Bedenim bedenine yaslı, dudaklarım dudaklarına mühürlü, ruhum ruhuna karışmış bir vaziyette belki saniyeler belki dakikalarca kaldık. Bir ay önce yaşananlar bedenimi yoklarken tenim alev alev yanıyordu. Parmakları sertçe belimin oyuğuna gömülürken toprak kokulu avuçları tenime yapıştı. Uzun parmaklarım

boynunu kavrarken, alt dudağını dudaklarımın arasına alıp şeker gibi emdim. Kendime doğru çekerken parmaklarımın ucundaki sızı, ona dokunmama rağmen artıyordu. Konu o olunca arsızlaşan bedenim çok daha fazlasını istiyordu. Kesilen nefeslerim ardından Alaz geri çekildiğinde dudakları kızarmış ve kabarmıştı. Dudaklarımı iştahla yaladım, şimdi çok daha dikkat çekici görünüyordu. Alnını alnıma yasladı. Gözlerimi gözlerine doğru çevirdim.

Tarazlanmış sesimle, "Hoş geldin," diye fısıldadım. Gözlerindeki çatlak topraklara baktım derince.

Alaz bir süre gözlerime baktıktan sonra başını eğip burnunu boynuma yasladı. Derin derin nefesler çekerken, "Hoş buldum," diye mırıldandı.

"Çok güzel," derken boynuma yakıcı bir öpücük kondurdu ve dudaklarını kulağımın arkasına doğru ilerletirken kasıklarıma toplu iğneler hafifçe batıyor gibiydi. "Çok güzel buldum." Gözlerine uzun uzun bakarken mesajda söylediği kelime aklıma gelince hınzırca gülümsedim.

Parmaklarımın ucunda yükselirken, "Bu..." deyip kısık sesle, "Bıcırık seni çok özledi," diye bitirdim cümlemi.

Dolgun dudakları hafifçe iki yana kıvrıldı. Yüzünü yüzüme doğru yanaştırırken iç gıcıklayıcı sesiyle mırıldanır gibi konuştu.

"Şu an bıcırık olmadığın bir zaman dilimindeyiz," deyip göz kırptı.

Kaşlarımı havaya kaldırırken, "Yaaa öyle demek," dediğimde kötü bir taklidimle *ya* kelimesini uzatarak, "Öyle demek," dedi.

Yüzümde silinmeyen gülümsemeyle dayanamayıp, çok özlediğim adama kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarıldım. Ondan ayrı geçen günlere inat sımsıkı sarıldım. Bakışlarındaki ateş tenimi kavuracak kadar harlanmıştı. Tek bir bakışı için onca kora razıydım. Onca acıya, onca kedere... Bunları fark etmek yüreğimi amansız bir yelin azabında boğmak gi-

biydi. Savruluyor, savruldukça tek dileğim her şeye rağmen o oluyordu.

Çok hissettiriyordu her şeyiyle, her şeyi...



Masada herkes kendi âleminde olanlardan bihaber şeklinde sohbet ederken başım eğik bir şekilde yemeğimle ilgileniyordum. Başımın eğik olma nedeni yanaklarımdı, yanaklarım az önce yaşananlardan dolayı bedenim gibi sıcak ve al aldı. Büyük ihtimalle dudaklarım da kabarmıştı. İç çekerken yavaşça dudaklarımı yaladım, tadı gitmiş olsa da dakikalar önceki baskısını hâlâ hissediyordum. Adı gibi yakmıştı beni.

"Kızım yesene yemeğini. Ne oynayıp duruyorsun?"

Annemin sesini duyunca omuz silktim. Kendimi yeterince doymuş hissediyordum. Alaz bende iştah denen bir şey bırakmamıştı.

Ağzımın içinde, "Yiyorum, anne," diye geveledim.

Ufak bir dilim peyniri ağzıma atıp yavaşça çiğnedim. İştahım olmadığı gibi midem de düğüm düğüm olmuştu. Lokma ağzımda büyüyordu sanki. Yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tutarken çayıma uzandım. Ufak bir yudum içerken bakışlarını üstümde hissediyordum. Elim ayağım dolanıyordu böyle yaptığı zaman!

"Tercihlerini yaptın mı?"

Bakışlarımı ağabeyime çevirdim. Puanım beklediğimden daha iyi gelmişti, bu sayede muhtemelen istediğim bölümü kazanacaktım.

"Sonuçları bekliyorum."

Uzanıp masanın üstündeki telefonumu aldım. Mesajlar kısmına girip Alaz'a mesaj yazdım.

Karmen: *Ne zaman geldin?*

Masanın üstündeki telefonunun ışığı yanınca uzanıp açtı.

Alaz Toprak: *Dün akşam :)*

Karmen: *Neden bana söylemedin?*

Alaz Toprak: *Söyleseydim de yüzünde oluşan ifadeden mahrum mu kalsaydım?*

Hain herif! Kısılı gözlerimle ona bakınca, telefonunu kilitleyip masanın üstüne bıraktı. Dudaklarında varla yok arası silik bir gülümseme vardı. Beni bu hâlde görmekten gerçekten hoşlanıyordu. Başımı bezgince iki yana doğru salladım. O sırada üstümde hissettiğim gözler üzerine başımı çevirince annemin bana baktığını gördüm. Şüpheli bakışları ben ve Alaz arasında gidip geliyordu. Bakışlarımı hızla kaçırdım. Önümdeki çaya uzanıp ufak bir yudum aldım. Annem hâlâ bakıyordu. Yerimde kıpırdanırken kahvaltısını bitiren babam bana döndü.

"Şöyle bol köpüklü bir kahveni içelim mi güzel kızım?"

Hızla başımı salladım. "Tabii baba, hemen yapıyorum."

Bakışlarım ağabeyim ve Alaz'a kaydı. "Siz de ister misiniz?"

Onlar da onaylayınca üçüne de sade kahve yapmak için eve doğru yürüdüm. Annemin tavırları yüzünden gergin hissediyordum. Mutfağa girince babamın sevdiği gibi bakır cezvede kısık ateşte sade Türk kahvesi yapmaya başladım. Kahve kokusu nedensizce midemi bulandırırken yüzümü buruşturdum. Burnumdan nefes almayı kestim.

Dolaptan fincanları çıkarırken annem mutfağa girdi. Elindeki boş tabakları masanın üstüne bıraktıktan sonra yanıma geldi. Gerildiğimi belli etmeden kahveyle ilgilenmeye devam ettim.

"Karmen?"

Ciddi ses tonu.

Yüzümde oluşan hafif gülümsemeyle anneme döndüm. "Annem?"

Kollarını önünde bağladı. "Bir şeylerin farkında olduğumun farkındasındır, diye düşünüyorum."

Gözlerim irileşirken dudaklarımı araladım fakat annem konuşmama müsaade etmeden devam etti.

"Farkında olduğum bu şeyler, senin için muhtemelen basit ama esasında çok önemli ve ciddi bir mesele."

"Ben-"

"Sen yaşın gereği bir şeyleri belki çok umursamıyorsun ama durum onun açısından öyle olmamalı. Ha eğer olursa olayların sonunda yaşanacak hayal kırıklığı ve güvensizlik hepimizi ezer geçer."

Uzanıp saçımı kulağımın arkasına iteledi. "Özellikle ağabeyin ve onu evladı sayan babanı böyle bir güvensizlikle sınamayın. Tamam mı güzel kızım?"

Ben alık alık yüzüne bakarken annem geri çekildi. "Kahven taşacak."

Şaşkınlıkla kahveme dönerken sertçe yutkundum. Annem mutfağı terk etti, kahveler hazır oldu ama ben dikilip kaldığım yerden hareket edemedim. Alaz'ı şimdi daha iyi anlarken olanlarla nasıl başa çıkacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

BELKİ DE...

Gerçek manada dengemi yitirmiştim. Sanırım ailemin güvenine ihanet ettiğim için sınanıyordum. Annemle yaptığımız konuşma yüzünden dengem yitirilmişti. Son birkaç gündür dengesiz, ağlak biri olup çıkmıştım. Üstüne bir de Alaz'ın tavırları bu hâlime hiç yardımcı olmuyordu. Kendini yine geri çekmişti, ben yine ona ulaşamıyordum. Daha günler önce *evleneceğiz* tarzında mesaj atan adam gitmiş, yerine yine eski umursamaz adam gelmişti. Mesaj attığım zamanlarda soğuk cevaplar veriyordu. Bu tavrının beni ne kadar sinirlendirdiği hakkında bir fikri var mıydı acaba? Zihnimde yeşeren şüphe tohumları ise mantıklı düşünmemi engelliyordu. Başka biri mi vardı? Bu soruyu gün içinde kendime kaç kere sorduğumun haddi hesabı yoktu. Vesveseler beynimi bulandırıyordu. Telefonumu yatağın üstüne atıp pencerenin yanındaki koltuğa tünedim. Başımı ellerimin arasına alırken saçlarım yüzümü kapattı. Saçmalıyordum. Alaz öyle biri değildi. Bunlar içi boş olan düşüncelerden başka bir şey değildi. Odamın kapısı açıldığında hâlâ düşüncelerimin yapışkan ağında kıvranıyordum.

"Selam güzellik."

Başımı kaldırıp odama giren Tuğba'ya baktım. Dudaklarımda oluşan zoraki gülümsemeyle ayağa kalkıp yanına yürüdüm.

"Hoş geldin."

Uzanıp birbirimize sarıldık.

"Heyecanlı mısın?"

Geri çekilirken, sorduğu soruya omuz silkerek, "Biraz," diye cevap verdim.

Bugün üniversite tercih sonuçları açıklanıyordu. Tuğba'nın parlayan gözlerine bakınca ne kadar heyecanlı olduğu anlaşılıyordu. Keşke aynı durum benim için de geçerli olsaydı. Aklım Alaz'dan başka her şeyi saf dışı bırakmıştı.

Beraber yatağa otururken Tuğba kolundaki saate baktı. "Bir saate kadar açıklanır."

"Farklı bir şehire gidebilirsin," diye mırıldanınca bakışları beni buldu. Tuğba diş hekimi olmak istiyordu. Tercih listesinde çoğu şehri yazmıştı. Ben sadece İstanbul üzerine tercih yapmıştım.

"Evet ve bu konu hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum, Karmen. Sonuçta farklı şehirleri keşfetmeyi seviyorum ama bir yandan da ailem, sen, Cansel ve..." Başını iki yana salladı. "Öyle işte."

Hafif bir gülümsemeyle, "Ve Barın..." diye tamamladım cümlesini. Sessiz kalmayı tercih ederken bakışları parmaklarına kaydı.

"Bu uzun bir süre daha konuşmak istemeyeceğim bir konu."

Uzanıp yüzünü örten düz saçını kulağının arkasına iteledim. "Bazen fazla inatçısın. Bir şanstan kimseye zarar gelmez, Tuğba."

Kısık bir sesle, "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Sadece ufak bir şans, bence bunu hak ediyor."

Alt dudağını dişlerinin arasında ezmeye başladı. "Korkuyorum Karmen, beni üzmesine dayanamam."

Kaşlarımı çatarken başımı iki yana salladım. "Bence bu riske girmeye değer."

Omuz silkmekle yetinirken, "Belki de. Neyse ya, kapatalım bu konuyu," diye geveledi.

Kahverengi gözleri beni bulurken temkinli bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Alaz ile nasılsınız?"

Yanaklarımı havayla şişirdim. Birkaç saniye nefesimi tuttuktan sonra sıkkın bir nefes verdim. "Kördüğüm. Alaz ile tam olarak kördüğüm gibiyiz."

İkimiz de ne diyeceğimizi bilmediğimiz için sustuk. Dilim sussa da kafamın içindeki ses hiç susmuyordu. İhtimaller senaryosunun sergilendiği bir oyun vardı kafamın içinde. Şüphe başrolde, inkâr ise ikinci roldeydi. Kafamın içindeki bu seslerden kurtulmak için burnumun kemerini sıktım. Aklıma aniden gelen fikirle bakışlarımı Tuğba'ya çevirdim.

"Kuaföre gidelim mi?"

Kafası karışmış bir sesle, "Nereden çıktı bu fikir?" dediğinde omuz silktim. Saçlarımı gösterirken, "Baksana çok uzadı," dedim. Bir an için düşündükten sonra, "Aslında haklısın, benim de kuaföre uğramaya ihtiyacım var," dedi.

Yarım saatin ardından kuaför koltuklarında oturmuş, saçlarımızın kesilmesini bekliyorduk. Yolda Cansel'i de arayıp yanımıza çağırmıştık. O, tırnaklarını manikür yaptırırken saçımızı kesecek kadın yanımıza geldi. Tuğba omuzlarına dokunan saçlarını eskisi gibi küt kestirmek istemişti. Ben ise uzayan saçlarımın uçlarını aldırıp geniş alnımı örtmek için kâkül kestirecektim. Yıkanan saçlarım kesilirken bakışlarım ara ara telefon ekranına kayıyor, Alaz'dan mesaj olup olmadığını kontrol ediyordu. Ama yoktu. Beyefendi, İstanbul'da olmasına rağmen görüşmek için hiçbir teklifte bulunmuyordu. Görüşmeyi geçtim, aramıyordu bile! Anlaşılan bu göğsümdeki özlemin yakıcı hissi, sadece benim için geçerliydi. Oysa o gün ne güzel öpmüş, sarılmıştı bana.

Onu düşünmemeye çalışarak gözlerimi saçımı kesen kadının becerikli ellerine çevirdim. Saç kesme isteği benim için aslında büyüdüğümü gösteren şeylerden biriydi. Çünkü kü-

çüklüğümden beri saçımı kesmemek için hep diretirdim. Şimdi kendi isteğimle kesiyordum. Annem görünce şaşıracaktı. Saçımı severdim ve saçlar benim için kutsaldı. Şimdi saçlarımdan daha çok sevdiğim biri vardı hayatımda. Ve biliyordum ki onun için saçlarımdan bile geçebilirdim. *Bir gün beni bırakırsan Alaz ilk vazgeçeceğim şey dudaklarının izinin sindiği saçlarım olurdu.*

"Bayağı güzel oldunuz siz be."

Cansel'in sözleri üzerine Tuğba ile birbirimize bakıp kıkırdamaya başladık. Tuğba her zamanki saç modeline döndüğü için pek farklı görünmüyordu. Fakat ben kâküllerimle farklı görünüyordum. Bakışlarımı aynaya çevirdim. Gözlerim daha belirgin duruyordu.

"Ben beğendim, sanırım yeni tarzımı da buldum."

"Bence de çok yakıştı."

Ücreti ödeyip kuaförden ayrıldıktan sonra tercih sonuçlarına bakmak için sakin bir kafede oturduk. İçimde heyecan kıpırtıları oluşmaya başlamıştı.

"Hazır mısınız?"

Cansel ve Tuğba'nın gözleri korkuyla irileşmişti

"Değilim Karmen, hiç değilim hem de!"

Cansel'in bu tavrına bu kadar gergin olmasaydım eğer gülebilirdim.

"Tamam, üç deyince bakıyoruz."

Tuğba'nın önerisini başımızı sallayarak onayladık.

"Bir... İki... Üç..."

Üçümüz de derin nefesler aldıktan sonra sonuçları açtık. Birkaç dakika sonra kafenin içindekileri umursamadan birbirimize sarılıp çığlıklar atıyorduk. Cansel, Karabük Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümünü kazanmıştı. Tuğba ise hayallerindeki bölüm olan diş hekimliğini, ben de mimarlık bölümünü kazanmıştım. İşin en güzel yanı ise Tuğba ile iki-

miz İstanbul'da okuyacaktık. Tuğba İstanbul Üniversitesi, ben de İstanbul Teknik Üniversitesinde okuyacaktım.

"Cansel yanımızda olmayacak mısın şimdi?"

Cansel benim üzüntümün aksine mutluluk dolu bir kahkaha attı.

"Evet, gidiyorum, gençler! Hissediyorum, hayatımın aşkı da orada."

Elini kalbine koyup mutlulukla iç geçirmesine dehşet dolu gözlerle baktık.

"İstanbul'da bulamadığım aşkımı sonunda orada bulacağım. Hem mühendislik bu, sonuçta kızdan çok erkek var."

"Yuh Cansel!"

"Ama oha kızım ya!"

İkimizin dehşet dolu yüzlerine öylece bakıp göz devirdi.

"Aman siz de ne anlarsınız aşktan."

Cevap veremeden telefonum çalmaya başladı. Ağabeyim arıyordu.

"Arslan aşkım arıyor, ağabeyin hayatımın aşkı olabilirdi, Karmen ama kaçırdı beni."

Cansel'in sözlerine gülerken telefonuma uzandım.

"Ağabeyim de karalar bağlayacak zaten."

Şımarık bir ifadeyle dudaklarını büzüp omuz silkti.

"Ağabeylerin bir tanesi," diye telefonu cevapladım.

"Güzel haberler gelecek gibi hissediyorum."

"Üçüncü tercihiniz İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Bölümüne yerleştirilmeye hak kazandınız."

Ağabeyim mutluluk dolu bir şekilde güldü. "Tebrik ederim, ufaklık! Bunu duyduğuma çok sevindim!"

Dudaklarım içtenlikle kıvrıldı. Böyle bir ağabeye sahip olduğum için çok şanslıydım. "Biliyorum, canımdan ötem."

"O zaman bu gece seni ve arkadaşlarını güzel bir kutlama yemeğine götürüyorum."

Reddedilmeyecek bu teklif üzerine hevesle, "Olur," dedim. Biraz çıkıp hava almam gerekiyordu. Bu sayede kafamdakilerden kurtulabilirdim.

"Ağabey, kimseye bir şey deme, olur mu? Herkese ben söyleyeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra rehbere girdim. Parmağım Alaz'ın adının üstünde birkaç dakika boyunca asılı kaldı. Bir yanım onu arayıp bu haberi vermek istiyordu. Diğer yanım ise onun beni araması gerektiğini söylüyordu. Derin bir nefes alıp mantıklı yanıma kulak verdim. Bu sefer onun beni araması gerekiyordu.



"Güzelim, siz konum attığım mekâna geçin, ben biraz gecikeceğim."

Yüzümü buruşturmadan edememiştim. "Ne kadar gecikeceksin, ağabey?"

"Aslında tatlıya yetişmeye çalışacağım."

Oflamamak için kendimi zor tuttum. Soğuk bir sesle kısaca, "Peki," dedikten sonra telefonu kapattım. Yaklaşık yarım saattir ağabeyimi bekliyorduk. Kızlarla söylenerek, arabaya binip konum atılan yeri Halil ağabeye gösterdim.

"Neden gecikecekmiş?"

Omuz silktim. "Söylemedi." Yine dengesiz bir ruh hâlinde olduğum için öğlen hissettiğim neşenin aksine öfkeli hissediyordum. Ve uykum vardı. Elimde olsa tüm gün yatardım. Uykulu gözlerimi kırpıştırırken başımı cama yasladım.

"Karmen, hasta olmadığına emin misin?"

"Evet, Karmen, kusuyorsun, rengin kireç gibi ve sürekli uykun var."

Gözlerimi açmadan konuşmaya zorladım kendimi. "Güneşli havaları bu yüzden sevmiyorum işte. Yaz havası bana yaramıyor."

"Bence grip de oldun."

Tuğba'nın teorisinin haksız çıkmasını istedim. Çünkü hasta olmaktan nefret ederdim.

"Barın nereyi kazanmış, Tuğba?"

Cansel benim de merak ettiğim soruyu dile getirmişti. Tuğba birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Şey..." diye gevelemeye başladı.

"Ne? Söylesene kızım, çatlatma insanı!"

"Of aman işte, aynı üniversite aynı bölüm."

Tuğba'nın bir çırpıda sarf ettiği sözleri duyunca, başımı yasladığım camdan kaldırıp ona döndüm.

"Nasıl ya?"

Benim şaşkınlığımın aksine Cansel kahkaha atıp, "Aferin be çocuğa!" diye tezahüratlar savuruyordu. Tuğba utangaç bir şekilde omuz silkti.

"Ben de duyunca şaşırdım."

Ardından şüphe dolu bakışları, gülmeye devam eden Cansel'e çevrildi. "Senin bu işle herhangi bir alakan var mı?"

Cansel sırıtarak başını aşağı yukarı salladı. "Belki tercih yaptığın yerleri söylemiş olabilirim. Ama Allah var, tuttura-cağını asla düşünmemiştim."

Tuğba ve Cansel, laf dalaşına girme fırsatı bulamadan araba durdu. "Hadi inelim," diye atıldım. Şu an hiç onların tartışmalarını çekemezdim.

Ağabeyimin yemek için ayarladığı yer Alaz ile sık sık geldikleri bir mekândı. Daha önce buraya gelmesem de adını ve yemeklerinin lezzetini onlardan çok duymuştum. Ağabeyimin adıyla rezervasyonu yapılan masaya garsonun yardımıyla geçtik.

"Lavaboya gitmem lazım. Gelen var mı?"

Tuğba'nın sorusuna ikimiz de başımızı olumsuz anlamda sallayarak cevap verdik. Hiç gidesim yoktu, Cansel de zaten fotoğraf çekmekle meşguldü. Garson, menüleri getirince Tuğba'nın gelmesini bekledim. Beraber karar verirdik. Sırtımı sandalyeye yaslayıp gözlerimi etrafta gezdirmeye başladım. O sırada Tuğba rengi kaçmış bir şekilde yanımıza geldi. Alnımda oluşan kırışıklıkla doğruldum.

"Ne oldu? Rengin kaçmış."

Sahte bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Yok ya iyiyim."

Gözlerim kısıldı, basbayağı yalan söylüyordu.

"Barın ile ilgili bir şey mi?"

Başını hızla sağa sola salladı. "Ne alakası var, canım?"

"Tuğba, yalan söylemeyi bırak, komik oluyorsun, kanka."

Tuğba öfkeyle Cansel'e döndü. "Kes sesini Cansel!"

Ardından garsonu çağırdı. Hep beraber sipariş verdikten sonra midemin bulanmaya başladığını hissettim. Yüzümü buruştururken, önümdeki suya uzanıp küçük bir yudum aldım. Bu aptal bulantılardan nefret ediyordum. Yerimde kıpırdanmaya başladım. Bu bulantı geçecek gibi değildi. Elimi yüzümü yıkamak için oturduğum yerden kalktım.

"Lavaboya gideceğim."

Tuğba hızla ayağa kalktı. "Hayır!" diye atıldı. Dikkatli bir şekilde Tuğba'nın yüzüne bakmaya başladım.

"Görmemem gereken biri mi var, Tuğba?"

"Karmen boş ver, otur hadi. Kutlama yemeğimizin tadını çıkaralım."

Evet, görmemem gereken biri vardı. Ama tabii ki görecektim. Bir şey demeden kalkıp lavaboya doğru yürümeye başladım. Siyah elbisemin ince kumaşı uyluklarıma dokunuyordu. Dizlerim titriyordu, iyi bir şey görmeyeceğimi biliyordum. Düşündüğümün çıkması bir dakikamı aldı. Aslında görmeyi deli gibi istediğim biri varmış: Alaz... O buradaydı. Görmeyi

istemediğim kişi, onun hemen karşısında oturan kişiymiş. Boğazıma sarılan ellerle durdum, durdum ve önümdeki sahneyi izledim. Boğazıma oturan düğümle öylece durdum ve izledim. Hiçbir şey yapmadan sabit durmak ne zormuş meğer... Karşısında bir kız vardı. Kömür karası, ışıltılı saçları bukleler hâlinde sırtına dökülüyordu. Üstündeki beyaz elbise esmer tenini ortaya çıkarmıştı. Yüzünün yan profilinden anladığım kadarıyla dolgun dudakları ve dik burnuyla güzel bir kadındı. Bir şeyler anlatıyordu. Hevesle Alaz'ın gözlerine bakıyor, yalvaran gözleriyle bir şeyler anlatıyordu. Alaz'ın yüz ifadesi her zamanki gibi ne düşündüğünü usta bir şekilde gizliyordu. Bu durum hoşuna mı gidiyor yoksa onu sinir mi ediyordu, anlayamıyordum.

Kadın uzanıp masanın üstündeki elini tuttu. Alaz'ın elini tuttu! Gözlerim irileşirken yaşlar hızlı ve beklenmedikti. Dudaklarım aralanırken kız sıkıca eline sarıldı. Yutkunmaya çalıştım, yapamadım... Nefes almaya çalıştım, alamadım... Tırnaklarımı avuçlarıma o kadar hızlı geçirmiştim ki avuçlarımın kanayacağından emindim. Orada kaç dakika durduğumu bilmiyordum, gözleri bana döndüğünde olması gerekenden fazla kaldığımı anlamıştım. Elini hızla geri çekti. Hâlâ bana bakıyordu. Gözlerindeki toprak çatladı, ruhum o çatlaklardan sızdı. Tekrar nefes alabildiğimi hissederken taşlaşan bacaklarımla ona doğru yürümeye başladım. Bana evlenme teklifi eden adam ile eli başka bir kadının avucunda olan adam, aynı kişiydi. Şüphelerim *ben sana demiştim* diye kahkaha atarken, onları susturup yanına yürüdüm. Evlenme teklifi ettiği kadına açıklama borçluydu.

Onlara yaklaşınca yanındaki kadının gözleri Alaz'ın baktığı yöne kaydı. Beni görünce kaşları çatıldı. Umursamadan, yanlarına gidip, "Merhaba," dedim. Güçlü çıkan sesimden ötürü kendimi tebrik etmem gerekirdi. Her an ağlayacak gibi hissetmeseydim bunu yapardım da. Kadın koyu kahverengi gözlerini üstümde gezdirdi.

Kadın şaşkınlıkla, "Merhaba?" dedi.

Alaz gözlerini kapatırken burnunun kemerini sıktı. Gözleri tekrar açıldığında daha sakin bakıyordu. "Önce dinle."

Önce dinleymiş... Sanki ben ne yapacaktım? Dinlemeyecek olsaydım buraya kadar gelmezdim.

Sertçe yutkunduktan sonra kendimi konuşmaya zorladım. "Önce sen dinle, *sevgilim*."

Kadının gözleri o kadar büyük açıldı ki gözleri yerinden çıkacak sandım. Komik görünüyordu. Umursamadan, Alaz'ın yanına yürüyüp elimi omzuna koydum.

"Sen de kimsin?"

Kadına döndüm. Gayet soğukkanlı bir tavırla yüzüne baktım. Çok güzeldi ve seksiydi. Oturmuş yüz hatları, esmer teni ve ışıl ışıl saçlarıyla çok güzeldi. Kıskançlık gözlerime perde gibi inerken onu parçalamak istedim.

"Asıl sen kimsin?"

Alaz elini belime koyup beni hafifçe kendine çekti. Dokunuşu bile sakinleştirmiyordu. "Üniversiteden bir arkadaşım. Sadece arkadaşım."

Temkinli sesini duyunca başımı salladım. Kadının onu sadece arkadaş olarak görmediği o kadar belliydi ki... Hem, elini tutmuştu!

"Sibel ben."

"Karmen," dedikten sonra kısa bir an durup Alaz'ın gözlerine baktım.

"Müstakbel eşi."

Alaz'ın gözleri hafifçe irileşti. Sağ kaşımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerimde meydan okuyan bir ifade vardı. Alaz gözlerini kısmakla yetinip Sibel'e döndü. Ardından sözlerimi başıyla onayladı. Kadının dudakları balık gibi açılıp kapanırken eliyle beni işaret etti.

"A-ama o çok küçük."

O kadar da küçük değildim.

"Bu da bizim kararımız işte." Yüzümdeki sahte gülümseme son derece eğreti duruyordu.

Kadının bakışları ikimiz arasında gidip gelirken bende durdu. "İnanmıyorum Alaz, gerçekten! Hem o, Arslan'ın kardeşi değil mi?"

Artık sinirlerim bozulmaya başlamıştı. Sıkılı dişlerimin arasından, "İnanılmaz ama gerçek!" diye tısladım. Çenemi havaya kaldırıp yavan bir sesle, "Ağabeyim onaylıyor ilişkimizi, sen merak etme," diye ekledim.

Sibel'in gözleri yaşlarla dolarken, ayağa kalkıp çantasına uzandı. Her an ağlayacak gibi duruyordu. Gözlerimi kaçırdım, Alaz'a âşık olduğuna göre ondan gelecek acıya da hazırlıklı olmalıydı. Ağzının içinde, "Hoşça kal," diye geveledikten sonra çıkıp gitti. Kollarımı önümde birleştirip iki adım geriye gittim. Ondan uzaklaştıktan sonra öfkeli gözlerimi ona diktim. Onun da gözlerinde öfke vardı.

"Dinliyorum."

Yüksek çıkan sesim üzerine bakışları etrafta dolaştı. Birkaç kişi bizi izliyordu.

"Dışarıda konuşalım."

Başımla onu onaylarken mekânın arka kapısından topuklu ayakkabılarıma rağmen hışımla çıktım. Sıcak hava tenime çarparken karanlık iyice çökmüş, sokak ışıkları geceyi aydınlatıyordu.

Kolumdan tutarken, "Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi kısık bir sesle.

Kolumu elinden çekip ona doğru döndüm. "Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım.

Alaz ellerini sertçe saçlarının arasından geçirdi. "Sakin ol önce."

"Olmuyorum, sakin falan olmuyorum işte!"

Alaz öfkeli gözlerle bana bakmaya başladı. "O gösteri de neydi öyle?"

Kollarımı önümde bağlayıp kendimden güç almaya çalıştım. Her an yıkılacak gibiydim oysa. Çenemi havaya kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Ne gösterisi?"

Ağzının içinde homurdanırken yüzünü sıvazladı. "Oyun oynama benimle Karmen! Yok müstakbel eşiyim falan!"

Ona doğru yürüyüp karşısında durdum. Hayal kırıklığı bulanan sesimle, "Ne o Alaz Bey, yoksa birtakım planlarınızı suya mı düşürdüm?" dedim.

Alaz sanki ona küfretmişim gibi bakarken kaşlarını çattı. Aniden üstüme yürürken geriye doğru gittim. Sırtım duvarla buluşurken, elini kaldırıp sertçe yanımdaki duvara vurdu. Gözlerim korkuyla irileşirken, "Ne diyorsun lan sen!" diye hırladı. O kadar öfkeli görünüyordu ki yerime sinmemek için tüm gücümü kullanıyordum.

Ama hüznüm korkudan daha ağır basıyordu. Ellerimi göğsüne yerleştirip onu iteledim. "Yalan mı? Orada durmuş, kızın elini tutarken başka ne yapıyor olabilirsin?"

Onu iteleyen ellerimin güçsüzlüğünü vurgular gibi üstüme gelmeye devam etti.

"Her şeyi yanlış anlıyorsun. Tamam, gördüğün şey hoş değildi ama o kadın benim arkadaşımdı."

Yüzümü kaldırıp yüzüne doğru yanaştırdım. Kokusunda huzur bulmadan, nefesinde kavrulmadan saf bir hayal kırıklığıyla konuşmaya başladım.

"Sana karşı bir şey hisseden bir kız arkadaş."

Sık sık aldığı nefesler yüzünden göğsü havalanırken sıkılı dişlerinin arasından, "Daha bu gece öğrendiğin karşılıksız bir şey!" diye hırladı. "Bir dakika geç gelseydin ona ikimiz arasında bir şey olamayacağını söylerdim."

Sözlerini umursamadan, "O kız senin elini tuttu!" diye haykırdım.

Yüzünü yüzüme eğerken aramızdaki mesafe azalmıştı. "Ama ben tutmadım, yıllardır arkadaşız. Onu incitmeden geri çevirecektim. Hoş, bana fırsat bırakmadın."

Hiç de üzülüp vicdan azabı çekemezdim. Olayın aslı, dediği gibi de olsa...

"Evlenme teklifi eden sendin. Benim de bu akşam cevap veresim geldi."

Alaz alayla gülerken geri çekildi. "Çocuksun, Karmen. Bu yaptığın çocukluktu. Sürekli birilerine bir şeyler ispatlamaya çalışıyorsun. Sırf onu üzmek için evlenme teklifini kabul ettin."

Başımı iki yana salladım. "Alaz anlamıyorsun."

Derin bir nefes alırken ensesini kaşıdı. "İnan bana anlıyorum."

Bu tavrı karşısında çileden çıkarken günlerdir biriktirdiğim her şey açığa çıktı. "Sen beni günlerdir aramıyorsun bile! Ne hâlde olduğum umurunda bile değil! Evlenme teklifini neden ettin ki? Pişman mısın yoksa?"

Titreyen sesim her an gözyaşlarına boğulacağımın habercisiydi. Ondan aldığım güç tükenmişti. İhtimallerimin çatısı çökerken umutlarım tarafından boğazlanıyordum.

"Ben sadece sana zaman vermeye çalışıyordum, baskı altında olmadan bir şeylere karar vermeni istedim. Ama hayır," derken başını iki yana doğru salladı. Sesindeki kabullenmişlik canımı acıtmıştı.

"Sen o kızın daha biz bir şeyleri halletmeden aramızda olanları Arslan'a yetiştireceğini düşünmedin."

Sözleri beni sarsarken bir adım geriledim.

"Sen daha kendin karar veremediğin, sırf başkasına bir şeyleri ispatlamak için evlilik gibi büyük bir kararı onayladın."

Yanıma gelip çenemi parmaklarının arasına aldı. Elleri ilk defa soğuktu, tenim gibi.

"Sen gerçekten beni mi seviyorsun Karmen, yoksa beni sevmeyi mi seviyorsun?"

Gözlerindeki karanlıkta nefes alamadan, asılı kalırken konuşmaya devam etti. "Belki de haklısın, evlilik büyük bir karar. Ciddi şeyler yaşasak da sen bu cevabı düşünmek için henüz büyümedin."

Ardından geri çekilip kafamın içinde başlattığı savaşlarla beni tek başıma bıraktı. Zihnimin içinde başlayan harp beni yenerken Alaz yavaşça konuştu. "Sanırım düşünmek ikimize de iyi gelecek."

Ardından Alaz gitti. İlk gidişi değildi ama ilk gittiği günkü kadar acıtmıştı.

PARAMPARÇA

Boş bir kuyu gibi olan zihnimin içinde hapis kalmış, zamanın durduğu bir anda tek başıma bekliyordum. Tam iki saat kırk altı dakika önce düştüm bu kuyuya. İşler bir anda sarpa sarmış, elimi kolumu bağlamıştı. Alaz ile dünkü konuşmamız ardından öfkeli ve kırgın bir şekilde eve gitmiştim. Bir yanım ona hak verse de diğer yanım ona çok kızıyordu. Beni anladığını söylüyordu ama aslında anlamıyordu. Ona olan sevgimin büyüklüğünü kavrayamadığı için hissettiğim kıskançlığın boyutunu bilmiyordu. Kıskançlığım gözümü kör ettiği için mantıksız davranmıştım. Bunu kabul ediyordum ama o kadın onun elini tutmuştu! Nasıl mantıklı davranmamı bekleyebilirdi ki? Hem evlenme teklifini sadece o kadın yüzünden değil, istediğim için kabul etmiştim. Ben onu seviyordum, canımdan çok seviyordum. Bunu anlayamaması beni öfkelendirdiği gibi kırmıştı.

Bu hislerin içimde yarattığı depremle eve girdiğim an ağlamaya başlamıştım. Ardından saatlerce kusmuştum. Annem beni sabah uyandırırken günlerdir süren bu uyuşukluğumdan şikâyet etmiş, art arda cümlelerini sıralamıştı. Fark etmeden kurduğu bir cümle ise kalbime çarpıp zihnimi parçalamıştı. *"Ben, sana hamileyken böyleydim."* Hamileyken... Hamilelik...

Zihnim işte tam o an tutuldu. İhtimali öyle sert sarsmıştı ki beni önce dakikalarca hareket edememiştim. Daha sonra

ise uzun süredir regl olmadığımı anımsamıştım. Tepki veremeyecek kadar şaşkın bir hâlde yataktan kalkıp üstümü giyindim. Ardından uyuşuk zihnimle hastaneye geldim. Doktorum kan tahlili yaptıktan sonra beklememi söylemişti. Bekliyordum. Bir hastane köşesinde, tek başıma geçmeyen zamanın orta yerinde bekliyordum. Dün uğraştığım sorunla şu an içinde bulunduğum durumun zıtlığında kavruluyordum. Kafam allak bullak olmuştu. Kelimelerim cıva gibi dört bir yana dağılmıştı. Sonuçların çıkmasına beş dakikadan az bir süre kalmıştı. Sonucuna hiç hazır değildim. Ya pozitif çıkarsa... Bu ihtimal karşısında nefes alamadığını hissederken, ayağa kalkıp hastane koridorunu arşınladım. Daha on sekiz yaşındaydım. Yutkundum, boğazım o kadar kurumuştu ki bir işe yaramadı. Terleyen avuçlarımı pantolonuma sürttüm. Son bir saatte dudaklarımı o kadar çok ısırmıştım ki sızlıyordu. Bakışlarım dakika başı olduğu gibi tekrar saate kaydı. Zamanı gelmişti. Titrek bir nefes aldım. Dişlerimi birbirine kenetlerken ürkek adımlarla doktorun kapısına doğru yürüdüm. Her an bayılacak gibi hissediyordum. Titreyen elimle uzanıp kapıyı açtım.

Karşımda duran bugün tanıştığımız Doktor Selma Hanım, bana ufak bir gülümsemeyle bakıyordu. Otuzlu yaşlarında, esmer, hoş bir kadındı. Gülümseyen yüz ifadesi az da olsa sakinleşmemi sağlıyordu. Usulca içeri girip kapıyı kapattım. Gerilen bedenimle deri koltuğa oturup doktoruma baktım. *Lütfen hamile olmayayım...*

"Sonuçlar çıktı."

Kahverengi gözlerine beklentiyle bakıyordum.

Allah'ım lütfen... Çok erken, yapamam, kaldıramam...

Doktor, bilgisayarı açıp inceledikten sonra solan gülümsemesiyle bana baktı.

"Hamilesiniz."

Zihnime inen felç kalbime sıçradı. Kelimelerim intihar etti, düşüncelerim kül oldu.

"Yaşınız daha çok küçük. İstek dışı bir gebelik mi?"

Doktorun sesi uzaktan geliyordu. Algılayamıyordum. Gözlerimi kırpıştırırken nefes almaya uğraştım. Ama olmuyordu. Aldığım nefesler yetmiyordu. Hamileydim... Bir bebeğim olacaktı. Midem bulanıyordu. Bir bebek, henüz çok erken olan bir bebek... Ne yapacağımı bilmeyen bir hâlde titreyen dizlerimle ayağa kalktım. Başım döndüğü için bir an sendeleyince, uzanıp sandalyeye tutundum. Bir bebeğimiz olacaktı. Alaz'la benim bir bebeğimiz...

"Karmen Hanım, bilmem gereken bir şey var mı? Size yardım edebilirim."

Gözlerimi kırpıştırdım, sakin olmak adına nefes alıp vermeye başladım. Doktora görmeyen gözlerle bakarken, "İyiyim, bir sorun yok," diye fısıldadım.

"Emin misiniz? Yaşınız çok küçük ve kötü görünüyorsunuz."

Tekrar, "İyiyim," dedikten sonra doğruldum. Sakin olmaya çalışarak kapıya yöneldim. Selma Hanım bir şeyler daha söyledi ama dinlemedim, durmadım. Tek istediğim dışarı çıkıp hava almaktı.

Bulanıklaşan gözlerimle beraber hastanenin dışına çıktım. Temiz hava ciğerlerime dolarken sarsak adımlarımla yürümeye başladım. Kör kuyunun kapısı kapanmıştı. Zihnimde boğularak can veren bir yanım vardı. Ağır ağır ölümü tadıyordu. Boğazıma dizilen şeyler ağlamama engel olurken bilinçsizce yürüdüm. Yoldan çıkan bir araba gibiydim, hâkimiyeti kaybetmenin bedelini çok ağır ödüyordum. Daha dün gece *biraz düşünelim* diyen adama bunları nasıl açıklayacaktım? Ya da *ondan uzak dur* diyen anneme ne söyleyecektim? Ona çok güvenen ağabeyime... Onu evladı gibi gören babama... Dizlerimin titremesi arttı.

Yine de yürümeye devam ettim. Evliliği çok ciddi olarak gören biriydim, şimdi daha ciddi bir şeyle sınanıyordum. Alaz haklıydı, onunla yaptığımız şey çok ciddi bir şeydi. So-

nuçlarını düşünmeyecek kadar aptal olduğum için kendimi boğasım geliyordu. Ona o kadar tutulmuştum ki dünyamın merkezi hâline getirmişim. Kendimi hiçe saymanın bedelini öderken tüm gün boş boş dolaştım. Ruhum bedenimden çekilmiş gibiydi. Boş bir kabuk hâlini alan bedenimi bilmediğim caddelere sürükledim. Ağlamayacak kadar donmuştum, bu yüzden tek damla gözyaşı akıtmadım. Bir ara telefonuma bakınca annemden, ağabeyimden gelen cevapsız çağrıları gördüm. Anneme iyi olduğuma dair bir mesaj attıktan sonra yürüyüşümü sürdürdüm. Daha ben küçük bir çocukken ona nasıl bakacaktım? Gözlerim karnıma takılınca tekrar nefes alamadığımı hissettim. Ona yetemezdim ki!

Bu düşünceler eşliğinde saatlerce süren yürüyüşün ardından durduğum yer *onun* yanıydı. Kime gideceğimi bilmediğim için ona gelmiştim. Evinin merdivenlerini ağır adımlarla çıkmaya başladım. Ondan başka kime gideceğimi bilmiyordum. Bu durumu kimseye anlatamazdım, kimse de anlamazdı zaten. Ona bile nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Kapısında durunca zile bastım. Ama tahmin ettiğim gibi evde yoktu. İşte olmalıydı. Ağır adımlarımı merdivene sürükledim. Boş bir çuval gibi soğuk mermere çöküp dizlerimi göğsüme yasladım. İçimde yeşeren hayatı yok saymaya çalışarak kapıya baktım. Ne yapacaktım? Bu durumla nasıl başa çıkacaktım? İşlerin bu noktaya geleceğini nasıl düşünememiştik? Belki saniyeler belki dakikalar geçti, orada ne kadar tek başıma durduğumu bilmiyordum. Sadece kafamdaki sesler o kadar çoğalmıştı ki kendimden başka herkese sağır olmuştum.

Bir adamın yanıma gelip anahtarı uzattığı ana kadar içinde bulunduğum andan ve mekândan o kadar soyutlanmıştım ki adama şaşkın gözlerle baktım.

"Alaz Bey dedi ki içeride beklesin."

Kapıcı olduğunu tahmin ettiğim adama tuhaf tuhaf bakarken başımı aşağı yukarı salladım. Anahtarı elinden alıp içeri sarsak adımlarla girdim. Yatak odası girilmeyecek kadar anılarla dolup taşıyordu. Bu yüzden salona geçip kanepeye

çöktüm. Bacaklarımı kendime doğru çekerken bakışlarım ellerime kaydı. Buz gibi olan ellerim hâlâ titriyordu. Stresten dolayı ojelerimi tırnaklarımın üstünden sıyırmıştım. Ne zaman yaptığımın farkında bile değildim. Yüzümü buruştururken çantama uzandım. İçinden koyu mor rengi ojeyi çıkardım. Daha dün aldığım ojenin kapağını açıp tırnaklarıma sürmeye başladım. Sol elime rahatlıkla sürsem de sağ elime sürerken her zamanki gibi zorlanıyordum. Büyük bir dikkatle sürmeye çalıştım. İkinci parmağı sürmeyi yeni bitirmiştim ki kapı açıldı. Dikkatim, üçüncü tırnağımın üstündeydi. Taşırmadan sürmeye çalışıyordum. Odaya girdiğinde bile bakışlarımı ona çevirmedim.

"Karmen!" diye soluduğunda dalgın bakışlarım onu buldu. Yüzünde telaşlı belki de korkulu bir ifade vardı. Göğsüm sıkıştı. Hızlı adımlarla yanıma gelirken diğer tırnağıma geçtim.

"İyi misin? Bir şey mi oldu?"

Ellerimin titremesi arttığı için bir türlü düzgün süremiyordum. Bu yüzden elimi ona uzattım. Ürkek bakışlarım yüzüne çıkarken, "Yardım eder misin?" diye mırıldandım. Gözleri kısılırken büyük bir dikkatle bakmaya başladı.

"Neyin var?"

Onu duymazdan gelerek, "Lütfen," dedim. Kafası karışmış bir şekilde uzanıp elimdeki ojeyi aldı. Temkinli bir ifadeyle, "Peki," dedikten sonra elimi tuttu. Sıcacık eli kalbime bir şeyler akıttı. Tutulan gözyaşlarım gözlerime doldu, görmezden geldim. Elimi dizinin üstüne yerleştirirken kaşları çatıldı.

Huysuz bir ifadeyle, "Ellerin buz gibi," diye söylendi.

İçim kadar olamazdı... Başımı sağ omzuma doğru eğip yüzüne baktım. Büyük ellerinin içinde tuttuğu oje şişesi çok ufak duruyordu. Bu ayrıntı nedensizce dudaklarımın iki yana kıvrılmasına neden oldu. Fırçayı tırnağımın üstüne yerleştirip büyük bir dikkatle sürmeye başladı. Yaptığı işe o kadar konsantre olmuştu ki yüzümdeki gülümseme büyüdü. Ağla-

mamak için kendimi kasarken burnumu çektim. Alaz olması gereken uzun bir süre ardından tırnaklarıma ojeyi sürmüştü.

"Göründüğünden daha zormuş."

Yaptığı şeyi incelerken tırnaklarıma baktım. "Güzel olmuş."

Bu anın bozulmasını istemediğim için elimi çekip ayaklarımı uzattım. "Ayak tırnaklarıma da sürer misin?"

Tam itiraz edecekken, "Lütfen," dedim.

Gözleri gözlerimi buldu. Gözlerinin güzelliği karşısında ruhum çatırdadı. Toprak gözlüydü, içimi sarıp sarmalıyordu. Uzun uzun gözlerime bakarken bir sorunun olduğunu anlamıştı. Sabırlı biri olduğu için sormak yerine bekledi. Dikkatini ayak tırnaklarıma verirken derin bir nefes aldım. Sorsaydı, ne söylerdim bilmiyordum. Alaz biraz geri çekilip ayağımı uyluğunun üstüne koydu. Dağılmamak için tüm gücümü kullanırken dikkatimi ona verdim. Varlığında huzur bulmaya çalışarak onu izledim. Acemi hareketlerle önce sağ ayak tırnaklarımı boyamaya başladı.

"Kapıcı, beni arayıp küçük bir kızın kapıda beklediğini söyledi."

Sessiz kalmayı tercih ederek onu dinlemeye devam ettim.

"Tanıdığım sadece bir tane küçük kız olsa da nasıl biri olduğunu sordum."

Başımı kanepenin sırt kısmına yasladım. Koyu renk saçları esmer tenine dökülmüştü. Uzanıp düzeltmek istesem de yapmadım.

"Çok güzel bir kız, bal rengi saçları var. Dakikalardır merdivende oturmuş, öylece kapıda bekliyor, dedi." Elleri hareket etmeyi keserken omuzları gerildi. "Kötü görünüyor, dedi."

Bir an için gözlerini yumup, derin bir nefes alınca geniş göğsü şişti. Nefesini verirken, gözlerini açıp ojeyi sürmeye

devam etti. "Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı?" Dişlerinin arasından sorduğu soruyu yanıtsız bıraktım.

Çenesi kenetlenirken konuşmaya devam etti. "Buraya gelene kadar aklımdan kaç tane sikik ihtimal geçti biliyor musun?"

Son tırnağımı boyarken ojeyi taşırmıştı.

"Hamileyim."

Fısıldadığım kelime, tüm cümleleri yakan ateşti. Tüm soruları çizen cevaptı. Tüm anı yıkan harflerdi. Gözümden akan yaşların nedeni, pervasızlığımın bedeliydi. Alaz'ın elleri hareket etmeyi keserken titreyen sesimle tekrar, "Hamileyim," diye fısıldadım. Kendime mi yoksa ona mı anlatmaya çalıştığımı bilmiyordum. Tek bildiğim, hazır olmadığım bir şeyi açıklamaya çalıştığımdı. Hem bu saatten sonra kendime ya da ona, ne fark ederdi ki? Omuzlarım sarsılmaya başlarken tüm gün boyunca tuttuğum gözyaşları, hıçkırıklarımla beraber özgür kaldı. Pimi çekilen bomba avuçlarımda patladı, ilk önce kalbimi parçaladı. Geçmişim, geleceğim ve diğer uzuvlarım aynı hızla paramparça oldu. Ellerimle yüzümü kapatırken, gözlerimi yumup ağlamaya devam ettim. İçimde bir şeyler sökülürken sarsılan omuzlarımla sadece ağladım.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "Ne zaman öğrendin?" dedi.

Cevap vermeyince, uzanıp bileklerimi tuttu. Ellerimi yavaşça yüzümden çekti. Boğuk bir sesle, "Bugün," dedim.

Gözlerim kapalı olduğu için yüz ifadesini göremiyordum. Yavaşça gözlerimi açınca yüzünün şaşkınlıkla çarpıldığını gördüm. Beklemediğimiz haber ikimizi de çarpıp geçmişti. Gözyaşlarım şiddetlenirken, "Alaz, ne yapacağımı bilmiyorum!" diye yakardım.

Daha fazla bakamayacağım için başımı eğip göğsüne sokuldum. Göğsünde hıçkıra hıçkıra ağlarken kokusu bile sakinleştirmedi beni. Alaz'ın bir eli sırtımda dururken nefes almak haricinde hiçbir şey yapmadı. Ortamdaki sessizliğe en-

gel olan hıçkırıklarım eşliğinde hiçbir şey demeden o şekilde durduk. Belki dakikalar belki saatlerce tepki veremedik. Göğsünde uyuşurken bir süre sonra hıçkırıklarım yerini iç çekişlerine bıraktı. Gözyaşlarım ise inatla akmaya devam ediyordu. Alaz'ın göğsünde duran elim, gömleğini o kadar sıkı kavramıştı ki kumaş parçası avucumun içinde buruşmuştu. İç çekişlerim kesildikten sonra ortamı sağır eden bir sessizlik kapladı. Alaz'ın bedeni hâlâ son derece gergindi. Elimi göğsünden çekip yüzümü ıslatan gözyaşlarımı sildim. Hareket edince Alaz sanki irkildi. Trans hâlinden çıkmış gibiydi. Ellerini omuz başlarıma yerleştirip usulca geri çekildi. Gözlerim bacaklarımdaydı, yüzüne bakamıyordum. Gözlerinde göreceğim ifadeden çekiniyordum belki de. Başparmağını çenemin altına yerleştirip yüzümü usulca havaya kaldırdı. Gözlerine bakarken kirpiklerim titredi.

Yüzümü avuçlarının arasına alıp başını eğdi. "Özür dilerim," diye fısıldadığında kalbimin iskelesi yıkıldı.

"Alaz..." diye yakardım. Gözlerindeki suçluluğun sebep olduğu azap, canımı yerinden söküyordu. Cevap vermeden, eğilip sıcak dudaklarını alnımın üstüne yerleştirdi. Birkaç saniye hareketsiz kalırken ağırlaşan göz kapaklarım kapandı.

"Çok özür dilerim," dedi bir kez daha.

Kalbim ezildi. Dudaklarını geri çekerken alnını alnıma yasladı. Kısık sesiyle konuşmaya başladı. "Bunları yaşamana sebep olduğum için-" Cümlesini bitirmesine izin veremezdim. Parmak uçlarımı dudaklarının üstüne bastırdım.

"Yapma!"

Benim de dâhil olduğum bu olayın tüm sorumluluğunu tek başına alamazdı. Bu fedakârlık Alaz için bile fazlaydı.

"Benim de suçum var, Alaz. Yapma!"

Dudakları alayla kıvrıldı. Bileğimi tutup elimi aşağı indirdi.

"Sen daha on sekiz yaşındasın." Dişlerinin arasından çıkan kelimeleri ardından geri çekildi. Başını ellerinin arasına

alıp saçlarını sertçe çekti. "Daha on sekiz yaşındasın!" Ellerini geri çekip kafasına sertçe vurdu. Bu hareketini tekrarlarken, "Ne istediğini bilmeyen bir çocuktun. Ama ben!" diye söylenmeye başladı.

Tekrar kafasına vuracakken, uzanıp elini tuttum. Bakışlarını bana çevirdi. "Ve ben bunu bile bile sana uydum. Allah kahretsin, ben sana ne yaptım!"

Bu tavrı beni öfkelendirirken elimi çektim. "Saçmalıyorsun! Tek sorumlusu senmiş gibi davranmayı kes!"

Öfkeli sesimi duyunca, başını iki yana sallayıp ayağa kalktı. O kadar öfkeliydi ki ne yapacağımı ne diyeceğimi bilemiyordum. Aniden odanın ortasında bulunan sehpaya tekme attı.

"Önünde yaşaman gereken koca bir hayat vardı ama ben hepsini mahvettim!" diye hırladı. Ayağa kalkıp karşısına geçtim. Gözleri bana bakmayı reddediyordu.

Elimi koluna yerleştirdim. "Alaz!"

Cevap vermeyince, uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım. Parmak uçlarımda yükselirken bana bakması için yüzünü eğdim. Kısık sesle, "Bana bak, Toprak," dedim.

Bana baktı, gözlerinde kendine duyduğu öfkenin kıvılcımları vardı.

"Ben en başından beri ne istediğimi biliyordum. Tek suçlu sen değilsin."

Başını iki yana salladı. Üstüme doğru yürüyünce geriye doğru yürüdüm. Sırtım odanın duvarına değene kadar devam etti. "Ben *sana kıyamam* demiştim," dedi. Sesindeki çaresizlik organlarımı kızgın şişlerle dağlıyordu.

Avucunun içini duvara vurdu. Gözlerini kapatırken çenesi kenetlendi. Yanak kasları dalgalanırken kısılan sesiyle, "Ben sana kıydım," dedi. Gözlerimden akan yaşlar yanağımdan boynuma doğru kaydı.

"Böyle söylemesene!" diye sızlandım.

Dudakları alayla kıvrıldı. "Benden nefret etmen gerekiyor."

Başımı hızla iki yana doğru sallarken sakallarını okşadım. "Benim sadece seni sevmem gerekiyor, Toprak." Vücudumu ona doğru kaldırıp dudaklarımı çenesine yasladım. Sert sakalları dudaklarıma battı.

"Hayatını mahvettim."

"Öyle bir şey yapmadın."

Gözlerini açıp bana baktı. "Beni teselli etmek yerine öfkeni, nefretini kus!" diye tısladı.

Başımı sağa sola doğru sallarken parmaklarımın ucunda biraz daha yükseldim.

"Benim sevgimi ne zaman anlayacaksın?"

Konuşmak için dudaklarını araladığında, müsaade etmeden alt dudağımı aralık dudaklarının arasına yerleştirdim. Daha fazla kendini suçlamasına izin vermeyecektim. Gözlerimi yumarken hafifçe öptüm onu. Kelebek dokunuşu kadar hafif bir öpücüktü. Ellerim ensesine kayarken daha güçlü bir şekilde öptüm. Yitirdiğim gücü onda toplarken gözlerini yumdu. Bu defa gücünü kaybeden tek kişi değildim. İkimiz de yenilmiştik. İkimiz de tükenmiştik. Başını yana eğerken içinde yaşadığı tüm çaresizlikle öptü beni. Tüm çaresizliğimle karşılık verdim. Dudaklarının izi dudaklarıma kazınırken dudaklarımı araladım. Dili dilime dokunurken her şeye rağmen titreyen içimle baştan aşağı sarsıldım. Tüm gün yaşadığım duygu karmaşalarını, üzüntülerimi, içinde bulunduğum durumu kısa bir süre de olsa geride bırakıp uzun uzun öptüm onu. Dili ağzımın içinde dolaşırken onu kendime doğru çektim. Gün içinde havasız kalan ciğerlerimi tatlı nefesi şenlendirdi. O yanımda olduğu sürece her zorluğu atlatabilirdim. Alaz geri çekilip alnını alnıma yasladı. Nefesi ıslak dudaklarıma çarparken, "En kısa sürede evlenmemiz gerekiyor," dedi.

Bu düşünce içimi korkuyla doldurmuştu. Bedenim gerilirken, "Hıhım," diyebildim sadece.

İçinde bulunduğum bu durum beni ezerken Alaz'a sarıldım. Kalbim korkuyla çarpıyordu. Tek tesellim, yanımda olacak olmasıydı. Onunlayken tüm zorlukları aşabilirdim.

Boş bakan gözlerim, çalan telefonumun üstünde duruyordu. Annem arıyordu. Saat akşamın altısı olduğu için merak ediyor olmalıydı. Ama ne onunla konuşacak gücüm ne de cesaretim vardı. Sanki sesimi duyduğu an, her şeyi anlayacaktı. Öğrendiklerimi kendi içimde halletmeden onlara ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden henüz hiçbiriyle yüzleşmeye hazır değildim. Ufak bir nefes alırken telefonun sesi kesildi. Aynı anda Alaz elinde tuttuğu çay fincanlarıyla içeri girdi. Yanıma otururken fincanı uzattı. Üşüyen ellerimin içine sıcak fincanı aldıktan sonra kanepeye yaslandım.

"Kim aradı?"

Çaydan ufak bir yudum alırken, "Annem," diye mırıldandım.

"Neden konuşmadın?"

Sorusu üzerine omuz silktim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Kısa bir sessizlik yaşanırken, "Seni merak ediyor olmalı," deyince yan gözlerle ona baktım. Gözleri telefonumun üstündeydi.

"Muhtemelen."

Bakışları beni buldu. Gözlerinde dakikalar önce yer edinen tüm duygular toplanıp gitmişti. Yine güvenli alanı içine giren Alaz'ın yüz ifadesi, hiçbir şeyi açığa vermiyordu. Duygularını bu kadar ustalıkla gizlemesi şaşırtıcı derecede iyiydi.

"Çayını içtikten sonra seni eve bırakayım."

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Kanepeye sinerken ürkek bir sesle konuşmaya başladım. "Açıkçası gitmek istemiyorum."

Gözlerini kırpıştırırken alnı kırıştı. "Anlıyorum."

Çayımdan bir yudum daha aldıktan sonra, "Onlara durumu nasıl açıklayacağız?" dedim.

Alaz derin bir nefes aldı. Sırtını benim gibi kanepeye yasladı. Bakışları tavana çıkmıştı. "Bir yolunu bulacağız."

Bulacağımız yolun çukurlarında ciddi yaralar almamayı dilerken başımı ona doğru çevirdim. "Bunu da atlatacağız, değil mi?"

Başını bana doğru çevirdi. Önünü göremediğim yolda beraber tıkanıp kalmıştık.

Güçlü bir sesle, "Atlatacağız. Ailene en kısa zamanda evlenmek istediğimizi söyleyeceğiz," dedi.

Kuruyan boğazımı ıslatmak adına yutkundum. Onu başımla onaylarken merak ettiğim diğer problemi yavaşça dile getirdim. "Peki, senin ailen?"

Gözlerindeki ifade anında sertleşmişti. "Onlar sorun etmez."

Alaz'ı yıllardır tanıyor olsam da ailesi hakkında, yıllar önce Erzurum'dan İstanbul'a yerleştikleri haricinde hiçbir şey bilmiyordum.

"Emin misin?"

Başını sallarken, "Onları düşünme sen," dedi.

O sırada telefonum tekrar çalmaya başladı.

"Annenle konuşman gerekiyor."

Uzanıp telefonu aldım. "Tuğba'da kalacağımı söyleyeceğim."

Beni başıyla onayladı. Sakinleşmeyi umarak, derin bir nefes alıp verdim. Ardından boğazımı temizleyip telefonu açtım.

"Efendim?"

"Karmen iyi misin?"

Endişeli sesini duyunca alt dudağımı ısırdım. "İyiyim, anne."

Annem derin bir nefes aldıktan sonra bu defa sert bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Neredesin sen? Saatlerdir ulaşamıyoruz sana! O telefon, yanında süs olarak taşıman için alınmadı!"

Yüksek sesi üzerine yüzümü buruşturdum. "Anne, sakin olur musun lütfen? Tuğba'ya geldim. Muhabbete dalmışım, telefona bakmayı unuttum."

Yalan söylediğimi anlamaması için ses tonumu yüksek tutmuştum.

"Tuğba'da mısın?"

Temkinli sesini duyunca ofladım. "Evet, anne, bu gece burada kalmak istiyorum."

Annem birkaç saniye sessiz kaldı. "Tamam."

İzin vermesine şaşırsam da bozuntuya vermeden, "Peki. Kapatıyorum o zaman," dedim.

Annem bir şey demeden telefonu kapattı. Omuz silkerken telefonu koltuğun üstüne attım.

"İzin verdi."

Alaz beni başıyla onaylarken, uzanıp yarısını içtiğim çay fincanını ortada bulunan masanın üstüne koydum. Sonra da uzanıp başımı Alaz'ın dizinin üstüne koydum. Gözlerimi kapatırken ellerini saçımın üstünde hissettim. Gerilen bedenim anında gevşedi.

"Saçların güzel olmuş."

Dudaklarım kıvrılsa da cevap vermedim. Fark etmesi ve beğenmesi hoşuma gitmişti. Alaz saçlarımı okşamaya devam etti. Bedenim gittikçe gevşerken bilincim uykunun kollarına doğru kıvrıldı. Son günlerde olduğu gibi...

Çalan kapı sesi uykumdan uyanmama neden olurken yüzümü buruşturdum. Alaz başımı yavaşça dizlerinin üstünden kaldıracağı sırada uykulu gözlerimi açtım.

"Uyumaya devam et."

Kapıya bakmak için kanepeden kalktığında gözlerimi ovdum. Bakışlarım saate kaydı. Yaklaşık bir saattir uyuyordum. Uyanınca bir daha uyumam zor olacağı için doğrulup oturdum.

Kimin geldiğine bakmak için ayağa kalktım. "Kim gelmiş?" diye seslendim.

Koridora geçtiğimde görmeyi en son beklediğim insan karşımda duruyordu. Gözlerim irileşirken, "Ben geldim," diyen anneme şaşkınlıkla baktım.

"Anne?"

Alaz saçlarını karıştırırken, annem içeri girip kapıyı kapattı. "Konuşma vaktimiz geldi."

İkimize de dik dik baktıktan sonra salona geçti. Korku ilmeğini boğazıma geçirirken sırtımı duvara yasladım. Günüm acaba daha ne kadar kötüleşebilirdi ki?

YÜZLEŞME

Gözlerime yer edinen korkuyla Alaz'a baktım. Bu kadar erken bir yüzleşme beklemiyordum. Hem bugün değildi, bugün olanları anneme anlatacağım gün değildi. O kadar bitkindim ki bunu yapacak gücüm yoktu. Omuzlarım çöktü. Her an darbe almış kumdan kale gibi dağılabilirdim. Dağılırsam toparlayamazdım. Bunu gözlerimden anlayan Alaz, kapıyı kapatıp yanıma geldi. Ona ihtiyacımın olduğunu anlar gibi baktığı her zaman, kalbime işliyordu. Sessizce eğilip dudaklarını saçlarıma yasladı. Gözlerimi yumup başımı dudaklarına yasladım. Birkaç saniye o şekilde durduktan sonra doğruldu. Büyük avucu beklemediğim bir şekilde elime uzandı. Soğuk elim, ılık avuçlarının içindeyken diğer eli yanağımı kavradı. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken gözlerime baktı. "Sakin ol, tamam mı Elalı?"

Başparmağı yanağımı okşadığı zaman hafifçe gülümsedim. Ay'ın ışığını Güneş'ten alması gibi ben de ışığımı, gücümü ondan alıyordum. Benim gezegenimin güneş sistemi Alaz'dı. O varsa ben daha güçlü bir şekilde vardım. Elini sıkıca tutunca Alaz doğruldu, annemin yanına gitmek için hareketlendik. Salona girince annemin kanepede baston yutmuş gibi dimdik ve öfkeli bir yüzle oturduğunu gördüm. Bakışları ellerimize kayınca kaşları havalandı. Yüzündeki öfke artarken, "Sizi dinliyorum," dedi. Ses tonu fazla keskindi. Alaz yürüyünce onu takip ettim. Beraber annemin karşısındaki ka-

nepeye oturduk. Annemin bakışları ikimizin arasında gidip gelirken gözleri kısıldı. Bizi dinlemeden konuşmaya başladı.

"Karmen'in sana duyduğu hayranlığı anlayabilirim. Gerçekten bunu yapabilirim. Ama-" Annem kısa bir an durup sertçe Alaz'a baktıktan sonra parmağını ona doğru kaldırdı. Başını iki yana doğru sallarken, "Seni anlayamam, Alaz! O daha on sekiz yaşında bir kız fakat sen... Sen kocaman bir adamsın! Gerçekten şu an önümde duran manzarayı aklım almıyor!" diye patladı.

"Ben ona basit bir hayranlık duymuyorum, anne!" Umduğumdan daha sert çıkan sesimi duyunca annem bana baktı.

"Seninle daha sonra konuşacağız, küçük hanım."

Kirpiklerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. "Ben çocuk değilim, anne! Bunun farkındasın, değil mi?"

Annem beni duymazdan gelerek Alaz'a döndü. "Açıklama bekliyorum, Alaz."

"Kibar teyze, biz Karmen ile birlikte olmaya karar verdik."

Alaz'ın düz çıkan sesini duyunca annemin ince dudakları aralandı. "Kızım, kullanıp kenara atacağın biri değil, Alaz! Onunla öylece *sevgili olduk* diye karşıma geçemezsin!"

Öfkem artarken, "Anne, öyle bir şey yapmayacak!" diye soludum.

Ateş saçan gözlerini bana çevirdi. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o öyle biri değil," dediğimde annem başını iki yana doğru salladı.

"Aklım almıyor. Seni evladımız gibi görüyorduk. Sen onun ağabeyi-"

"Anne cümleni tamamlama! Sakın! O benim ağabeyim falan değil!" Dişlerimin arasından çıkan kelimeler, tıslar gibiydi. Annemin gözleri irileşmişti. "Ben onu hiçbir zaman bir ağabey olarak görmedim." Kesik kesik aldığım nefeslerimin arasından devam ettim. "Ben ona hiç ağabey de demedim. İlk

gördüğüm andan beri benim için farklıydı. İki yıldır bu duygularla mücadele ediyorum. Bu yüzden kalkıp da bana basit bir hayranlıkmış gibi bahsetmeyin."

Bakışlarımı Alaz'a da çevirdim. Mesajı almış olduğunu umuyordum.

"Göz göre göre üzülmene izin veremem."

Annemin katı sesini duyunca bitkin bir şekilde cevap verdim. "Beni üzmeyecek."

Yani öyle umuyordum...

"Ben, Karmen ile evlenmek istiyorum."

Alaz'ın sarf ettiği sözler, annemle aramızda süren sözlü tartışmayı bıçak gibi kesmişti. Annem eliyle ağzını kapatırken gözleri dehşetle açıldı. "O daha on sekiz yaşında! Ne evlenmesinden bahsediyorsun sen?" diye soludu.

Başım dönüyor, midem çok feci bir şekilde bulanıyordu. Bugün hayatımın haberini almış, yine hayatımın en ciddi kararını vermiştim. Tüm yaşananlar zor değilmiş gibi bir de şu an annemle bu anı yaşıyor olmak, çok ağır geliyordu. Histerik bir krizin eşiğine geldiğimi hissediyordum.

"Karmen gönül eğlendireceğim biri değil. Birbirimize karşı bir şeyler hissediyoruz ve evlenmek istiyoruz."

Alaz'ın kendinden emin ifadesine öfkeli gözlerle bakan annem dişlerini sıktı. "Ne ara böyle bir şeye karar verdiğinizi sorabilir miyim? Çünkü daha düne kadar benim kızım, lise öğrencisiydi!"

Alaz ensesini kaşırken, "Yeni bir karar," diye geveledi.

Annem öfkeyle ayağa kalkarken, "Ben daha ilişkinizi hazmedememişken gelmiş bana evleneceğiz diyorsunuz! Siz ne dediğinizin farkında mısınız?" diye bağırdı.

Mide bulantım gittikçe artıyordu. Derin nefesler almaya çalışırken, "Anne, sakin ol," dedim cılız bir sesle.

"Her şey bir yana, babana ve ağabeyine nasıl bir açıklama yapacaksınız peki?"

Annemin sözleri içimde yeşeren endişeyi suluyordu. Nefes alamadığımı hissediyordum.

Alaz sakince, "Ben onlarla konuşacağım, bizi anlayacaklardır," deyince annem alay dolu bir kahkaha attı.

"Siz hayal âleminde yaşıyorsunuz. Kızım daha on sekiz yaşında, okuması gereken bir üniversitesi var. Bu kadar erken evlenemezsiniz."

Mide bulantımı daha fazla bastıramadığımı hissedince ayağa fırladım. Bulanık bakan gözlerimi kırpıştırırken sendeledim. Alaz'ın bakışları bana dönerken, "Ben bir lavaboya gideceğim," diyebildim. Koşmamak için kendimi zor tutsam da hızlı adımlarla odadan çıktım. Geri kalan yolu koşarak ilerledim. Banyonun kapısını açıp klozete doğru atıldım. Dizlerimin üstüne çökerken tüm gün bir şey yemediğim için saatler önce içtiğim çayı kustum. Öğürtülerim kesilmediği için gergin bedenim titremeye başladı. Alaz'ın saçlarımı tuttuğunu hissederken bu anın bir an önce bitmesini istiyordum. Kusmaktan nefret ediyordum.

Gözlerimden yaşlar akarken Alaz, "Tamam, geçti güzelim," diye fısıldadı. Hâlbuki her şey daha yeni başlıyordu. Nihayet aptal öğürtüler de kesilince, uzanıp sifonu çektim. Güçten düşen bedenimi kendine doğru çekip göğsüne yasladı. Bedenimden buz gibi terler dökülüyordu. Bu mide bulantıları ne zaman bitecekti?

"Ne kadar zamandır böylesin?"

"Birkaç gündür. Havalardan olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım.

Alaz terleyen saçlarımı yüzümden çekerken endişeli gözleri üstümdeydi. Yavaşça doğrulurken benimle beraber ayağa kalktı. "İyi misin?"

Doğrusu çok kötü bir hâldeydim. Fakat onun üzülmesini istemediğim için başımı aşağı yukarı doğru salladım.

"Ne olur bana düşündüğüm şeyin olmadığını söyleyin!" Annemin kısık sesini duyunca telaşla ona doğru döndüm.

Annem korku dolu yüz ifademe bakınca başını ellerinin arasına aldı. Gözlerine yaşlar dolarken başını iki yana salladı.

"Hayır hayır, olamaz!"

"Anne!" diye atıldım.

Beni duymazdan gelerek sırtını döndü. Alaz'ı iteleyip anneme doğru yürüdüm. Salona geçen annem başını iki yana sallamaya devam ederek, "Hayır hayır, böyle bir şey olamaz!" diyordu.

Dolan gözlerimle yanına gittim. Kolunu tutarken, "Anne dinle beni!" dedim.

Annemin gözlerinden yaşlar akarken, "Karmen, ne olur yanlış anladığımı söyle!" diye yakardı. Benim de gözlerim yaşarırken, "Anne," diye fısıldadım.

Annem sendeleyince, yanımıza gelen Alaz uzanıp annemi tuttu.

"Kibar teyze, sakin ol lütfen."

Annem hayal kırıklığıyla dolup taşan gözlerini Alaz'a çevirdi. Ona öyle bir baktı ki sendeledim, bakışlarının altında ezildim. Ellerini Alaz'ın yakasına yerleştirdi. "Ben sana *oğlum* dedim. Arslan sana *kardeşim* dedi!" diye yakardı.

Annemin kolunu tutarken, "Anne yapma!" diye ağladım. Alaz gözlerini karşıya dikmiş, hiçbir şey demeden duruyordu. Çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki yanak kasları dalgalandı.

"Nasıl yaptın, Alaz? Böyle bir şeyi nasıl yaptın? O daha kaç yaşında farkında mısın?"

Dişlerinin arasından sadece, "Özür dilerim," dedi. Alaz'ın suçluluk dolu sesini duyunca hıçkırmaya başladım.

Annemin bakışları beni buldu. "Nasıl bir durumun içinde olduğunun farkında mısın kızım?" diye fısıldadı. "Daha küçücüksün." Ellerini çekerken geriye doğru yürüdü. "Babana, ağabeyine ne diyeceğiz? Nasıl bu kadar pervasızca davranabilirsiniz?"

Annem kanepeye çöktü. Gözlerinden akan yaşlarda boğulduğumu hissederken, yanına yürüyüp önünde diz çöktüm. Ellerini tutarken yaşlı gözlerimle yüzüne bakıyordum.

"Anne..."

"Nasıl böyle bir şey yaparsınız, aklım almıyor! Nasıl bir şeyle sınıyorsun kızım sen beni?"

Yüzündeki yaşları silmeden bana baktı.

"Ben böyle olacağını düşünemedim, özür dilerim."

Annem başını iki yana sallayarak ellerini ellerimden kurtardı.

"Benim kızım böyle bir şey yapmazdı! Sen benim küçük kızıma ne yaptın, Karmen? Benim Karmen'im, bir aşk uğruna, bir adam uğruna hayatını bu hâle getirmezdi! Ben seni böyle büyütmedim!"

Annemin hayal kırıklığı taşıyan sözleri birer birer kalbime battı. İçim burkuldu. Yorgun bir şekilde başımı annemin dizlerine yasladım. Sessizliğe ağlarken omuzlarım sarsılıyordu. "Ben böyle olacağını düşünemedim."

Ne kadar şımarık bir kız olduğumu, sanırım ilk o gün anladım. Annemin dizlerinde ağlarken, bencilliğim kalbimi kemirirken anladım. Ben o kadar kendi hislerime kapılmıştım ki her şeye kör ve sağır olmuştum. O kadar kör olmuştum ki karanlıkta çarptığım duvar beni durdurana kadar dönüp yaptıklarıma bakmamıştım. O kadar bencilce hareket etmiştim ki her şey mahvolmuştu.

"İkiniz büyük bir hata yaptınız." Annem ayağa kalktı. Başımı kaldırıp yalvaran gözlerle ona baktım. Bana bakmıyordu bile. "Ne kadar çok kişiyi hayal kırıklığına uğratacağınızın farkında bile değilsiniz."

Annem gözlerini bana çevirdi. Yüzündeki yaşları silerken, "Bu hayatı sen seçtin kızım, umarım pişman olmazsın," dedikten sonra son bir kez Alaz'a baktı.

Hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle iç çekerken, "Yazık, çok yazık," dedi.

Ardından arkasını dönüp çıktı evden. Ve bir kez daha, darmadağınık olmuştuk. Annem dağıldığımız yerden bir kez daha parçalamıştı bizi. Hıçkırıklarım artarken sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Kalbim sızlıyordu. Elimi göğsüme yaslayıp sıkıca bastırdım. Yaptıklarımın sonuçları daha şimdiden mahvetmişti beni. Başımı önüme eğerken Alaz yanıma geldi. Tek kelime etmeden, eğilip beni kucağına aldı.

Gözlerimi kapatıp göğsüne sokuldum. Parmaklarım omzuna sıkıca tutundu. Düşmekten korkan küçük bir çocuk gibi tuttum onu. Belki de çoktan düşen bir çocuktum. Ağır adımlarla beni yatak odasına götürdü. Bedenimi yavaşça yatağın üstüne bıraktıktan sonra doğruldu. Bacaklarımı göğsüme doğru çekip cenin pozisyonunu aldım. Alaz üstüme bir şey örttükten sonra yatağa oturdu. Yanımda uzanırken ikimiz de sessizdik. Bu sessizliğimiz, uzun dakikalar boyunca devam etti. Derin düşüncelerimizin içine düşmüş, orada boğuluyorduk. Bu defa Alaz da kurtaramazdı beni. Çünkü onun kuyusu daha derindi. Bu yüzden yapabildiğimiz tek şeyi yaptık ve sessizliğin koynuna kıvrıldık.

Uzun bir süre sonra ilk konuşan o oldu. "İyi misin?"

Başımı aşağı yukarı sallarken burnumu çektim. Boğuk çıkan sesimle, "İyiyim," diye mırıldandım.

"Miden nasıl?"

Sırtüstü dönüp başımı ona doğru çevirdim. "İyi, bir şey yemediğim zamanlar sorun olmuyor."

Alaz yattığı yerden doğrulurken inanmayan gözlerle bana bakıyordu. "Bir şey yemedin mi?"

Başımı iki yana doğru salladım. Açıkçası o kadar çok şey olmuştu ki bir şeyler yemek aklıma dahi gelmemişti.

"Karmen, artık yemene içmene dikkat etmen gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Bugün değil."

Alaz gözlerini devirirken ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

Uzanıp, beni kucağına alınca ufak bir çığlık attım. "Gidiyoruz."

Ona tutunurken, "N'apıyorsun? İndir beni!" diye bağırdım.

Beni duymazdan gelerek odadan çıktı. "Bir şeyler yemeye gidiyoruz."

"Canım istemiyor, lütfen indir beni. Uyuyalım."

Başını iki yana salladı. İnatçı herif! Kapıdan çıkıp asansöre bindi. Hafifçe gülümserken alnımı omzuna yasladım. "Artık indirebilirsin."

Derin bir nefes aldı. "Bundan sonra çok daha güçlü olmana ihtiyacım var." Bir an duraksadıktan sonra, "Aslında ihtiyacımız var," diye ekledi. İçimde bir şeyler hareketlendi.

"Güçlü durup bugünleri beraber atlatacağız."

Sertçe yutkundum. "Tamam."

Dudaklarını başıma yasladı. Dudakları saçlarıma sürtünürken, "Söz ver," diye fısıldadı. Sakalları saç tellerimin arasına karışırken iç çektim.

"Söz veriyorum."

Dudakları kıvrılırken burnunun ucunu saçlarımda gezdirdi. "Aferin küçüğüme."

Asansör durunca beni kucağından yavaşça indirdi. Ardından uzanıp elimi tuttu. Beraber apartmandan dışarı el ele yürüdük. Hayallerimdeki adamla hayallerimde olan bir sahneyi yaşıyordum. Şartlar bu kadar ağır olmasaydı şayet mutluluktan havalara uçabilirdim.

"Yürüyerek gidelim."

Başıyla onaylarken sokak ışıklarının aydınlattığı caddede beraber yürümeye başladık. Caddeler kalabalıktı. Kalabalığın

içinde birbirimize tutunarak yürüdük. Temiz hava iyi gelmişti. Kısa bir süre ardından evin biraz ilerisinde bir restoranın önüne gelince Alaz durdu.

"Buranın yemekleri güzel olur."

Beraber restoranın içine girdik. Yemek kokuları karşısında yüzümü buruşturdum. İki kişilik olan masaya geçerken Alaz'ın temkinli gözleri beni buldu.

"Rengin kaçtı, iyi misin?"

Başımla onaylarken sandalyeye oturdum. "Sadece yemek kokuları pek de hoşuma gitmiyor."

Ensesini kaşırken, "Ne kadar sürecek?" diye sordu.

Cevabını bilmediğim için omuz silktim. "Sanırım en kısa sürede kontrol için doktora görünmem gerekiyor."

Alaz başını sallarken, "Beraber gideriz," dedi.

Durum hâlâ garip geldiği için cevap vermedim. Garson yanımıza gelince sadece çorba siparişi verdim. Alaz'ın hoşuna gitmese de midemin kötü olduğunu söyleyince bir şey demedi. O da benim gibi sadece çorba siparişi verdi. İkimiz de yemek havasında değildik. Kısa süre içinde garson siparişlerimizi getirmişti. Açıkçası çorbayı içene kadar ne denli acıktığımın farkında değildim. Beklenmedik bir iştahla çorbayı içerken Alaz'ın gözleri ara ara bana kayıyordu.

"İyi ki gelmişiz."

Söylediklerimi duyunca gülümsedi.

"Başka bir şey yemek ister misin?"

Başımı iki yana doğru salladım. Tek istediğim yediklerimin midemde kalmasıydı. Alaz hesabı ödedikten sonra kalktık. Az da olsa daha iyi hissediyordum. Dışarı çıkınca Alaz'a doğru sokuldum. Ona yakın olmanın fırsatlarını kaçırmak istemiyordum. Kolunu kaldırıp beni göğsüne yasladı. Sıcaklığına sokulurken kokusunu soludum. Tatlı kokusu, her şeye rağmen içimi huzurla doldurmuştu. Ona yakın olmanın tadını çıkarırken eve nasıl geldiğimizi anlamamıştım. Alaz'ın

odasına girdiğimizde bana üstümü değişmem için kendi tişörtlerinden birini verdi. Üstümü değiştirmek için banyoya girdim. Aynada yüzümü görünce kaşlarım çatıldı. Aynadaki solgun kız, yaşının çok üstünde duruyordu. Yaşadığı ağır şeylerin hakkını verir gibiydi. Uzanıp suyu açtım, yüzümü yıkadıktan sonra saçlarımı dağınık bir topuz şeklinde bağlayıp üstümü değiştirdim. Dizlerimin hemen üstünde biten tişörtle banyodan çıkıp yatak odasına girdim. Göğsümde çöreklenen ağırlıkla sıkkın bir nefes alırken Alaz'ı gördüm. Üst tarafı çıplak bir hâlde açık pencereye yaslanmış, dudaklarına yasladığı sigarayı içiyordu.

Uzun süredir görmediğim bir manzaraydı bu. Kapının pervazına yaslanıp onu izlemeye başladım. Ona baktığım an dudaklarımda oluşan kıvrılmaya artık alışıktım. Gözleri uzaklara dalmıştı, alnında oluşan kırışıklıklar derin düşüncelerin ağında olduğunu gösteriyordu. Saçlarını o kadar çok karıştırmıştı ki bozulan tutamlar alnına dökülmüştü. Bakışlarım çıplak bedenine kayınca alnımda kırışıklıklar oluştu. Zayıflamıştı. Amerika'dan her geldiğinde olduğu gibi... Yine de vücudu ve kasları çok iyi duruyordu. Alt dudağımı ağzımın içine yuvarlarken bakışlarımı çıplak bedeninden kaçırdım. Sigarasından derin bir nefes daha alırken başını bana doğru çevirdi. Gözleri gözlerimde asılı kalırken sırtını yanındaki duvara yasladı. Sigaranın dumanı etrafını sararken sadece baktı. Uzun uzun baktı. Yıllardır hasret olduğum bir bakıştı bu... Başımı omzuma doğru eğdim. Bakışlarına açık açık karşılık vermenin içimde doğurduğu mutlulukla baktım ona. Ona olan sevgim bazen beni bile aşıyordu. Şu an olduğu gibi... *Her şeye rağmen Alaz... Görüyorsun, değil mi?*

Biten sigarasını camın kenarında olan kül tablasına bastırdı.

"Uyuyalım mı?"

Sözleri üzerine sırtımı yasladığım yerden koparıp yatağa doğru ilerledim. O da yanıma geldi. Beraber yatağın içine

girince, düşünmeden ona doğru sokuldum. Sıcacık göğsüne sarıldım.

"Üniversiteyi ne yapmayı düşünüyorsun?"

Açıkçası bunu hiç düşünmemiştim. Dudaklarımı bükerken, "Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"İstersen dondurabilirsin."

Mantıklı bir öneriydi. Omuz silkerken, "Olur," dedim.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından kısık bir sesle, "Bundan sonra ne yapacağız?" dedim.

Alaz'ın göğsü aldığı derin nefesle beraber havalandı. "Sizinkilere durumu açıkladıktan sonra en kısa zamanda evleneceğiz."

Evlilik fikri hâlâ içimi ürpertiyordu. Ama onunla uyuyup uyanacaktım. Günün büyük kısmında onu görecektim. Bu düşünce gerilen bedenimin gevşemesini sağladı.

"Anne olmaya hazır olduğumu sanmıyorum."

İtirafım aramızda asılı kaldı. Alaz'ın sırtımdaki eli bir an için donup kaldı. "Beraber halledeceğiz, güzelim."

Eli tekrar hareket ederken, yüzümü boynuna doğru kaldırıp oraya gömdüm. Kokusunu içime çekerken boynunun kıvrımına minik bir öpücük kondurdum. Gözlerim onun sayesinde hissettiğim huzurla kapandı. Bu kadar güzel bir yüreği olduğu için bir kez daha sevdim onu.

HİSSET

Parmak uçlarımı hafifçe yüzünde gezdirdim. Güzel yüzünün her bir santimini aklıma kazımak istiyordum. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. İki yıldır sevdiğim adam, bir yıldır onun için çabaladığım adam sonunda benim olmuştu. Şartlar düşündüğüm gibi değildi ama sonucunda istediğim olmuştu işte. Dile getirmese bile kalbinin bana ait olduğunu da biliyordum. Yüzünü izlerken hafifçe iç çektim. Çok güzeldi... Ona her baktığımda kalbim sıkışıyordu. Dolgun pembe dudakları uyuduğu için aralanmıştı. Köşeli çenesini süsleyen sakalları uzamıştı. Hızlı uzuyordu sakalları. Alnına dökülen koyu renkli saçlarını düzelttim. Dudaklarımı çıplak omzuna gömüp ufak bir öpücük kondurdum. Teninin kokusunu derin derin soludum. Bir gün doyabilecek miydim ona?

Sabahın ilk ışıklarında mide bulantım yüzünden uyanmıştım. Tekrar uyumak yerine bu durumu fırsata çevirerek onu izlemeye başlamıştım. Çıplak omzunu bir kez daha öpünce kıpırdanmaya başladı. Hareketsiz kaldım, uyanmasını istemiyordum. Yorgundu. Kolunu aniden belime sardı. Sıkıca sarılınca uyandığını anlamıştım. Birdenbire beni çevirerek sırtımı yatakla buluşturdu. Üstümdeki yerini alırken yüzünü boynuma gömmüştü.

"Şey, uyandırmak istememiştim," diye fısıldadım.

Burnunun ucu boynumda dolaşırken uykunun boğuklaştırdığı sesiyle, "Ama uyandırdın," dedi.

Hafifçe kıkırdadım. "Özür dilemem gerekiyor mu?"

Tenime doğru gülünce huylandım. Yüzünü boynumla omzum arasında sıkıştırırken, "Gıdıklanıyorum," diye sızlandım. Sakallarını çıplak tenime sürtünce tekrar kıkırdamaya başladım. "Alaz ya, yapmasana!" Altında kıpırdanırken gıdıklamaya devam etti. Sert bedeni yumuşak bedenime her temas ettiğinde heyecanım artıyordu. "Dursana!"

Yüzünü boynumdan kaldırıp kıvrılan dudaklarıyla bana baktı. "Özrümü istiyorum."

Alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım. Özür dilemek için tam dudaklarımı aralamıştım ki yüzünü eğip sıcak ağzıyla dudaklarımı kavradı. Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime doğru çektim. Başımı yana eğerken dudaklarımın arasına sızan diline yer açtım. Dili dilime dokunduğu an, ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Bu özrü daha çok sevmiştim. Sanırım hatamı sık sık tekrarlayacaktım. Elleri belimden yukarı doğru tırmandı. Göğsümü çıplak göğsüne yasladı. Onunla bu anı yaşamak, yaşanmış tüm tatsız anılara mola veriyordu. Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi hissediyordum. Bugünden sonra hayatım şüphesiz ki daha zor olacaktı fakat yaşadığım şu an elimdeydi. Ben de tadını çıkarmak istiyordum. Saçlarını okşarken eli, leğen kemiğime doğru indi. Üstümde ona ait olan tişört yukarı doğru sıyrılmıştı. Sıcak avuçları tişörtün içine girdi. Tenimi saran elektrik kasıklarımda birikti. Nefes almam için çekilen dudakları çenemden aşağı kaydı. Boynuma derin bir öpücük kondurduktan sonra köprücük kemiğime doğru indi. Başımı geriye atarken sıcak dudaklarına doğru yükseldim.

"Tenin ipek gibi," diye mırıldanınca dudağımın iç kısmını ısırdım.

Elleri tişörtü yukarı doğru sıyırıp göğsümün altında topladı. Dudakları tişörtün üstünden aşağı indi. Islak dudakları göğsümün altından aşağı doğru kayarken sıcak nefesi tenimi dağlıyordu. Belim dudaklarına doğru yükselirken dudakları

karnımın üstünde durdu. Nefesim sekteye uğradı. İkimiz de durmuştuk. Saçlarındaki ellerimi hareket ettiremedim.

"Burada ikimize ait bir şey olması, çok garip hissettiriyor."

Parmak uçları göbeğimin üstünde gezinirken sessizce durmaya devam ettim. Dudaklarını çıplak tenime sürttükten sonra ufak bir öpücük kondurdu. Yanağını göbeğime yaslarken saçlarını okşamaya devam ettim. Alaz'ın eli dalgınca tenimde halkalar çizerken aramızda belirsizliklerin doğurduğu sessizlik yaşanıyordu. Sadece aldığımız nefeslerin sesi vardı. Avuçlarımda yumuşak saçlarının doğurduğu hissin tadını çıkarırken Alaz konuşmaya başladı.

"İkinizin beraber büyüdüğünü izlemek keyifli olacak."

Gözlerimi aniden açtım. Boş bakışlarım etrafta dolaşırken tekrar uyuyakalmış olduğumu anladım. Alaz da göbeğimin üstünde uyuyordu. Bakışlarım komodinin üstünde çalan telefona kaydı. Uykumdan uyanmama telefonun sesi neden olmuştu anlaşılan. Telefona uzanacağım sırada Alaz da uyandı. Uykulu gözlerle doğrulurken, "Saat kaç?" dedi. Duvardaki saate kaydı bakışlarım. "On olmuş."

Telefona bakınca annemin aradığını gördüm. Kaşlarım çatılırken sertçe yutkundum.

"Kim arıyor?"

Ürkek bakışlarla Alaz'a bakarken sessizce, "Annem," dedim. Derin bir nefes alırken, telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Efendim?"

"Alaz'ı da alıp eve gel."

Soğuk sesle söylediği sözler ardından telefonu kapattı. Alaz'ın soru soran bakışlarını fark edince şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. "Bizi çağırıyor."

Alaz dağılan saçlarını düzeltirken başını aşağı yukarı doğru salladı. Ardından yataktan kalkıp hazırlanmaya başladık. İkimiz de son derece gergin olduğumuz için konuşmuyorduk. Arabaya binene kadar süren sessizliğimiz, kahvaltı edeceğimizi söylediği ana kadar sürdü. Alaz inatla kahvaltı etmem gerektiğini söyleyince katı bir şekilde istemediğimi söyledim. Fakat beyefendi tabii ki beni dinlemedi. Kahvaltı yapacağımız mekâna kadar sürdürdüğüm kavgayı görmezden geldi. Arabadan çıkınca sertçe kapıyı kapattım.

"Canım bir şey yemek istemiyor! Neden anlamıyorsun?" diye patladım.

Bağırışımı görmezden gelerek elimi tuttu. Yürümeye başladığında elimi çekmeye çalıştım. "Sana diyorum, duymuyor musun beni?"

Yürümemek için ısrar ediyordum. Alaz durup sertçe bana baktı. "Şımarıklık yapmayı kes artık!"

Sözleri karşısında dudaklarım aralandı. "Öyle bir şey yapmıyorum! Sen fazla inatçılık yapıyorsun!" diye öfkeyle bağırdım.

Uzanıp çenemi tuttu. Yüzünü yüzüme doğru eğerken sert bir sesle konuşmaya başladı. "Hamilesin! O karnındaki bebek, senin canının bir şeyler yemek isteyip istememesinden daha önemli!"

Sözleri beni sarsarken yüzümü elinden çektim. Sanırım beni asıl sarsan şey, bir kere daha yüzleştiğim gerçekti. Dolan gözlerimi kırpıştırarak, elimi elinden çekip kahvaltı yapacağımız yere doğru yürümeye başladım. Bakışlarım göbeğime kayınca ağlama isteğim körüklendi.

Ona nasıl bakacaktım ki ben? Burnumu çekerken cam kenarında olan bir masaya doğru ilerledim. Alaz da karşımda oturmuştu. Bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim. Garson yanımıza gelince siparişleri Alaz verdi. Neyi sevip sevmediğimi bildiği için siparişe müdahale etmedim. Sessizce beklerken kısa süre içinde masa donatılmıştı. Aynı sessizlikle ye-

meğe başladık. Gerçekten canım bir şey istemiyordu. Yine de yemeye zorladım kendimi.

İştahımın olmadığının Alaz da farkındaydı. "Kalkalım mı?"

Onu başımla onaylarken hesabı istedi. Ayağa kalkıp, onu beklemeden yürümeye başladım. Bu durumla nasıl başa çıkacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Dışarı çıkınca derin bir nefes aldım. Alaz hemen arkamdaydı. Uzanıp kolumu tutunca durdum. Beni yavaşça kendine doğru çevirip göğsüne yasladı. Kolları bedenime dolanırken sıkıca sarıldı bana. Tuttuğum gözyaşları göğsüne dökülürken, kollarımı kaldırıp boynuna doladım.

"Ben de bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Üzgünüm, güzelim."

Sesimi çıkarmadan sarılmaya devam ettim. Bu olanlar ikimizi de o kadar germişti ki en ufak şeyde patlıyor olmamız normaldi.

"Haklıydın Alaz," diye mırıldandım.

Belimi okşarken konuşmaya devam ettim. "Onu da düşünmeliydim."

Saçlarımı öperken, "Ağlama," dedi.

"Tamam," desem de bir süre daha kollarında ağladım. Daha sonra beraber arabaya bindik. Gözyaşlarım kesilse de hâlâ çok kötü hissediyordum. Annemin neler diyeceğini kestiremiyordum. Düşüncelerim zihnimi kurcalarken araba hareket etmeye başladı. Yol akıp giderken artan gerginliğim yüzünden ellerim titriyordu.

Kahvaltı yaptığımız yer, eve yakın olduğu için kısa sürede gelmiştik. Kemeri açıp arabadan indim. Beraber eve doğru yürüdük. Alaz son derece sakin duruyordu. Bu hâline imrendim. Keşke ben de duygularımı böyle gizleyebilseydim. Alaz zili çalmadan önce bana bakıp göz kırptı. Yorgun bir şekilde gülümsedim.

Zili çaldıktan sonra kapı kısa süre sonra annem tarafından açıldı.

"İçeri gelin."

Beraber salona geçtik. Annem hiç vakit kaybetmeden, bize doğru dönüp konuşmaya başladı.

"Kimse hamile olduğunu bilmeyecek. Baban böyle bir şeyi öğrenirse zaten ikinizle bir daha asla konuşmaz."

Bu ciddi muhabbet karşısında sessizliğimizi korurken, annem kollarını önünde bağdaş yapıp konuşmaya devam etti. "Babana durumu ben anlatacağım. Birbirinizi çok sevdiğinizi fakat bu durumu bize açıklamaktan çekindiğinizi söyleyeceğim."

Mantıklı bir öneriydi. Annem bizden olumsuz bir tepki almayınca devam etti. "Babana söyledikten sonra ortak kararınız doğrultusunda, sade bir düğün istediğinizi söyleyip çok kısa süre içinde evleneceksiniz."

Çekinerek, "Babam kabul eder mi?" dediğimde annem başını salladı.

"Baban bir tanecik kızının *sevgili* yaptığını duymaktansa evlenmek istediğini duymayı tercih eder. En azından öyle umuyorum. Öyle olmasa bile her şeyi göze aldığınızı varsayıyorum." İğneleyici sesi üzerine kanım çekildi. Sağ kaşını havaya kaldırdı. "Yoksa şu an bu durumda olmazdık, değil mi?" Annemin gözleri Alaz'a döndü. "Arslan da bu gerçeği bilmeyecek, anladınız mı beni?"

Tam cevap vereceğimiz sırada, "Bilmemem gereken bir gerçek mi var?" diyen ağabeyimin sesi salonda yankılanınca irkildim. Annem yüzünü buruştururken felç olmuş gibi kaldım. Yanımda duran Alaz'ın bedeni gerilmişti.

"Bunu baş başa konuşalım."

Alaz, ağabeyime doğru döndü. Ağabeyimin şüpheli bakışları üçümüzün arasında gezindi.

"Neyi?"

Alaz, ağabeyime doğru yürüdü. "Dışarıda konuşalım." Ağabeyim başıyla onaylarken elindeki anahtarı cebine koydu. Onlara doğru yürüdüm.

"Ben de geleceğim."

Alaz hızla bana döndü. Sert bir sesle, "Hayır!" dedi.

"Geleceğim."

Cevap vermesine müsaade etmeden dış kapıya doğru yürüdüm. Tüm suçu kendi üstüne almasına müsaade edemezdim. Ağabeyimle olan güzel dostluklarının zarar görmesini istemiyordum.

"Burada konuşun."

Başımı onlara doğru çevirince ağabeyimin kısık gözlerle Alaz'a baktığını gördüm.

"Fark etmez. Seni dinliyorum."

Alaz'ın göğsü aldığı nefesle beraber şişerken konuşmak için boğazını temizledi. Bakışları kısa bir an bana kaydı, iyi olduğumdan emin olmak ister gibiydi. Konuşmasına müsaade etmeden yanına yürüdüm. Ağabeyimin gözleri irileşti. Uzanıp Alaz'ın elini tuttum. Büyük avucunun içine yerleşen küçük avucum soğuktu.

"Ağabey, biz birbirimizi seviyoruz."

Ağabeyimin havalanan kaşları neredeyse saç diplerine değecekti. "Ne?"

Kısık sesli sorusu üzerine, "B-biz birbirimizi seviyoruz," diye fısıldadım.

Ağabeyim sanki darbe yemiş gibi geriye doğru sendeledi. "Bu da ne demek oluyor, Alaz!" dedi dehşetle.

Sert sesi üzerine Alaz omuzlarını dikleştirdi. "Biz-"

"Siz, ne saçmaladığınızın farkında mısınız? Ne sevgisi lan!" Öfke saçan bakışları bana döndü. "Sen daha on sekiz yaşındasın! O senden altı yaş büyük! Farkındasın, değil mi?"

Ağabeyimi ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum. Sertçe yutkunurken başımı aşağı yukarı doğru salladım.

"Her şeyin farkındayım ben."

Ağabeyim alayla gülerken elini saçlarının içinde gezdirdi. "Hadi o daha çocuk, ya sen Alaz? Lan ben sana *kardeşim* dedim!" Ağabeyim bize doğru yürüdü. Alaz'ın yakalarını tutup yüzünü yüzüne doğru yanaştırdı. "Ben sana *kardeşim* dedim, ben seni ailemin içine soktum. Tüm bunları kardeşime göz koyman için yapmadım!"

Ağabeyimin bıçak gibi keskin sözleri üzerine Alaz'ın rengi soldu. Bakışlarını kaçırmadan ağabeyime bakıyordu. Sıktığı dudakları bembeyaz kesilmişti. Onu öyle bir duruma sürüklemiştim ki aynı zamanda kelimelerini de elinden almıştım. Uzanıp ağabeyimin kolunu tuttum.

"Yapmasana böyle!" diye sızlandım.

"Arslan, sakin ol oğlum!"

Ağabeyim annemi görmezden gelerek devam etti.

"Onunla evlenmek istiyorum."

Alaz'ın sözlerini duyan ağabeyim, alayla kahkaha attı. Alaz'ı itelerken, "Siktir git, boş boş konuşma!" diye hırladı.

Annem, ağabeyimin yanına gelip kolunu tuttu. "Bu evliliğe onayım var oğlum, senden de aynı anlayışı bekliyorum."

Ağabeyim inanmayan gözlerle anneme döndü. "Siz kafayı mı yediniz? Ne onayı! O kız daha on sekiz yaşında! Önünde yaşaması gereken bir hayat var!"

Annem derin bir nefes aldı. "Alaz ile beraber yaşar."

Ağabeyim başını iki yana sallarken burnunun kemerini sertçe sıktı. "Aklım almıyor." Başını ellerinin arasına aldı. "Aklım almıyor!" diye bir kez daha bağırdı.

"Ağabey, sakin ol lütfen."

Bakışları bana çevrildi. "Onu gerçekten seviyor musun?"

Sorusu netti. Bedenimdeki titremeyi görmezden gelerek çenemi havaya kaldırdım. "Seviyorum."

Cevabım da netti. Bakışları ellerimize kaydı. Sakin olmak için tüm gücünü kullanıyordu.

"Üniversiten bitmeyene kadar evlilik falan yok. O zaman da fikrin aynıysa evlenirsiniz."

Alaz bir adım öne çıktı. "Annenden onayı aldık. Baban da onay verirse önümüzdeki ay evleneceğiz."

Ağabeyimin gözlerinde öfkeyle yanan ateş yerime sinmeme neden oldu.

Dişlerinin arasından, "Öyle bir şey olmayacak!" dedi. "Hem bu acele neden?" Bakışları bana kayınca başımı eğdim.

"Arslan, bir şeyleri kurcalamayı bırak ve fikirlerine saygı duy!"

Annemin keskin sesi üzerine ağabeyim tekrar itiraz etti. "Yeni reşit oldu. Evlilik kararı verecek yaşta değil. Hem bu lanet aceleniz de neden?"

Ağabeyim kısa bir an durduktan sonra, "Siktir!" diye tıslադı. "Düşündüğüm şeyin olmadığını söyleyin!"

Gözlerimden akan yaşlarla yüzüne baktım. Başını iki yana salladı. "Alaz, böyle bir şerefsizlik yapmadığını söyle!"

Alaz'ın çenesindeki kaslar dalgalandı.

"Alaz, düşündüğüm şeyin olmadığını söyle!"

Yüksek sesi üzerine irkildim. Ayağımın altındaki yer sallanıyordu. Geçen her saniyeyle beraber ayakta durmakta, nefes almakta zorlanıyordum.

Ağabeyim aniden üstümüze doğru yürüdü. Alaz elimi bırakıp benden uzaklaştı. Yanına gelen ağabeyim yumruğunu havaya kaldırdı. "Ağabey yapma!" Haykırışım arasında havalanan yumruğu, sertçe Alaz'ın çenesiyle buluştu. Kulağıma dolan sesle beraber hıçkırdım.

Alaz'ın yanından geçerken, "Ben bu ihaneti hak etmedim, *kardeşim*!" dedi.

Kardeşim kelimesini öyle büyük bir nefretle söylemişti ki dudaklarımı birbirine bastırdım. Ardından yüzüme bile bakmadan öfkeli adımlarıyla kapıya doğru yürümeye başladı. Yüzündeki yaşları silen annem, başını iki yana doğru sallayarak ağabeyimin arkasından yürümeye başladı.

"Arslan, dur oğlum!"

Ağabeyim durmadan yürümeye devam etti. Hıçkırıklarım o kadar çoğalmıştı ki nefes alamıyordum. Alaz'a doğru yürüdüm. Yüzüne bakacak cesareti bulamıyordum kendimde. Başım öne eğik şekilde, "Özür dilerim," diye fısıldadım. Alnımı göğsüne yerleştirip, "Çok özür dilerim," dedim. Alnımı yavaşça göğsüne vurdum.

Kollarını etrafıma sarıp beni kendine doğru çekti. *Seni bu kadar bencilce sevdiğim için özür dilerim, sevgilim.*

"Geçti," diye mırıldandı. Geçmediğini bildiğim hâlde başımı salladım. Onu düşürdüğüm durumdan sonra gerçekten geçecek miydi, bilmiyordum.

2 Gün Sonra...

Bakışlarım kucağımda kavuşturduğum ellerimin üstündeydi. Sessizlik kulaklarımda uğuldarken gergince oturduğum sandalyede kıpırdandım. Hemen yanımda oturan Alaz'ın da benden pek bir farkı yoktu. İkimiz de yay gibi gergindik. Yemek masasında annem ve babamın bakışları altında duruyorduk. Annem, babamla dün konuşmuştu. Babam da Alaz'ı yemeğe çağırmıştı. İkimizle de konuşmak istediğini söylemişti. Kuruyan boğazımı ıslatmak için önümdeki suya uzandım. Ufak bir yudum almıştım ki babam konuşmaya başladı.

"Annenin bana ikiniz hakkında söylediği şeyleri bir de sizden duymak istiyorum."

Titreyen ellerimle bardağı masaya geri koydum.

"Gerçekten birbirinizi seviyor musunuz?"

Soru mümkünmüş gibi daha çok gerilmeme neden olmuştu. İkimiz de aynı anda, "Evet," dedik.

Babam öne doğru eğildi. "Evlenecek kadar mı?"

"Evet, efendim, evlenecek kadar."

Alaz'ın şüphe barındırmayan cevabı üzerine babam başını aşağı yukarı doğru salladı.

"Seni yıllardır tanıyoruz, Alaz. Akıllı, zeki ve güvenilir bir adamsın. Biliyorum ki kızıma da sahip çıkarsın. Benim için şaşırtıcı bir haber olduğu doğru, Karmen'in yaşının küçük olduğunun da farkındayım. Bunun bir heves olmasından da korkuyorum."

Babam sıraladığı olumsuzluklar ardından kısa bir an sessiz kaldı. Ardından derin bir nefes aldı. "Ama her şeye rağmen bu evliliğe izin vereceğim."

Uzanıp annemin elini tuttu. "Kibar ile evlendiğimizde yaşımız henüz yirmi birdi. İkimiz de gençtik ve çok mutluyduk. Bu mutluluk şansını sizden almak istemem."

Hafifçe gülümsedim.

"Sevgili olup birbirinizi yıpratmak yerine evlenmeniz bana daha mantıklı geliyor."

"Onayın için teşekkür ederim, Murat amca."

Babam başını aşağı doğru eğdi. "Kızımı mutlu edeceksin, Alaz. Beni bu evliliğe onay verdiğim için pişman etme, evlat."

Alaz büyük bir ciddiyetle, "Söz veriyorum, efendim," dedi.

Babam hafifçe gülümsedi. "Arslan'ın da zamanla yumuşayacağını umut ediyorum."

Ağabeyimin adını duyunca gözlerim doldu. Bizimle bir daha konuşacağını hiç düşünmüyordum nedense. Sertçe yutkundum. Alaz'ın telefonu çalınca, "İzninizle," deyip masadan kalktı.

Bakışlarım babama kaydı. Utangaç bir gülümsemeyle yüzüne baktım. Bebeği bilmediği için evlilik haberini normal karşılamıştı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Babamın gözleri doldu. "Küçük kızımız büyüdü, Kibar."

Annem hâlâ bana tavırlıydı. "Öyle," demekle yetindi.

Alaz tekrar masaya gelince yemeğe başladık. Pek iştahım yoktu. Dikkat çekmemek için ufak lokmalar alıp yemeye çalışıyordum.

Alaz kulağıma eğilip, "Kuş kadar yiyorsun," deyince dudaklarımı büktüm.

"Canım istemiyor."

Ufak bir nefes aldı. Bakışlarım yanağına kaydı. Ağabeyimin yumruğu yüzünden çenesi morarmıştı. Yüzümü buruşturdum. "Acıyor mu?"

Fısıltıyı andıran sesimi duyunca başını iki yana doğru salladı. "Hayır, şimdi bir şeyler yemeye çalış."

Dediğini yapmayı ben de çok istiyordum ama olmuyordu. Her an kusacak gibi hissediyordum.

"Ailen ne zaman gelecek?"

Babamın sorusu üzerine Alaz'ın bedeni gerildi. İfadesiz bir şekilde, "Ne zaman isterseniz," dedi.

"Bu hafta içi bekliyoruz o zaman."

Alaz başıyla onaylarken, masadaki suyuna uzanıp büyük bir yudum aldı. "Peki."

Alaz'ın ailesine olan merakım gittikçe artıyordu. Onunla bu konuyu konuşmak istesem de çekiniyordum. Zamana bırakmak en iyisiydi sanırım. Yemek bitince ayaklandık. Salona geçerken Alaz, "Ben artık kalkayım," deyince bakışlarım onu buldu. Bu kadar erken gitmesini istemesem de ses etmedim.

"Biraz daha kalsaydın."

Babamın teklifini kibar bir şekilde reddetti. Kapıya doğru yürürken ben de onu yolculamak için arkasından gittim. Uza-

nıp kapıyı açtım. Kapının pervazına yaslanırken bakışlarım üstündeydi. "Hoşça kal."

Gözleri bana dönünce içim ısındı. Her baktığında böyle oluyordu. Başımı omzuma devirip, çekinmeden yüzünü izledim. Dudakları hafifçe kıvrılırken elini yanağıma uzattı. "Bu kadar güzel bakma."

Hafifçe gülümsedim. Hafif dokunuşlarla yanağımı okşayınca göz kapaklarım ağırlaştı.

"Kendine iyi bak."

Eğilip, dudaklarını alnıma yaslayınca, gözlerim mücadelesini kaybederek kapandı. Kokusunu içime çekerken birkaç saniye hareketsiz kaldı. Dudakları şakağıma kayıp oraya da ufak bir öpücük kondurdu. İçim titredi. Sıcak dudakları yanağıma doğru kaydı, derin bir öpücük kondurduktan sonra hareketine devam ederek aşağı indi. Çeneme minik bir öpücük kondurdu, ardından aralık kalan dudaklarıma kapandı. Nefesim ciğerlerimi terk ederken kalbim yerinden fırlayacak gibi atmaya başladı. Ona bu kadar yakın olmaya sanırım hiç alışamayacaktım. Ayak parmaklarımın üstünde yükselecektim ki derin bir öpücük kondurup geri çekildi. Nefes nefese kalmış bir şekilde yüzüne bakarken kıvrılan dudaklarıyla fısıldadı.

"İyi geceler, Elalı'm."

YANGIN YERİ

İki gün... Tam olarak iki gün, kırk sekiz saat sonra düğünüm vardı. Artık Karmen Ulusoy değil, sevdiğim adamın soyadını alarak Karmen Karay olacaktım. Göğsümde yatan kuşlar hareketlenip kanat çırptı. Heyecanlıydım, aynı zamanda ölümüne korkuyordum. Bundan sonraki hayatımda beni neyin beklediği hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Alaz'a duyduğum hisler haricinde her şey belirsizdi. Titrek bir nefes alırken bakışlarım parmağımdaki ağırlığa kaydı.

Birkaç gün önce ailelerimizin tanıştığı gecede taktığımız yüzüğe uzun uzun baktım. Günün büyük kısmında yaptığım gibi... Yüzüğümü izlemediğim anlarda bakışlarım karnıma kayıyordu. Olanları hâlâ kavrayamıyordum. Parmağımdaki ince halka yüzüğü çevirdim. Annesi takmıştı bu yüzüğü. Hafifçe gülümsedim. Annesi Kardelen Hanım, çok zarif ve güzel bir kadındı. Alaz, ona benziyordu. Kaşı gözü annesinin kopyasıydı. Babası aklıma gelince yüzümdeki gülümseme soldu. Babası sarışın, uzun boyluydu, sürekli çatık kaşları olan öfkeli biriydi. Tankut Bey'den hiç hoşlanmamıştım. Kadınlara karşı sert ve üstten bakan bir tavrı vardı. Hiç Alaz'a benzemiyordu. Hem huy olarak hem de görünüş olarak. Alaz'ın babasına karşı olan mesafeli tavrından aralarının pek iyi olmadığını anlamıştım. Dudaklarımı büzdüm, o adamla ne kadar az bir araya gelirsek bizim için o kadar iyi olacakmış gibi hissediyordum.

"Ben hâlâ evlenecek olmana inanamıyorum."

Ne tesadüf, ben de öyle! Tuğba'ya cevap vermek yerine omuz silkmekle yetindim. Uzanıp, elimi tutarak, yüzüğü dikkatle izlerken, "Şaka gibi," dedi.

"Asıl şaka iki gün sonra."

Bakışlarını kaldırıp yüzüme baktı. "Ya da yedi ay sonra." Gözlerim daldı. Yedi ay sonra anne olacaktım. Tuğba'ya ilk söylediğimde dakikalarca konuşamamıştı. Ardından oturup ağlamaya başlamıştı. Mutluluktan olduğunu hiç sanmıyordum. Daha sonra bana sarılmış, her zaman yanımda olacağını fısıldamıştı.

"Bu olanlar çok tuhaf geliyor. Anne olacaksın."

İçimi saran ürpertiyle başımı aşağı yukarı doğru salladım. "Ben de şaşkınım." Bakışlarım yüzüğe kaydı. "En azından sonsuza kadar benim olacağını biliyorum."

Bakışlarımı Tuğba'ya çevirince tedirgin gözlerle bana baktığını gördüm. "Karmen emin misin? Evlilik çok büyük bir karar."

"Sorun yok, her şey güzel olacak."

Alaz ile beraber bu yola girdiğim için her şeye rağmen rahattım.

Hafifçe gülümsedi. "Sen öyle diyorsan öyledir."

"Cansel gelmeyecek mi?"

Uzanıp kolasından büyük bir yudum aldı. "Grip olmuş. Düğüne kadar toparlanması gerektiği için evden dışarı çıkmayacakmış."

Kıkırdarken limonatama uzandım. "İyi bakalım," dediğim sırada telefonuma mesaj geldi. Uzanıp kilidi açınca Alaz'dan geldiğini gördüm. Adını okumak bile kalp atışlarımı hızlandırmaya yetmişti. Nasıl olduğumu sormuştu. İyi olduğumu yazıp telefonu masaya koydum. Daha bir dakika geçmeden yeni bir mesaj daha geldi.

Alaz Toprak: *Seni almaya geleceğim?*

Karmen: *Neden?*

Hamile olduğum için mi bu kadar üstüme düşüyordu, bilmiyordum fakat son zamanlarda Alaz ilgili biri olmuştu. Arıyor, mesaj atıyor ve beni görmek istediğini belirtiyordu. Bir yanım bu durumdan memnun olsa da şüpheli yanım kıskanıyor ve öfkeleniyordu. Beni, ben olduğum için arayıp sormasını istiyordum.

Alaz Toprak: *Seni özlemiş olamaz mıyım?*

Kalbim âdeta boğazımda atarken, sakinleşmek adına nefes alıp verdim. Böyle şeyler söylediği zaman dünyam bir anlığına ekseninden çıkıyordu.

Karmen: *Bilmem? Belki de sadece bebek için endişeleniyorsundur?*

Alt dudağımı kemirirken merakla vereceği cevabı bekliyordum. Cevabı hızlı geldi.

Alaz Toprak: *Bazen bu kadar saçmalamayı nasıl becerdiğini merak ediyorum.*

Karmen: *Ne alakası var ya?*

Alaz Toprak: *Farklı çalışan bir beynin var...*

Karmen: *Hâlâ cevap vermedin...*

Alaz Toprak: *Belki de soruyu unuttum, inatçı bıcırık.*

Son mesajı üzerine gülmeye başlamıştım.

Karmen: *Bunuyorsun...*

Alaz Toprak: *Laflara bak.*

Dişlerimi göstererek sırıtıyordum. Cevap yazmadan bir mesaj daha geldi.

Alaz Toprak: *Sadece seni görmek istiyorum Karmen, başka bir nedeni yok.*

Aniden ciddileşen mesajını okuyunca nefesim kesildi. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Ona, onun sevgisine o kadar açtım ki en ufak şey bile benim için çok değerliydi.

Karmen: *Peki, yarım saat sonra gelebilirsin.*

Alaz Toprak: *Aslında kapıdayım.*

Mesajını okuyunca irileşen gözlerimle doğruldum. "Alaz gelmiş."

Tuğba sesimi duyunca şaşkın bakışlarını telefondan kaldırdı. "Ciddi misin?"

Başımı aşağı yukarı doğru sallarken kafenin kapısı açıldı. Onu görünce yüzümde oluşan kocaman bir gülümsemeyle, "Geldi," dedim.

Ayağa kalkarken kendime engel olamadım ve ona doğru yürüdüm. İşten çıktığı için üstünde bedenine tam oturan, siyah takım elbisesi vardı. İçinde o kadar yakışıklı ve ulaşılmaz duruyordu ki nefes alamadığımı hissettim. Adımlarım hızlanırken, durup yüzünde oluşan yamuk gülümsemeyle kollarını açtı. Aramızda azalan mesafeyi koşarak aşıp benim için açtığı kollarına atladım. Kollarımı boynuna dolarken belime sarılan kollarıyla beni kendine doğru çekti. Sıkıca sarıldık birbirimize. Onu hissetmek, ona bu kadar rahat bir şekilde dokunmak o kadar tarifsiz bir histi ki anlatamazdım. O kadar güzel şeyler hissettiriyordu ki ağlamak istiyordum. Ona sarılıp onun için saatlerce ağlamak... Dudaklarımı boynuna gömerken özlediğim kokusunu içime çektim. Dudaklarını saçlarıma gömdü.

"Birileri beni özlemiş."

Kıkırdarken boynuna büyük, sulu bir öpücük bıraktım.

"Bilmem," deyip geri çekilirken onu görmenin coşkunluğu çekilmiş, yerini utanca bırakmıştı. Elini kızaran yanağıma yerleştirip hafifçe okşadı. Parmaklarının dokunduğu tenim alev alev yanıyordu. Beni göğsüne çekip başımın üstüne bir öpücük kondurduktan sonra Tuğba'ya doğru ilerledik. Tuğba bastırmaya çalıştığı gülümsemesiyle bizi izliyordu.

"Olmuşsunuz siz."

Sözleri üzerine utancım artarken Alaz'a biraz daha sokuldum. Alaz'ın dudaklarını saçlarımda hissederken masaya geçtik.

"Şuna bak ya, resmen yeni gelin gibi kızardı."

Gözlerim irileşirken, "Tuğba!" diye söylendim.

Uzanıp kızaran yanağımı sıktı. "Utandın mı sen?"

Yanağımdaki eline vurdum. "Barın nerede?"

Gözlerimi kısarak, söylediğim ismi duyunca yüzü soldu. *Karmen vurdu ve gol.* Çocuğun adını duyunca bile kilitleniyordu.

"Ne bileyim ben? Bakıcısı mıyım?"

O sırada telefonu çalarken ekranda Barın'ın ismi çıktı. Tuğba'dan önce uzanıp telefonu aldım. Telefonu havada sallarken, "İyi insan da lafının üzerine ararmış," dedim.

Tuğba telefonu almak için uzanırken, telefonu cevaplayıp Alaz'ın arkasına saklandım. Alaz bu hâllerime göz devirirken başını iki yana doğru salladı. Sırtına yaslanırken, "Barın, n'aber? Karmen ben," dedim.

Tuğba telefonu almak için uğraşsa da önünde kocaman bir engel vardı: Alaz. Onu aşması imkânsızdı. Yine sürekli kıpırdanarak, saklanmaya çalışırken Barın şaşkınlıkla, "Karmen?" dedi.

"Biz de Tuğba ile her zaman geldiğimiz kafede oturmuş, senin hakkında konuşuyorduk."

Tuğba bunu duyunca kızaran yanaklarıyla, "Hiç de öyle bir şey yapmıyorduk!" diye bağırdı. Dil çıkarıp, Alaz'a daha fazla sokulurken Barın, "Gerçekten mi?" diye soludu.

"Evet, sen bizim kafeyi biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Tuğba seni çağırıy-"

Tuğba cümlemi bitirmeme izin vermeden, arkadan dolaşıp telefonu elimden aldı. "Sen bittin kızım!" derken telefonu kulağına yerleştirdi.

"Barın yok öyle bir şey, Karmen şaka yapıyordu."

Gülmeye başlarken çenemi Alaz'ın omzuna yerleştirdim. Bir kolumu kaslı koluna dolamış, bedenimin üst kısmını ona yaslamıştım.

"Of Barın abartma! Gelme ya istemiyorum! Saçmalama be ne özlemesi!"

Tuğba söylenerek kafenin kapısına yürüdü.

"Biraz daha sokulmaya devam edersen seni omzuma attığım gibi eve götüreceğim."

Alaz'ın sözlerini duyunca yüzümdeki gülümseme dondu. Gözlerim kocaman açılırken tükürüğüm boğazıma kaçtı. Yüzünü aniden bana doğru çevirince burunlarımız çarpıştı. Şaşkın gözlerim, koyulaşan gözleriyle karşılaştı. Islak toprak gibiydi şu an gözleri. Sıcak nefesi dudaklarıma çarparken sözlerinde haklı olduğunu anladım. Kuruyan boğazımı ıslatmak adına yutkunurken, "Hı?" diyebildim.

Yüzünü biraz daha yanaştırdı. Kulağıma doğru eğildi. "Diyorum ki biraz daha bana yaslanarak kıpırdanmaya devam edersen-" derken durup kolunu ona yaslı olan göğüslerime bastırdı. Yanaklarımdaki kızarıklık artarken nefesim kesildi. Bedenimi saran ateşin derecesini arttıran sözlerine devam etti. "Düğün gecesini beklemeden seni eve götürürüm."

Nefesi kulağımın altındaki hassas noktaya çarparken hassaslaşan bedenim ürperdi. Damarlarımın altında gezinen kan akışım ısındı, hızlandı. Duyduğum ihtiyaçla biraz daha sokuldum ona. Yüzünü kaldırıp sıklaşan nefesleriyle gözlerime baktı. Kolunu bir kez daha son günlerde iyice hassaslaşan göğüslerime bastırdı. Hissettiğim yoğunluk karşısında inlememek için yanağımın iç kısmını ısırırken boğuklaşan sesiyle konuşmaya başladı.

"Kışkırtma beni!"

Yüzüme düşen saç tutamını yavaşça kulağımın arkasına iteledikten sonra parmaklarını nabzıma yerleştirdi. Deli gibi atan nabzımı hissedince dudaklarında serseri bir gülümseme belirdi. Dokunuşu, kokusu, hissettirdikleri beni içinde bulun-

duğumuz andan soyutlamış; beraber geçirdiğimiz o geceye götürmüştü. Yaşananlar aklımı bulandırırken bacaklarımı birbirine bastırdım. Boynumu yavaşça okşadı, içimdeki fitili ne denli ateşlediğini bilmiyordu. Parmakları tenimde kuş tüyü hafifliğinde gezinirken edepsizce beni kışkırtmaya devam ediyor ve bundan son derece zevk alıyordu. Aralık dudaklarına doğru eğileceğim sırada Tuğba'nın sesi beni kendime getirdi. İrkilirken etrafımızı saran insanların sesi kulaklarıma dolmaya başladı. Nerede olduğumuzu unutacak kadar aklımı başımdan almıştı.

Gözlerimi kırpıştırırken zor da olsa bakışlarımı ondan koparıp Tuğba'ya çevirdim. Bir şeyler söylüyordu ama sisli beynim algılayamıyordu. Alaz elini yavaşça aşağı doğru indirdi. Gözlerim irileşirken elinin tersi göğüslerime kısa bir dokunup geri çekildi. Bedenimi saran titremeyle gözlerimi ona çevirdim. Yüzündeki ifadesizlikle Tuğba'yı dinliyordu. Dudaklarının kenarındaki çizgiler olmasaydı eğer az önce yaşananları hayal gücümün oyunu sanırdım.

"Karmen, beni dinliyor musun sen?"

Bu durumda dinlemem nasıl mümkün olabilirdi ki? Afallamış bakışlarımı ona çevirip, "Hı?" diyebildim.

"Sana inanamıyorum, Karmen! Bunun intikamını alacağım! Çocuk yakamdan düşsün diye uğraşıyorum, senin yaptığına bak!"

Tuğba'nın söylediklerini anlayamadan, "Hıhı," deyip kafamı aşağı yukarı doğru salladım. Şu an konuşabileceğimi hiç sanmıyordum. Alaz beni dağıtmıştı. Yan gözlerle ona bakınca bakışlarını bana çevirdi. Dudaklarında oluşan yamuk gülümsemeyle göz kırptı. Gökyüzü ters döndü.

"Ya gerçekten buraya gelirse?"

Tuğba'nın yüksek sesini duyunca, "Kim?" diyebildim.

Gözlerinde öfke ateşi çıkarken, "Kim olabilir, Karmen? Barın tabii ki!" diye patladı.

Kollarını önünde bağlarken, "İyice Leyla oldu bu da!" diye homurdandı.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Alaz'a kaçamak bakışlar atarken, "Sadece dalgınım biraz," dedim.

Tuğba gözlerini devirip söylenmeye devam etti. "Neyse, düğün hazırlıkları bitti, değil mi?"

Kuruyan boğazımı ıslatmak adına limonatama uzanıp küçük bir yudum aldım.

"Bitti. Zaten küçük bir kutlama yapılacağı için çok uzun sürmedi."

Düğünümüz ufak bir kutlama eşliğinde sade bir nikâhla yapılacaktı. Zaman kısıtlı olduğu için böyle yapmayı seçmiştik. Düğün yeri Alaz'ın babasının ısrarı üzerine yeni aldığı yazlığın bahçesinde olacaktı. Kimseyi çağıramayacağı için düğün mekânı konusunda diretmişti.

Benim için fark etmeyeceği için karışmamıştım. Alaz'ın annesi ile benim annem halledecekti. Gelinliğim de düğün mekânına uygun olarak sade elbise tarzında bir şeydi.

"Düğünden sonra nerede yaşayacaksınız?"

Alaz geriye yaslanırken, "Benim evimde," dedi.

Onu onaylarken başımı omzuna yasladım. Eşyalarımın hepsini dün evine yerleştirmiştim. İkimizin eşyalarının iç içe olması çok güzel bir histi. Hafifçe iç çektim. Bu evliliğin en güzel yanı sürekli yanı başımda olacak olmasıydı.

"İlk defa nikâh şahidi olacağım için çok heyecanlıyım."

Tuğba'nın bu heyecanlı hâllerine gülümsedim. Benim nikâh şahidim Tuğba ile Cansel olacaktı. Ağabeyimle aramız bozuk olduğu için Alaz'ın nikâh şahidi de üniversiteden yakın bir arkadaşı olacaktı. Biraz daha oturduktan sonra uykum geldiği için kalkmıştık. Hamilelik mide bulantısı yapmadığı zamanlarda uyku yapıyordu. Sürekli uyuyan panda gibiydim.

Ayağa kalkarken Alaz, "Ben lavaboya uğrayıp geliyorum," dedi.

"Tamam, kapıda bekliyoruz."

Alaz yanımızdan ayrılırken beraber kafeden çıktık. Tuğba'nın koluna tam gireceğim sırada karşıdan gelen kişileri gördüm. Gözlerim kocaman açılırken, "Yok artık!" diyebildim. Tuğba bu defa beni kesinlikle öldürecekti.

"Ne oldu?"

Yutkunurken korku dolu gözlerle baktığım yere baktı. Barın ve Emre bize doğru geliyordu. Alaz da içerideydi.

"Tuğba, Emre de var."

Tuğba sertçe bana baktı. "Hepsi senin yüzünden, al uğraş şimdi!"

Barın yanımıza gelince, bana kısaca selam verip Tuğba'ya döndü. "Konuşmamız lazım."

Tuğba çenesini havaya kaldırdı. "İstemiyorum."

Emre bana dönüp ufak bir gülümsemeyle, "Selam," dedi.

Gözlerimi kaçırırken zoraki bir gülümsemeyle, "Selam," dedim. Bakışlarım kafenin kapısındaydı, her an Alaz gelebilirdi.

"Delirtme beni Tuğba! Aylardır seninle konuşmak için uğraşıyorum!"

Tuğba omuz silkti. "Bana ne? Ben mi uğraş dedim?"

Barın bezginlikle sarı saçlarını karıştırdı. "Bu ne inat be, Laz inadı gibi!"

Aniden Tuğba'ya doğru geldi. Gözlerim irileşirken geri çekildim. Ani hareketim yüzünden ayağım burkulurken geriye doğru sendeledim. Düşeceğim sırada Emre kolunu belime yerleştirip düşmemi engelledi. Barın ise Tuğba'nın elini tutup yürümeye başladı.

"Bıraksana elimi!"

"Ölsem bırakmam amına koyayım! Yeter be canımdan bezdim! Oturup konuşacağız!"

Barın Tuğba'yı sürükler gibi götürürken gerilen bedenimle geri çekildim. Emre elini dirseğimin üzerine koyup, "İyi misin?" dedi.

"İyiyim," derken kolumu çekeceği sırada bize doğru öfkeli adımlarla gelen Alaz'ı gördüm. Kolumu hızla çekerken Emre'den uzağa yürüdüm. Emre'nin gözlerine akın eden hayal kırıklığını görmezden gelerek yanıma gelen Alaz'a doğru ilerledim. Yanımda durunca öfkeden kasılmış çenesiyle kolunu sahiplenici bir tavırla belime doladı. Beni kendine doğru çekerken Emre öfkeli gözlerle bize bakıyordu.

"Bir sorun mu var?"

Alaz'ın buz gibi olan ses tonu tenimi ürpertmişti.

"Y-yok!"

"Var!"

Emre'nin sözlerini duyunca şaşkınlıkla ona baktım. Alaz tehditkâr bir biçimde dikleşirken, "Neymiş o?" dedi. Sakin ses tonu ürperticiydi.

Emre, Alaz'a doğru bir adım attı. Alaz'dan birkaç santim kısaydı, bu yüzden Alaz ona üstten bakıyordu.

"O senden kaç yaş küçük farkında mısın?"

Alaz yüzünde oluşan küçümseyici bir tavırla, "Ee?" dedi. Ardından aynı umursamazlıkla devam etti. "Bunun seni ilgilendiren tarafı neresi?"

Emre öfkeyle nefes alırken, "Gidelim," dedi.

Alaz ile beraber arkamızı döndüğümüz sırada Emre, "Karmen pişman olacaksın! O herif seni üzecek! Aptallık ediyorsun!" diye bağırdı. Olanlar da ondan sonra oldu. Alaz öfkeyle arkasını dönüp Emre'ye doğru yürüdü. Onu ilk defa hâkimiyetini kaybetmiş bir şekilde görmüştüm. İçime dolan korkuyla ona doğru ilerledim. Emre'nin yakasını tutup havaya kaldırdı.

"Bana bak çocuk!"

Dişlerinin arasından tıslar gibi çıkan sesiyle yüzünü Emre'ye doğru eğip tıslar gibi konuştu.

"Bir daha benim olanla değil konuşmak, gözün dahi değerse pişman olmayı sana bilhassa öğretirim! Anladın mı?"

Alaz'ın koluna uzandım. "Bırak Alaz, gidelim!"

Alaz, Emre'yi sertçe yere fırlattı. Ardından elimi tutup öfkeli adımlarla yürümeye başladı. Onun bu yüzüyle ilk defa karşılaştığım için ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Bu yüzden sessiz kalmayı tercih ederek hızlı adımlarına yetişmeye çalıştım.

Arabanın kilidini açınca, elimi bırakıp sürücü koltuğuna yerleşti. Ben de yerime geçip kemerimi bağladım.

"Yanında ne işi vardı?"

Sert sesini duyunca ürkek bakışlarla ona baktım. "Barın ile beraber geldi."

Arabayı çalıştırırken yanak kasları dalgalandı. "Eli neden senin üstündeydi?"

Sesindeki soğukluk yüreğimi üşütüyordu. "Düşmemem için tuttu."

Alaz birtakım küfürler homurdanırken dudaklarım aralandı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Sibel ile onu gördüğümde ne hissettiğimi anlamış olduğunu umuyordum.

"Uzak dur şu heriften!"

"Yakın olmadığın birinden uzak duramazsın."

Yan gözlerle bana baktı. "Çokbilmiş şey seni."

Sözleri karşısında omuz silktim.

"Ciddiyim, onu yanında istemiyorum."

"Neden?"

Yan gözlerle bana baktı. "Delirtme beni kadın! O çocuğu bir daha yanında, yakınında görmeyeceğim!"

Dudaklarım zevkle kıvrıldı. Kıskandığı zaman ayrı bir tatlı oluyormuş.

"Merak etme, sen hariç kimseyi yanıma almam ben."

Sözlerimi duyunca, bedeninden uçup giden gerginliğe gözlerimle şahit oldum. Bedeni gevşerken, uzanıp kucağımdaki elimi tuttu. Avucumu dudaklarına yaslarken, "Aferin küçüğüm," dedi. Avucum öpücüğüyle yanarken dakikalar önce sürüklediği o yoğun duyguları anımsatmıştı. Sıcak dudaklarıyla tenim karıncalanırken kıpırdandım. Her şeyi bu kadar yoğun hissetmem kesinlikle hormonların suçuydu. Alaz avucuma bir öpücük daha bırakırken dilinin dokunuşunu hissettim. Göz kapaklarım ağırlaştı. Kesik nefesler alırken ağzımın içi çorak araziler gibi kupkuru kesmişti. Bulanıklaşan gözlerimi kırpıştırdım. Denge denen bir şey bırakmamıştı bende. Araba nihayet durdu. Alaz elimi bırakınca rahat bir nefes alabildim. Kapısını açıp, arabadan inince ben de indim.

"Kendim gidebilirim."

Cevap vermeden yanıma geldi. Kapıya doğru yürürken, "Babanlara selam veririm," dedi.

Çantamdan anahtarımı çıkardım. "Evde yoklar, babamın iş yemeğine gitmişlerdi, geç dönerler."

Kapıyı titreyen ellerimle açtıktan sonra ona doğru döndüm. Alaz başımın üstünden açılan kapıya baktı.

"Tek korkmaz mısın?"

Titrek bir nefes alırken başımı iki yana doğru salladım. "Hayır."

"Peki, gideyim ben o zaman."

Alt dudağımı ısırırken saçımı kulağımın arkasına iteledim. Elini yanağıma yerleştirip, "İyi geceler," diye fısıldadı.

"İyi geceler."

Elini çekince aniden gelen istekle ona doğru uzandım. Ellerimi pazılarına yerleştirip dudaklarımı yanağına yasladım. Elimin altında gerilen kaslarını hafifçe sıkarken yanağına hü-

çük bir öpücük bıraktım. Dudaklarıma batan sakalları içimi ürpertmişti. Artık ona istediğim gibi dokunabilirdim. O artık benimdi. Hiçbir yasak, yanlış kalmamıştı aramızda. Bunun verdiği farkındalıkla içim mutlulukla dolup taştı. Kokusu içime süzülürken burnumun ucunu kulağının altındaki hassas bölgeye yerleştirdim. Boynunun sıcak kıvrımından aşağı inerken tatlı kokusunu derince içime çektim. Göğsü sık sık aldığı soluklar yüzünden yükselirken bedeni kaskatı kesilmişti. Umursamadan burnumun ucunu boynundan çenesine doğru usulca çıkardım. Başını hafifçe eğince, "Karmen..." dedi.

Adım, ağzından yakarış gibi dökülmüştü. Burnumun ucu, dudaklarına dokundu. Ayak parmaklarımın ucunda yükseldim. Şimdi dudaklarım, dudaklarının üstündeydi. Ufak bir öpücük bıraktığım sırada Alaz'ın yanında duran kolu hızlıca belimi kavradı. Beni sertçe kendine doğru çekerken bedenim bedenine yaslanmış, yumuşak göğüslerim sert kasları tarafından eziliyordu. Bedeninin sertliği nefesimi keserken göbeğime yaslanan erkekliğini hissettim. Elbisemin ince kumaşını hiçe sayan sertliği ciğerlerimdeki nefesi boşaltmıştı. Alaz'ın ağzı açılırken kendimi saniyeler içinde yoğun, tutkulu bir öpüşmenin içinde buldum.

Üstüme doğru yürüyünce pazılarındaki ellerim ensesine kaydı. Ensesindeki yumuşak saçları okşarken kapıdan içeri girmiştik. Alaz boştaki eliyle kapıyı kapatırken geriye doğru yürüyordum. Dili ağzımın içini talan ederken mümkünmüş gibi onu kendime daha çok çektim. Aramızda cayır cayır yanan tutku, tenlerimizi alazlandırıyor; kalbimizi yakıyordu.

Öyle bir yangındı ki bu, dermanı yoktu. Yanmaktan başka bir şey istemediğim bir ateşti. Bacaklarım kanepeye çarparken sırtım kanepenin yumuşak kumaşıyla buluştu. Akşam çöktüğü için güneşin son demleri evi aydınlatıyordu. Alaz alt dudağımı sertçe çekiştirirken dudaklarını çeneme yasladı. Islak bir öpücük bırakıp boynuma doğru hevesle indi. Aldığım nefesler yetersiz kalırken daha fazla açık tutmayı başaramadığım gözlerim kapandı.

Boynuma öpücükler bırakırken bedenim tir tir titriyordu. Elleri, kalçalarıma kadar sıyrılan elbisenin açıkta bıraktığı bacaklarıma kaydı. Çıplak tenime dokunduğu an ona doğru yükseldim. Bacağımı sertçe tutup hızlı bir manevrayla kalçasına doladı. Kadınlığıma batan sertliği karşısında iç çektim. Sırtım iyice kanepeye yaslanırken dudakları göğüs oluğuma kaydı. Elbisenin yaka kısmında bulunan ufak düğmeleri yavaşça açmaya başladı. Ensesindeki elim, saçlarının içine kaydı. Sıkıca tutundum ona. Düğmeleri açtıktan sonra parmakları ince askılarının içine kanca gibi girdi. Yavaşça aşağı doğru çekerken, "Sen, aklımı başımdan alıyorsun," diye fısıldadı.

"Toprak!" diye inledim.

Çıplak kalan omuz başıma öpücük bırakıp aşağı doğru inmeye başladı. Yer yer tenime değen sıcak dili üzerine boğazımdan ufak iniltiler dökülüyordu. Dudakları sütyenin açıkta bıraktığı göğüslerime dokunurken hazla ürperdim. Hamilelikten ötürü göğüslerim son derece hassaslaşmıştı. Bu tatlı işkence ise dayanamayacağım kadar acımasızdı. Alt dudağımı sertçe ısırırken kendini bana bastırdı. Bacaklarımdaki kaslarım gerildi.

Burnunu göğüslerimin arasına gömdü. "Çok güzel kokuyorsun."

Dili göğüslerimin arasındaki vadide yavaşça gezinince boğazımdan yüksek sesli bir inleme döküldü. Alnımda boncuk boncuk biriken terler şakaklarıma doğru kayıyordu. Durmadı. Sütyenimi aşağı indirip göğüslerimi serbest bıraktı. Utançtan boynuma kadar kızardım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki her an yerinden çıkabilirdi.

Ağlak çıkan bir sesle, "Alaz Toprak!" diye yakardım.

Dudakları göğüs ucuma kapandı. Bedenim yay gibi gerildi. Ufak ısırık ve öpücükler bıraktığı sağ göğsümden sol göğsüme geçti. Dolgun göğsümü sertçe kavradı.

"Çok güzel... Kafayı yedirteceksin bana!"

Soluk soluğa çıkan sesiyle göğsümdeki kuşlar boğazıma kadar tırmandı. Avuçlarımın arasındaki saçlarına daha çok asılırken kendini bana bir kez daha sertçe bastırdı. Günahkâr dudaklarıyla yaktı, tüketti, paramparça etti beni. Dudakları ve elleri, göğüslerimle uzun uzun ilgilendi. Ne kadar güzel olduğumu defalarca fısıldadı. Sözleri tenime kazınırken işkencesi dakikalarca devam etti. İkimiz de bitap düşerken, iki göğsüme de derin bir öpücük bırakıp geri çekildi. Aşağı indirdiği sütyenimi düzeltip çıplak göğüslerimi kapattı. Yanağını gerdanıma yaslayıp ağırlığını üstüme bıraktı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Birbirimizi dağıtmış, parçalarımızı çalmıştık. Benim göğüs kafesimin koruduğu kalbim onda kalmıştı. En önemli uzvuma tamamen sahip olduğundan haberi var mıydı acaba? Göğsümde soluklanırken dudaklarını nemli tenime bastırdı. Kapalı gözlerimin ardından göğsüme sığınan adamın saçlarını okşadım. Dudaklarımı saçlarına gömdüm. Kalp atışlarımız birbirine karışmıştı.

"Aramızdaki bu şey, her seferinde çoğalıyor," dediği zaman dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

Hislerimiz, dev bir dalga gibi yükseliyor; kasırga gibi çarpıyordu. Yerle yeksan oluyorduk, talan oluyorduk. Tekrar ve tekrar...

"Peki, bu iyi bir şey mi? Yani çoğalması?"

Tenime doğru güldü. Huylanırken dudaklarımı alnına yasladım. Yüzünü boynumun kıvrımına yerleştirdi. İnce etimi dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırdı.

"Çok iyi bir şey hem de."

Alaz'ın eli bacağımdan yukarı çıktı. Avucunu karnımın üstüne yerleştirdi. Bir süre sessiz kaldık. Zaman akıp giderken Alaz yavaşça konuşmaya başladı.

"Yarından sonra karım olacaksın."

Gözlerimi yavaşça açtım. Başını kaldırıp yüzüme baktı. Bir elimi yanağına yerleştirip sakallarını okşadım. "Yarından sonra," diye tekrarladım.

Alnını alnıma yerleştirdi. "Seni daima koruyup kollayacağıma söz veriyorum."

Dolan gözlerimi kırpıştırdım. Burnumu burnuna sürterken, "Beni hiç bırakma," diye yakardım.

Dudaklarını kısa bir an dudaklarıma bastırdı. "Seni hiç bırakmayacağım, güzelim. Söz veriyorum."

Gözümden akan bir damla yaş şakağımdan aşağı kaydı. İçime dolan aşkla fısıldadım.

"Nefesim kesilene kadar Alaz."

"Nefesim kesilene kadar Elalı'm."

DAİMA

Onu ilk gördüğüm anı hatırlıyordum, evimizin bahçesindeydik. Başını geriye atmış, ağabeyimin söylediği bir şeye içtenlikle gülüyordu. Nefesim kesilmişti. Kısılan gözleri ve tasasız kahkahası kalbimde eşsiz bir ezgi gibi çalınmıştı. Ben, o sese âşık olmuştum, o gülüşe, o gözlere... Gördüğüm ilk an, ona sırılsıklam âşık olmuştum. Gözlerimin önünde beliren bu hatıraya sıkıca tutundum. İki yıl geçmişti o günün üstünden. Bu iki yılda çok şey olmuştu. Yaşananların verdiği ağırlık altında ezilirken gözyaşlarım hızlandı. Burnumu çekerken Alaz'ın hatırasına sığınmaya devam ettim. Sakinleşmek adına tekrar tekrar o anı düşündüm.

"Karmen, hadi kızım, aç kapıyı! Nikâha az kaldı."

Başımı iki yana sallarken oturduğum köşede biraz daha büzüştüm. Birazdan canımdan çok sevdiğim adamla nikâhım vardı fakat ben yatağın kenarındaki yere çökmüş ağlıyordum. Gelinliği giydikten sonra her şey aniden üstüme üstüme gelmişti. Olayın ciddiyetini tam olarak fark ederken kendimi bu hâlde bulmuştum. Muhtemelen makyajım akmış, gelinliğim kırışmıştı. Ama umurumda bile değildi.

"Karmen, sinirleniyorum artık! Aç şu kapıyı! Çocuk musun sen?"

Evet, çocuktum ben! Boyundan büyük işlere kalkışan şımarık bir kız çocuğuydum. İçinde bulunduğum karmaşa etrafımı sis gibi sararken, "Alaz'ı istiyorum," diye fısıldadım.

Dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafında doladım. Çenemi dizime yaslayıp onu düşünmeye devam ettim.

"Tuğba, gidip Alaz'ı bul! Az kaldı sinir krizi geçireceğim!"

Annemin kapının ardından gelen sesini duyunca ağlamam şiddetlendi. Alaz'ı görmek istesem de beni bu hâlde görmesini istemiyordum. Güçsüz ya da pişman olduğumu düşünecekti. Çaresizce inlerken omuzlarım sarsılıyordu. Bu hamilelik duygularımın dengesini yıkmıştı. Alnımı dizime yaslarken biri kapıya yavaşça vurdu.

"Karmen?"

Sesini duyunca gözlerimi sıkıca yumdum. Şu an tek isteğim ona sarılmaktı ama onun için kapıyı açmam ve Alaz'ın bu sefil hâlimi görmesi geliyordu. Bunun olmasını istemiyordum.

"Kapıyı açmak ister misin?"

Görmeyeceğini bilsem de başımı sağa sola doğru salladım.

"İstersen kapıyı kırabilirim ama yaralanmış bir hâlde evlenmek istemiyorum."

Sesindeki muzip ton üzerine dudaklarımı büktüm. Ben de canının acımasını istemiyordum.

"Cevap vermediğin her an endişelenmeye başlıyorum, bu da beni kapıyı kırmaya itiyor."

Başımı kaldırıp titreyen dizlerimle ayağa kalktım. Başım önüme eğik bir şekilde kapıya ilerleyip kilidi açtım. Ardından tekrar eski yerime oturup dizlerimi göğsüme doğru çektim. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından kapı usulca açıldı. Alaz içeri girdikten sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Bakışlarım yerde olduğu için sadece ayaklarını görüyordum. Bana doğru ilerleyip yanıma oturdu. Bir bacağını kendine doğru çekip kolunu üstüne koydu. Bir süre ikimiz de susup oturduk. Zaman ge-

çerken ağladığım için kesik kesik çıkan nefes seslerim odada yankılanıyordu.

Bir süre sonra başımı kaldırıp durmak bilmeyen gözyaşlarımla yüzüne baktım. Duvara sabitlediği gözlerini yüzüme çevirdi. Ağladığım için çatlak çıkan sesimle, "Ben korkuyorum," diyebildim.

Anlayışlı bakan gözleriyle elini uzatıp çenemi tuttu. Elini tenimde hissedince gözlerimi yumdum. Ufacık bir dokunuşu bile gerilen bedenimi rahatlatmıştı.

"Korktuğun şey nedir?"

Sesini duyunca gözlerimi açtım. Yeni yaş taneleri gözümden dökülürken burnumu çektim.

"Hata yapmaktan... Alaz seni kaybetmek istemiyorum!" diye yakardım.

Başını bana doğru eğdi. Güçlü çıkan sesiyle, "Beni kaybetmeyeceksin," dedi.

Başımı iki yana doğru sallarken, "Anlamıyorsun!" diye itiraz ettim.

Alaz cevap vermeden sıcak avuçlarıyla yüzümdeki yaşları sildi. Sildiği yerlere yenileri eklenirken konuşmaya başladım.

"Ya evlendikten sonra işler kötü giderse? Ya benimle-" Alt dudağımı sertçe ısırdım. Cümlemi tamamlamak için ufak bir nefes çektim içime. "Ya benimle evlendiğine pişman olursan? Daha on sekiz yaşındayım, evliliğin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Gözyaşlarım şiddetlenirken korkularım dilimden hızlı bir şekilde dökülüyordu. Yüzümdeki yaşları silen elini tuttum. "Ben seni çok seviyorum ama ya seni memnun edemezsem ve sen artık beni istemezsen? O zaman tamamen kaybederim seni!"

Hıçkırıklarım konuşmamı engellerken, Alaz uzanıp kolunu belime doladı. Beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı.

"Ya aramızdaki şeyler tamamen biterse?"

Zarif bir şekilde topuz yapılan saçlarımı yavaşça okşadı. Bu hareketi sakinleşmemi sağlasa da ağlamaya devam ettim. Diğer eli sırtımı yavaşça okşadı. "Sakin ol," diye fısıldadı.

"Seni kaybetmek istemiyorum."

Sözlerimi duyunca, geri çekilip alnını alnıma yasladı. "Bunları düşünmene ben sebep oldum, değil mi?"

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, "Hayır!" dedim. Fakat sesimdeki şüpheyi ben bile duymuştum.

Alaz derin bir nefes aldı. "Baştan beri mücadele eden taraf sensin, bu yüzden kafandaki şüpheler, bugün yeşerdi."

Gözlerinde öyle derin bir şefkat, öyle büyük bir pişmanlık vardı ki kaşlarım çatıldı. "Alaz-" diye itiraz ettim. Fakat parmaklarını dudaklarıma yaslayıp beni susturdu.

"Bana her zaman farklı bakardın, o küçük yaşına rağmen öyle bir bakardın ki nefes almakta zorlanırdım."

Sözleri karşısında gözlerim irileşti.

Burnumun üstüne ufak bir öpücük bıraktı. "Bakma öyle şaşkın şaşkın. O bakışları görmemek için aptal olmak gerekirdi."

Yanaklarıma hücum eden sıcaklıkla gözlerimi kaçırdım. Alaz devam etti. "Ama olmazdı, küçük yaşın bu nedenlerden sadece biriydi. Senden uzak durmaya çalıştım."

Burnunun ucunu yavaşça burnuma değdirip gözlerini kapattı. "Nefes kesen güzelliğine rağmen..." Burnunun ucunu yanağımdan aşağı kaydırıp boynumun oyuğuna yerleştirdi. Derin bir nefes alırken, "Baş döndürücü kokuna rağmen..." diye fısıldadı.

"Senden uzak durmaya çalıştım ama sen, o kocaman ve tarifsiz ela gözlerinle direncimi yıktın."

Tenime doğru hafifçe güldü. "Öyle yavaş ve sinsice sızdın ki içime, durduramadım bile."

Boynuma ufak bir öpücük kondurduktan sonra yüzünü aldırıp gözlerini gözlerime doğru çıkardı. Ondan ilk defa duyduğum itiraflar nefes almamı engelliyordu.

"Sana er ya da geç yenileceğimi biliyordum. Bu yüzden zaman bizim yolumuz olsun istedim."

Kalbim sözleri yüzünden o kadar hızlı çarpıyordu ki elim ayağım uyuşmuştu. Yüzümü avuçları arasına alıp yavaşça okşadı.

Öpmeye doyamadığım dolgun dudakları iki yana doğru kıvrıldı. "Ama biz pek rahat durmadık."

Yanaklarım iyice ısınırken yanağımın iç kısmını ısırdım.

"Bir şeyler erken ve çok hızlı oldu ama üstesinden geleceğiz. Sen bana böyle baktığın sürece her şeyin üstesinden geliriz."

Buruk bir gülümsemeyle içimi ısıtan gözlerine baktım. "Beni hiç bırakmazsın, değil mi?"

Gözlerindeki kararlılıkla gözlerime baktı. "Asla!"

"Peki, beni tam olarak sevebilecek misin?" dedim çekinerek. Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki duyup duymadığından şüphe ettim.

Bana zaten duymak istediğimden fazlasını söylemiş olsa da doyumsuz kalbim duymak istiyordu.

"Onu da sen anlayacaksın."

Dudaklarında oluşan muzip gülümsemeyle dudaklarını alnıma yerleştirdi. Dudaklarımda oluşan buruk gülümsemeyle, "Peki," dedim. *Eh, bununla da yetinirdim!*

Ardından Alaz ayağa kalkıp bana elini uzattı. Başımı geriye atıp yüzüne baktım. Gözlerime nefesimi kesen bir yoğunlukla bakıyordu. Kalbim sıcacık olmuştu.

"Şimdi benimle evlenip Karmen Karay olmak ister misin?"

Sanırım Alaz az önceki sözlerinde haklıydı. Ondan duymadığım sözler yüzünden kapıldığım korku beni alt etmişti.

Söylemediği ama benim duymaya ihtiyacım olan sözleri söyleyince kalbime çöreklenen büyük bir ağırlık kalkmıştı. Yüzümde oluşan kararlı bir ifadeyle bana uzattığı sıcacık avucunu tuttum. Elindeki sıcaklık önce avucumu ardından yüreğimi ısıtırken ayağa kalktım.

"Her şeyden çok!"

Kararlı cevabım karşısında dudaklarında tatminkâr bir kıvrılma olurken, elini bel oyuğuma yerleştirip beni kendine doğru çekti. Önce alnıma ardından aralık dudaklarıma derin bir öpücük kondurdu.

Daha iyi hissettiğime emin olunca hazırlığımı tamamlamam için beni yalnız bıraktı. Gidişinin ardından aynaya bakınca yüzümü buruşturdum. Yüzüm ağladığım için kızarmış ve şişmişti. Bıkkınlıkla oflarken Cansel ve Tuğba içeri girdi.

"Yüzümün hâline bakın!" diye sızlandım.

"Ben de onun için geldim, tatlım."

Cansel elindeki makyaj çantasını gösterirken yatağın üstüne oturttu beni. Makyajım su bazlı olduğu için çok bozulmamıştı. Bu yüzden Cansel kısa süre içinde yüzümdeki makyajı toparladı. İkisi de az önce yaşadığım ufak krizden bahsetmeyerek hiç yaşanmamış gibi davranıyordu. Bunun için ikisine de minnettardım. Çünkü nasıl bir açıklama yapacağımı bilmiyordum. Cansel makyajı bitirince geri çekildi.

"Tamamdır, yine çok güzel oldun."

İçten bir gülümsemeyle kalkıp sıkıca sarıldım.

"Çok teşekkür ederim. İkiniz de iyi ki varsınız."

Cansel geri çekilirken hınzır bir şekilde gülümsedi. "Kuru kuru teşekkür olmaz. Tuğba'ya düğünün en güzel kızının ben olduğumu söylemen lazım."

Ben kahkaha atarken, Tuğba uzanıp Cansel'in açık bıraktığı düz saçını çekti. Bu hâlleri kahkahalarımı şiddetlendirdi.

"Maalesef Cansel, ikiniz de fıstık gibi olmuşsunuz, bu seçimi benden istemeyin."

Ki haklıydım da! Cansel beyaz tenini ve kıvrımlarını ortaya çıkaran kırmızı, kalem elbisesiyle çok güzel duruyordu. Siyah, bileğine kadar genişleyerek uzanan derin yırtmaçlı elbisesiyle Tuğba'nın da ondan eksik kalır yanı yoktu.

Cansel saçını geriye doğru savurdu. "Aman siz de zevksizler. Kıskanıyorsunuz güzelliğimi."

Tuğba bezgin bir nefes aldı. "Tabii işimiz gücümüz yok, Cansel Hanım'ın güzelliğini kıskanıyoruz. Hey Allah'ım ya! Çekilecek çilem varmış. Barın bitti, bu başladı."

"Hiç Barın'ın bahsini açma Tuğba Hanım, çocuğa ne dediysen ruh gibi geziniyordu ortada."

Tuğba'nın rengi soldu.

"Böylesi daha iyi, Cansel. Bu mevzuyu kurcalamayın."

"Ama ikiniz çok yakışıyorsunuz," diye atılınca Tuğba ters ters baktı.

"Biz diye bir şey yok. Benim kariyer gibi önceliklerim var. Bu süreçte Barın ve onun geçici hevesleriyle uğraşamam. Bu konuyu açmayın bir daha."

Tabii Cansel Tuğba'yı dinlemeden konuşmaya devam etti. İkisi didişmeye devam ederek odadan çıktılar. Başımı iki yana doğru sallarken çiçeğime uzandım. İstediğim üzerine siyaha çalan menekşelerden oluşmuştu gelin çiçeğim. Çocukluğumdan beri menekşe en sevdiğim çiçekti. Koyu mor menekşelere karşı ayrı bir zaafım vardı. Hafifçe gülümsedim. Alaz'ı ilk gördüğüm gün en sevdiğim menekşenin bulunduğu saksıyı kırmıştım. Ona bakmaktan etrafıma bakamamıştım, bu yüzden çiçek mahvolmuştu. Alaz telaşla yanıma gelip, nasıl olduğumu sorduğunda ona dolu gözlerle bakmıştım. O da eğilip canlı kalan tek menekşeyi bana uzatmıştı. Zamanla içimde yeşeren aşka inat, kurumuştu menekşem. Siyaha dönmüştü rengi. Ben, menekşeleri sevdiğim gibi seviyordum Alaz'ı, belki de bu yüzden bu çiçek bana Alaz'ı hatırlatıyordu. Tabii, Alaz benim için mor değil de onun için kuruttuğum, kendine has siyah bir menekşeydi.

"İstanbul Belediyesinin bana verdiği yetkiyle sizleri karı koca ilan ediyorum."

Nikâh memurunun sözleri ardından yüksek sesli alkış sesleri duyuldu. Nikâh cüzdanını alıp ayağa kalktıktan sonra havaya kaldırdım. Alaz da ayağa kalkıp alnıma öpücük kondurdu. Gözlerim kapanırken iç geçirdim.

"O kadar güzel ve masum duruyorsun ki nefesim kesiliyor."

Yanaklarım zevkle kızardı. Balık modeli, dantelden oluşan gelinliğim daha çok elbise gibi duruyordu. Düğünüm daha çok nikâh tarzında olduğu için bu tarz bir şey tercih etmiştim. Açıkçası görür görmez zarafetine vurulmuştum. V şeklinde sırt dekoltesi, dirseklerime kadar dar olan kol kısmı, bileğime doğru genişleyerek iniyordu. Dalgalı saçlarım zarif bir şekilde toplanmış, elbisenin dekoltesini sergiliyordu. Alaz beni almak için odaya ikinci kez girdiğinde uzun uzun incelemiş, gözlerinde oluşan hayranlık pırıltılarıyla koluma girmişti. Ne kadar güzel göründüğümü her söylediğinde içim mutlulukla doluyordu. Hayranlık dolu bakışlarım bir kez daha üstünde, bedeninde dolaştı. Baştan sona siyah giyinmişti kara prensim.

"Eşit durumlar altındayız," diye mırıldanınca gülerek geri çekildi. Yüzümdeki mutlulukla gelen davetlilere baktım. Yüzümdeki gülümseme solarken hüzünle iç çektim. Ağabeyim haricinde çağırdığımız herkes gelmişti. Onu aramıştım ama telefonunu açmamıştı. Evine gittiğimde de kapıyı açmamıştı. Annem dün sabah ağabeyimin yurt dışına çıktığını söyleyince, oturup bir güzel ağlamıştım. Ağabeyimi karşıma almış olmak canımı söküyordu. Alaz'ın da benden pek bir farkı yoktu fakat o duygularını gizlemeyi benden daha iyi beceriyordu.

"Keşke ağabeyim de olsaydı."

Alaz derin bir nefes aldı. "Keşke."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Bizi affedecek mi?"

Gözlerinde oluşan inançla, "Muhakkak," dedi.

Ağabeyimle en yakın zamanda konuşup Alaz'a duyduğum hisleri ona da anlatacaktım. Beni anlayıp affetmesini ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Dolan gözlerimi kırpıştırdım.

"Üzülme, ağabeyin kıyamaz sana."

"Umarım."

Babamla anneme doğru yürüdük. Babam her şeyden habersiz bir şekilde sıkıca sarıldı bana. Annem ise dolu dolu olan gözleriyle baktı. Bana karşı hâlâ kırgındı. Gözünden akan yaşları sildikten sonra, "Gel buraya," dedi. Hevesle benim için açtığı sıcak kollarına sığındım. Boğazımdan kopan hıçkırığa engel olamadan, sıkıca sarılıp kokusunu içime çektim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Geri çekilip gözlerime baktı. "Mutlu ol Karmen, yaşananlara değecek kadar mutlu ol."

Başımı aşağı yukarı doğru sallarken, bir kez daha sarılıp saçlarıma öpücük kondurdu. Annemle aramın düzelmiş olmasına sevinirken bize doğru gelen Alaz'ın annesi ve babasını gördüm. Kardelen Hanım'ın Alaz'ın kopyası olan gözlerine içten bir gülümsemeyle baktım.

"Bir ömür boyu mutlu olun."

Annesi önce Alaz'a sarıldıktan sonra bana dönüp sıkıca sarıldı. "Bir kızım daha oldu şimdi."

Cümlesini tam anlayamamıştım. Bir çocuğunun daha olup olmadığını soracağım sırada babası gür sesiyle araya girdi.

"Elimi öp bakalım, gelin!"

Bakışlarım Alaz'ın babasına kaydı. İri bir adamdı, mavi gözleri buz gibi bakıyordu. Uzattığı elini tutup öptüm. Elini

ağarmaya başlamış sarı sakallarında gezdirdi. Gözlerinde bariz belli olan aşağılama ifadesi beni öfkelendirse de görmezden geldim. Alaz'a elini uzattı. Alaz soğukça öptükten sonra geri çekildi.

Babasından elinden geldiğince uzak duruyordu. Aralarındaki sorunu merak etmeden duramıyordum. Bir de *bir kızım daha oldu* lafını... Alaz elini belime yerleştirip diğer misafirlerin yanına ilerletti. Sadece çok yakın akrabaları çağırdığımız düğünümüzde çok fazla misafir olmadığı için kısa süre içinde herkese selam vermiştik.

Ardından ilk dansımızı yapacağımız şarkı çalmaya başladı. Alaz ile beraber ortaya doğru yürürken mutlulukla etrafıma bakıyordum. Kardelen Hanım ve annem sayesinde yazlığın bahçesi son derece zarif ve sade bir şekilde süslenmişti. Krem tonlarında güzel bir kır düğünü olmuştu. Alaz elini belime yerleştirip beni kendine doğru çekti.

Jehan Barbur, Güzel Adam şarkısı çalınırken başımı göğsüne yasladım.

Güzel adam,

Büyür müsün benimle?

Dolaşırız şu yolları...

Şarkının sözlerinde kaybolurken, konuşmadan dans etmeye başladık. Başımı göğsüme yasladığım an, içim tarifsiz bir huzurla doluyordu. Tatlı kokusunu içime çektim. Dudakları saçlarımda dolaştı. Yeni hayatımın ilk günüydü. Karmen Karay'dım artık. Sevdiğim adamın soyadını almıştım. Değişik bir his olsa da ona ait olduğumu bilmek güzeldi. Yüzümde oluşan gülümsemeyle iyice sokuldum ona.

"Yoruldun mu?"

"Evet ama senden ayrılmak istemiyorum."

Alaz geri çekilip koyulaşan gözlerini gözlerime çevirdi. "Hadi güzelim."

Gözlerindeki yaramaz ışıltı yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu.

"Erken değil mi?"

Kısık sesiyle, "Değil," dediğinde kan akışımın hızlandığını hissettim. Böyle yoğun bakınca aklım başımdan gidiyordu. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Hem, çok özledim seni."

İçim kıpır kıpır olurken ağzım kurudu. Beklentiyle dolup taşmıştım. Avucumdaki elini sıktım. Alaz kararan yüzüyle boynuma ufak bir öpücük bırakıp geri çekildi. Herkesle vedalaşırken çiçeğimi bilhassa Tuğba'ya attım, ardından arabaya bindik. Alaz'ın işleri ve benim hamileliğim yüzünden balayına gitmeyecektik. Bu yüzden Alaz'ın evine gittik. O kadar yorgun düşmüştüm ki gözlerimi açacak mecalim kalmamıştı. Hem fiziksel hem de duygusal olarak zor bir gün geçirmiştim. Araba durunca, beraber inip yürümeye başladık. Alaz aniden eğilip beni kucağına aldı.

Düşmemek için ona sıkıca tutunurken, "Ne yapıyorsun?" diye soludum.

Çocuksu bir gülümsemeyle eğilip burnumun ucunu öptü. "Gelinimi taşıyorum."

Yüzümde oluşan aşk dolu gülümsemeyle elimi ensesine dolayıp onu kendime doğru çektim. Dudaklarına kısa ve bana asla yetmeyen bir öpücük kondurdum. Alaz geri çekilip asansöre bindi. Eve girdiğimizde beni doğruca yatak odasına taşıdı.

"İndir artık beni."

Yavaşça indirip arkama geçti. Gelinliğin fermuarını yavaşça indirdi. Saatler sonra derin bir nefes alırken, "Sonunda!" diye inledim.

Alaz dudaklarını enseme bastırınca tüylerim ürperdi. "Duş almak ister misin?"

Başımı aşağı yukarı doğru sallayınca geri çekildi. Yatak odasındaki dolaptan geceliğimi alıp banyoya ilerledim. Gergin ve heyecanlı bir şekilde duşumu alırken ellerim titriyordu. Bedenim dakikalar sonra olacak şeylerin beklentisiyle dolmuştu. Az da olsa gevşemiş bedenimi havluyla kurutup ipek geceliği üstüme geçirdim. Dizlerimin çok üstünde biten beyaz geceliğin sırtındaki şeritler tenimin büyük kısmını ortaya çıkarıyordu. Derin bir nefes alıp banyodan çıktım. Utançtan boynuma kadar kızarmıştım. Yatak odasına girince Alaz'ın yatakta uzanmış telefonuyla uğraştığını gördüm. Altında sadece pantolon vardı. Esmer geniş göğsünü görmek kanımı ateşlemişti. Çok güzeldi. Bakışları bana döndü. Gözleri, gözlerimden ayrılmıyordu. Yatağa oturunca, elini uzatıp yanağımı okşadı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Yanaklarımdaki kızarıklık artarken, "İyiyim," dedim. O kadar gergindim ki sesim tiz çıkmıştı.

Hafifçe gülümserken dudağının çizgisini kaşıdı. "Eh, aldın benim gibi adamı. Aksi olması beklenemezdi," deyip göz kırpınca gözlerim kocaman açıldı.

"Ne!" diye cırlayınca sırıtmaya başladı.

"Asıl sen benim gibi çıtır bir kızı aldığın için iyi olmalısın," diye söylenince omuz silkti.

"Bence sen daha şanslısın."

Dikleşirken, "Ne demek istiyorsun?" diye soludum.

"Kabul et bebek, yakışıklı herifin tekiyim."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, yanımdaki yastığa uzanıp çıplak göğsüne vurdum. "Küstah bunağın tekisin!"

Alaz kendini korurken ben de gülmeye başlamıştım.

"Sen de bıcırıksın."

Yanındaki yastığa uzanınca kaçmak için ayağa kalktım. Kendimi savunmak için elimdeki yastığı ona doğru savur-

dum. Kahkahalarımın arasından ondan kaçarken ayakta olduğum için kendimi korumam daha rahattı. Böyle eğlenmeyeli uzun zaman olmuştu. Günler sonunda ilk defa iyi hissediyordum. Yorulunca durdum. Alaz uzanıp, beni kendine doğru çekince bacaklarım açık bir şekilde kucağına düştüm. Ufak bir çığlık atarken hızla omuzlarına tutundum. Gerginliğimin geçmesi için uğraşmış ve kısa sürede başarmıştı. Nefes nefese kalmış bir şekilde yüzüne bakarken yüzündeki gülümseme yerini daha karanlık bir ifadeye bıraktı. Aniden beni ters çevirip üstüme çıktı.

Saçlarım yastığa dağılırken üstümdeki gecelik kalçalarıma kadar sıyrılmıştı. Pantolonunun kumaşı, çıplak bacaklarıma sürtünüyordu. Alaz konuşmadan yüzüme baktı. Bakışlarında öyle yoğun bir ifade vardı ki nefes aldırmıyordu. Parmak uçlarını yüzümde gezdirirken, eğilip alnımı öptü.

"Artık tamamen benimsin."

Kısık sesli itirafından sonra burnumu öptü.

"Her şeyinle."

Dudakları bu defa yanağıma kaydı. Ardından şakağıma ve çeneme. Dudakları nazik, öpücükleri yakıcıydı. Yavaş yavaş yüzümün her yanını öptü. Gözlerim kapanınca göz kapaklarımı öptü. Kirpiklerime kadar titredim.

"O kadar güzelsin ki akıl denen bir şey bırakmadın bende!"

Sert sesini duyunca gözlerimi açtım.

"Ben-"

Dudakları, aralık dudaklarıma kapandı. Yavaşça öptü beni, tamamen kendine ait kılmak isteyen öpücüğü sahipleniciydi. Her noktamı keşfediyordu. Dilime dokunan dili tenimi ürpertirken ona doğru yükseldim. Günlerdir süren bu beklentinin artık bitmesini istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Fakat Alaz, bana inat son derece yavaştı. Ağzımı daha çok açıp öpüşmeyi derinleştirmeye çalıştım. Alaz içimde yaktığı ateşi görmezden gelerek önce üst dudağım ardından alt du-

dağımla usulca ilgilendi. Dudakları çeneme kayarken, "Lütfen!" diye sızlandım.

Kalçalarımı ona doğru kaldırdım. Dudakları boynuma indi. "Şişş, sakin ol sevgilim."

Eli bacaklarımda gezinirken geceliğin açıkta bıraktığı kalçama kaydı, sıkıca kavrarken etimi yavaşça yoğurmaya başladı.

"Alaz!"

Ağlamaklı çıkan sesimi duymazdan gelerek dudaklarıyla başlattığı işkenceye devam etti. Gerdanımda gezinen dudakları göğsüme doğru indi. Geceliğin üstünden sertleşen göğüs ucuma dudaklarını yaslayınca sırtım yataktan yükseldi. Kalçalarımı ona doğru bastırıp sertliğine sürtündüm. Bu yaptığımla beraber inledi. Aniden doğrulup, üstümdeki geceliği çıkarıp attı. Karşısında çıplak kalınca gözlerimi gözlerinden kaçırdım. Yanaklarımdaki kızarıklık göğüslerime kadar indi. Utançla dudağımı ısırdım. Alaz ise dikkatle beni izliyordu. Nefes nefese kaldığı için hızla inip kalkan göğsü terlemişti. Bu görüntü karşısında ağzım kurudu. O kadar güzeldi ki... Ve artık benimdi, tamamen! İçimi kavuran gözleri yavaşça tüm bedenimde gezindi. Tenim alev alev yanarken alt dudağımı daha sert ısırdım.

Parmak uçlarını gerdanıma indirdi. Yavaşça çıplak göğsüme ardından mideme doğru kaydırdı. İçim ürperirken hazla titredim. Karnım içe doğru çökerken parmakları kasıklarımdan bacaklarıma doğru indi.

"Olağanüstüsün, her şeyinle."

Boğuk mırıltısı ardından eğilip sertçe dudaklarımı kavradı. Omuzlarına tutunup karşılık verdiğim sırada üstündeki pantolonu hızlı hareketlerle çıkarıp attı. Sonra çıplaklığımı gizleyen iç çamaşırımı da çıkardı. Üryan bedenlerimiz birbirine dolandı, hücrelerimi kıvılcımlar sardı. Yandım. Sert göğsü, göğüslerimi ezerken parmakları sırtıma kaydı. Aniden beni ters çevirince ben üstte o altta kalmıştı. Saçlarım yüzüne doğ-

ru döküldü. Ellerimi pazılarına yerleştirip sıkıca tuttum onu. Kasıklarımdaki gerginlik büyümüştü. Geri çekilip kabaran dudaklarını yaladı. Elleri kalçalarıma inerken dudaklarının bu seferki hedefi göğüslerimdi. Sırayla iki göğsümle de hiç acele etmeden ilgilendi. Boş durmayan elleri kalçalarımı yoğururken, başımı geriye atıp inledim.

Çok fazlaydı. Bütün gücümü çekip almıştı. Hassas bedenim ruhumla bir olmuş, kavruluyordu. Aldığım nefesler ciğerlerime yetmiyordu sanki. O kadar yoğun hislerle kuşanmıştım ki ağlayacak gibi hissediyordum.

"Dayanamıyorum!"

Soluk soluğa çıkan sesimi duyunca beni hafifçe kaldırdı. Ardından yavaşça içime girdi. Bu seferki hafif bir sızı haricinde acıtmamıştı.

Ellerimi tutarken, "Yavaşça hareket et," diye komut verdi.

Sözlerini dinleyip yavaşça hareket ettim. Dudağı boynuma kapanırken bir eli kasıklarıma kaydı. En hassas noktama dokununca, başımı geriye atıp alt dudağımı sertçe ısırdım.

"Siktir!" diye tısladı.

Eğilip dudaklarını öptüm, çığlıklarım ağzının içinde kayboldu. Alaz, beni edepsizce keşfetmeye devam etti. Nefes almak için geri çekilirken kolumu boynuna doladım. Son bir kez daha içime çarpınca infilak etmiştim. Kalbim göğüs kafesimi tekmelerken kemiksiz bir beden gibi üstüne yığıldım.

Dudaklarımı kulağına yaslayıp, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Alaz da kendini bırakırken sıkıca sarıldı bana. Hiç bırakmayacak gibi sarıp sarmaladı beni.

"Her zerrenle bana aitsin, artık seni benden kimse alamaz."

ZAMANIN ESİRİ

3,5 Yıl Sonra...

Benim hikâyem, zamana esir düşmüştü. Kırık bir şekilde başlayan çocukluk aşkım, yüreğimde usul usul pişmiş; geçen yıllarla beraber olgunlaşmıştı. Hiçbir şey kaybetmediğim sevgim, çok şey kazanmıştı. Kaderin namlusu her an ensemizde olsa da Alaz daima benimleydi. Söz verdiği gibi... Dudaklarımda oluşan gülümsemeyle beraber aynadaki yansımama baktım. Büyümüştüm, bir yanım hâlâ çocuk olsa da üç yıl önceki toy genç kız değildim. Artık istediklerini elde etmeden önce iyice düşünen, daha sabırlı bir kadındım. Bunda anne olmamın etkisi büyüktü.

Anne olmak beklediğim gibi korkutucu değildi. Zor yanları olsa da güzel yanları daha fazlaydı. Ve Alaz... Adı hâlâ kalp ritmimi bozuyordu, sanırım ömrümün sonuna kadar da bozmaya devam edecekti. İkisi sayesinde bugünkü kadındım. Biten makyajım ardından yatak odasından çıktım. Küçük kızımın kıkırtı seslerine doğru yürürken dudaklarım kıvrılmıştı. Odasına girince, yatağın üstünde babasıyla beraber oynarken buldum. Sırtımı kapının pervazına yaslayıp, her gördüğümde içimi kıpır kıpır eden sahneyi izledim. Alaz, neredeyse üç yaşına basacak olan kızımız Arya Gökçe ile beraber oynuyordu. Alaz tombik göbeğini gıdıklarken Gökçe de babasının saçlarını dağıtıyordu. Ela rengi olan, iri gözleri

parlıyordu. Beyaz teni mutluluktan kızarmış, açık kahverengi kıvırcık saçları dağılmıştı.

"Ya baba bıyak!"

Alaz eğilip, boynunu öpünce kıkırdadı. Alaz'ın yüzünü tutup geri çekmeye çalışıyordu. Minik ayaklarıyla tekmeler atarken Alaz yüzünü göbeğine gömdü. Kahkaha sesleri yükseldi. Ellerinin bu seferki hedefi, babasının saçlarıydı. Benim dokunmaya kıyamadığım saçlarını Gökçe bir güzel yoldu. Yüzümü buruşturdum, canı acımış olmalıydı. Alaz ise hâlinden hiç şikâyetçi değilmiş gibi geri çekilip tombul yanaklarını öptü. Dudaklarımı büzüp onlara doğru yürüdüm.

"Kıskanıyorum ama."

İkisinin bakışları bana döndü. Alaz'ın bakışlarındaki yoğunluk, her defasında olduğu gibi nefesimi kesti. Geçen yıllar ona fazlasıyla yaramıştı. Her geçen gün daha yakışıklı oluyordu. Toprak rengi gözleri beni sarıp sarmalarken aşkla baktım gözlerine. Zaman geçtikçe ona olan aşkımın ateşi sönmesi imkânsız bir yangına dönmüş, hücrelerime sinmişti. Mümkünmüş gibi daha fazla seviyordum onu. Elini uzatınca, uzanıp sıkıca tuttum. İçime dolan huzurla iç çekerken Gökçe göğsüme sokuldu.

"Şartları eşitleyelim de anne kıskanmasın, değil mi kızım?"

Gökçe hevesle başını aşağı yukarı doğru sallarken, doğrulup sağ yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. Ardından Alaz kolunu ince belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Dokunuşu karşısında içimde kelebekler uçuşurken bedenimi kendine doğru yasladı. Beni öpmeden önce hep yaptığı gibi önce kokumdan derin bir nefes aldı. Ardından sıcak dudaklarını yanağımda gezdirip boynuma doğru usulca indi. Sakalları tenimi çizerken, başımı yana atıp ona daha çok yer açtım. Derin bir öpücük kondurup içimi titretti. Gökçe ise diğer yanağımı öpmeye devam ediyordu. Alaz geri çekilip yamuk bir

gülümsemeyle yüzüme baktı. Elimi yanağına uzatıp yüzünü sevdim.

"Anne, kıskanma tamam mı?"

Bu bilmiş tavrına gülerken yanaklarını sıktım. "Tamam ama şimdi de baba kıskanıyor, hadi onu öpelim."

Minik kızım bu fikri çok sevmiş olmalıydı ki hevesle el çırptı. Ardından ikimiz de Alaz'ın üstüne atlayıp onu yatağa devirdik. Gökçe, sakalından rahatsız olduğu için sadece alnını ve burnunu öptü. Benimle yarış hâlinde olduğu için benden daha çok öpmeye uğraşıyordu. Hazır dikkati dağılmışken daha dün Amerika'dan dönmüş olan kocamla hasret gidermeye başladım. On gün için gitmiş olsa da onu deli gibi özlemiştim. Göğsünün sol kısmına iyice sokulurken yanağını ve boynunu öptüm. Kokusunu içime çekerken Alaz, Gökçe'nin gözüne girme tehlikesi olan parmağından kaçıyordu.

Elim tişörtünün içine girip, karın kaslarında gezinince, "Ah!" diye inledi. Yüzümü, boynu ve başı arasına sıkıştırdı.

"Dikkatimi dağıtıyorsun."

Sesini duyunca gülmeye başladım. "Sadece özlem gideriyorum."

"Bunu mümkünse gözüm tehlike altında olmadan yaparsan ben de severek karşılık veririm."

İması bile kanımı ateşlemeye yetmişti. Hafifçe doğrulup babasının burnunu çeken kızıma baktım.

"Bebeğim, Aslı ablanın yanına gitmek ister misin? Seni çok özlemiş."

Kısa bir an için dikkati dağılan kızım biraz düşündü. Ardından başını iki yana salladı. "Hayır, babayı istiyorum."

Arya Gökçe, tam olarak babasının kızıydı. Birkaç aya kadar Alaz'ın göğsü hariç hiçbir yerde uyumuyordu bile. Yatağını ayırmak zor olsa da başardığım için mutluydum. En azından geceleri tamamen bana kalıyordu.

"Ama seni çok özlemiş."

Doğduğu günden beri Aslı abla bizimle çalışıyordu. Bu yüzden Gökçe ona çok düşkündü.

"Peki ama hemen geleceğim."

Ardından yataktan inip paytak adımlarıyla mutfakta olan Aslı ablanın yanına doğru koştu. Çenemi Alaz'ın göğsüne yaslarken, "Nerede kalmıştık?" dedim masumca.

Alaz hafifçe gülerken başını iki yana doğru salladı. "Bazen tam bir cadı oluyorsun."

Masum masum bakarken gözlerimi kırpıştırdım. "Sadece bazen." Ellerimi yüzünde gezdirirken kısık bir sesle, "Özellikle seni özlediğim zamanlarda," diye ekledim.

Yüzü kararırken, aniden beni çevirip altına aldı. "Öyle mi?"

Üstümdeki ağırlığını hevesle karşılarken konuşamadığım için başımı aşağı yukarı salladım. Gökçe'den dolayı yalnız bile kalamamıştık. Özlemle yüzüne bakarken, "O zaman özlem giderelim," dedi ve dudaklarıma kapandı.

Hevesle karşılık verirken uzun uzun öptüm onu. Tadı karşısında iç geçirirken şu an için imkânsız olduğunu bilsem de daha fazlasını istiyordum. Aynı durumda olan Alaz, büyük bir tutkuyla öpüyor; dilini ağzımın içinde gezdiriyordu. Alt dudağımı emerek çekiştirdi. Geçen aydan sonra onunla tekrar iyi olduğumuz için şükrettim. Onunla kavga etmekten nefret ediyordum. Ne yazık ki nefret ettiğim şey, sürekli başıma geliyordu. Evlendikten sonra daha iyi anladığım bir şey varsa aşırı kıskanç bir yapımın olduğuydu. Yaklaşık altı yedi ay önce girdiğim bir kıskançlık krizi yüzünden Alaz'ı resmen çıldırtmıştım. Sürekli yaptığı bu Amerika ziyaretleri de durumuma hiç yardımcı olmuyordu. Alaz da kavganın sonucunda birbirimizi daha fazla kırmamamız için evden gitmişti. Düşününce bile içim ürperiyordu. Üstüne bir de ağabeyim, Gökçe'nin ziyaretine gelmiş ve perişan hâlimi görmüştü. Eşler arasında böyle şeylerin normal olduğunu anlatmaya çalışsam da anlamamıştı. Gökçe'nin doğumundan sonra bizimle

konuşmaya başlasa da hâlâ tedbirliydi. Alaz'ın açığını yakaladığı an, ensesine çökeceğinden şüphem yoktu.

"Anne!"

Gökçe'nin tiz sesi üzerine bizi içine alan tutku sisi hızla dağıldı. Alaz, hayal kırıklığı dolu bir sesle inlerken kıkırdamaya başladım. En güzel anlarımızın katili olan minik kızımı karşılamak için Alaz'ın sıcak kollarından istemeyerek de olsa sıyrıldım. Gökçe, koşar adımlarla odaya girince, eğilip kollarımı açtım. Sanki daha iki dakika önce değil de günlerdir görmemiş gibi sarıldı bana. Mis kokulu saçlarını öptüm. Hâlâ benimle olduğuna inanamıyordum. Gerçek olamayacak kadar mükemmel bir şeydi. Çok zorlu bir hamilelik süreci ve doğum atlattıktan sonra onu böyle kollarımda tutuyor olmak, mucizevi bir histi. Eğilip yanaklarına da öpücükler bıraktım.

"Bir saate kadar çıkmamız gerekiyor."

Alaz'ın şirketinin düzenlediği yemeğe gideceğimiz için bir an önce hazırlanmalıydım. Gökçe'yi yatağa bırakıp ayağa kalktım. Alaz da yataktan kalkınca Gökçe huysuzlandı. Alaz eğilip Gökçe'yi kucakladı.

"Hadi seni Aslı ablanın yanına bırakalım, anne baba da hazırlansın."

Gökçe bir şeyler sorarken ben de yatak odasına girdim. Kayık yaka modeli olan mürdüm rengi elbisemi üzerime geçirdim. Dizlerimin biraz üstünde biten elbise, modeli gereği dar olduğu için zor hareket ediyor olsam da duruşu hoşuma gitmişti. Alaz'ın düğün hediyesi olan su damlası şeklindeki pırlanta kolyeyi boynuma taktıktan sonra açık bıraktığım dalgalı saçlarımı düzelttim. Saçlarım o kadar uzamıştı ki neredeyse sırtıma kadar geliyordu. Alaz kesmemi istemediği için uçlarını almak haricinde boyuna karışmıyordum. Makyajımı daha önce yaptığım için hazırdım. Sadece bozulan rujumu tazeledim. Gökçe'nin elinden zor kurtulan Alaz odaya girince rujun kapağını kapatıyordum. Beni görünce gözleri hafifçe irileşti. Gözlerindeki ateş, ruhuma kadar sızdı. Ağır adımlarla

yanıma gelirken, "Çok güzel görünüyorsun ama elbise fazla dar," dedi. Boğuk sesi üzerine yanaklarım kızardı. Yıllar geçse de bazı şeyler hiç geçmiyordu.

"Bence gayet güzel."

Kaşları çatılırken, "Sorun o zaten," diye homurdandı.

Bu kavganın uzayacağını bildiğim için, "Gecikiyoruz," diye konuyu değiştirdim.

"Ne yaptığını biliyorum," diye söylenince altı dudağımı ısırdım. Bakışları anında karardı. "Şu an deli gibi o ruju tekrar bozmak istesem de zamanım yok."

O kadar yakınımda duruyordu ki teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Kirpiklerimin altından ona bakarken kuruyan ağzımı ıslatmak için yutkundum. Yüzünü eğip burnunun ucunu saçlarımda gezdirdi.

"Hazırlanmam lazım."

Benden çok kendini ikna etmek ister gibiydi. Derin bir nefes daha aldıktan sonra geri çekildi. Dağılmış ifadesine gülümseyen suratımla baktım. Zamanla onun en zayıf noktası hâline gelmiştim. Zaafım olan adamın zaafı olmuştum. Ve bu hissin güzelliğini anlatmaya kelimeler yetmezdi. Giyinmek için dolaba yöneldiğinde, kendime gelmek için ufak bir nefes alıp topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Yanıma ipek şalımı aldım, ilkbaharın izlerini taşıyan havalar, henüz tam olarak ısınmamıştı. Alaz hızlı hareketlerle takım elbisesini giydikten sonra yanıma geldi, Gökçe'yi öpüp evden çıktık. Arabaya bindikten sonra emniyet kemerimi bağladım. Bakışlarım yanımda oturan adama kaydı. Dudaklarının kenarında oluşan çizgilere baktım. Eskiden olsa fark etmezdim ama artık onu tanıyordum. Huzursuzdu. Her Amerika dönüşü bu hâle geliyordu.

Cevap vermeyeceğini bilsem de, "Bir sorun mu var?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi.

O kadar dalgındı ki beni duymadı bile. "Alaz?"

Bakışları aniden bana dönerken, "Efendim?" dedi.

Uzanıp el freninin üstünde duran elini tuttum. "Bir sorun mu var?"

Kaşları çatılırken başını iki yana doğru salladı. "Hayır."

Yüzündeki ifadeleri bu kadar iyi bilmeseydim eğer ona inanırdım. Yüzü son derece ifadesiz duruyordu. Yıllar geçtikçe bunun nedenini de öğrenmiştim. Babası... Alaz'ın babası gerçekten iğrenç bir adamdı. İnsanların sınırının sonuna kadar gitmeyi seven bir kişiliğe sahipti. İnsanları sindirmek hoşuna gidiyordu. Alaz ise ona karşılık vermeyi bu şekilde öğrenmişti. Yüzü o kadar sabitti ki kızdığını ya da üzüldüğünü anlamak çok zordu. İfadesizliğiyle babasına en büyük karşılığı veriyordu. Babası onu öyle bir hâle getirmişti ki duygularını dile getiremiyordu. İçime dolan hüzünle elini dudaklarıma götürüp yavaşça öptüm. Omuzlarındaki gerginlik azaldı. Anlatmayacağını bilsem de, "Bana anlatabilirsin," dedim.

Dudağının kenarındaki çizgiler belirginleşirken, "Anlatacak bir şey yok," dedi.

Anlatacak çok şey vardı. O kadar fazlaydı ki çoğu zaman konuşulmayan soruların içinde boğuluyordum. Elini bırakıp önüme döndüm.

"Bir gün bana sorunlarını anlatacağın kadar güveneceğini umuyorum."

Ses tonum buz gibiydi. Alaz sıkkın bir nefes aldı.

"Abartıyorsun Karmen, anlatacak bir şey yok."

İçimde çağlayan öfkeyle sırtımı dikleştirdim.

"O yüzden mi sürekli telefonda gizli gizli birileriyle konuşuyorsun? Ya da sürekli Amerika'ya gidiyorsun? Ya da döndüğünde günlerce kendine gelemiyorsun?"

Bir çırpıda sarf ettiğim sözler ardından sustum. İkimiz de susarken Alaz yine sessizliğiyle çıldırttı beni. Derin bir nefes aldıktan sonra ona döndüm. Kenetlenen çenesiyle yola bakıyordu.

"Cevap bile vermeyecek misin?"

Vermeyecekti. Hayal kırıklığı boğazıma dizildi. Başımı iki yana doğru sallarken bakışlarımı cama çevirdim. Araba durunca konuşmadan kemerimi açıp dışarı çıktım. Onu beklemeden yürürken arabanın anahtarını valeye verip yanıma geldi. Kolumu tutunca durdum. Göğsünü sırtıma yasladı.

"Verecek bir cevabım olmadığı için susuyorum." Nefesi kulağıma çarparken devam etti. "Sadece iş, başka bir şey yok."

Yalan söylüyordu. Kolumu elinden çekip sertçe, "Peki!" dedim.

Göğsü aldığı nefesle havalanırken ondan uzaklaşmak için hareketlendim. Fakat kolunu belime dolayarak bana engel oldu. Beni tekrar kendine doğru çekip yürümeye başladı. Karşı bile koyamadım. Koyamazdım da. Alaz benim en ince noktamdı. Ne olursa olsun, kendimi hep onun yanında bulurdum ben. Sessiz kalarak yürümeye başladık. Yemeğin düzenlendiği masaya doğru ilerlerken ikimiz de sessizdik. Masa neredeyse doluydu. Bizi görünce, herkes dönüp selam vermeye başladı. Alaz sandalyemi çekerken, saçlarıma bir öpücük kondurup yanıma oturdu. Bu hareketiyle beraber omuzlarımdaki gerginlik azalmıştı.

Alaz'ın iş arkadaşlarını pek tanımıyordum. Bu yüzden kimseyle pek konuşamadım. Alaz'ın yardımcısı Funda gelince tanıdık bir yüz görmenin verdiği rahatlamayla gülümsedim. Funda'yı tanıyor ve seviyordum.

"Karmen Hanım, hoş geldiniz."

Uzanıp, onu öperken, "Hoş buldum," dedim.

Funda benim yaşlarımda, azimli, çalışkan bir kızdı. Kısa sarı saçları, bebek mavisi gözleriyle çok tatlıydı. Bakışlarım parmağındaki yüzüğe kaydı. Bakışlarımı fark edince beyaz teni kızardı.

"Hayırlı olsun."

Mutlulukla gülümserken, "Teşekkür ederim, sevgilim bugün evlenme teklifi etti," diye şakıdı. Onun adına çok se-

vinmiştim. Funda yanıma oturunca onunla muhabbet etmeye başladım. Alaz şirketin sahibiyle konuşurken eli, elimi bir an olsun bırakmıyordu. Garson yemekleri getirirken bakışlarını bana çevirdi. Dudaklarını kulağıma yanaştırdı.

"Sıkılmıyorsun, değil mi?"

Hafifçe gülümsedim. "İyiyim."

Şakağıma ufak bir öpücük kondurdu. Şirkette çalışan kızların bakışlarını üzerimizde hissediyordum. Dudaklarım zevkle kıvrılırken biraz daha sokuldum ona. Alaz onların farkında bile değildi.

"Sonunda yeni çalışanımız Sibel Arhan da geldiğine göre yemeğe başlayabiliriz."

Patronu Tarık Bey'in sesini duyunca bakışlarımız Sibel'e döndü. Onu gördüğümde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bu o kadındı, Alaz'a âşık olan arkadaşı. Nefes alamadığımı hissederken kırmızı ruj sürdüğü dudakları mutlulukla kıvrıldı. Tek tek herkese selam verirken Alaz'ı gördü. Makyajın belirginleştirdiği koyu kahverengi gözleri irileşirken yüzündeki gülümseme büyüdü.

Sevinçle, "Alaz!" derken aniden eğilip Alaz'a sarıldı. Gözlerim dehşetle açıldı. O kadın Alaz'a sarılıyordu! Göğsüme bir şeyler batarken nutkum tutulmuştu. Alaz şaşkınlığından kısa sürede kurtulup, karşılık vermeden geri çekildi. Bedenim yay gibi gerilmişti. Öfkeyle nefes alıyordum. Alaz'ın tuttuğu elimi sertçe çektim. Elin kadını gelmiş, rahatlıkla benim gözümün önünde kocama sarılıyordu! Bu ne rahatlıktı böyle?

"Sibel, hoş geldin."

Sibel açık bıraktığı düz, siyah saçını kulağının arkasına iteledi. "Hoş buldum, çok uzun zaman olmuş."

Alaz resmî bir tavırla, "Öyle oldu," demekle yetindi.

Bakışları nihayet bana çevrilince gözleri kısıldı. "Karmen," dedikten sonra elini uzattı. Elini tutmayı istemeyen ya-

nımı bastırıp elimi uzattım. Bakışları parmağımdaki yüzüğe kaydı. "Evlendiniz mi?"

Tarık Bey araya girdi. "Üç buçuk yıllık evliler."

Yüzündeki asılmayı sadece ben mi fark etmiştim acaba diye merak ettim. Sibel diğer insanlarla selamlaşırken önüme döndüm. O sarılma anında kalmıştım. Ona nasıl öylece sarılabilirdi ki? İçimde yanan kıskançlıkla dişlerimi sıktım. Alaz nasıl izin vermişti? Aynısını ben yapsam taş taş üstünde bırakmazdı. Aynı hassasiyeti göstermemesi içimi kavuruyordu. Benim ne hâle geleceğimi nasıl tahmin etmezdi?

"Güzelim?"

Sesini duysam da ona bakmadım. O kadar öfkeli hissediyordum ki gözlerim doldu. Sibel denen kadınla aynı masada oturmak istemiyordum. İkisi de avukattı ve aynı şirkette çalışacaktı. Nefesimin ciğerlerime yetmediğini hissettim. Sürekli yan yana olacaklarını bilmek urgan gibi boğazıma dolanmış, acımadan sıkıyordu. Alaz'ın elini belimde hissetsem de tepki vermedim.

"Rengin soldu, iyi misin?"

Ters bir cevap vermemek için dilimi ısırırken, "İyiyim," demekle yetindim. Fakat beni benden iyi tanıyordu. Sözlerimin yalan olduğunu bilecek kadar iyi...

Herkes yemeye başladı. Midem düğüm düğüm olduğu için pek bir şey yiyemedim. Alaz birkaç kere bir şeyler yememi söylese de *canım istemiyor* diyerek geçiştirdim. Sibel etrafa gülücükler saçarak konuşmaya devam ediyordu. Birkaç kere Alaz'a da soru sormuştu. Neyse ki Alaz kısaca cevaplamak haricinde muhabbete girmiyordu.

"Artık Amerika'dan temelli dönüşüne!"

Kırklı yaşlarının sonunda olan Tarık Bey, şampanya kadehini havaya kaldırırken, sarf ettiği sözler üzerine donup kaldım. O kadın bunca zamandır Amerika'da mıydı? B-bu doğru olamazdı!

GÜVEN BANA

Alaz sürekli Amerika'ya gidip geliyordu. İkisinin de işleri aynı eyalette miydi diye merak ederken buldum kendimi. Eğer öyleyse... Şüpheler beynimi kemirirken gözlerimi kırpıştırdım. Daha fazla orada öylece oturamayacağımı anlayınca ayağa kalktım. Yeni öğrendiğim bilgiyi hazmetmek için yalnız kalmam gerekiyordu.

"Lavaboya gideceğim."

Cevap vermesine müsaade etmeden adımlarımı kısıtlayan elbiseye rağmen hızlı adımlarla yürüdüm. İhtimaller, zihnimde dönüp duruyordu. Hayır hayır, Alaz öyle bir şey yapmazdı! Saçmalıyordum, başka bir açıklaması olamazdı. Lavabonun önüne geldiğim an kolumu tutup adım atmamı engelledi.

Kolumu çekmeye çalışırken titreyen sesimle, "Bırak kolumu!" dedim.

"Sakın, Karmen!" Öfkeli sesi kulaklarıma dolarken sert nefesi saçlarıma çarptı. "Sakın, böyle bir şeyi aklının ucundan bile geçirme!"

Öfkeli gözlerimi ona doğru çevirdim. "Neden? Bana herhangi bir açıklama yapmadığına göre aklımdan geçenlere de karışamazsın!"

Gözlerindeki öfke alev alev yanarken kolumu tutan parmakları sertleşti. "Karışırım!"

Kolumu elinden zorla çektim. "Ben eve gidiyorum!"

Tıslar gibi çıkan kelimelerimin ardından onu itekleyip yürümeye başladım. Dışarı çıkınca serin hava yüzüme çarptı. Öfkeden yanan bedenimle yürürken Alaz kısa sürede yanıma gelmişti.

Vale arabayı getirmek için gittiğinde kolumu önümde bağladım. Alaz, masada unuttuğum şalı omzuma örttü. Tepki vermeden durmaya devam ettim.

"Gelmene gerek yoktu, arkadaşınla hasret giderebilirsin."

Ses tonum zehir gibiydi. Söylediklerimde tabii ki ciddi değildim fakat acıyan canımın hıncını ondan çıkarmak istiyordum. Özellikle o kadının ona sarıldığı an aklıma geldikçe resmen kuduruyordum. O da Amerika'daymış. Kahretsin! Şüphelerim susmuyordu.

"Saçmalıyorsun. Kimseyle hasret gidermek gibi bir derdim ya da isteğim yok."

Öfkeli gözlerle ona döndüm. "Ah doğru, belki aranızda giderilecek bir hasret de yoktur. Sonuçta daha iki gün önce aynı yerdeymişsiniz."

Araba önümüzde durunca, ondan cevap beklemeden, arabaya geçip kapıyı sertçe kapattım. Alaz da arabaya geçip hızla yola koyuldu. Eve kadar ikimiz de sustuk. Sakinleşmeye çalışsam da kıskançlığım müsaade etmiyordu. Sözlerime itiraz bile etmemişti. Araba durunca, azalmak yerine artan öfkeyle inip otoparkın asansörüne doğru yürüdüm. Ardımdan asansöre binip tuşa bastı.

"Sakin ol, düşündüğün gibi bir şey yok ortada."

Sakin çıkan ses tonunu duysam da ona bakmadım. Asansörden çıkıp evin kapısını açtıktan sonra yatak odasına girdim. Aynı hızla arkamdan gelip kapıyı kapattı.

"Onu yıllardır görmedim."

Sözleri az da olsa rahatlamamı sağlamıştı. Ona bakmayınca bana doğru yürüdü. Beni kendine çevirdikten sonra bedenimi tutup duvara yasladı.

"Duydun mu beni? Onu yıllardır görmedim, o güzel kafanın içinden geçenlere son ver!"

"Sana sarıldı!" diye patladım. Ardından onu itekledim. Geriye doğru giderken ellerini saçlarına geçirdi.

"Ben sarılmadım."

Gözümden akan yaşı hızlıca sildim. "Ama engel de olmadın!"

Derin bir nefes aldı. "Sadece şaşırmıştım."

Alayla güldüm. "Aynısını ben yapsaydım acaba, o zaman da bu kadar sakin olur muydun?"

Çenesini kenetlerken parmağını bana doğru kaldırdı. "Kes artık!"

"Kesmiyorum!" diye bağırdım.

"Sakin ol, Gökçe uyuyor."

Onu duymazdan gelerek devam ettim. "O kadın sana ne hakla dokunabilir, aklım almıyor! Ve aynı şirkette çalışacaksınız!"

Tekrar üstüme doğru geldi. "Umurumda değil!" Kısık sesi üzerine kolumu tutup beni kendine doğru yanaştırdı. "Sen haricinde kimse umurumda bile değil! Neden anlamıyorsun?"

Bu sözlerin içime doldurduğu mutluluğu kıskançlık duygusu katlediyordu. O kadınla yan yana olmasını kaldıramazdım. Buna engel olamayacağımı bilmek beni mahvediyordu.

"Anlamamı kolaylaştırmıyorsun çünkü. Benden gizlediğin bir sürü şey var. Üstüne bir de bu kadın çıkıp geldi. Ne tesadüftür ki Amerika'da yaşıyormuş. Senin sürekli iş için gittiğin yer."

Alaz kolumu bıraktı. Omuzları çökmüştü. "Neden bana güvenmiyorsun?"

Ani sorusu üzerine geriye doğru sendeledim. Ona güveniyordum ama mesele bu değildi. Öyle değil mi?

"Seni hiçbir zaman aldatmam. Sibel ya da başkası umurumda değil. Bunu ne zaman anlayacaksın?"

Cevap vermeyince başını iki yana doğru salladı. O sırada Gökçe kapıya vurarak, "Baba!" diye ağladı. Büyük ihtimalle benim sesimden dolayı uyanmıştı. Yorgunca yüzümü ovalarken saçlarımı geriye doğru attım.

"Benden bir şeyler gizlemene dayanamıyorum!" diye yakardım.

Kapıya doğru yürüyen Alaz bir an için durdu. "Sadece güven bana."

Ardından kapıdan çıkıp Gökçe'yi kucağına aldı. Yenilmiş bir şekilde yatağa çöktüm. Gözyaşlarım hızla akmaya başladı. Gizli kalan şeyler kıskançlığımı körüklüyordu. Bu yüzden sürekli kendimizi böyle bir kavganın ortasında buluyorduk. Birbirimizi yıpratıyorduk. Cılız bir nefes alırken, ayakkabılarımı çıkarıp yatağa girdim. Elbiseyi çıkaracak ya da makyajı silecek hâlim yoktu. Ağlamaya devam ederken Alaz'ın Gökçe'yi sakinleştiren sesini duydum. Gözlerimi kapattım. Onu kaybetmeme neden olacak en ufak ihtimal, zehir gibi kanıma karışıyordu. Bu da beni delirtiyordu. Tüm kıskançlıklarımın temelinde ona olan aşkımın yatması ise canımı acıtıyordu. Sesini dinlerken ağlamaya devam ettim. Bir süre sonra ağlamaktan yorgun düştüğüm için uyuyakalmıştım.

Bedenimde gezinen eller yüzünden uykulu gözlerimi araladım. "Alaz?"

Elbiseyi bacaklarımdan aşağı sıyırıp yere bıraktıktan sonra yanıma uzandı.

"Uyumaya devam et."

Gözlerimi tekrar kapatırken, ona doğru dönüp sıcaklığına sokuldum. Kollarının beni sardığını hissederken huzurla tekrar uyudum. Hissettiğim huzur, sabah yatakta tek başıma uyandığımda kaybolmuştu. Alaz yoktu. Muhtemelen işe git-

mişti. O kadının olduğu şirketteydi. Yatağın ona ait olan kısmına baktım. Oradaki çöküntüye dokundum, yataktaki iz ve üstümde olmayan elbise, gecenin bir rüya olmadığını gösteriyordu. En azından bana sarılıp uyumuştu. Derin bir iç çekerken, yataktan kalkıp banyoya girdim. Uzun sıcak bir duşun ardından bir nebze de olsa daha rahatlamıştım. Bakışlarım telefonuma kaydı. Alaz'dan ne bir arama ne de bir mesaj vardı.

Üstümü giyinip, mutfağa geçince Aslı ablanın sesini duydum. "Evet, Alaz Bey, kahvaltısını yaptı, şimdi televizyon izliyor."

Beni aramak yerine Aslı ablayı mı aramıştı? Omuzlarım çöktü, bu aramızın kötü olduğunu gösteriyordu. Sertçe yutkunurken yemek yemek yerine televizyon izleyen kızımın yanına gittim.

"Miniğim?"

Gökçe beni görünce kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Kollarını açarken, "Anneee!" diye bağırdı.

Yanına gidip kucağıma aldım. Kokusunu içime çekerken daha iyi hissediyordum. Minik kızım tüm üzüntümü çekip alıyordu. Onu göğsüme yaslayıp kanepeye oturduğum sırada telefonum çalmaya başladı. Alaz'ın arıyor olma düşüncesi kalp atışlarımı hızlandırırken telefonumu cebimden çıkardım. Annem arıyordu. Hayal kırıklığımı görmezden gelerek neşeli bir ses tonuyla cevapladım. Annem akşama bizi yemeğe çağırıyordu. Ağabeyim de gelecekti. Kabul edip kapattıktan sonra telefona baktım. Alaz'ı arasam mı yoksa mesaj mı atsam diye düşünürken beni aramak yerine Aslı ablayı aradığı aklıma geldi. Bu yüzden mesaj yazdım.

Karmen: *Annem akşam yemeğe bizi bekliyor, ağabeyim de gelecekmiş.*

Bir dakika içinde cevap geldi.

Alaz Toprak: *Tamam. Siz Gökçe ile geçin, ben biraz geç kalacağım.*

Geç mi kalacaktı? İçimde çağlayan şüpheleri hızla bastırdım. Mesaiye kalması olağan bir durumdu. Sürekli saçmalamayı bırakmalıydım. *"Tamam,"* yazdıktan sonra telefonu bırakıp kızıma sarıldım. Onun varlığını hissedince her şey daha iyi olacakmış gibi hissediyordum.

Masayı hazırlamayı bitirince saate baktım. Ağabeyim neredeyse gelirdi.

"Her şey hazır."

Annem masaya dikkatlice baktı. "Öyle görünüyor."

Bakışları bana döndü. "Alaz ne zaman gelir?"

Omuz silkerken, "Gecikeceğini söylemişti," dedim.

O sırada kapı çaldı. Nurgül abla açmaya giderken annem de arkasından yürüdü. Ben de babamın yanına geçtim. Gökçe ile beraber oyun oynuyorlardı. O sırada ağabeyim ve sarışın güzel bir kadın içeri girdi. Gökçe, ağabeyimi görünce ona doğru koştu.

"Dayı, çok özledim!" diye bağırınca ağabeyim, "Ben de özledim, fıstığım," deyip kucağına aldı.

Yanlarına gidince, "Hoş geldin," deyip ağabeyime sarıldım. Ardından babam yanımıza geldi. Dikkatler ağabeyimin üstündeyken Gökçe hayranlık dolu bir sesle konuşmaya başladı.

"Aynı Barbie gibi..."

Bakışlarım Gökçe ile konuşan kadına kaydı. Kızım haklıydı. Karşımdaki kadın, doğal olduğu belli olan sarı saçları, parlak yeşil gözleri ve güzel yüz hatlarıyla Barbie bebek gibiydi. Ağabeyim elini kadının beline yerleştirip, sahiplenici bir tavırla tutunca kaşlarım havalandı. İçime dolan merakla kadına doğru bir adım atıp elimi uzattım. "Merhaba, Karmen ben."

Bakışları üzerimde dolaşırken, "Ben de Beren[3], memnun oldum," dedi.

Güzel bir ses tonu olan zarif bir kadındı. Üstündeki kırmızı tulum beyaz tenini ve sarı saçlarını ortaya çıkarmıştı. Bakışlarım aşağı indiğinde kadının göbeğini fark ettim.

"Aaa, hamilesin!"

Başını olumlu anlamda salladı. Babam da Beren ile tanışırken geriye doğru bir adım attım. Ağabeyimin yanında hamile bir kadın vardı ve eli sahiplenici bir tavırla kadının üstündeydi. Ve ağabeyimin gözleri... Ağabeyimin gözlerinde farklı bir parlaklık vardı. Burada neler oluyordu böyle? Bilinmezliğin yarattığı gerginlikle içeri geçtik. Üstümdeki midi boy, kalem elbise tarzında olan gri, triko elbiseyi düzeltip yavaşça oturdum. Ağabeyim aniden Beren'i müstakbel eşi olarak tanıtarak hepimizi şaşkınlığa sürükledi. *Nasıl ya?* Kadın hamile ve ağabeyimin müstakbel eşi miydi?

Annem şaşkınlıkla, "Ne? Neyin?" dediğinde babam daha fazla bu karmaşıklığa dayanamadığı için duruma el attı.

"Neler oluyor burada? Adamakıllı anlatın."

Ağabeyim başını olumlu anlamda salladı. Ardından derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. "Beren ile aylar önce tanışıp âşık olmuştuk. Daha sonra sevgili olmaya başladık. Ama birtakım sorunlar yaşadığımız için ayrılmak zorunda kaldık. Beren beni terk etti. Aylarca göremedim onu. Sonra onsuzluğa dayanamadığım için onu arayıp buldum. Ve hamile olduğunu öğrendim."

Hepimiz ağabeyimin itirafını şaşkınlıkla dinlerken annem şüpheyle araya girdi. "Bunu sana neden söylemedi peki?"

"Kötü bir şekilde ayrılmıştık. Benden de çekindiği için bunu gizlemiş."

Ortamdaki gerginlik dakikalar içinde gerçekleri öğrenmemizle beraber had safhaya ulaştı. Ağabeyim yakında baba

3 Beren ve Arslan, yazarın "Mükemmel Hata" adlı kitabının başkarakterleridir.

oluyordu, henüz evli olmamaları haricinde bir sorun yoktu sanırım. Ve şey, hâlihazırda bir sevgilisi vardı zaten.

Bu yüzden kendime engel olamadan, "Ama Seda ile sevgiliydin?" dedim.

"Ona âşık değildim, Karmen. Tamamen Beren'i unutmak için yaptığım bir hataydı."

İşte haber diye buna denirdi! Annem şaşkınlıkla solurken kısa sürede aralarında sözlü tartışma başladı. Babam, bir kadının ondan çekinmesine neden olduğu için ağabeyimi sertçe azarladı. Tansiyon gittikçe artarken Beren araya girdi.

"Bu, Arslan'ın suçu değil. Tamamen kendi kararım. Fazla hassas bir dönemdeydim. Beni sevmediğini düşünüyordum, benimle sırf bebek için olmasına katlanamazdım. Bu yüzden ondan gizledim. Lütfen onu suçlamayın."

Ağabeyimi savunması karşısında takdirimi kazanmıştı. Esaslı bir kadın olduğu belliydi. Biz dikkatle Beren'i dinlerken Gökçe her şeyden habersiz bir ifadeyle bana döndü.

"Anne, sesi de çok güzel," dediğinde gülümsedim. Haklıydı, ağabeyim her bakımdan güzel bir kadın bulmuştu.

"Ben bu olanlara inanamıyorum!"

Annemin yüksek sesi üzerine araya girme gereği duydum.

"Anne, sakin ol lütfen. Kimse böyle olsun istemezdi ama olmuş işte. Değiştiremeyiz ya olanları! Şu an bize düşen onlara destek olmak. Hem ikisi de yetişkin, ne yapacağını bilen insanlar."

İkisini en iyi ben anlardım. Çok değil, birkaç yıl önce aynı muameleyi hatta daha sertiyle karşılaşmıştım. Sözlerim üzerine ortamda tuhaf bir sessizlik hâkim oldu.

"İnsanlar ne diyecek peki? Hem hamileliği bu kadar ilerlemişken nasıl düğün yapacağız?"

Annemin sözleri üzerine ağabeyim otoriter sesiyle konuşmaya başladı. "Düğün yok, ufak bir nikâh töreni yeter."

"Ah, inanamıyorum! Bir tanecik oğlum evleniyor, düğün bile yapamıyoruz! İnsanlara ne açıklama yapacağımız belli değil! Sizin bir anlık hatanız yüzünden şu olanlara da bakın!"

Annemin yüksek sesle yaptığı yakınmalar sonucu babam araya girdi.

"Kibar, haklısın ama sakin ol. Karmen'in dediği gibi olan olmuş. Herkes sakinleşene kadar bu konuyu kapatmak en iyisi."

O sırada kapı çalınca ayağa kalktım. Bu gergin ortamdan çıkmak ve dün geceden beri konuşmadığım kocamı görmek daha cazip geliyordu. Kapıyı açınca kesilen nefesimle karşımda duran adama baktım. Yorgun yüz ifadesiyle karşımda duruyordu. İçeri girmesi için geri çekilirken, "Hoş geldin," diye fısıldadım.

İçeri girerken sabit yüz ifadesiyle, "Hoş buldum," dedi.

Kavga esnasında esip gürleyen taraf hep bendim. Kavga sonrası her şeyi unutup eskisi gibi olmak isteyen taraf da bendim. Fakat Alaz, inatçı ve ketumdu. Kavga sonrası küslüğü sürdürmeyi tercih ediyordu. İçime çöreklenen hüzünle içeri girip yemek masasına yöneldik. Alaz, Beren ile tanışırken şaşırmamıştı. Anlaşılan ağabeyim ona olayları anlatmıştı. Tabii benim sır saklamayı bilen sevgili kocam, bana hiçbir şey anlatmamıştı. Buna kızmaya hakkım yoktu, sonuçta benim kocam olsa da ağabeyimin en yakın arkadaşıydı. Yemek gergin geçerken annem hâlâ durumu kabullenememişti. Bu defa da düğünün nasıl olacağı hakkında tartışmaya başladılar. Bu süre zarfında beni asıl şaşırtan ise ağabeyimdi. Beren'i koruması, savunması, ona attığı bakışlar beni şok etmişti. Onu ilk defa böyle görüyordum.

"Anne abartıyorsun ama!"

Annem hiddetle konuşmaya başladı. "Ben mi abartıyorum? Evime ansızın hamile bir kadınla gelip evleneceğini söyleyen sensin ama abartan benim, öyle mi? Ne yapmamı beklerdin, oğlum?" diye söylendi.

Annemin sözleri üzerine ağabeyim sertçe cevap verdi. "Anlayışlı olmanı! Onun için de işler zor ve o hamile. Neden ona biraz destek olmayı düşünmüyorsun ki? Şu an tek yaptığın ortamı gererek onu daha fazla strese sokmak."

Beren sakince araya girdi. "Hayır, Arslan, annen haklı. Gerildiğim falan da yok, sakin ol lütfen."

Ben hâlâ ağabeyimin tavrında takılı kalmıştım. Bu tavırlarının tek bir açıklaması vardı: O da Beren'e âşık olduğuydu. Aklıma gelen bu düşünce aniden dilimden döküldü.

"Ay inanamıyorum! Ağabeyim cidden âşık olmuş!"

Beren'in şaşkın gözleri beni bulurken ağabeyim gözlerini devirdi. "Aksini iddia etmiyorum zaten!"

Cevabı üzerine kıkırdamaya başladım. Vay be, benim robot olduğunu düşündüğüm ağabeyim sonunda insan belirtileri göstermişti!

"Süper! Benim duygularının alındığını düşünmeye başladığım ağabeyim de âşık olduğuna göre artık ölsem de gam yemem."

Sözlerimi duyan annem öfkeyle bana baktı. "Karmen, sırası mı?"

Yanaklarım kızarırken mahcup bir ifadeyle, "Değil anne, affedersin," diyerek sustum.

"Konuyu kapatmıştık."

Babamın bezgin ses tonu üzerine konu bu defa kapanmıştı. Bu süre zarfında yemekler bittiği için tatlıya geçmiştik. Bakışlarım ara ara yanı başımda duran fakat bana kilometrelerce uzaktaymış gibi hissettiren adamı buluyordu. Onun böyle soğuk olmasına dayanamıyordum. Uzun uzun yüzüne bakarken dolan gözlerimi kırpıştırdım. Alaz'ın gözleri beni bulunca ortamdaki herkesten soyutlanmıştım. Titreyen gözlerime bakarken yüzündeki sertlik çözüldü. Bakışlarında bir şeyler çatlarken, elini omzuma atıp beni kendine çekti. Saç-

larıma öpücük kondururken kulağıma doğru, "Asma güzel yüzünü," diye fısıldadı.

Beklenti dolu gözlerimle yüzüne baktım. "Asmam."

Saçlarıma doğru güldü. Sevgi dolu bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Şu gözlerin var ya, başıma bela, Elalı!"

ŞÜPHE TOHUMLARI

"Alaz, uyanmalısın artık," diye fısıldarken burnumun ucunu boynuna dokundurdum. Ellerimi sırtına çıkarıp, çıplak tenini okşarken kulağının altındaki bölgeyi öptüm. Uyanmasını ve yanımdan ayrılmasını hiç istemesem de işe geç kalacaktı. Bu yüzden istemeyerek de olsa onu uyandırma girişimlerine devam ettim. Adını bir kez daha fısıldarken dudaklarım elmacık kemiklerine kaydı. Aslında uykusu hafifti ama dün gece pek uyuyamamıştı. Aklıma nedeni gelince yanaklarım kızardı. Dün gece yemekten sonra eve gelmiştik. Gökçe yorgun olduğu için hemen uyumuştu. Biz de Alaz ile beraber uzun uzun özlem gidermiştik. Birbirimizi o kadar çok özlemiştik ki uyuduğumuzda güneş doğmak üzereydi.

Alaz yıllar önce söylediği sözde haklı çıkmıştı. Aramızdaki bu şey, hiç azalmamış; aksine artarak çoğalmıştı. Dudaklarım yanağından çenesine indi. Dişlerimi çenesine geçirip hafifçe ısırdım. Genzinden dökülen inlemeyi duyunca dudaklarım sinsice kıvrıldı. Bir kez daha çenesini ısırdım. Yüzüstü bir şekilde uyuyordu, yüzünü ise bana çevirmişti. Sırtını okşamaya devam ederken, "Artık uyanmalısın, sevgilim," diye fısıldadım.

Uykulu çıkan boğuk sesiyle, "Biraz daha," diye mırıldandı. Dudaklarım aşağı inerken çıplak omzunu öptüm. Kokum tenine sinmişti. Mutlulukla iç geçirirken dudaklarım sırtına doğru kaydı. Ensesine kadar uzanan öpücükler dizdim. Uya-

nık olduğunu avuçlarımın altında gerilen kaslarından anlasam da sesimi çıkarmadım ve istediği gibi onunla biraz daha ilgilendim. Yanağımı kürek kemiğine yaslarken çıplak göğüslerimi tenine yasladım. Dudaklarından sesli bir inilti daha yükseldi.

"Beni delirtiyorsun, kadın!"

Uykunun boğuklaştırdığı sesini duyunca kahkaha atmamak için dudaklarımı ensesine bastırdım. Ardından dişlerimle tenini kıstırırken, "Öyle mi yapıyorum?" dedim. Sırtını hafifçe yükseltip göğüslerime bastırdı. Bedenim hazla ürperdi.

"Öyle yapıyorsun."

Dudaklarım ensesinden kulağına doğru kaydı. Açık bıraktığım saçlarım tenine dökülmüştü. Gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm. Omzunda halkalar çizen parmağım yüzüne doğru kaydı.

"İşe geç kalacaksın."

Sıkkınca oflarken gözlerini açtı. "Gökçe de büyümüşken şu geç kalan balayımızı mı yapsak?"

Dünün aksine gevşeyen yüz hatlarına baktım. Geçirdiğimiz gece, ikimize de iyi gelmişti.

"Olabilir."

Alaz yavaşça dönüp beni kollarının arasına aldı. Tutkudan boğuklaşan sesiyle, "Sen, ben ve yatak," dedi.

Kıkırdarken çenemi göğsüne yaslayıp yüzüne baktım. "Kulağa güzel geliyor."

Saçlarımı okşarken bakışları saate kaydı. Bezginlikle, "Gitmem gerekiyor," dedi. İç çekerken başımla onayladım onu. Üstünden çekilirken battaniyeyle çıplaklığımı gizledim. Yoksa işe gidemeyecekti. Alaz, isteksizce yataktan doğrulup gece boyunca karıştırdığım saçlarını düzeltti. Çıplaklığına aldırmadan, yataktan kalkınca yanaklarımdaki kızarıklık arttı. Onu dikizlememek adına yerdeki geceliğime uzanıp hızlı hareketlerle üstüme geçirdim. Alaz yerdeki baksırını üstüne

geçirip duş almak için banyoya girdi. Ben de saat henüz erken olduğu için yatağa geri girdim. Bedenimdeki kaslar yorgunluktan sızlıyordu. Bu yüzden duş alma işini sonraya bıraktım. Alaz'ı beklerken gecenin yorgunluğu üstüme çöktü.

Kısa bir an için gözlerimi dinlendirmek için kapattım. Gözlerimi, alnımda hissettiğim dudakları ile beraber açtım. Uyuyakalmış olmalıydım. Tazelenmiş bir biçimde karşımda duran adama bakarken iç çektim.

"Uyumaya devam et, bebeğim."

"Hoşça kal," dediğimde eğilip dudaklarıma ufak bir öpücük kondurup geri çekildi. Odadan çıkmak için hareketlenince arkasından baktım. *"Keşke takım elbisenin içinde bu kadar yakışıklı görünmese,"* diye iç çekmekten alıkoyamadım kendimi. Özellikle böyle yakışıklıyken kimlerin yanına gittiğini hiç düşünmemeliydim. Ama düşündüm, uyuyana kadar hem de.

"Pembe olsun."

Gökçe'nin isteği üzerine çiçeğin kanatlarını pembeye boyamaya başladık.

"Çok güzel."

Geri çekilip boyama kitabına baktım. Gerçekten güzel görünüyordu.

"Ben de beğendim."

Tombik elleriyle alkış çalmaya başladı. O sırada zil çalınca masadan kalktım. "Sen boyamaya devam et, ben kapıya bakayım, güzel kızım."

Başını aşağı yukarı sallarken büyük bir ciddiyetle boyama kitabına geri döndü. Ciddiyeti tam olarak babasına benziyordu. Bu hâline gülerken kapıya bakmak için salondan çıktım. Tuğba gelmiş olmalıydı. Kapıyı açınca yanılmadığımı anladım. Kollarımı açınca, yanıma gelip sıkıca sarıldı.

"En minnoş anne!" dediğinde gülerek geri çekildim. Dudaklarımı bükerken, "Sadece minnoş mu?" diye somurttum.

Gülmeye başlarken bakışları bedenimde gezindi. "Öyle derdim de Allah çarpar. Fıstık gibi hatunsun."

Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. "Alaz enişteciğim malın iyisinden anlıyor."

Kahkaha atarken, onu itekleyip kolundan kurtuldum. "Aşk olsun Tuğba ya!"

Çantasını asarken, "Kötü bir şey mi dedim ya?" dedi.

Gözlerimi devirirken içeri doğru yürüdük. "Bana mal demen haricinde mi?"

Gökçe bizi görünce, çığlık atıp sandalyeden indi. "Tubiş gelmiş!"

Tuğba eğilip Gökçe'yi kucakladı. "Güzeller güzelim benim."

İkisine gülümseyen gözlerle bakarken kanepeye oturduk. Tuğba, Gökçe ile uzun uzun hasret giderdikten sonra bana baktı.

"Karmen, bu kız her gördüğümde biraz daha büyüyor sanki."

Gökçe, çabuk sıkıldığı için kucağından inip tekrar resim yapmak için masaya döndü.

"Öyle, nasıl büyüdüğünü anlayamıyorum."

Koluyla beni dürttü. "Yok mu bir tane daha?"

Gözlerim kocaman açılırken başımı iki yana doğru salladım. "Yok, mümkünse on, on beş yıl daha olmasın."

"Niye be!" diye cırladı.

Başımı tekrar iki yana doğru salladım. "Çocuk büyütmek çok zor, hele hamilelik." Bedenim titredi. "O doğumu hatırlamak bile istemiyorum. Hem daha kocamla bile vakit geçiremedim ben."

"Tamam be, bir şey demedim."

Uzayan saçlarını toplayıp bileğindeki tokayla bağladı.

"Ee sen nasılsın?"

Sorum karşısında kahverengi gözleri buğulandı. Her zaman verdiği *iyiyim* cevabını vermesini bekledim. Fakat Tuğba cevap vermedi. Hatta beni büyük bir şaşkınlığa sürükleyerek ağlamaya başladı. İçime dolan korkuyla elini tuttum.

"Sorun ne?"

Gözyaşları hızlanırken, "Çok özledim!" diye ağladı.

İçim acırken, uzanıp son zamanlarda iyice zayıflayan bedenine sarıldım. Barın, zamanında Tuğba'yı ikna etmek için çok uğraşmıştı fakat Tuğba bir türlü Barın'a güvenmemişti. Hatta kısa süreli bir ilişki yaşamışlardı. Fakat olmamıştı, beceremezmişlerdi. Tuğba fazla ön yargılıydı. En son büyük bir kavga etmişlerdi ve Barın yaklaşık bir yıl önce İngiltere'ye gitmişti. Tuğba ilk başlarda bu durumun daha iyi olduğunu söyleyip durmuştu. Fakat son zamanlarda gittikçe durgunlaşmıştı. Şimdi ise taşıyamadığı yükü onu eziyordu. Sırtını okşarken susmayı tercih ettim. Ne desem iyi gelmeyecekti çünkü.

"Onu aramayı hiç düşündün mü?"

Tuğba geri çekilirken gözyaşlarını sildi. "Hayır."

Başımı yana eğerken kısık bir sesle, "Aramak ister misin?" dedim.

Başını iki yana doğru salladı. "Ben aşk konusunda senin kadar cesur değilim, Karmen. Öyle ki sevdiğim adamı kaybettim. Onu tekrar kazanmak için hiçbir şey yapamıyorum. Çünkü mutsuz olmaktan korkuyorum. Ailem gibi olmak istemiyorum."

Tuğba'nın anne ve babası iki yıl önce boşanmıştı. Bu durumdan her ne kadar belli etmese de haddinden fazla yaralanmıştı. Elimi yüzüne yerleştirip yavaşça okşadım. "Şimdi de pek mutlu değilsin."

"Onu üzüyorum, Karmen. Bu yüzden serbest bıraktım. Eğer her şeye rağmen gelecekse o zaman ona giderim. Ama-" derken kısa bir an sustu. Gözünden bir damla yaş aktı. "Göz göre göre onu yıpratmam."

Kaşlarım çatıldı. "Bence yanlış düşünüyorsun. Aşkta bu kadar fedakârlık olmamalı. Onu seviyorsan mücadele etmelisin."

"Bu mücadele onu mutsuz edecekse yapmam."

"Ama onu kaybedeceksin," diye itiraz ettim.

Gözlerinde kararlı bir ifade belirdi. "Ama o mutlu olacak. Neyse bu konuyu kapatalım. Siz nasılsınız?"

"Bazen iyi bazen daha az iyi."

Güldü. "Mutlu olmana seviniyorum."

"Umarım sen de mutlu olursun, Tuğba."

Gözleri uzaklara daldı. "Umarım."

"Cansel nasıl?"

Sorum karşısında Tuğba gözlerini devirdi. "Hâlâ şu sarışın çocukla beraber."

"Serhat."

Başıyla onayladı. "Hayret! Bu defa uzun sürdü."

Sözleri üzerine güldüm, haklıydı. Cansel çabuk sıkılan bir yapıya sahipti. Tuğba ile biraz daha sohbet ettik. Bir süre sonra boyama yapmaktan sıkılan kızım da bize katıldı. Tuğba ile oyun oynamaya başladılar. Saat üçe gelirken Tuğba kalktı.

"Ben eve gideyim artık."

Tuğba'nın evi, Alaz'ın iş yerine yakındı. Aklıma gelen fikirle, "Beraber çıkalım, seni ben bırakırım," dedim

"Hiç yok diyemeyeceğim."

Gökçe'yi hazırladıktan sonra giysilerime baktım, üstümde dar kot ve beyaz bir tişört vardı. Bu şekilde gitmeye karar verirken, topladığım saçlarımı açıp makyaj yaptım. Ardından otoparka inip Alaz'ın doğum günüm için aldığı beyaz araba-

ma bindik. Bu saatte trafik olmadığı için yollar sakindi. Tuğba'yı evine bıraktıktan sonra Alaz'ın şirketine sürdüm arabayı. Birkaç dakikalık yolculuktan sonra gelmiştik.

"Babaya geldik!"

Gökçe'nin sesini duyunca gülümsedim. "Evet, miniğim."

Arabadan çıkıp arka kapıyı açtım. Gökçe'yi çocuk koltuğundan çıkardıktan sonra elini tuttum. Beraber şirkete girdik. Gökçe meraklı gözlerle etrafa bakıyordu. Asansöre binip Alaz'ın ofisinin bulunduğu kata çıktık. Gökçe asansöre binen insanlara gülücükler saçmayı ihmal etmiyordu. Sevgi kelebeği gibi etrafta dolaşırken kısa süre içinde ilgi odağı olmuştuk. Asansör durunca herkese el salladı. Beraber yürürken bu tavırlarının tatlılığı beni benden alıyordu. Alaz'ın ofisine gelince, Gökçe'nin aceleci tavırları yüzünden kapıyı çalmadan içeri girdik. Bilgisayara bakan Alaz başını kaldırdı. Sert bakışları bizi gördüğü an kaybolmuştu. Bilgisayarı kapatırken ayağa kalktı.

"Sürpriz!"

Yanımıza gelince, eğilip Gökçe'yi kucağına aldı. Önce onun yanağına minik bir öpücük kondurdu. Ardından eğilip başımın üstünü öptü.

"Bu güzel sürprizinizi neye borçluyuz?"

Yeni ortam gören Gökçe, kucağından inmek isteyince, Alaz eğilip onu yere bıraktı. Omuz silkerken, "Seni özledik," dedim.

Yanıma gelip sıcak kollarını belime doladı. Eğilip, burnumun ucunu öperken, "Öyle mi?" dedi.

Kollarımı boynuna doladım. "Öyle."

Eğilip boynumu öptü, sakalları tenimi çizerken kıkırdamaya başladım. Biraz daha ona sokulurken kapı aniden açıldı. Hızla geri çekilirken bakışlarım kapıya çevrildi. Gördüğüm kişiyle beraber gözlerim irileşti. Sibel elinde tuttuğu dosyalarla karşımda duruyordu. Odasına kapıyı çalmadan

girmesi sinirlerimi bozmuştu. Alaz kollarını gevşetirken sert bir sesle konuşmaya başladı.

"Bir sorun mu var?"

Bu tavrına Alaz da kızmıştı. Bu, içimi az da olsa rahatlattı. Yine de kıskançlığın ateşi bir kez yanmıştı içimde. Dudaklarımı birbirine bastırırken, geri çekilip Gökçe'ye doğru yürüdüm.

"Geçen günkü ihale ile ilgili yapılan anlaşmada bir sıkıntı var. Ben yeni başladığım için anlayamadım. Bir de sen bak."

Yüzümü buruştururken kalemlerle oynayan Gökçe'nin yanında durdum. Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum.

Gökçe yeni gördüğü şeyleri havaya kaldırdı. "Anne bak!" diye şakıdı.

Yanağını severken, "Çok güzelmiş," dedim.

"Ç-çocuğunuz mu?"

Sibel'in şaşkın sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Gergin olmasaydım eğer yüzündeki şaşkınlığa gülebilirdim.

"Evet, dosyayı ver, ben bakarım."

Alaz dosyayı alıp yanımıza geldi.

"Çok tatlı bir kız."

Sibel'in bakışları beni buldu. Kahverengi gözlerindeki ifadede özlem vardı.

"Sana benziyor."

Hafifçe gülümsedim. Gözlerim Gökçe'yi buldu. Uzanıp, saçlarını okşarken, "Görünüş olarak bana benzese de huy olarak babasına benziyor," dedim.

Alaz sevgi dolu gözlerle Gökçe'ye bakıyordu.

Sibel boğazını temizledi. "Neyse, ben sizi yalnız bırakayım."

Sibel odadan çıkınca, Alaz elindeki dosyayı masanın üzerine bırakıp yanıma geldi. Hızlı bir adımla yanından uzak-

laştım. Kollarımı önümde bağlarken cama doğru yürüdüm. Ofisi üst katta olduğu için güzel bir manzara sunuyordu. Uzakta görünen Boğaz'a bakarken varlığını hemen arkamda hissediyordum.

"Sorun ne?"

Kısa bir an sessiz kaldım. Derin bir nefes alırken içimde çoğalan öfkeyi hissedebiliyordum. "Neden o kadın odana elini kolunu sallayarak giriyor?" Cevap vermesine müsaade etmeden ona doğru döndüm. Kaşları çatılmıştı. Konuşmaya devam ettim. "Bu samimiyet nereden geliyor?"

Alaz bu tavrım karşısında gözlerini kısa bir an için yumdu. "Neyi ima ediyorsun, Karmen?"

Sesindeki bezginlik kalbimi sarstı. Gözlerini açtı, yutkunup devam ettim. "Bu rahatlığı sen mi veriyorsun?"

Alaz bana doğru bir adım attı. Yüzümü ellerinin arasına alıp yüzünü yüzüme doğru yanaştırdı. "Öyle bir şey yapmıyorum."

Gözlerindeki samimiyete rağmen şüphelerim dile geldi. "O zaman neden kapıyı çalmadan içeri girdi? Bu kızı yıllardır görmediğini söylemiştin?"

Ellerini aşağı indirdi. Omuzları çökmüştü. Bu şüphelerimle onu yoruyordum ama kendime engel de olamıyordum. Sonuçta o kadın ona aşkını itiraf etmişti. Yıllar önce yaşanmış olsa bile... Sırtını yanımdaki pencereye yaslarken yüzünü sıvazladı.

"Sibel ile üniversitede çok yakın arkadaştık. Bu rahatlığının nedeni eski samimiyetimizden olsa gerek."

"Ama yıllardır görüş-"

Alaz uzanıp kolumu tuttu. Beni kendine doğru çekince cümlem yarım kaldı. Gözlerime bakıp, "Yeter Karmen," dedikten sonra alnını omzumun üstüne koydu. Derin bir nefes alırken, "Yeter güzelim, olmayan şeylerle güzel kafanı yor-

ma," dedi. Kollarını belime dolarken konuşmaya devam etti. "Bırak da burada olmanızın tadını çıkarayım."

Haklıydı, boş kuruntular yapıyordum. Ama o kadının burada olmasını hazmedemiyordum işte. Saçlarını okşarken, "Üzgünüm," diye fısıldadım. Kolları daha sıkı sardı. Kafamdan geçen senaryoları ve ihtimalleri bastırıp ona sarıldım.

"Eve gidelim mi?"

Bakışlarım duvardaki saate kaydı. "Çıkış saatine daha bir saat var."

Alaz geri çekildi. Yorgun görünüyordu. "Bir şey olmaz, hadi çıkalım."

Başımı sallarken elini sıkıca tuttum. Bu kıskançlıklarıma son verip Alaz'a güvenmeyi öğrenmek zorundaydım. Yoksa kendi hayatımı kendi ellerimle mahvedecektim. Düşüncelerimin arasında arabaya binince Alaz bize döndü.

"Nereye gitmek istersiniz bakalım?"

Cevap vermeme müsaade etmeyen Gökçe, yüksek sesle, "Pizza!" diye bağırdı.

Alaz yan gülüşle bana baktı. "Sanırım rotamız belli oldu."

Gökçe Hanım'ın isteğini reddedecek cesarete gücüm olmadığı için omuz silktim. "Sanırım."

Alaz arabayı çalıştırıp, her zaman gittiğimiz pizzacıya giderken Gökçe mutluluktan şarkılar söylüyordu. Bu hâllerine gülmeden duramıyordum.

"Şu mutluluğa bakar mısın?"

Alaz kıs kıs güldü. "Yemek konusunda annesine çekmiş, güzel kızım."

Gözlerimi irileştirerek ona baktım. "Bana mı çekmiş?" diye çemkirdim. Bakışlarım göbeğimi buldu. Hamileliğin sırasında aldığım on sekiz kilodan on beşini vermiştim. Az biraz fazlalığım olsa da fiziğim güzeldi. Yani öyle olduğunu umuyordum.

"Bence babasına çekmiş. Göbekleriniz de benziyor hem."

Tamamen yalandı. Alaz Bey'in düzenli olarak yaptığı sporlar fiziğini formda tutuyordu. Karın kaslarına bakınca ağzımın suyu akıyordu. Ama bunu itiraf edecek değildim.

Yan gözlerle bana baktı. "Emin misin?"

Kollarımı önümde bağladım. "Tabii ki! Baksana kasların yavaş yavaş kaybolmaya başladı."

Alaz şüpheyle düz karnına baktı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Araba durunca, inip önden yürüdüm. Sanırım o üç kiloyu da verme zamanı gelmişti. Bakışlarım sürekli bedenime kayıyordu. Bu aralar yememe içmeme dikkat etmiyordum. Gerçekten kilo mu almıştım acaba? Kolunu omzuma atıp, beni kendine çekince irkildim.

"Sadece takılıyordum, fıstık. Hem fiziğiniz değil, yemek zevkiniz benziyor demek istemiştim."

Alaz'ın kulağıma dolan sözlerini duyunca içim rahatlamıştı. Haklıydı aslında. Alaz daha sağlıklı beslenmeyi tercih ediyordu. Kızım ile ben daha çok abur cubur tarzında şeyler seviyorduk. Alaz yememize izin vermese de... Sırtımı göğsüne iyice yasladım.

"Öyle mi?"

Boynuma hızlı bir öpücük kondurdu, içim ürpermişti.

"Öyle. Gün geçtikçe daha güzel oluyorsun, miniğim."

Yanaklarım zevkle kızardı. Üç kiloyu vermek için sonra uğraşırdım.

Beraber masaya geçerken, "Göbeğin konusunda şaka yapmıştım," dedim.

Göz kırptı. "Biliyorum."

Garson yanımıza gelince siparişleri verdik. Siparişlerin hazır olmasını beklerken Gökçe gördüğü her şeyin ne olduğunu soruyordu. Alaz ise büyük bir sabırla karşılık veriyordu. Kızına karşı ayrı bir düşkünlüğü ve sabrı vardı. Gökçe'yi öpmeye, koklamaya kıyamadan severdi. Ona olan sevgisini gözlerinde gördüğüm zaman kalbim yerinden çıkacak gibi

atıyordu. Duygularını bana ve Gökçe'ye karşı gizleyemiyordu. Çenemi elime yaslayıp onları izledim. Onlara sahip olduğum için çok şanslıydım.

AYRILIĞIN AYAK SESLERİ

"Çok yoruldum."

Arabaya çökerken ayaklarım topuklu ayakkabılar yüzünden zonkluyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı serbest bıraktım. Ağabeyimin düğünü olduğu için tüm gün onunla uğraşmıştık. Yorgunluktan ölüyordum resmen. Neyse ki tüm uğraşlarımıza değmişti. Kısa süre içinde her şey ayarlanmıştı ve düğün çok güzel geçmişti. Alaz arabayı çalıştırırken koltuğa yaslandım.

"Ağabeyimin evlenmiş olmasına hâlâ inanamıyorum."

Alaz gülmeye başladı. "Neden?"

Omuz silkerken, "Bilmem, garip geliyor," dedim. Ve baba olacaktı. Gökçe'ye karşı olan hassasiyetinden dolayı iyi bir baba olacağına emindim. Bir süre sonra araba durunca yorgunca indim. Alaz da arabadan çıkıp Gökçe'nin kapısını açtı. Yanına gidince Gökçe'nin uyumuş olduğunu gördüm. İkimiz de durup Gökçe'yi izledik.

"Çok hızlı büyüyor."

Başımı Alaz'ın omzuna yasladım. "Evet," diyerek iç çektim.

Alaz elini belime yerleştirip, yüzünü kulağıma doğru eğerken, "Acaba bir tane daha mı yapsak?" dedi.

İçime dolan dehşetle geri çekildim. Neden bugünlerde herkes bu konuyu açıyordu? "Hayır!" diye cırladım âdeta.

"Sürekli kustuğum günleri hiç özlemedim Alaz ya da uykusuz gecelerimi. Hem daha başlayıp bitirmem gereken bir üniversitem var."

Tek nefeste söylediğim sözler üzerine Alaz kahkaha atmaya başladı. "Telaşlandığın zaman çok tatlı oluyorsun."

Ters ters yüzüne baktım. Uzanıp yanağımı sıktı. "Bakma şöyle, ısırasım geliyor."

Dudaklarımdaki gülümsemeyi zor da olsa bastırdım. Elini belime dolayıp aniden beni kendine çekti. Daha ne olduğunu anlayamadan dişleri yanağımla buluşmuştu.

Kollarında çırpınırken, "Ya yapma!" diye bağırsam da hiç umursamadan yanağımı ısırdı. Geri çekilirken, "Alaz ya," diye söylendim. Yanağımı okşarken, "Acıttı," diye somurttum.

Dudaklarındaki gülümsemeyle uzanıp ısırdığı yeri öpmeye başladı.

"Hadi Gökçe'yi al da eve gidelim."

Ardından asansöre geçip eve gittik, Gökçe'yi yatağına yatırıp doğruldu. Gökçe uyanıp, "Anne," diye mızmızlanmaya başladı. Sakinleştirmeye çalışsam da ağlamaya devam etti. Alaz odadan çıkarken, "Anne gitme!" deyip elimi sıkıca tuttu. Ben de üstümü bile çıkarmadan yanına uzandım. Saçlarını okşarken hafifçe yanağını öptüm.

"Buradayım bir tanem."

Bana iyice sokulup uyumaya devam etti. Yaklaşık yarım saat sonra Alaz yanımıza geldiğinde, "Uyudu mu?" dedi.

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. Elini uzatınca, "Yanında uyumamı istiyor," diye fısıldadım.

Alaz şiddetle başını iki yana doğru salladı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gökçe'nin uyanmaması için dikkat ederken elimi tutup beni yavaşça yataktan kaldırdı ve âdeta yatağa sürükledi. Evlendiğimizden beri kavga dahi etsek hep yan yana uyurduk. Sadece bir gece çok kızmış

ve evden gitmişti. Onun haricinde bensiz uyumuyordu. Tabii ben de onsuz uyumuyordum. Bu yüzden Amerika'ya gittiği zamanlar ikimiz için de zor oluyordu. Onsuz doğru düzgün uyuyamıyordum. Yatağa girince sıkıca sarıldı. Burnunu boynuma gömüp derin bir nefes çekti.

"En çok da şu kokunu özlüyorum."

Ona sokuldum. Bu konuda ona hak veriyordum. Boynuma derin bir öpücük daha kondurdu.

"İyi geceler, Elalı'm."

Gözlerim huzurla kapandı. "İyi geceler, sevgilim."

Sabah gözlerimi açtığımda saat onu geçiyordu ve yalnızdım. Yataktan doğrulup, saçlarımı düzeltirken içeri geçtim. Alaz'ın sesini duyunca adımlarım kesildi.

"Tamam, Sibel, görüşürüz."

Kadının adını duyduğum an yay gibi gerilmiştim. Pazar sabahı neden telefonla konuşuyorlardı ki? Aklımı kurcalayan soru üzerine kaşlarımı çattım. Aynı şirkette çalışıyorlardı, normaldi. Yine abartıyordum. Başımı iki yana sallayarak içeri geçtim. Alaz ve Gökçe, kanepede uzanmış; televizyon izliyorlardı. Gökçe başını babasının geniş göğsüne yaslamış, dikkatli bakışlarla çizgi film izliyordu. Gözlerinin rengini benden almış olsa da bakışları babasınınki gibiydi. Özellikle dikkatini bir şeye verdiği zaman bakışları, kaşlarını çatışı aynı Alaz gibiydi.

Yanlarına gidip sırayla ikisinin de başına bir öpücük kondurdum. Alaz'ın gözleri üzerimde gezinirken, "Selam," diye mırıldandım. Elimi tutup avucumun içini öptü.

"Günaydın güzelim."

Gökçe babasının yüzünü tutup televizyona çevirdi. Dikkatin onda olmasını istiyordu. Hafifçe güldüm. Kıskanç cadı,

bu huyunu kesinlikle benden almıştı. İkisi televizyona geri dönünce, onları rahatsız etmeyi bırakıp mutfağa geçtim. Yarım saatin ardından, "Kahvaltı hazır!" diye seslendiğimde Alaz, Gökçe'yi omzunda taşıyarak mutfağa girdi. Gökçe mutlulukla gülüyordu. Yemek masasına oturtunca, uzanıp yanağını öptüm. Kahvaltıya başlarken Sibel'in onu neden aradığını düşünmemek için büyük uğraşlar veriyordum. Saçma şeyler düşünüp günümü mahvetmeyecektim. Ta ki Alaz'ın sesini duyana kadar.

"Yarın akşam üniversite arkadaşlarımla yemeğe gideceğim."

Bakışlarımı tabağımdan çekip Alaz'a çevirdim. "Bu da nereden çıktı?"

Sesimdeki şüphe bariz belliydi. Alaz bakışlarını bana çevirdi. "Bilmem, program yapılmış, beni de çağırdılar."

Ve nedense bu plan Sibel Hanım geldikten sonra yapılmıştı. Onunla telefonda konuştuğunu da söylememişti. Ona güvenmemi söylüyordu ama güvenmemem için elime çok fazla malzeme veriyordu. Bunu söylememek için dilimi ısırdım. Düşüncelerim yersizdi. O, beni seviyordu. Dile getirmese de bunu bana çeşitli yollardan defalarca ispatlamış ve göstermişti. Bu saçma şüpheleri bir kenara bırakıp Alaz'a güvenmem gerekiyordu. Onu yıpratıyordum, kendimi yıpratıyordum. Buna son vermek adına hafif bir gülümsemeyle, "Peki," dedim. Ardından yemeğime geri döndüm.

Düşüncemi eyleme geçirmemek için tüm gün kendimi paraladım. Sibel de mi orada olacaktı? En önemlisi sadece Sibel mi olacaktı? Bütün günümü bu soruyla harcadım. Ara ara odaya girip gizli görüşmeler yaptı. Bu konuşmaları İngilizce yapması beni çıldırtıyordu. İngilizcem onun kadar iyi olmadığı için ne dediğini pek anlayamıyordum bile. Böyle yaptıkça daha çok içime çekiliyor, şüpheyle doluyordum. Dalgın hâllerim Alaz'ın dikkatini çekse de bir şey sormadı. Dünkü yorgunluğuma vermiş olmalıydı. Kendimle savaşım bütün

gün olduğu gibi gece boyunca da devam etti. Alaz gecenin bir yarısı yanımda uyurken bile benim tek düşündüğüm gideceği yemekti. İşkence veren düşüncelerim sabaha kadar sürdü. Alaz işe gittiğinde bile kendi içimde yanlış bir şey yapıp yapmayacağının mukayesesini yapıyordum. Onu kıskanan yanım o kadar baskındı ki tüm mantığımı yakıp kül ediyordu. *Ya Sibel hâlâ onu seviyorsa?* Eğer benim Alaz'da gördüğüm tarafı görmüşse muhakkak hâlâ seviyordu. *Peki ya Alaz'ı elimden alırsa?* Bunun düşüncesi bile beni delirtmeye yetiyordu. Bir de şu yemek çıkmıştı başıma.

İçim daralırken odamı bilmediğim kere daha turladım. Bütün gün boyunca kendime işkence yapıp durdum. Bir yanım saçmaladığımı söylüyordu. Diğer yanım ise... Alaz üstünü değiştirmek için eve geldiğinde ona belli etmemek için kendimi paraladım. Yemeğe gitmemesini söylemek istiyordum. Fakat onu çok bunalttığımı da biliyordum. Yanlış şeylere sebep olabilirdim. Annem hep bir erkeği çok bunaltmamak gerektiğini söylerdi. Başka birine gitmesine neden olabilirmiş. Bu yüzden susup onu yolcu ettim. Asansöre bindiği an, mantıklı yanım beni terk etti. Kendimi arabamda onu takip ederken buldum. Bu yaptığım yüzünden kendime çok kızsam da buluştuğu kişileri ya da kişiyi görmek zorundaydım.

Arabası restoranın önünde durdu. Kendinden emin adımlarıyla içeri girdi. Bir müddet arabada oturup sakinleşmeye çalıştım. Yaklaşık on dakika sonra arabadan indim. Bu yaptığım yüzünden kendime daha sonra kızacaktım. Ama şu an tek ilgilendiğim şey, Alaz'ın nasıl bir ortamda olduğuydu. Umarım haklı çıkmazdım. Yoksa ne yapacaktım, hiçbir fikrim yoktu. Restorana girip, etrafıma bakarak yürümeye başladım. Masalarını ararken bir yandan da Alaz'a yakalanmamaya çalışıyordum. Birkaç adım atmıştım ki biri kolumu tuttu. İrkilirken korkuyla iç çektim. Kolumu tutan kişi, beni kendine çekince korkudan irileşen gözlerim, Alaz'ın gözleriyle çarpıştı. Kolumu tutan eliyle beni kenara çekti.

"Ne işin var burada?"

Soğuk sesi üzerine kanım çekildi. "Ben-"

"Sen, sana yalan söyleyip söylemediğimi öğrenmek için beni takip ettin."

Yaptığım şeyi ondan duymak utançtan kızarmama neden olmuştu. Kolumdaki eli bileğime inerken, "Gel," dedi.

Birkaç adım atıp çenesiyle karşıdaki masayı gösterdi. Yaklaşık on kişi olan bir gruptu. Nikâh şahidimiz olan Gökhan da oradaydı. Daha önce görmediğim iki kız haricinde hepsi erkekti.

"Şimdi sana yalan söylemediğime inandın mı?"

Sesindeki sakinlik, içimi deldi. "Sibel ile konuştuğunu duydum."

"Ama Sibel burada bile yok!" Hâkimiyetini kaybettiği için ses tonu yükselmişti. Bileğimi bırakırken gözlerime baktı. "Neden yok biliyor musun?"

Sorusu karşısında başımı iki yana doğru salladım. Bana ilk defa bu kadar sert bakıyordu gözleri. Bu, yerime sinmeme neden oldu. İçimdeki kötü hisler beni boğarken Alaz konuşmaya başladı.

"Çünkü sevgilisi rahatsızlandığı için onunla ilgilenecekmiş."

Bu sözleri tokat gibi suratıma çarptı. Gözlerimi kırpıştırırken ilişkimize indirdiğim sert darbe aynı zamanda kalbime çarpmıştı. Ayağıma dolanan kıskançlığım, beni sertçe yere düşürürken pişmanlıkla, "Alaz ben-" dedim. Ama cümlemi tamamlayamadım. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Eve git, Karmen!"

Bana bakmaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını karşıya dikti. Boğazım düğümlenirken sertçe yutkundum. Geriye doğru bir adım attım. Alaz da beni orada bırakıp sırtını döndü. Ben de arkamı dönüp çöken omuzlarımla kapıya yürüdüm. Ben ne yapmıştım böyle? Nefesim daralırken elimi göğsüme yasladım. Ne hâle gelmiştim? Gözlerime dolan

yaşlarla arabama ilerledim. Eve gidiş yolunu hayal meyal hatırlıyordum. Yatak odama girince aynadaki yansımamla göz göze geldim. Aynadaki kadın, gözüme o kadar yabancı geldi ki aynayı kırmak, kendimi parçalara ayırmak istedim. Artık kendimi bile tanıyamayacak noktaya gelmiştim. Boş bir çuval gibi yatağa çöktüm. Gökçe ve Aslı ablanın sesleri geliyordu. Kımıldamadan oturmaya devam ederken yaklaşık on beş dakika sonra kapı açıldı.

Alaz'ın geldiğini görmek için ona bakmama gerek yoktu. Başımı yerden kaldırmadım. Ona bakacak yüzüm yoktu. Yaptığım şeyin ağırlığı altında eziliyordum. Fakat neden böyle davrandığımı da biliyordum. Burnumu çekerken bana doğru geldi.

"Konuşmamız lazım."

Benden cevap gelmeyince devam etti.

"Şu bitip tükenmeyen güvensizliğinden başlayalım, ne dersin?"

Gözümdeki yaşları silip başımı kaldırdım. "Özür dilerim."

Donuk bakan gözleriyle başını iki yana doğru salladı. "Dileme, sadece bana güven artık."

Başımı iki yana doğru sallarken ayağa kalktım. "Bana söylemediğin onlarca şey varken sana güvenmemi nasıl bekliyorsun?" diye hıçkırdım.

Alaz başını geriye doğru atıp derin bir nefes aldı.

"Sürekli telefondasın. Bir sorunun var ama ısrarla bana anlatmıyorsun. Başka biri mi var diye kafayı yiyeceğim!"

Alaz'ın gözleri öfkeyle yandı. "Saçmalama, kimse yok!"

Üstüne doğru yürüyüp parmağımı göğsüne bastırdım. "Beni bir kere bile Amerika'ya götürmedin! Oradan sürekli kimlerle konuştuğunu gizliyorsun! Ne düşünmemi bekliyorsun?"

Benim bağıran sesime inat, "Bana güvenmeni bekliyorum," dedi. Kısa bir an duraksadıktan sonra öfkeyle, "Sadece bana güvensen olmaz mı?" dediğinde başımı iki yana doğru salladım.

"Nasıl biri hâline geldiğimi görmüyor musun Alaz? Bana anlatmadığın her gün daha kötü olacağım."

Yanıma gelip yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sadece bana güven."

Geri çekilip bağırmaya başladım. "Güvenemem! Anlatmadığın sürece yine severim, canımdan çok severim ama güvenemem!"

Haykırdığım cümleler ardından dizlerimin üstüne çöktüm. Başımı kaldırıp yaşlı gözlerimle yüzüne baktım.

"Bana baksana! Ne hâle geldiğime baksana!"

Burnumu çektim. Yanımda diz çöktü. Yüzündeki ne yapacağını bilemeyen ifade beni derinden sarsmıştı.

"Sadece sizi korumak için bir şeyleri gizliyorum. Lütfen anla beni."

Dolan gözlerini fark edince kalbimin ufalandığını hissettim. Onu, kendimi, bizi ne hâle getiriyordum ben böyle? Göz göre göre onu mutsuz ediyordum. Yine de konuşmaya devam ettim.

"Bana neden beni sevdiğini hiç söylemiyorsun?"

Bu sözlerim ardından gözlerinde bir şeyler kırıldı, kırılan şeyler göğsümün orta yerine saplandı. Göğüme acının renkleri, ilk o gün sıçradı.

"Söyledim."

Başımı iki yana doğru salladım. Yanaklarımdan akmaya devam eden yaşlarla, "Söylemedin!" diye hıçkırdım.

Elini çeneme yerleştirip yüzümü yüzüne yanaştırdı. "Ben senin şu gözlerine her baktığımda, sana her Elalı deyişimde seni sevdiğimi söyledim." Elini çenemden çekip boynuma

indi. "Tenine her dokunduğumda seni nasıl sevdiğimi gösterdim."

Gözlerime bakarken sustu. Onu anlamamı, sözlerini özümsememi bekledi.

"Yetmez mi?"

Sorusu karşısında acı bir hıçkırık daha koptu boğazımdan. "Bilmiyorum."

Alaz'ın dudakları acıyla kıvrandı. Kaşları havaya kalkarken, "Bilmiyorsun," diye tekrar etti. Çenesi öfkeyle kenetlendi. "Boşa mıydı her şey?"

Sorusu karşısında korku, soluk boruma dolandı. Alaz'ın omuzları çökerken başını eğdi. "Güvenmediğin birini sevemezsin, Karmen?"

Sözleri bıçak gibi etime batıp ruhuma kadar deldi, acıttı, kanattı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Başını iki yana doğru salladı. Başını kaldırıp boş bakan gözleriyle gözlerime baktı. Kaşları çatılırken konuşmaya zorladı kendini. "Ben hep kıskançlıktan dolayı yaptığını düşünüyordum ama bu başka bir şey, Karmen. Bu güvensizliğinin nedeni ne? Nasıl geçer, bilmiyorum. Bana yardım etmezsen nedenini hiç bulamayacağım."

"Anlatmadığın şeyler-" diye atıldım fakat başını iki yana doğru sallayarak bana engel oldu.

"Sen benim sözüme güvenmiyorsun. Zamanı gelince her şeyi anlatacağım. Sadece sizi korumak için susmam gerekiyor ama sen ısrarla bana inanmıyorsun."

Alaz ayağa kalktı.

"Ve ben artık ne yapacağımı bilmiyorum."

Biz, en büyük kavgamızı o gün yaptık. Biz, Alaz'la o gün, aynı yatakta sırtımızı birbirine dönerek uyuduk. Aramıza kırgınlıklarımızı alarak aynı yatakta ayrı ayrı uyuduk. Elimde sadece sevgimizin kaldığını acı bir şekilde fark ettim. Tek tesellim, sevginin her şeyi düzelteceğiydi. O gün ayrılığın ayak

sesleri, kulaklarımı tırmalamıştı. Duymazdan geldim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum çünkü.

Günler geçiyordu. Günler zehir zemberek geçiyordu. Bu süre zarfında kendi kabuğuma çekilmiş, kızıma sığınmıştım. Alaz'dan uzak durup sorunu çözmeye çalışıyordum. Vardığım sonuç, beni her defasında sarsıyordu. Onu bu kadar sevmemeliydim. Eğer bu kadar sevmeseydim onunla bu kadar sınanmazdım. Onu kaybetmekten öyle çok korkuyordum ki benliğimden sıyrılıyor, bambaşka bir kadın hâline geliyordum. En ufak şeyi büyütüp benden ayrılacağı sonucuna bağlıyordum. Onu çok seviyordum ama ona zarar da veriyordum. Sevdiğim adamın, beni seven adamın canını acıtıyordum. Ona seve seve kıyıyordum. Tuğba'nın mantıksız gelen sözlerini ise şimdi daha net bir şekilde anlıyordum. Buna nasıl son vereceğimi ise ne yazık ki bilmiyordum. Aradan günler geçerken kendi kabuğuma sığındım.

Alaz ile aynı evde yaşayan iki yabancı gibi olmuştuk. Çoğu zaman yemeklerde bile yan yana gelmiyorduk. Sabah işe gidiyor, akşam geç geliyordu. O geldiğinde ben odadan çıkmıyordum. Geceleri ise genelde ben uyuduktan sonra odaya geliyordu. Uyumadığım zamanlarda da o odaya girdiği an uyuyor numarası yapıyordum. Bir nevi kendimi cezalandırıyordum, aynı zamanda onu da cezalandırdığımı bilmek beni mahvediyordu. Ama bu güvensizliklerime son verene kadar ondan uzak duracaktım. Bizi daha fazla yıpratmak istemiyordum. Her kavga sonrası bir şey kaybediyorduk. Buna göz yumamazdım.

En kötüsü geceleriydi. Hem yakın olmak hem de uzak olmak canımı acıtıyordu. Ona sarılmak varken, arkamızı dönüp bir yabancıymış gibi uzak köşelerde uyuyorduk. Bazı sabah-

lar ona sarılmış bir şekilde uyanıyordum. Bu, bedenimin verdiği normal bir tepkiydi. Sonuçta yörüngem oydu.

Bu durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim hayatımın en zor bir haftasını geçirdiğimdi. Sabaha gözlerimi açtığımda yine ona sarılmış bir şekilde buldum kendimi. Genelde önce ben uyanır, sonra yatağın köşesine çekilir, tekrar uyurdum. Bu defa öyle olmamıştı. Alaz da uyanıktı. Gözlerini dikmiş beni izliyordu. Gözleriyle karşılaştığım an kalp atışlarım hızlanmıştı. Özellikle bakışlarındaki özlem, nefes almamı engelliyordu. Yine de geri çekilmek için yeltendim. Fakat belime inen eli buna engel oldu. Beni yerimde tutarken, "Gitme," dedi.

Gitmedim. O *gitme* demişken nasıl uzaklaşabilirdim ki ondan? Çenemi tutup yüzümü ona doğru kaldırdı.

"Daha fazla uzak durma," dediğinde başparmağı yavaş hareketlerle çenemi okşuyordu.

Onu o kadar çok özlemiştim ki bu ufak dokunuşuyla beraber donup kalmıştım. Alaz başını eğip, dudaklarını dudaklarıma yaslayınca gözlerim kapandı. Her şeyi unutup özlemle karşılık vermem uzun sürmemişti. Ağzım hevesle açılırken kollarımı boynuna doladım. Saniyeler içinde sırtımı yatakla buluştururken üstümdeki yerini almıştı. Öpüşmemiz aceleci ve tutku doluydu. Ayrı kaldığımız günlerin hıncını çıkarır gibiydik. Dili dilime dokununca bedenine doğru yükseldim. Bacağımın birini beline dolarken eli üstümdeki askılı tişörtün içine girmiş, avucunu tenimle buluşturmuştu. Bedenim ürperirken, alt dudağını kavrayıp çekiştirdim. Bir elim saçlarının içinde dolaşırken diğer elim omzunda ve sırtında geziniyordu. Onu hissetmek istiyordum. Dudakları çeneme doğru kaydı. Başımı geriye atıp dudaklarına yer açtım. Boynumda dolanan sıcak ağzı, gerdanıma kadar indi. Kasıklarıma temas eden sertliği aklımı başımdan alırken nefes nefese kalmıştım. Dudaklarımı saçlarına gömdüm. Eli yukarı çıkarak göğsümü sertçe kavradı. Nefesim tıkanırken üstümdeki tişört saniyeler içinde yeri boylamıştı.

Bedenim beklentiyle dolup taşmışken dudaklarımız bir daha buluştu. Bedeninin sertliği aklımı başımdan alırken günler sonra onunla tekrar yakın olmanın keyfini çıkarıyordum. Eli şortuma kaydı. Tenimden tam sıyıracağı sırada kapımız tıklatıldı. Ardından Gökçe'nin yüksek sesi odaya doldu.

"Baba!" diye bağırıyordu. Bir yandan da kapının kulpunu indirmeye çalışıyordu. Hızla geri çekildik. Kızaran yanaklarımla Alaz'ın yüzüne bakmadan, uzanıp yerdeki tişörte uzandım. Gökçe bir kez daha, "Baba!" diye bağırınca, Alaz saçlarını düzeltip yataktan doğruldu.

"Geliyorum!"

Boğuk sesiyle sarf ettiği kelimeyi duyunca gülmeye başladım. "Emin misin?"

Sorumu duyunca bana kötü kötü baktı. Saçlarımı düzeltirken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Fakat içinde bulunduğumuz durum komikti. Alaz da fark etmiş olmalıydı ki yüzünde oluşan gülümsemeyle başını iki yana sallayıp kapıya doğru yürüdü. Kapı açılınca Gökçe kollarını açtı. Alaz yüzündeki somurtkan ifadeyle eğilip Gökçe'yi kucakladı.

"Tam zamanında geldin, kızım."

Tekrar gülmeye başladım. Alaz, Gökçe'yi kucağından indirdikten sonra hazırlanmaya başladı. Ben de kızımın karnını doyurmak için mutfağa ilerledim. Aslı abla henüz uyanmamıştı. Gökçe, babasını uğurlamak istediği için sabahın ilk ışıklarında uyanıyordu. Alaz hazırlandıktan sonra yanımıza geldi. Gökçe'yi öptükten sonra uzanıp saçlarımı öptü.

"Akşam görüşürüz."

Günler sonunda yüzümde oluşan içten gülümsemeyle, "Görüşürüz," dedim.

Yaklaşık iki saat sonra ağabeyimden aldığım telefonla Gökçe'yi Aslı ablaya bırakıp ağabeyimin evine geçtim. Beren rahatsızlandığı için hastaneye kaldırılmıştı. Durumunu merak ediyordum. Evlerine gidince onların durumunun benden beter olduğunu gördüm. Bağıra çağıra kavga etmelerinin yanı sıra Beren bana açık açık boşanmak istediğini söylemişti. Şok olmuştum, aynı zamanda çok öfkelenmiştim. Bu kadar kolay olamazdı. Birbirlerini bu kadar çok seviyorken ve bir çocukları olacakken boşanmak istemeleri çok saçmaydı. Bu kabul edilir değildi!

Öfkeyle konuşmaya başladım. "Bu o kadar kolay bir şey mi? Birbirinizi seviyorsunuz siz! Boşanmak da ne demek, Allah aşkına?"

Beren yüzünü sıvazlayıp ofladı. "Bak, bazen işler öyle bir noktaya gelir ki içinden çıkamazsın, sevgi bile yeterli gelmez. İşte biz o çıkmaz sokakta mahsur kaldık. Tek çare en az hasarla -öyle bir şey mümkünse tabii- boşanmak."

O kadar öfkelenmiştim ki nefes alamıyordum. Beni bu kadar sinirlendiren haklı olması mıydı, bilmiyordum. Ayağa kalkıp odayı dolaşmaya başladım. Bir aşkın bitişi bu kadar basit olmamalıydı, özellikle arada sevgi varken.

"Hayır, ben bunu kabul etmiyorum! Sevgi her şey demektir! Her şey! Bu kadar basit ve net!"

Beren acı acı güldü. "Değil. İnan bana değil. Eğer yapılmaması gereken şeyler yapılıyorsa asla değil. Bazen onsuz kalmak gerekir."

Bu cümle yüzüme tokat gibi çarptı.

"Hayır, gerekmez!" diye itiraz ederken gözlerim dolmuştu.

"Ben mesela ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın, Alaz'ı asla bırakmam! Asla! Onsuz bir çıkış yok, çıkmaz sokağım onun kalbi! Neden oradan çıkmak isteyeyim ki?"

Sözlerim ondan çok kendime gibiydi. Kendime bir şeyleri ispatlamaya çalışıyor gibiydim. Ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Daha çok gençsin, umarım beni anlayacak kadar büyümezsin ama inan bana bazen gitmek gerekir. Sevsen de aşkından gebersen de gitmek gerekir."

"Sevdiğin adamdan vazgeçmek bu kadar kolay mı senin için?"

Başını iki yana sallarken gözünden yaşlar akmaya başladı. "Değil ama en doğrusu bu."

Kendimi o kadar güçsüz, o kadar savunmasız, o kadar çaresiz hissettim ki o an! Sözlerinde haklı olmamalıydı. Ayrılık en doğrusu olmamalıydı.

"Hayır, ben anlamıyorum. Böyle olmamalı, böyle bitemez."

Elini uzatıp yavaşça yanağımı okşadı. "Aşk her zaman kazanmıyor, ne yazık ki."

Dağıldım. Beren'in cümlesiyle beraber evden çıkıp giderken darmadağınıktım. Kabul etmeyen yanımın cılız itirazlarını bile duyamıyordum. Ağabeyimi arayıp, Beren'in sözlerini söylediğimde sadece, "Ben halledeceğim," deyip kapatmıştı. Ben de halledebilirdim. Her şeye rağmen Alaz ile devam ederdik, mutlu olurduk. Gözümdeki yaşları silip evime gittim. Bu saçma küslüğe son verecektim. Bizim aşkımız her şeyi yenecekti. Bu kıskançlıklar, güvensizlikler de kaybolup giderdi. Bu düşüncem eve kadar devam etti. Hatta kızımın odasına gidene kadar.

Fakat şahit olduğum manzara, Beren'in sözleriyle bir olup beni yerle yeksan etti. Gökçe, oyuncaklarına bağırıyordu. Hem de benim Alaz'a söylediğim sözlerin bir kısmını söyleyerek!

"Kesmiyorum! Güvenmiyorum! İstemiyorum!"

Daha sonra bebeğini fırlattı. Beren'in sözleri beni sarsmış olsa da tam olarak bu sahne kırılma noktası olmuştu. Ben kendime, kocama, kızıma büyük hasarlar vermiştim. Kendi ellerimle huzurumu bozmuştum. Sırtımı duvara yaslayıp yere çöktüm. Kaybetmenin tadı damağıma yayıldı, her şeyi

mahvetmiştim. Çok sevdiği oyuncağını kendi eliyle kıran bir çocuk gibi hissediyordum. Pişmanlığı ya da gözyaşları bir işe yaramayan küçük bir çocuk gibi kırdığım şeylere bakıyordum. Tamiri yok gibi görünüyordu. Gözyaşlarım hızlanırken, dakikalar önce uzandığım yatağımda bacaklarımı göğsüme yaslayıp ufaldım. İçine düştüğüm bu durumu nasıl düzelteceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Etrafımdaki herkesi mutsuz ediyordum. Kendi kızıma bile zarar vermiştim. Alaz ile konuşup bir şeyleri düzeltmemiz gerekiyordu. Tabii düzeltilecek şeyler kaldıysa... İşin en acı noktası bir şeylere olan inancımı yitiriyordum. Kalbimi en çok yaralayan da buydu: yitirmek. Damağımda kaybın tadı, zihnimde çığlıkları yankılanıyordu. Ağlamaktan yorgun düşen göz kapaklarımı kapattım. Kafamın içinden geçen sesleri susturmak istiyordum. Bize olan inancımı kazanmak için güzel anılarımızı düşünmeye başladım. O kadar çok düşündüm ki bir süre sonra zihnim uykuya sığınmıştı. Huzursuz uykumdan uyanmama neden olan şey dolap kapağının sesiydi.

Ağlamaktan şişen gözlerimi açtığımda Alaz karşımdaydı. Sırtı bana dönük şekilde dolaptan kıyafetlerini çıkarıyordu. Kaşlarım çatılırken sessizce durmaya devam ettim. Alaz yatağın ayakucuna koyduğu valizin içine elindeki eşyaları yerleştiriyordu. Aklım, mümkünmüş gibi daha çok karıştı. Yine mi gidiyordu? Biz bu hâldeyken hem de? Ne hâlde olduğumu hiç mi görmüyordu? Yataktan doğrulunca bakışları kısa bir an bana takıldı. Gözlerini hızla kaçırıp toplama işine devam etti. Gözlerini benden gizledi. Neden gizlemişti?

"Ne yapıyorsun?"

Ağladığım için ses tonum tarazlı çıkmıştı. Sorum karşısında bedeni gerildi. Kısa bir sessizliğin ardından derin bir nefes aldı. "Gidiyorum."

Kalbimde bir şeylerin koptuğuna dair yemin edebilirdim. "Beni terk mi ediyorsun?"

Acıya bulanan ses tonum, kısık çıkmıştı. Gözleri hızla beni buldu. "Saçmalama!" diye kükredi.

Koyulaşan gözlerindeki sert ifade tanıdık değildi.

"Peki, neden gidiyorsun?"

Dolaba yönelip birkaç parça eşyasını daha aldı. Gözlerim boşalan dolaba takıldı. Normalde bu kadar çok eşya ile gitmezdi.

"İş için."

Ellerimin titremesini durdurmak için avuçlarımı sıktım. Sesindeki yalanı sezemeyeceğimi mi sanıyordu gerçekten? Kuru bir sesle, "Değil," dedim. Başımı iki yana doğru sallarken kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. "Bu defa iş için değil."

Yavaşça yataktan kalktım. Dikkatle valizine bakıyordu. "İş için Karmen, uzatma."

Küçük adımlarla ona doğru yürüdüm. "Neden bana bakmıyorsun?" Elinde tuttuğu tişörtü sertçe sıktı. "Toprak?" diye üsteledim. Tişörtü valize koyup fermuarını çektikten sonra bakışları beni buldu. Gözlerinde yenilmişliğin silik izleri vardı. Nefes alamadım.

"Gitmeni istemiyorum."

Titrek sesimi duyunca gözlerini kapattı. Aldığı derin nefesi geniş göğsünü şişirmişti. Kemikli elleri yumruk hâlini alırken gözlerini açtı. Şimdi daha donuk bakıyordu. Eskiden olduğu gibi. Bakışlarındaki bu yabancılığı unutmuştum. Keşke hiç hatırlamasaydım...

"Gitmek zorundayım."

Bu ses tonunu tanıyordum. Onu ikna edemeyecektim. Yine de, "Değilsin," dedim.

Ellerini yüzüne yerleştirip sertçe sıvazladı. Bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi azalttım. Titreyen ellerimi kaldırıp elini tuttum. Tatlı kokusunu içime çekip kaybedeceğimi bil-

diğim sıcaklığını hissettim. Belki de son kez... Ellerini güzel yüzünden aşağı indirdim. Yorgun gözlerini açıp bana baktı.

"Bu defa gitmeni istemiyorum. Beni daha fazla bu durumda bırakmanı istemiyorum."

"Anlamıyorsun!"

Sesi yakarış gibiydi. Kalbimdeki sancı arttı.

"Bu gidişlerinin beni bitirdiğini neden görmüyorsun? Alaz, biz günlerdir ne hâldeyiz, farkında mısın?" diye sitem ettim. Bir an susup beni anlamasını bekledim. "Biz parçalanıyoruz, Alaz. Her geçen gün paramparça oluyoruz."

Dişlerini sertçe kenetleyince yanak kasları dalgalandı. Boğuk sesiyle, "Geleceğim," dedi.

Elimi çekerken geriye doğru sendeledim. Kısık bir sesle, "Çok geç kalacaksın, gidersen çok geç olacak," diye yakardım. Gidemezdi, öylece gidemezdi. Bu defa değil. Bu kadar yara bere içindeyken olmazdı.

Başını iki yana doğru salladı. "Hayır, öyle bir şey olmayacak."

Yenilginin ağırlığını taşıyan omuzlarımla yatağa çöktüm. "Ben iyi değilim." Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Yalvaran gözlerimle baktım yüzüne. Ona ihtiyacımın olduğunu anlaması için uzun uzun baktım. "Kafam çok karışık. Artık seni sevmem bir işe yaramıyormuş gibi hissediyorum."

İtirafım karşısında kaşları çatılırken önümde diz çöktü. Buz gibi olan ellerimi tuttu. "Öyle söyleme."

Sesindeki çocuksu inatçılığı duyunca buruk bir şekilde gülümsedim ve konuşmaya devam ettim. "Seni yıpratıyorum, kendimi yıpratıyorum. Sonra kızımızı-"

Dudaklarımdan firar eden kuru hıçkırık, cümlemi yarıda kesti. Dudaklarımdaki gülümsemeyi parçaladı. Gözlerimden yaşlar akarken devam etmeye zorladım kendimi.

"Bugün, Gökçe'nin oyuncaklarına bağırdığını gördüm. Benim sana söylediğim şeyleri söylüyordu."

Hıçkırıklarım o kadar çok artmıştı ki daha fazla konuşamadım. Alaz ellerini omuzlarıma yerleştirip beni kendine doğru çekti. Başımı omzuna yaslarken bedenim titriyordu.

"Tekrar düzeleceğiz."

Başımı şiddetle iki yana doğru salladım. "Düzelmeyeceğiz, gidersen düzelmeyeceğiz!"

Geri çekilip yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Sıcacıktı yüzü, üşüyen ellerimi ısıtacak kadar sıcak.

"Bu defa gitme..."

Alaz alnını alnıma yasladı. "Gitmek zorundayım."

Ellerini yüzüme yerleştirip gözyaşlarımı sildi. Yenileri geldiği için bu yaptığı boşaydı.

"Gidersen-"

Bir an için susup söyleyeceğim sözün ağırlığını tarttım. O kadar ağırdı ki bu cümleden sonra kalbim bu savaştan sağ çıkamayacaktı.

"Biter."

Haklıydım, söylediğim an hareket etmeyi kesen elleri gibi kalp atışlarım tekledi. Sözlerim, kalbimin ölüm feryadının altına atılan ıslak bir imzaydı. Gözlerimi açıp acıyla çarpılan yüzüne baktım. Gözlerindeki topraklar kurumuştu. Yanağındaki sakalları okşadım.

"Nedenini söylemediğin bu gidişin son olur, Alaz Toprak. Bu yüzden gitme."

Ölü gibi bakan gözlerine bakmaya devam ettim. "Lütfen," diye son kez yalvardım.

Dudaklarımı, kuruyan dudaklarına yasladım. Gözünü kırpmadan bakıyordu. "Kal ve ikimiz için mücadele edelim, dağıldığımız yerden toplayalım birbirimizi."

Kelimelerim dudaklarına kazındı. Yavaşça öptüm onu, içine düştüğüm bu harpte beni bırakmaması için ikna etmek ister gibiydim. O giderse harabeye dönerdim. Nedenini bilmediğim gidişi yüzünden bizden bir şey kalmazdı. Artık

daha fazla bilinmezliği, şüpheyi kaldıramazdım. Kızım için yapamazdım bunu. Çünkü biliyordum ki işler daha kötü hâle gelecekti. Ben daha kötü olacaktım ve en çok kızım hasar görecekti. Bu bencilliği yapamazdım. Kararlılığımı anlamasını ister gibi öptüm onu. Elini enseme yerleştirip dudaklarımı sertçe dudaklarına yasladı. Hareketleri hoyrattı. Ağzımı aralayan dili sertçe dudaklarımın arasından kaydı. Dili dilime dokunurken hiç öpmediği kadar sertçe öptü beni. Söyleyemediği kelimeleri söylemek ister gibiydi. Gidişini daha da zorlaştırmak ister gibiydi. Dudaklarımı yudum yudum içti. Ağlayarak öptüm, kokladım onu. Biliyordum, veda öpücüğüydü bu. Gidecekti, onu ikna edememiştim. Benden, bizden daha önemli olan önceliği baskın çıkmıştı. Hıçkırıklarım dudakları arasında kaybolurken nefes nefese geri çekildi. Sıcak nefesi ıslak dudaklarıma çarparken, "Seni seviyorum, Elalı'm," diye fısıldadı.

Ardından ayağa kalktı. Uzanıp elini tuttum.

"Yemin ederim bu gidişin sonumuz olur, yapma."

Elimi dudaklarına götürdü. Önce parmak uçlarımı sonra avucumun içine dudaklarını yasladı. Sakalları avuç içlerimi çizdi. Gözyaşlarım yüzünden bulanık gördüğüm yüzüne baktım. Gözlerini kapatıp, avucumu yanaklarına sürterek öptü. Gözlerini açtığında daha kararlı bakıyordu, elimi yavaşça bıraktı. Ardından uzanıp yatağın üzerinden valizini aldıktan sonra kapıya doğru yürüdü. Kalbim, ayaklarının altında ezildi.

"Alaz Toprak, hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmayacak!"

Kararlı çıkan ses tonum tahmin ettiğimden daha güçlü ve soğuk çıkmıştı. Cevap vermeden durdu.

Sonra...

Sonra gitti...

Her şey, tam o noktada bitti.

Ben bir adamı sevdim, bir adamı çok sevdim. O adam, onun etrafında kurduğum dünyayı kalbime yıktı. Ruhumu

onsuzluğa sürgün etti. Ardından arkasını dönüp gitti. Sadece gitti.

Sonra, sonra bittik işte...

"Ben senin şu gözlerine her baktığımda, sana her Elalı deyişimde, seni sevdiğimi söyledim."

"Tenine her dokunduğumda seni nasıl sevdiğimi gösterdim."

Kulaklarımda sesi çınlarken yere düştüm. Sevseydin gitmezdin Alaz, sevseydin ruhumu ateşlere atmazdın.

HER ŞEY BİTTİ

Alaz'ın gidişi, acıyla körleşmiş paslı bir hançer gibi göğsümün orta yerine saplanmıştı. Kalbim hasta düşmüş, ruhum kırılmıştı. Kalbimden bedenime doğru oluk oluk acı akıyordu. Saç uçlarımdan tırnak köklerime kadar acıyordum. Sevgisi kalması için yeterli olmayan bir adama duyduğum özlem, beni yavaş yavaş bitiriyordu. Tükeniyordum. Bu tükeniş farklıydı, ağlayamıyordum mesela, gülemiyordum da. Donmuş gibiydim, tüm hislerim solmuş bir çiçek gibiydi. Tek yapabildiğim uyumaktı. Sadece uyumak istiyordum. Kızımı bile görmüyordu gözüm. Bu yüzden kendimden nefret ediyordum. En acı olanı, Alaz'dan da nefret etmeyi öğreniyordum. Can yakıcı bir eylemdi. Benim kalbim söz konusu Alaz olunca sadece sevmeyi bilirdi. Ona en az aşk kadar yakıcı bir başka hissi duymak zordu.

İçimi aydınlatan ışık hüzmem söndürüldüğü için geçen her gün karanlığa boğuluyordum. Rotam kaybolmuş, pusulam kırılmıştı. Kayboluyordum. Beş gün... Tam beş gün boyunca ruhsuz bir şekilde yatağımda yattım. Evlendiğimizden beri onun sesinden ilk defa bu kadar uzun süre mahrum kalmıştım. Bu bile affetmemem için geçerli bir sebepti. Rüyamda sürekli onu gördüğüm için uyumayı tercih ediyordum. Uyku, en güzel kaçış noktasıydı. Uyuduğum zaman acı yoktu. Yine uykuya sığındığım onsuz geçen beşinci günün sabahında perdenin açılmasıyla uyandım. Annem karşımda dikiliyordu.

Aslı abla durumu ona anlatmış olmalıydı. Ya da Gökçe ile başa çıkamadığı için onu çağırmıştı. Gökçe, hasta olduğumu düşündüğü için uzak dursa da sürekli huysuzlanıyordu. Göğsümde ince bir sızı belirdi, kızıma bile yetemiyordum. Kendime duyduğum acımayla battaniyeyi başıma kadar çektim. En ufak ışık bile çok rahatsız ediciydi. Günlerdir geçmeyen baş ağrımı arttırıyordu.

"Perdeyi kapat."

Aniden üstümdeki battaniye çekip alındı. Gözlerimi açıp karşımda dikilen anneme ruhsuzca baktım. Gözleri öfkeyle yanıyordu.

"Neler oluyor, Karmen?"

Sorusu netti ama verecek bir cevabım yoktu. Omuz silktim. "Bilmiyorum."

Annem gözlerini kısarken kollarını bağladı. "Alay mı ediyorsun benimle?"

Dik dik yüzüne baktım. "Alay ediyor gibi mi görünüyorum?"

Annemin biçimli kaşları çatıldı. Kollarını indirip yanıma oturdu. "Neler oluyor? Ne bu hâlin?"

Dudaklarımı bükerken saçlarımın uçlarıyla oynadım. "Alaz gitti."

Gittiğini söylemek, dile ne kadar da kolaydı!

Annem dehşetle, "Ne?" diye bağırdı.

Saçlarım fazla uzamıştı. Bir ara kestirmeliydim, dudaklarım alayla kıvrıldı. Alaz'dan haberi olmayacağı bir intikam almış olurdum.

"Sanırım her şey bitti, Kibar Sultan."

Annem çenemi tutup yüzümü kaldırdı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

Dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Seçimini yaptı, neyi seçtiğini sorma, ben de bilmiyorum. Tek bildiğim bizi seçmediği."

Benim gözümden akmayan yaşlar, annemin gözlerinden aktı. Beni tutup kendine çekti. Göğsüne bastırdı, çiçek kokuyordu. Gözlerimi yumup başımı göğsüne yasladım.

"Canım acıyor. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Fısıltıyı andıran sesimi duyunca daha sıkı sarıldı. Sessizce sarılıp saçımı okşadı. "Muhakkak bir açıklaması vardır. Alaz seni seviyor."

Geri çekildim. "O kadar da değilmiş."

"Ne kadar da değilmiş?"

Dudaklarım acıyla kıvrıldı. "Kalacak kadar sevmiyormuş."

Bu hissin ne kadar acıttığını anlatamazdım. Zaten kimse de anlamazdı. Elini yüzüme yerleştirip yavaşça okşadı. "Şu hâline bak, ruhunun feri sönmüş gibi bakıyorsun. Böyle olmaz, kızım."

Sözlerine tepki vermedim.

"Odandan çıkmamışsın, günlerdir yemek yemiyormuşsun. Böyle olmaz."

Ne yapmamı bekliyordu ki? Canımın bir parçasını kaybetmişken ne yapabilirdim ki?

"Bakma şöyle ruhsuz ruhsuz! Ağlamıyorsun bile."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Ses tonum o kadar sakin çıkmıştı ki irkildim. Kendime bile yabancılaşmıştım.

Annem çenesini havaya kaldırdı. "Güçlü olmanı."

Gözünü kırpmadan söylediği bu cümle üzerine alayla güldüm. "Affet anne, kalbim yerinden sökülmüşken hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkamıyorum."

"Kalkmak zorundasın."

Elimi saçlarımın içine geçirip, yolarcasına geriye attım. İnsanların hiç sınanmadığı şeyler hakkında bu kadar rahat yorum yapması haksızlıktı!

"Sana ben demiştim demeyeceğim çünkü ben de inandım. Mutlu olursunuz sandım. Ama olmadı ve senin bir kızın var. Mecbursun, acını içine gömüp ayağa kalkacaksın."

"Anlamıyorsun!" diye bağırdım. "Sen hiç terk edildin mi anne? Edilmedin! Ben çocuğumun babası olan adam tarafından kalbim ezilerek terk edildim!"

Annem aniden kolumu tutup, beni sürüklercesine yataktan kaldırdı.

"Bırak kolumu!"

Beni dinlemeden yürümeye devam etti. Dolabın yanında durup bedenimi aynaya doğru savurdu. "Bak şu hâline!"

Boş bakan gözlerim aynaya döndü. Dağınık saçlarım, zayıfladığım için çöken yüzüme dökülmüştü. Rengim o kadar soluktu ki hasta gibi duruyordum. Ela gözlerim ölü bir balık gibi bakıyordu. Alaz benden geriye bir şey bırakmamıştı.

"Üzgünüm kızım, ben hiç terk edilmedim ama ben anne oldum. Seni bu konuda anlayabilirim. Çocuğunun sana ihtiyacı var. Hâlihazırda babası tarafından terk edilen bir kızın var. Sadece sen terk edilmedin, Karmen."

Sözlerindeki haklılık payı, Alaz'ın içimde yarattığı acının iskelesini çökertti. Titreyen dizlerim bedenimi daha fazla taşıyamadığı için yere düştüm. Annem de benimle beraber yere çöküp başımı göğsüne yasladı.

"Bugünler de geçecek, acı geçmez ama ilk günkü kadar taze de kalmaz. Şimdi kızım, kalk ve çocuğun için ayakta dur. O daha çok küçük, en çok ihtiyaç duyduğu iki insan da yanında yok."

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Annem saçlarımı öptü. "Önce sıcak bir duş al, sonra bir şeyler yersin."

Başımla onayladım onu. Doğrulunca, gözlerini bana çevirip anlayışla, "Bize gidelim mi?" dedi.

Onun kokusunun sindiği hatıralardan uzak durmak çok zor olacaktı. Onlarla yaşamak daha zor olacaktı. Her köşesine anılarımızın sindiği bu evden çıkmak ölüm gibi olacaktı. Ama mecburdum. Burada kalırsam yapamazdım. Giden bir adamın yasını, mezarı başında tutamazdım. Bu yüzden annemin sorusunu başımla onayladım.

Ayağa kalkınca annem de benimle beraber kalktı. Nemli gözleriyle, "Söz ver bana, güçlü olacaksın," dedi.

Anneme yıllar önce verdiğim bir sözü tutamamıştım. Ama bu defa tutacaktım, kızım için bunu yapacaktım. Çenemi havaya kaldırıp, "Söz veriyorum," dedim.

Annem hafifçe gülümsedikten sonra bana yiyecek bir şeyler hazırlamak için odadan çıktı. Ben de duşa girdim. Günlerdir duş bile almamıştım. Sıcak su, gergin bedenime iyi geldi. Sadece bedenime... Ardından duştan çıkıp odama geçtim. Dolabın kapağını açtığımda, yalnız kalan kıyafetlerimi görünce bir kez daha sarsıldım. Ama yıkılmadım. Titreyen çenemi kenetleyip, rastgele kıyafetlerimi alıp üstüme geçirdim. Odadaki anılar, komodinin üstünü ve duvarı süsleyen mutluluk dolu fotoğraflarımız üstüme üstüme gelmeye başladı. Bu yüzden odadan kaçar adımlarla çıktım.

Mutfağa girmeden önce derin bir nefes aldım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bir an nefes alamadım. Onsuzluğu kavradıkça bu evde bir saniye bile durmak istemiyordum. Burnumu çekerken derin nefesler almaya çalıştım. Biraz da olsa iyi hissedince mutfağa girdim. Gökçe kollarını önünde bağlamış, büktüğü dudaklarıyla yemek yememek için huysuzlanıyordu. Yüzü zayıflamış gibiydi. İçime dolan hüznü bastırıp yanına gittim.

"Miniğim."

Sesimi duyunca bakışlarını kaldırdı. "Anne!" diye bağırırken kollarını kaldırdı. Yanına gidip onu kollarıma aldım.

"Hasta mısın?"

Hafifçe gülerken, yanaklarını öpüp cennet kokusunu içime çektim. "İyileştim, güzel kokulum."

Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı. Masum bakışları yüreğimi deliyordu. "Babam nerede?"

Alt dudağımı sertçe ısırdım. *Bu soruya veremediğim cevap yüzünden seni affetmeyeceğim, Alaz!*

Gülümsemeye çalışırken, "Yine Amerika'ya gitti," dedim.

Gözleri dolarken dudaklarını büktü. "Gelecek mi?"

Bu soruyu sormasına neden olduğun için seni affetmeyeceğim, Alaz!

"Gelecek."

Söylediğim yalan yüzünden de seni affetmeyeceğim, Alaz!

"Şimdi anneanneye gidiyoruz. Orada kalacağız."

"Oley, dedeye gideceğiz!"

Ona hafifçe sarıldım. Arkamı dönünce annem hızla gözyaşlarını sildi. Görmezden geldim.

"Anne, eşyalarımı siz toplar mısınız?"

Anlayışla başını sallayınca Aslı abla ile beraber mutfaktan çıktılar. Ben de Gökçe ile beraber yemek yedim. Mutfağa bakmıyordum bile. Onunla burada geçirdiğimiz anıları, dikkatle göz ardı ediyordum. Hızlı hızlı yemeğimizi yiyip kalktıktan sonra salona geçtik. Fakat her zaman uzandığı kanepeye bakınca bile ağlayacak gibi oldum. Sırtımı salona dönerken bu odada atılan kahkaha sesleri kulaklarıma doldu. Ciğerlerimdeki nefes boşalınca, Gökçe'nin elini tutup yürümeye başladım.

"Anneanneyi dışarıda bekleyelim."

Son kez anılarımızın ev sahipliğini yapan evimize baktıktan sonra önüme döndüm. Geri geri giden adımlarımla öne doğru yürüdüm. Alaz'dan ilk o gün gittim. Gitmenin de en az kalmak kadar acıttığını da böylelikle öğrenmiş oldum. Sanırım Alaz'dan boşanmaya da o gün karar verdim.

"Gökçe, hangi elbiseni giymek istersin?"

Cevap gelmeyeceğini bilsem de beklentiyle yüzüne baktım. Konuşmadı. Yanına gidip önünde diz çöktüm. İri, ela rengi gözlerine bakarken zayıflayan yanağını okşadım.

"Bebeğim, bugün de mi konuşmayacaksın benimle?"

Yine cevap gelmedi. Son bir haftadır olduğu gibi sessizce yüzüme baktı. Ellerimi yüzüme yerleştirip sertçe ovaladım. O kadar çaresiz hissediyordum ki ne yapacağım hakkında en ufak fikrim yoktu. Alaz gideli bir aydan fazla oluyordu. İlk başlarda babasını çok sormuştu. Sırf onun için Alaz'ı bile aramıştım. Fakat telefonu kapalıydı. Defalarca aramamıza rağmen ulaşamadık. Gökçe, babasıyla konuşamadığı her gün önce ağlamaya başladı. Tüm gün huysuzluk yaptı. Sonra sustu. Bir haftadır onu konuşturamıyorduk. Ağabeyimin tanıdığı bir pedagog ile görüşmeye başlamıştık. Kadın durumu öğrenince babasına duyduğu özlemi bize bu şekilde yansıttığını anlattı. Her hafta düzenli olarak görüşme kararı almıştık. Pek işe yarayacağını düşünmüyordum. Babasını görmeden düzelmeyecekti. Alaz'a o kadar öfke doluydum ki! Kendimi geçtim, gidişinin nedeni kızından daha önemli ne olabilirdi? Gittiği neden her neyse buna değer miydi? Gökçe'nin bu durumu çaresizliğimi iki katına çıkarıyordu.

"Annem, sesini özledim. Lütfen konuş artık benimle."

Yine cevap vermeden yatağına girdi. Normal bir çocuğun uyuması gerekenden fazla uyuyordu. Uyumadığı zamanlarda ise resim yapıyordu.

"Bugün yeterince uyudun, hadi parka gidelim."

Cevap vermeyince yanına oturdum. "Başka bir şey de yapabiliriz."

Yine cevap vermedi. Gözlerime dolan yaşlarla onu izledim. Gökçe'nin bu hâli hepimizi kahrediyordu. Babam, an-

nem, ağabeyim... Hepimiz onun için uğraşsak da hiçbir tepki alamıyorduk. Ona baktıkça kendi acımı bile unutmuştum. Geceleri hariç gündüz tek uğraştığım ve üzüldüğüm şey kızımdı. Uzanıp saçlarını öptüm.

"Beraber resim de yapabiliriz."

Yine cevap vermedi. Gözlerini kapatıp sırtını döndü. Bu artık bende bardağı taşıran son damlaydı. Ayağa kalkıp hışımla odadan çıktım. Kimseye bir şey demeden, arabamın anahtarını alıp evden çıktım. Bu duruma artık bir son vermeliydim. Gaza basıp ailesinin evine doğru yola çıktım. Kardelen anne, belki oğlunu ikna edebilirdi, etmek zorundaydı.

Göz göre göre kızımın üzülmesine daha fazla katlanamazdım. Araba durunca, inip evlerinin bulunduğu apartmana girdim. Asansör üst kata çıkarken stresten tırnaklarımla uğraşıyordum. Asansör durunca, inip zile bastım. Bir süre bekledim fakat açan olmadı. Tekrar tekrar bassam da kimse açmadı. Cebimden telefonumu çıkarıp önce annesini aradım fakat telefonu kapalıydı. Ardından mecbur kalmadığım sürece konuşmadığım babasını aradım. Onun da telefonu kapalıydı. Neler oluyordu böyle? Tekrar asansöre binip kapıcının bulunduğu kata indim. Zili çalınca orta yaşlarındaki kapıcıları kapıyı açtı.

"Buyurun?"

"Merhaba, Kardelen Karay'a geldim de evde yoklar."

"Onlar birkaç hafta önce taşındılar."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Taşındılar mı?"

Başını sallarken, "Evet, taşındılar," dedi.

"Nereye?"

"Sadece yurt dışında olduğunu biliyorum. Evi satıp satmayacaklarını sordum ama bir şey demediler. Apar topar eşyalarını toplayıp gittiler. Hoş, pek bir şeylerini de almadılar."

O kadar şaşırmıştım ki ayakta durmak adına uzanıp duvara tutundum. Neler oluyordu böyle? Aklıma ablası Yaren

geldi. O, evli ve Almanya'da yaşıyordu. Acaba onun yanına mı gitmişlerdi? Ama Alaz, Yaren'in onlarla pek görüşmediğini söylemişti. Kafam karışık bir şekilde apartmandan çıkıp arabaya bindim. Alaz resmen ortadan kaybolmuştu. İçime dolan sıkıntıya engel olamadım. *Umarım kendini bir tehlikeye atmamışsındır, Alaz.* Titreyen ellerimle yola koyuldum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ağabeyim bile Alaz'a ulaşamıyordu. Bu duruma en fazla öfkelenen oydu. Sanırım benden sonra en büyük hayal kırıklığını Alaz, ağabeyime yaşatmıştı.

Geriye Alaz'a ulaşmamı sağlayabilecek tek bir yol kalıyordu. Yarınki duruşma. Boşanma davamızın ilk duruşması yarındı. Giderse affetmeyeceğimi söylediğimde blöf yapmıyordum. Seçimini yapıp gitmişti. Böylelikle her şeyi bitirmişti. İçimde yaşananlara rağmen ufak bir umut vardı. Bir yanım, yarın Alaz'ın geleceğini söylüyordu. Bu yanımı hemen susturdum. Gelse de olmazdı. Olmamalıydı. Eve tekrar gittiğimde kafam allak bullaktı. Gelirse onu affetmek isteyen yanımın baskın çıkmasından korkuyordum. Gökçe'nin odasına gittiğimde annemle konuşurken gördüm. Daha doğrusu annem konuşuyor, Gökçe annemin dizine uzanmış, tepki vermeden dinliyordu. Yorgun adımlarla yanlarına yürüdüm. Annemin bakışları bana döndüğünde, bir şey demeden, yatağa çıkıp diğer dizine uzandım. Annem saçlarımızı okşarken, uzanıp kızımın yanağını öptüm.

"Nasılsın, fıstığım?"

Konuşmadı.

"Neredeydin, Karmen?"

Ufak bir nefes aldım. "Ailesinin evine gittim ama yurt dışına taşınmışlar."

Annemin gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Ne zaman?"

"Birkaç hafta olmuş. Neler oluyor, aklım almıyor."

Annem saçlarımı okşamaya devam ederken, "Benim de öyle," dedi.

"Dava yarın mıydı?"

Bedenimin gerilmesine engel olamadım. Biraz daha kızıma yanaştım. "Evet," diye fısıldadım.

Yarın sevdiğim adamdan boşanacaktım.

"Gelir mi sence?"

Annemin elleri hareket etmeyi kesti. Kısa bir sessizlik yaşanırken yavaşça, "Fark eder mi?" dedi.

Bir an durdum ve düşündüm. Gözlerim sessizliğe boğulan kızımdayken, "Haklısın, fark etmez. Artık etmez," diyebildim.

Öyle bir hâle gelmiştik ki bu saatten sonra bizi düzeltmeye ne Alaz'ın gücü ne de ona duyduğum sevgi yeterdi. Bu yüzden sabah uyandığımda, soğukkanlı bir şekilde üstümü giyip evden çıktım. Öncesinde ufak bir işim olduğu için kuaföre uğradım. Aynı soğukkanlılıkla öpmeye, koklamaya doyamadığı saçlarımı kestirdim. İçimdeki öfkenin ufak bir kısmı sönmüş, içimde yarattığı karanlık boşluk büyümüştü. Boyu artık omuzlarımda olan saçlarımla diğer işimi halletmek için arabaya binip mahkemeye geçtim. Annemler gelmek için ısrar etse de kimseyi yanımda istememiştim. Duruşma salonuna ilerlerken bedenim titriyordu. Midem o kadar çok bulanıyordu ki her an kusabilirdim. Titreyen ellerimle çantamı sıkıca kavradım. Burada olabilirdi.

Bu düşüncemin kalp atışlarımı hızlandırmasına şaşırmadım bile. Ben ondan ayrılmaya karar vermiştim. Sevmeyi, bırakmayı değil... Onu hâlâ seviyordum ve biliyordum ki son nefesimi verene kadar da sevecektim. O hayatımda olsun ya da olmasın, benim kalbim ve ruhum, her şeye rağmen ona aitti. *Her şeye rağmen... Her zaman...*

"Karmen Hanım, merhaba?"

Avukatım Burhan Bey'e döndüm. Mavi gözlerine bakarken, "Merhaba," dedim. Babamın tanıdığı olan Burhan Bey işinde başarılı bir adamdı. Kırklı yaşlarının sonunda, tuttuğunu koparan bir boşanma avukatıydı. Muhtemelen bu davayı da kazanacaktı. Göğsümde bir yangın başladı.

"Hazır mısınız?"

Başımla onayladım.

O sırada tanıdık bir ses, "Karmen?" deyince arkamı döndüm. Nikâh şahidimiz olan Gökhan karşımdaydı. Yanıma geldi. Kendisi boşanma avukatıydı. Muhtemelen Alaz'ı temsil edecekti.

"Gökhan," derken elimi uzattım.

Gökhan elini uzatırken derin bir nefes aldı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Başımla onaylayınca mahkeme salonunun sonuna doğru yürüdük.

"Dinliyorum."

Açık kahverengi gözleri sıkıntılı bakıyordu. Gergince kum rengi saçlarını karıştırınca saçları alnına döküldü. Gökhan; kumral, hoş bir adamdı. Birkaç ay sonra düğünü vardı. Nikâh şahidi Alaz olacaktı.

"Alaz gelmedi."

İrkilmemek için tüm gücümü kullandım. Dişlerimi sıkmak dışında hiçbir tepki vermedim. Buraya gelecek kadar değer vermemişti... Alaz her şeyi göze almıştı. Kim bilir belki onun isteği de bu yöndeydi? Hem kim sürekli sorun çıkaran, kıskanç bir kadınla yaşamak isterdi ki?

Gökhan uzanıp kolumu tuttu. "Yanlış anladın, Alaz elinde olmayan engeller yüzünden gelemedi."

Kolumu elinden nazikçe çektim. "Anlıyorum."

Bu soğuk tavrım karşısında şaşırdığı bakışlarından belliydi. "Karmen yapma, şu an değil. Onun sana ihtiyacı var."

Dudaklarımdan alay dolu bir kahkaha döküldü. "Öyle mi?"

Kahkaham kesilirken duruşumu dikleştirdim. "Biliyor musun, benim de ona ihtiyacım var ama o yanımda bile değil."

"Sadece ona güvenip beklemeni istiyor."

"Ve bunları bana o değil de sen söylüyorsun."

Gökhan derin bir nefes aldı. "Şu an böyle olmak zorunda, sizin iyiliğiniz için."

Başımı iki yana doğru salladım. "O bana bir şey anlatmadan gittiği gün kararını verdi, Gökhan."

Ardından yanından uzaklaşmak için arkamı döndüm.

"Bu boşanma olmayacak, Karmen. Bunun olmaması için her şeyi yapacağım."

Sözlerine cevap vermeden duruşma salonuna girdim. O kadar kötü hissediyordum ki mahkemenin seyrini bile takip edemiyordum. Başım dönüyor, sırtımdan buz gibi terler akıyordu. Sandığımdan zor bir işe kalkışmıştım. Burhan Bey ve Gökhan, çekişmeli davayı sürdürdü. Bu süre zarfında tek hatırladığım cümle hâkimin karşısına geçtiğimde, boşanmak isteyip istemediğimi sorduğu andı. O an nefes bile alamadım. Ondan ayrılmak istemiyordum. Ama buna mecburdum, bana başka çare bırakmamıştı. Alaz giderek tüm sonlarımızı bitirmişti. Titrek bir nefes aldım.

"Boşanmak istiyorum."

DİNMEYEN ACI

Kader tetiği çekmiş, kurşun sesi kalbimizde patlamıştı. İki ağır yaralı olarak çıkmıştık bu masaldan, tam on ay önce... Sağ kalmayan kalbimle yaşamayı öğrenmek zordu. Ama zaman denen zalim kavram, acıya saygı duymadan ilerliyordu. Alaz olmadan yaşamayı öğreniyor, engebeli yolda eksik bir şekilde ilerliyordum. Zamanla daha iyi olacaktı, olmak zorundaydı. Sabahattin Ali'nin de dediği gibi: *"Hiçbir acı baki değildir. Üflersin, geçer. Bazılarına biraz daha çok üflemen gerekir, hepsi bu."* Ben de bu cümleye tutunmuş, günlerimi kızımla geçiriyordum. Aynı zamanda eksik bıraktığım hayatımı tamamlamaya çalışıyordum. Mesela dondurduğum üniversiteye devam etme kararı almıştım. Annem de bu süre zarfında yardımcı olduğu için okulumu rahat bir şekilde idare edebiliyordum. Aldığım en doğru kararlardan biriydi. Kendimi daha işe yarar hissediyordum.

Tek sorun Arya Gökçe'nin hâlâ konuşmamasıydı. İnatla konuşmayı reddediyordu. Kreşe de gitmemişti. En son çare olarak işaret dili öğrenmesi için uğraşıyorduk. İlk başlarda anlamadığını sansam da bir sorunu olduğu zaman işaret diliyle anlatıyordu. Bu bile bir gelişme olduğu için seviniyordum. Derin bir nefes alırken kahvemden bir yudum aldım. Alaz gideli on ay, bir hafta olmuştu. Ondan hâlâ bir haber yoktu. Ben de aramayı bırakmıştım zaten. Boşanma davasından sonra Gökhan ile de görüşmemiştim. Gökhan, o gün hak-

lı çıkmıştı. Hâkim bizi boşamamıştı. Duruşma aylar sonraya ertelenmişti. İkinci duruşma bir ay sonraydı. Ayağa kalkıp boşalan bardağı kafeteryanın çöpüne attım. Arabam bakımda olduğu için eve taksiyle gidecektim. Üstümdeki monta sıkıca sarıldım. Gökçe'nin dördüncü yaş gününe az kalmıştı. İki gün sonra doğum günüydü. Yüzümde oluşan gülümsemeyle yürüdüm. Çok çabuk büyümüştü minik kızım. Dalgınca yürürken telefonum çaldı. Cebimden çıkarınca yabancı bir numarayla karşılaştım. Son günlerde tanımadığım numaralar beni arıyordu.

"Efendim?"

Yine cevap veren olmadı. "Kimi aramıştınız?"

Cevap gelmemeye devam edince, telefonu kapatıp, öfkeyle çantama koyarken birine çarptım. Başımı kaldırınca Emre ile karşılaştım.

Gülümseyen koyu yeşil gözleriyle, "Merhaba," dediğinde gözümün önüne düşen saçımı düzelttim.

"Merhaba."

Emre ile aynı fakültede okuyorduk. Bu yüzden ara ara karşılaşıyorduk.

"Nasılsın?"

Sorusu karşısında titreyen bedenimle, "Donuyorum," dediğimde güldü.

"Seni eve bırakabilirim, arabam ileride."

Başımı iki yana doğru salladım. "Gerek yok, taksiyle gideceğim."

"Sadece eve bırakacağım, Karmen."

Birkaç saniye duraklamanın ardından, "Tamam," deyince dişlerini sırıtarak güldü.

"Araba şu tarafta, sen daha fazla üşümeden gidelim."

Başımı sallarken arabaya doğru yürüdük.

"Gülfem nasıl?"

Sevgilisinin adını duyunca gerildi. Emre, bizim liseden olan bir kızla ikinci sınıfta sevgili olmuştu. Kızı gördüğümde tanımıştım. Bana sürekli ters ters bakan kumral kızdı. Kız beni gördüğünde hâlâ ters ters bakıyordu.

"Bilmem."

Yolcu koltuğuna geçip kemerimi bağladım. "Bilmem derken?"

Arabayı çalıştırırken bakışları bir an bana takıldı. "Bilmiyorum çünkü geçen hafta ayrıldık."

Kaşlarım havalanırken, "Üzgünüm," diye mırıldandım.

Arabayı otoparktan çıkarırken sessiz kaldı. Gergince ellerimle oynadığım sırada gözlerim parmağımdaki boşluğa takıldı. Bazı şeylere hiç alışamıyordum. Parmağımdaki yüzüğü çıkarmak benim için zor olmuştu. Büyük hayallerle takılmıştı o yüzük, bağımızı temsil ediyordu. Alaz'ın gidişinin ardından çıkarıp çekmecenin içine atmıştım fakat bir saatin sonunda alyansımı çekmeceden çıkarıp boynumdaki zincire takmıştım. Bazı bağlar bir kerede koparılıp atılmıyordu. Hoş, Alaz'ı hiçbir zaman içimden koparıp atmayacaktım. Ona olan öfkem ve nefretim, sevgimden ayrıydı. Ölesiye sevdiğim adamdan delicesine nefret ediyordum. Kalbimi yoran bu duygularla da yaşamayı öğreniyordum. İç çekerken başımı cama yasladım.

"Gökçe nasıl?"

Emre'nin sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. "Hâlâ konuşmasa da iyi."

Direksiyonu tutan elleri gerildi. "O adamı anlamıyorum! Seni, Gökçe'yi nasıl bırakır, aklım almıyor!"

"Devam etme!"

Yüksek çıkan sesim üzerine sustu. Bedenim o kadar gerilmişti ki nefes alamıyordum. "Onunla ilgili konuşmak istemiyorum."

Bakışlarını bana çevirdi, gözlerindeki acı yüzünden boğazım düğümlendi.

"Seninle öyle bir hayata sahip olmak için her şeyi verirdim, Karmen. O adamın bunlara sırtını çevirip gitmesini anlayamıyorum."

Bakışlarımı çekip sertçe, "Arabayı durdur!" dedim.

"Karmen ben-"

Elimi kaldırdım. "Bu konuları seninle konuşmayacağım, Emre. Ben seni arkadaş olarak görmeye çalıştım ama sanırım yanılmışım."

Buz gibi çıkan sesim üzerine Emre arabayı durdurdu. Açıklama yapmasına müsaade etmeden arabadan indim. Kollarımı önümde bağlarken hızlı adımlarla yürüyordum. Pervasız cümleleri canımı haddinden fazla acıtmıştı. İnsanların bencillikleri yüzünden bu kadar acımasız olmasına dayanamıyordum. Onun benimle yaşamak istediği hayatı, ben de Alaz ile yaşamak istemiştim. Sonu kötü bitse de pişman değildim. Ne onu sevmekten ne kızımın varlığından ne de evliliğimden... Yine olsa yine Alaz'ı seçerdim. Sadece bu kadar çok hata yapmadan, bu kadar ısrar etmeden, bu kadar kıskanmadan... Bazen Alaz'ın gidişinden kendimi suçladığım bile oluyordu. Bu duruma gelmeden isterdim Alaz'ı. Emre ise bunların boşa olduğunu söylüyordu.

"Karmen, dur lütfen! Öyle söylemek istemedim."

Başımı iki yana doğru sallarken yürümeye devam ettim.

"Özür dilerim."

Sesindeki samimiyet üzerine ona doğru döndüm. O sırada yolun kenarında yürümeme rağmen üstüme hızla gelen siyah bir arabayla karşılaştım. Gözlerim yaşadığım şaşkınlıktan ötürü kocaman açıldı. Korku, uzuvlarımı felç ederken donup kalmıştım. Araba tam çarpacağı sırada Emre kolumdan tutup beni hızla çekti.

"Siktir! O da neydi öyle?"

Emre beni endişeyle kendine doğru çevirip, solan yüzüme bakarken korku dolu gözlerle, "İyi misin?" dedi.

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. "İ-iyiyim," diyebildim.

Aniden beni çekip sarıldı. "Bir an yetişemeyeceğimi sandım."

Yabancı dokunuşunu yadırgadığım için hızla geri çekildim. "İyiyim, Emre."

Öfkeli gözleriyle, "Resmen üstüne sürdü arabayı!" dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Bunu kim, neden yapsın ki? Sadece bir kazaydı."

Başını şiddetle iki yana doğru salladı. "Değildi! Gördüm Karmen, arabayı resmen üstüne sürdü!"

Bu çok mantıksız geliyordu. Biri bana neden zarar versindi ki?

"Bilmiyorum ama söylediğin mantıklı gelmiyor."

"Hadi arabaya gidelim."

İtiraz edemeyecek kadar şaşkın ve korkmuş olduğum için arabasına doğru yürüdüm.

Emre arabayı çalıştırırken temkinli gözleriyle etrafa bakıyordu.

"Sorun yok, Emre."

Şüpheli gözlerle bana baktı. "Bence var."

Tekrar yola koyulduğunda ikimiz de sessizdik. Bedenim yaşadığım korkudan dolayı hâlâ titriyordu. Emre biraz daha geç kalsaydı siyah camlarla çevrili araba bana çarpacaktı. İçim korkuyla ürperdi. Umarım Emre sözlerinde haklı değildi. Emre arabayı evin önünde durdurduğunda bana döndü.

"Az önce düşünmeden konuştum, özür dilerim. Söylediklerim arkadaşlığımıza zarar vermesin. Lütfen."

Aslında arkadaş olmamamız gerektiğini biliyordum ama Emre bana karşı hep kibar ve iyi biri olmuştu. Gözlerindeki samimiyete bakarak, "Peki," dedim.

Yüzü rahatlamayla gevşedi. "Teşekkür ederim."

Hafifçe gülümsedim. Kapıyı açacağım sırada kolumu tuttu. Başımı ona doğru çevirdiğimde, "Ve lütfen kendine dikkat et. Az önce yaşananlar basit bir kaza değildi," dedi.

"Tamam, daha dikkatli olacağım," dedikten sonra arabadan inip eve doğru yürüdüm. Kafam karışmıştı. Eğer Emre'nin dediği gibi bir durum varsa tehlike altındaydım. Dalgınca zili çaldığımda beni karşılayan Gökçe oldu. Eğilince boynuma atladı. Kokusunu çekerek yanağını öptüm. "Bebeğim."

Diğer yanağını da öpüp kapıyı kapattım. "Çok özledim, miniğim." Eğilip yanağımı öptü. Ardından onu indirip montumu çıkardım. "Anneanne nerede?"

Cevap vermeden eliyle salonu işaret etti. Uzanıp küçük elini tuttuktan sonra salona geçtik. Beren ve minik yeğenim Aren de gelmişti. Beren beni görünce ayağa kalktı. Yanına gidip sarıldım.

"Hoş geldin."

Gerip çekilip, "Sen de hoş geldin," dedim.

Sonra eğilip tombul yeğenimin mis kokulu yanaklarını öptüm. "Ağabeyim nerede?"

Beren kanepeye oturdu. "İşte, birkaç saate gelir."

Aren ağlayınca, Beren eğilip kucağına aldı. Ağabeyimle sorunlarını aşmış olmalarına çok seviniyordum. Aren doğduktan sonra ağabeyim Beren'e güzel bir sürpriz yapmıştı. Beraber Maldivler'e gitmişlerdi. Döndüklerinde ise aralarındaki tüm sorun çözülmüştü. Mutlu ve güzel bir aile olmuşlardı. Neyse ki en azından onlar mutlu bir yuva kurmayı ve bunu ayakta tutmayı başarmıştı. Çocuklarla ilgilenirken saatler hızlı geçti. Ağabeyim ve babam eve geldiğinde akşam yemeği hazırdı. Ağabeyim ilk önce karısını öpmüş, ardından Aren ve Gökçe'yi kucaklayıp yanaklarını öpmüştü. Ağabeyime, baba olmak çok yakışmıştı. Sakin yapısı ve gülen yüzüyle anlayışlı, sevecendi. Çocukları indirdikten sonra yanıma geldi.

Saçlarımı öperken, "N'aber ufaklık?" dedi.

Dudaklarımı büzdüm. Sahte bir kızgınlıkla iç geçirdim. "Çocuğum olmasına rağmen hâlâ mı ufaklık?"

Saçlarımı karıştırırken sırıttı. "Elli yaşına da gelsen benim gözümde hep ufaklık olarak kalacaksın."

Gözlerimi devirip masaya doğru yürüdüm. Yemek, keyifli sohbet eşliğinde güzel geçiyordu fakat tam anlamıyla mutlu olamıyordum. Gökçe'nin doğum gününü ilk defa Alaz olmadan kutlayacaktık. Buna nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum bile. Son zamanlarda resim yaparken mumlu pasta ve bir kız çocuğu çiziyordu. Bir yanında babası bir yanında da ben vardım. Sürekli aynı tarz resimler çiziyordu. Üstüne bir de bir ay sonra boşanma davamız vardı. Bu sürecin zor geçeceğini biliyordum.

"Derslerin nasıl gidiyor?"

Ağabeyimin sesini duyunca düşünmeyi bir kenara bıraktım. "İyi gidiyor, alıştım sayılır."

"Sevindim, güzelim."

Ardından Beren'e döndü. Gözlerindeki aşkla bakıyordu ona. Beren de aynı aşk dolu bakışlarla karşılık veriyordu. Bundan aylar önce ben ve Alaz gibi... Sertçe yutkundum. Özlem hissi, bazen o kadar ani bastırıyordu ki birkaç dakika boyunca nefes alamıyordum. Aniden ayağa kalktım.

"Lavaboya gideceğim."

Arkamı dönüp hızlı adımlarla yukarı çıktım. Lavaboya girince, kapıyı kapatıp yere çöktüm. Nefes almaya uğraşırken ellerimi boynuma doladım. Ağlayamadığım her seferde bu hâle geliyordum. En çok bu anlarda özlüyordum, yine en çok bu anlarda nefret ediyordum. Derin nefesler almaya çalışırken birkaç dakika boyunca bekledim. Nefes alış verişlerim nihayet düzene girince aşağıdakileri endişelendirmemek adına zor da olsa ayağa kalktım. Yüzümü soğuk suyla yıkarken şu an nasıl olduğunu merak eden yanıma lanetler okudum. Onu artık merak bile etmemeliydim. Yüzümü kurutup, banyodan çıktığımda hâlsiz hissediyordum. Bu geceyi bitirmek isteyen

yanımı susturup aşağı indim. Yemeğin geri kalanında sessizdim. Gecenin geri kalanında da sessizliğimi korudum. Herkes durumun farkında olsa da bir şey demiyordu. Anlayışları için minnettarlık duyuyordum sadece. Beren ve ağabeyim gittikten sonra Gökçe ile beraber kaldığım odama çıktık. Birbirimize sarılırken ona Alaz'ın bana yıllar önce anlattığı masalı anlattım. Sessizce kucağımda uyudu. Ben ise her gece olduğu gibi sabaha kadar anılarımıza sığındım. Dedim ya, geceleri benimdi.

"Yarın minik bir prensesin doğum günü!"

Gökçe gözlerini açıp mutlulukla gerindi. Yatakta zıplarken, "Prensesimin doğum gününe az kalmış," diye şakıdım. Gökçe de kalkıp benimle beraber zıpladı. Kahkaha atınca içim sıcacık oldu. Çok nadir duyduğum bu ses, içimi yakıyordu. Ellerini tutunca beraber zıpladık. Hafta sonu olduğu için iki günümü tamamen kızıma ayıracaktım. Yarın parti hazırlıklarıyla uğraşacağım için bugünümü kızımla vakit geçirmeye ayırdım. Önce beraber alışveriş merkezine gittik. Gökçe'nin yaş grubuna uygun bir film seçip sinema salonuna girdik. Alaz ile hiç sinemaya gelmediğimiz aklıma gelince başta durgunlaşsam da bugün onu düşünmeyi ya da üzülmeyi kendime yasakladığım için düşüncelerimi durdurdum.

Gökçe ile beraber filmi izledikten sonra yemek yiyip alışveriş yaptık. Ardından beraber alışveriş merkezinin oyun salonuna gittik. Gökçe oyuncaklarla oynarken, oturup onu izlemeye başladım. Fakat geçen birkaç saniye ardından buraya geldiğime pişman olmuştum. Yüzümdeki gülümseme soldu. Gökçe bir köşeye çekilmiş, dolu dolu olan gözlerle bir aileyi izliyordu. Gökçe'nin yaşlarında bir kızdı, yere düşünce babası yerden kaldırdı. Kızının dizlerini öptü. Gökçe'nin pembe dudakları büküldü. İri gözlerinden patır patır yaşlar yanakla-

rına döküldü. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağlamamak için yanağımın iç kısmını ısırdım. Kızıma gidip sarılmak istedim ama yapamadım. İlk defa kızımın yanına gitmeye cesaret edemedim. İkimiz de birbirimizden uzak köşelere çekilmiştik. Kendimi geçtim de Gökçe'min o küçücük kalbi nasıl alışacaktı? Ona nasıl kıydın be Alaz? Benim gösteremediğim cesareti dakikalar sonra Gökçe gösterdi. Kızarmış yüzüyle yanıma gelince eğildim. Birbirimize sıkıca sarıldık.

Saçlarını öpüp okşadım. Kollarımda iç çekerek ağladı. Ne yapacağımı bilemedim. Ne diyeceğimi bilemedim. Sadece sarıldım. Gözyaşlarımı içime akıttım. Zamanla her şey düzelir diye ummuştum. Fakat yanılmıştım. Zaman yaralarımıza tuz basmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Saatler sonra eve gittiğimizde ikimiz de yorgun düşmüştük. Gökçe yorgunluktan uyuyakalınca ben de duşa girdim. Ona nasıl yeteceğimi bilmiyordum. Artık neden parka gitmek istemediğini de anlamıştım. Babasını özlüyordu... Yüreğimdeki sıkıntı büyüdü. Kızımı büyütmek için güç dilerdim. Duştan çıktığımda bedenim az da olsa gevşemişti. Annem ve babam iş için düzenlenen yemeğe katıldıkları için evde Gökçe ve bize yemek hazırlayan Nurgül abla ile tektik. Üstüme geniş, yakası düşük bir kazak giydim. Kalçalarımın altında biten krem renkli kazağın altına siyah tayt giyip aşağı indim. Kazağın açıkta bıraktığı omuz başımı ovarken Gökçe aşağı inmişti.

"Bebeğim uyanmış."

Başını aşağı yukarı sallarken işaret diliyle *resim yapalım* dedi.

"Çok güzel bir fikir. O zaman eşyalarımı getireyim."

Üst kata çıkıp, önce şövaleleri ardından tuvalimi dâhil tüm eşyalarımı alarak aşağı indim. Sırayla her şeyi yerleştirirken Gökçe merakla beni izliyordu. Büyüyünce resim konusunda beni geçecekti. Babamın onun için özel aldığı küçük boy şövaleyi düzeltip tuvali yerleştirdim. Ardından kendi

şövale ve tuvalimi düzelttikten sonra paletlerimize istediğimiz renkleri döktük. Ardından beraber resimlerimizi çizmeye başladık. Gökçe benden yardım istediği için kendi resmimden çok onunkiyle ilgileniyordum. Yanlış boyayı kullanınca öfkeyle kaşlarını çattı. Bu hâline kahkaha attım. Uzanıp bozduğu yeri düzelttim. O sırada sırtımda hissettiğim gözler üzerine donup kaldım. Kalbim, göğüs kafesime darbeler indirirken elimde tuttuğum fırça yere düştü. Buradaydı. Görmesem de hücrelerime kadar sevdiğim adamın varlığını her zerremde hissetmiştim. Başımı yavaşça çevirdim. Sırtını kapının pervazına yaslamış, bizi izliyordu.

Gökçe fırçamı düşürdüğüm için dağılan dikkatiyle bana baktı. Sonra bakışlarını nefes dahi almadan izlediğim adama çevirdi. İkimiz de donup kalmıştık. Alaz, aylar sonra karşımdaydı. İlk fark ettiğim şey yüzünde değişen ifadeydi. Zayıflayan yüzündeki çizgiler belirginleşmiş, ona olduğundan daha sert bir hava katmıştı. Gözlerim, gözlerini buldu. Yer ayaklarımın altında sallandı. Kör kuyuyu andıran gözleri boştu. Aylardır gözlerimde yer edinen bu ifadeyi onda görmek, boğazımda sert bir düğümün oluşmasına neden oldu. Gözlerindeki özlem kalbimi parçalara ayırdı. Dönmüştü. Dizlerim o kadar çok titriyordu ki ayakta durmakta zorlanıyordum. Onu görmem bile kalbimi hayata döndürmeye yetmişti. Büyük bir haksızlıktı. Tırnaklarımı avuçlarımın içine geçirdim. Bakışları Gökçe'ye kaydı. Gökçe tıpkı benim gibi kilitlenmiş gözlerle Alaz'a bakıyordu. Dudaklarından küçük bir hıçkırık koptu. Ardından ağlamaya başladı. Babasına bakıp içli içli ağladı. Ona doğru birkaç ufak adım attı. Aralarındaki mesafe azaldığı sırada ayağı takıldı. İkimiz birden ona doğru hareket ettik. Alaz daha hızlı yanına gidip, düşmeden sıkıca kucakladı. Geriye doğru sendeledim. Ciğerlerimdeki hava boşaldığı için öne doğru eğildim. Bana bunu neden yapmıştı ki?

Nefes almaya uğraşırken, bakışlarımı ikisinden ayırıp dik durmaya çalıştım. Gökçe küçük kollarını babasının boynuna dolayıp ağlamaya devam etti. Alaz'ın ona sarılıp öptüğünü,

kısık sesle bir şey anlattığını duyuyordum. Fakat tepki veremiyordum. Tek bildiğim, yalnız kalmak zorunda olduğumdu. Taşlaşan bacaklarımı hareket etmeye zorladım. Yüzüme düşen saç tutamını boyaya bulaşan ellerimle iteleyip yürüdüm. Kulaklarım uğulduyor, ayaklarım sanki yere basmıyordu. Kalbimde közlenen yangın, tekrar büyümüş; her yanımı esir almıştı.

Alaz'ın ayağa kalktığını göz ucuyla görsem de tepki vermedim. Öylece yanından geçip gidecektim. Bir yabancı gibi... Çenemi havaya kaldırıp gergin bedenimle yanından geçtim. Kokusunu solumamak için nefes bile almadım. Bir adım daha atacaktım ki kolunu önüme uzatıp yolumu kesti. Geriye doğru adım atmak için ayağımı kaldırdım. İzin vermedi. Güçlü kollarını belime dolayıp beni hızla kendine doğru çekti. Yokluğunda zayıflayan bedenime sıkıca sarıldı. Bedenimi saran titreme arttı. İçimi saran yangın büyüdü. Yutkunamadım. Nefes alamadım. Kolları arasında öylece durdum. Yüzünü boynuma gömdü. Dişlerim sıkıca birbirine kenetlendi. Nefes almak gibi hata yaptım. Tatlı kokusu içime dolunca gittiği gün beni terk eden gözyaşlarımı tekrar hissettim. Burnumun direği sızladı. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kırpıştırdım. Varlığı, üstüme sinen sıcaklığı, içime dolan kokusu, beni yavaş yavaş dağıttı. Zemine dökülen boncuk taneleri gibi dağıldım. Derin bir nefes çekti içine. Birkaç saniyeliğine de olsa gözlerimi yumdum. Varlığının tadını çıkardım. İyi olmasının içime yaydığı rahatlıkla durdum. Karamel kokusunu bir kez daha içime çektim. Aylar sonra ciğerlerim nefes almanın mutluluğunu yaşadı. Tek bir dokunuşuyla tekrar hayata döndürmüştü beni. Bunun verdiği mutlulukla hafifçe gülümsedim. Ardından ellerimi kollarına yerleştirdim. Sertçe yutkunduktan sonra kollarını gevşetip geriye doğru bir adım attım. Temasımızı kestim.

"Yemin ederim gidersen hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Gözlerine baktım, konuşmadan aylar önce söylediğim cümleyi yeniledim. Gözlerinde parçalanan hislere kısa bir an

baktıktan sonra sırtımı döndüm. İlk defa ona sırtımı dönüp yürümeye başladım. Gelmediği her güne bir yemin, bir nefret sığdırmıştım. Bizim masalımızın sonu çoktan yazılmıştı. Bu saatten sonra gelmesi de gelmemesi kadar anlamsızdı.

AFFEDEMEM

Ona sırtımı dönmek hayatım boyunca yaptığım en zor şeylerden biriydi. Kısa süreli canlanan kalbimi tekrar dondurup odama doğru yürüdüm. Odama girince kapıyı kapattım. Titreyen dizlerim daha fazla bedenimi taşıyamadığı için öne doğru sendeledim. Yatağımın başındaki komodine tutundum. Kokusu, is gibi üstüme sinmişti. Titrek bir nefes alırken yatağıma oturdum. Yüzümü buz kesen avuçlarımın içine gömdüm. Duygularım şaşmıştı, onu aniden karşımda görmek bildiğim her şeyi unutturmuştu. Ona karşı bu kadar zayıf olmak içimde yanan cılız öfke ateşini fitilledi. Kendime gelmek zorundaydım. Derin birkaç nefes alıp verdim. Tekrar dönmüş olması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bunu fark etmem belki de yine o uğursuz hissizliğin kapılarını açtı. Yüzümü kaldırıp omuzlarımın biraz aşağısında biten saçlarımı düzelttim.

Odamın camına doğru yürüdüm. İçimdeki yangını söndürmek için camı açtım. Soğuk hava yüzüme çarptı. Kollarımı önümde bağlayıp gecenin karanlığına baktım. Yağmur çiseliyordu. Etrafı saran yağmur kokusunu içime çekerken soğuk hava ciğerlerime batıyordu. Tıpkı Alaz'ın kokusu gibi... Varlığı kalbime, kokusu ciğerlerime batıyordu. Odamın kapısı açıldığında bedenim gerildi. Çenem kenetlenirken bakışlarının ağırlığını sırtımda hissediyordum. İçimi sarmalayan toprak gözleri şimdi donduruyordu.

"Yarın Gökçe'nin doğum günü."

İfadesiz çıkan ses tonum, sessizliği yardı.

"Biliyorum."

Sesini duyunca gözlerimi yumdum. Boğazımda oluşan düğümü gidermek için yutkundum. Kokusunu alınca dağılmamıştım. Şimdi sesini duyunca yıkılacak değildim. Bana doğru gelmek için attığı adım seslerini duyunca bedenim daha fazla gerildi.

"Büyümüş."

Dudaklarımda acı bir gülümseme oluştu. Yokluğunda çok büyümüştük.

"Büyüdü."

Soğuk esen rüzgâr saçlarımı havalandırırken elini omzumda hissettim. Tenim diken diken oldu.

"Konuşmamız gerekiyor."

Dokunduğu yerdeki yangını görmezden gelip geri çekildim. "Gerekmiyor."

Bakışlarım kısa bir an onu buldu. Çenemi havaya kaldırıp yokluğunda öğrendiğim buz gibi bir ifadeyle, "Artık hiçbir şey gerekmiyor," dedim.

Gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Yüzündeki yorgunluğa baktım. Yokluğumda mutlu olduğunu düşündüğüm zamanlar olmuştu. Yüz ifadesi bunu göstermiyordu. İçim az da olsa rahatladı. Bu rahatlama kısacık bir an sürdü, içim anında katılaştı. Gözlerini açtığında sarsıldım. Kış gelmişti gözlerine... Bu soğukluğa daha fazla dayanamadığım için gözlerimi kaçırdım. Hiçbir şey olmamış gibi bakamazdım gözlerine. Bakışları odaya kaydı. Etrafa saçılan eşyalarımıza baktı.

"Burada mı kalıyorsunuz?"

Ters bir cevap vermemek için dilimi ısırdım. "Evet."

"Neden?"

Kaşlarım havalanırken sırtımı dikleştirdim. "Neden mi? Bunu gerçekten soruyor musun?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Evet."

"Bizi terk ettiğinde daha fazla o evde kalmak anlamsız geldi."

Gözleri öfkeyle yandı. "Ben sizi terk etmedim!"

Dudaklarım alayla kıvrıldı. "Sen bizi terk ettin!"

Bunu her dile getirişimde içimde bir şeyler kopuyordu. Başıma saplanan ağrıyı gidermek için elimi alnıma yerleştirip sertçe ovdum.

"Ben sadece mecbur olduğum için gittim. Sizi terk etmedim!"

Sanki ne fark vardı? Tartışmayı uzatmamak için, "Her neyse," dedim.

"Konuşmamız gerekiyor."

Onu duymazdan gelip yanından geçip giderken soğuk bir sesle devam ettim. "Bu saatten sonra fark etmez."

"Edecek."

Buz gibi gözlerle yüzüne baktım. Üstüme doğru gelmeye başladı. Adımlarım aceleyle geriye doğru gitti. Onunla yakınlaşmak istemiyordum. Bana yaklaştığı her an kaburgalarım sökülüyordu. Üstüme gelmeye devam edince, elimi kaldırıp durmasını işaret ettim. Göğsü avucumla buluştu. Kalbi avucumda attı. Ellerim titredi, göğüs boşluğumda bir ateş çıktı, baştan aşağı yandım.

"Bunların hepsini konuşacağız."

Başımı iki yana doğru salladım. "Seninle Gökçe haricinde hiçbir şey konuşmayacağım."

Kalp atışları hızlandı. Yüz ifadesi sertleşirken, "Sen öyle san," dedi.

Cevap vermeme müsaade etmeden, "Gökçe neden konuşmuyor?" dedi.

Elimi göğsünden çekip kollarımı önümde bağladım. Zehir saçan gözlerimle baktım ona. "Babası tarafından terk edildiği için."

Sesim o kadar katı ve acımasız çıkmıştı ki ben bile şaşırdım. Bakışlarından canını acıttığımı anlamıştım. Oysa hiç kıyamazdım ben ona... Omuzları çökerken bakışları dalgınlaştı. Onun canıyla beraber kendi canımı da acıtmıştım ama umurumda değildi.

"Ben-" dediği zaman sözünü kestim.

"Sen, onu terk ettikten sonra konuşmadı. Pedagog, seni özlediği için verdiği tepki olduğunu söylüyor."

"Ben bilmiyordum."

Kısık sesini duyunca ona doğru bir adım attım. "Artık öğrendin! Umarım gitmek yerine bu defa kızını seçersin!"

Sesim dişlerimin arasından tıslar gibi çıkmıştı. Elleri iki yanında yumruk oldu.

"Bir daha gitmeyeceğim."

Dudaklarımı bükerken omuz silktim. "İyi, yarın doğum gününde görüşürüz."

Konuşmanın bittiğini göstermek için yatağıma oturdum. Başını çevirip bana baktı.

"Karmen-"

"İyi geceler, Alaz."

Bir süre baktıktan sonra başını aşağı eğdi. Geniş sırtına baktım, özlem yüreğimi talan ederken öylece baktım. Ardından odadan çıkıp gitti. Bir süre bekledim. Kapının sesi gelmedi. Hâlâ Gökçe'nin yanında olmalıydı. Sonunda babalık görevleri aklına gelmiş olmalıydı. Başımı yastığımın üstüne koydum. Bütün gücüm bedenimden çekip alınmış gibi hissediyordum. Gözlerimi yumdum, kokusu odaya da sinmişti şimdi. Bacaklarımı kendime doğru çektim. Sesleri çok uzaktan geliyordu. Alaz, Gökçe'ye bir şeyler anlatıyordu. Aylar önce yaşadığımız bir anıya benziyordu. Yorgunlukla gözle-

yumdum. Bu ayrılığın bende eksilttiği şeyler yüzünden
lığım yenilgilerin altında ezildim. Kaburgalarımın altın-
zlediğim özlemle derin bir iç çektim. Yaşanan kırgınlık-
albimin orta yerine saplandı. Biliyordum ki bu saatten
a her şey daha zor olacaktı.

Gecenin bir vakti daldığım uykudan sabahın erken saat-
nde uyandım. Gözlerimi yavaşça açtığımda, Gökçe'yi ya-
nda uyurken buldum. Üstümüzde benim örtmediğim bir
taniye vardı. Bunu Alaz'ın yaptığını biliyordum. Uyuyan
ımı bir süre izledikten sonra uzanıp saçlarını öptüm. Do-
m gününü babasız kutlamayacaktı. Bunun verdiği düşün-
yle gülümsedim. Alnını öptükten sonra yavaş hareketlerle
taktan kalktım. Bugün yapılacak çok iş vardı. Aşağı inince
nemle karşılaştım. Beni görünce temkinli bir ifadeyle gü-
msedi.

"Günaydın," diye şakıdım. Yanağını öpüp sıkıca sarıl-
m. "Seni de mi uyku tutmadı?"

Annem başıyla onayladı. Bakışlarındaki korkuyu görün-
kaşlarım çatıldı.

"Neden öyle bakıyorsun?" İdrak ettiğim şeyle sesim son-
ra doğru azaldı. "Biliyordun, Alaz'ın geleceğini biliyordun."

Uzanıp elimi tuttu. "Dün şirkete gitmiş, babanla konuş-
muş. Baban beni de çağırdı. Gidişinin nedenini anlattı, Kar-
men." Cevap vermediğimi görünce devam etti. "Sizi görmek
stediğini söyledi. Buna engel olamazdık."

Kuruyan ağzımı ıslatmak için derin bir nefes aldım.
"Peki."

Annemin kaşları çatıldı. "Neden gittiğini sormayacak mı-
sın?"

Annemin gözlerine uzun uzun baktım. Aylar önce söylediği cümle dudaklarımdan tahmin ettiğimden daha duygusuz bir sesle döküldü.

"Fark eder mi?"

Ardından arkamı döndüm. Salondan çıkacağım sırada annemin sesini duydum. "Edermiş Karmen, fark edermiş."

Anneme dönmedim, söylediklerini duymazdan geldim. İşleri kendim için daha fazla zorlaştırmayacaktım. Gittiği gün nedenlerini yakıp kül etmiştim. O külleri tekrar alevlendirmeyecektim. Odama çıkıp üstümü değiştirdikten sonra Gökçe uyandı. Yüzü ışıl ışıldı. Henüz konuşmamıştı ama Alaz'ı görmek bile ona çok iyi gelmişti. Gökçe ile kahvaltı yaptıktan sonra babama döndüm.

"Gökçe'yi iki saat boyunca oyala, babacığım."

Mutlulukla güldü. "Zevkle."

Ardından yüzü ciddi bir ifade aldı. Elini omzuma yerleştirdi. "Hepimiz çok kızgınız ona. Ama kocanı dinle, kızım."

Cevap vermemi beklemeden saçlarımı öptü. Ardından Gökçe'nin yanına gitti. İkisi dışarı çıktıklarında ben aynı yerde dikilmeye devam ediyordum. Göğsümdeki bu yangın, böyle cayır cayır yakarken onu nasıl dinleyebilirdim ki? Ya da bu kadar acıdan sonra gitme nedenini nasıl anlayabilirdim? Burnumu çekerken düşünmeyi bıraktım. Bugün kızımın günüydü, kendi sorunlarımla uğraşamayacağım kadar özel bir gündü. Kapı çalınca Tuğba'yı karşımda gördüm.

"Hoş geldin."

Bir şey demeden uzanıp sarıldı. Şaşkınlıkla karşılık verirken omuzları sarsılmaya başladı.

"Tuğba iyi misin?"

Geri çekilip, yaşlı gözlerle yüzüme bakarken başını iki yana doğru salladı. "Değilim!"

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ne oldu?"

Gözlerinden patır patır yaşlar dökülürken, "Barın gelmiş," dedi. Gözlerim kocaman açıldı. Cevap veremeden Tuğba konuşmaya devam etti. "Yanında da bir kız varmış, Karmen! Unutmuş beni!" Tekrar hıçkırıklara boğuldu.

"Belki arkadaşı falandır."

Başını iki yana doğru salladı. "Değil, el ele tutuşuyorlarmış. Unutmuş işte beni!"

Ne diyeceğimi bilemediğim için uzanıp sarıldım. "Artık onun için çabalama vaktin gelmedi mi sence?"

Doğrulup yüzüme baktı. Gözleri şaşkınlıkla bakıyordu. Uzanıp yavaşça yanağını okşadım.

"Geç kaldım."

Başımı iki yana doğru salladım. "Kalmadın ama biraz daha uğraşmazsan kalacaksın."

"Sevgilisi varmış diyorum, Karmen."

Oflamaya başladım. "İyi, o zaman otur ve mutlu olmalarını izle!"

Sırtımı dönüp, içeri girdiğimde arkamdan yürüdü.

"Başka şansım mı var sanki?"

Saate baktım, doğum günü için anlaştığım organizasyon şirketinin gelmesine az kalmıştı.

"Haklısın Tuğba, bu kafayla başka şansın yok!"

"Baksana, sen ve Alaz bile birbirinizi severken ne hâle geldiniz? Biz kim bilir-"

"Ne?" diye patladım. "Siz kim bilir ne, Tuğba?" Ona doğru öfkeyle yürürken yüksek çıkan ses tonuma engel olamadım. "Barın'ın sana olan aşkını küçümsemeyi kes artık! Belki benim Alaz'ı sevdiğim kadar çok sevdi, belki Alaz'ın beni sevdiğinden daha çok sevdi seni!"

Sözlerimin ardından Tuğba sendeledi. Ben ise bağırmaya devam ettim.

"Barın senin yüzünden kalkıp gitti. Dur bile demedin. Bir kez aramadın. Şimdi geldi, yanına gitmeden hüküm veriyorsun. Başta okul dedin, tamam dedim. Ama artık yeter Tuğba! Senin yüzünden o kız dâhil üçünüz de mutsuz olacaksınız!"

Tuğba başını eğmiş, bir şey demeden dinliyordu beni. Kolunu tuttum. "Artık bir şeyler yap."

Başını aşağı yukarı salladı. "Ben çok büyük aptallıklar yaptım."

Derin bir nefes aldım. "Bunu inkâr etmeyeceğim."

Bana masum gözlerle bakıp, "Beni affeder mi ki?" dedi.

Omuz silktim. "Denemeden öğrenemezsin."

Başını aşağı yukarı doğru salladı. "Haklısın."

Kapı çalınca geri çekildim. "Şimdi kızımın doğum günü hazırlıklarını halledelim."

Hafifçe gülümsedi. "Peki."

Kapıyı açıp gelenleri salona yönlendirdim. Elsa temalı doğum günü süsleriyle etrafı süslemeye başladılar. İki saat içinde her şey hazırdı. Ağabeyimler de gelmişti. Sadece prensesim eksikti. Kapı çalınca üstümü düzelttim. Elsa temasına uygun olması için bebe mavisi, askılı ipek bluz ve beyaz, dizimin hemen üstünde biten kalem etek giymiştim. Kapıyı açınca karşımda Gökçe yerine Alaz'ı gördüm. Siyah takım elbisesiyle karşımda dikiliyordu. Her zaman olduğu gibi nefes kesici görünüyordu. Siyaha çalan saçları dağılmış, alnına dökülmüştü. Uzayan sakalları ona daha asi bir hava katmıştı. Yüreğim kuş gibi çırpındı. Onun bakışları açık bıraktığım dalgalı saçlarımdan başlayarak aşağı doğru inmeye başladı. Oyalanmadan uzun uzun bakıyordu. Özellikle bluzun açıkta bıraktığı göğsümde olduğundan fazla oyalanması dikkatimden kaçmamıştı. Bakışlarındaki yoğunluk, bacaklarıma indikçe artmıştı. Yanaklarım kızarmaya başladı. Ne demeye böyle bakıyordu ki?

Boğazım kupkuru kesildi. Ansızın zihnimi işgal eden sahneler fazla yakıcıydı. Yanaklarımdaki kızarıklık boynuma kadar indi. Tüm bedenime dudaklarının izini kazıdığı anılar, hâlâ tazeydi. Hâlâ son derece yakıcıydı. Hızlanan kan akışını umursamadan, yana çekilince içeri girdi. Kapıyı kapatmak için hareket ettiğim sırada kolu göğsümle temas etti. Tüm bedenim elektriklendi. Anlaşılan aramızdaki tutku, varlığından hiçbir şey kaybetmemişti. Hızlanan nefes alışımı gizlemek için boğazımı temizleyip geri çekildim. Bir bakışıyla bile dizlerimin bağını çözebiliyordu.

"Oha!"

Tuğba'nın sesini duyunca bizi içine alan sis bulutu hızla dağıldı. Başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim. Tuğba, fal taşı gibi açılan gözleriyle Alaz'a bakıyordu.

"Şa-şaka mı bu?"

Ruhsuz bir gülümsemeyle, "Şaka gibi ama değil," dedim.

Alaz, Tuğba'ya elini uzattı. "Merhaba."

Tuğba kollarını önünde bağlayıp ters ters baktı. "Aylar sonra hiçbir şey olmamış gibi gelip merhaba mı diyorsun gerçekten?"

Ardından cevap vermesine izin vermeden yanıma geldi. Alaz da başını iki yana doğru sallayıp içeri geçti. Tuğba koluma girdi.

"Neden bana Alaz'ın geldiğini söylemedin?"

Omuz silktim. "Bilmem, fırsat bulamadım."

Tuğba inanmayan gözlerle bana baktı. "Hadi ama Karmen, sen ne olursa olsun söylerdin."

Bakışlarım uzaklara daldı. "Belki de artık bir şey fark etmeyeceği içindir."

Tuğba'nın yüzü asılırken beraber içeri geçtik. Ortam tuhaf bir gerginlikle kuşanmıştı. Dün babam ağabeyimle konuştuğu için Alaz'ın geldiğini o da biliyordu. Alaz, ağabeyime doğru ilerledi. Ağabeyim bir şey demeden Alaz'a baktı. Göz-

lerinde gizleyemediği hayal kırıklıkları vardı. Hamile olduğumu duyduğunda da böyle bakmıştı Alaz'a. Sırtımı duvara yasladım. Bu hâle nasıl gelmiştik böyle?

"Gidişinin nedeninde haklı da olsan Karmen affetmeden seni affetmeyeceğim."

Alaz'a sırtını dönüp Beren'in yanına oturdu. Alaz'ın yanak kasları dalgalandı. Kapı bir kez daha çalınca, derin bir nefes alıp salondan çıktım. Kapıyı açınca Gökçe üstüme atladı. Yanaklarını kocaman öptüm. Sürprizini görmek için sabırsızlanıyordu.

"Önce üstümüzü değişelim."

Beraber merdivenlerden çıktık. Gökçe, parlayan gözleriyle bakıyordu. Bu mutluluğu içimi kıpır kıpır etmişti. El işaretiyle *babam nerede* diye sordu.

Elbisesini giydirirken, "Aşağıda seni bekliyor," dedim. Heyecanla el çırptı. Artık sesini duymak istiyordum. Yine de bir şey demedim. Gözlerindeki bu parıltı da yeterdi. Saçlarını açık bırakıp tacını taktıktan sonra doğruldum. O sırada kapı açılınca Alaz içeri girdi. Gökçe hevesle babasına doğru koştu. Alaz eğilip kucağına aldı.

"Prensesim," deyip yanağını öptü. Gökçe babasının yanağını öpüp başını omzuna yasladı.

Bu manzara içimde buz tutan her şeye acımadan sert bir darbe indirdi. Dolan gözlerimi kaçırıp arkamı döndüm. Nefes alamayınca, gözlerimi kapatıp sakin olmaya çalıştım. Sanki içim yerinden sökülüyormuş gibi hissediyordum. Birkaç saniye sonra onlara döndüğümde çarpıntı yapan kalbim dışında bir sorun yoktu. Gökçe elini uzatınca, gülümsemeye çalışarak elini tuttum. Alaz'ın gözlerini yüzümde hissediyordum. Yürümeye başlayınca, "İyi misin?" dedi.

Bu soruyu sormak için o kadar geç kalmıştı ki... Cevap vermeden yürümeye devam ettim. Salona girince herkes bir ağızdan, "İyi ki doğdun!" diye bağırdı.

Gökçe, mutlulukla gülümserken babasının kucağından indi. Herkes sırayla öpüp hediyelerini verdi. Onun mutluluğu beni de mutlu ediyordu. Pastasındaki mumları üflerken Alaz ile yanı başında durduk. Herkes alkışlayınca kocaman gülümsedi. Ardından dönüp Alaz'a sarıldı. Doğum gününün geri kalanında babasının kucağından neredeyse hiç inmemişti. Alaz da onu hiç bırakmamıştı. Bir an olsun birbirlerinden ayrılmayışlarını herkes hüzünlü bir gülümsemeyle izliyordu. Benim ise aklımda bir soru dönüp duruyordu: Tüm bu acıya değer miydi? Kapı çalınınca, bakışlarımı ikisinden çekip kapıya yürüdüm. Karşımda Emre'yi görünce şaşırmadım desem yalan olurdu.

Ufak bir gülümsemeyle, "Doğum günü olduğunu Tuğba'dan öğrenince gelmek istedim," dedi.

Hafifçe gülümsedim. Gerginliğimi görmezden gelip geri çekildim. "İyi yapmışsın, hoş geldin."

Emre içeri girerken bakışlarım bahçenin kapısında dikilen iki adama kaydı. Bunlar da kimdi? Kapıya doğru bir adım atıp yüksek sesle, "Siz kimsiniz?" dedim.

Bir tanesi öne çıktı. "Korumayız, efendim."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Kim tuttu sizi?"

Sabit bir sesle, "Alaz Bey," dedi. Bu da ne demekti? Alaz'a daha sonra sormayı aklıma not ederek içeri girdim.

Kapıyı kapatırken Emre montunu çıkarmış, elindeki paketle duruyordu. "Bir sorun mu var?"

Korumaları kastetmiş olmalıydı. "Yok."

En azından öyle umuyordum. Beraber içeri geçince bakışlar bize döndü. Özellikle Alaz şahin gibi gözlerini dikmiş, bizi izliyordu. "Gökçe, arkadaşım doğum gününü kutlamak için gelmiş."

Emre'nin bakışları, Gökçe'ye döndüğü sırada Alaz'ı da gördü. Şaşkınlıkla bakakalırken, Gökçe Alaz'ın kucağından

inip bize doğru geldi. Emre hâlâ şaşkınca Alaz'a bakıyordu. Gökçe yanına gelince, boğazını temizleyip gözlerini kaçırdı.

"İyi ki doğdun, güzellik."

Eğilip yanağını öptükten sonra hediyesini uzattı. Gökçe, gülümseyerek hediyeyi aldıktan sonra Alaz'a doğru koştu. Emre, Alaz haricinde herkesle selamlaştıktan sonra ona pasta ikram etmek için masaya doğru ilerledim. O da hemen arkamdaydı.

"Geldiğin için teşekkür ederim."

Ufak bir gülümsemeyle, "Rica ederim," dedi.

"İkiniz de çok güzel olmuşsunuz."

Mahcup bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedim.

"Onun geldiğini neden söylemedin?"

Tam cevap vereceğim sırada ne ara yanımıza geldiğini fark etmediğim Alaz'ın sesini duydum.

"Seni ilgilendirmediği içindir."

Şaşkınlıkla ona doğru döndüm. Bir adım arkamda durmuş, tehditkâr gözlerle Emre'ye bakıyordu. Bu tavrı sinirimi bozmuştu.

Emre duruşunu dikleştirdi. "Onu bırakıp gitmene rağmen hâlâ böyle tavırlar içinde olman komik."

Gergince boynumu ovaladım. Alaz alayla güldü. "Hâlâ büyümemişsin, burnunu başkalarının işine sokmaktan vazgeç."

Alaz elini belime yerleştirip beni kendine doğru çekti. Sırtım geniş göğsüyle buluşunca nefesim kesilmişti. Öfkeyle ona doğru döndüğümde yanımıza gelen Gökçe'nin merakla bize baktığını gördüm. Onu üzmemek için ters bir hareket yapmamaya çalıştım. Emre'nin bakışları belimdeki eline kaydı. Uzun uzun baktıktan sonra geriye doğru bir adım attı.

"Neyse, gideyim ben."

Arkasını dönünce onu yolculamak için hareketlendim fakat Alaz'ın belimdeki eli buna müsaade etmedi. "Alaz, bırakır mısın?"

"Hayır, Tuğba onu yolcular."

Tuğba, adını duyunca, başıyla onaylayıp Emre'yi yolcu etmek için kapıya doğru yürüdü. Gökçe hemen yanımızda olduğu için Alaz'ın dokunuşundan kaçmıyordum. Etimi yakan eli, tüylerimi ürpertiyordu. Derin bir nefes alırken başımı ona doğru çevirdim. Dudaklarımı kulağına doğru yanaştırdım. Nefesim tenine değince belimdeki parmakları sıkılaştı.

"Bırak beni!" diye tısladım.

Başını eğip gözlerime baktı. Kahverengi gözleri koyulaşmıştı. Boğuklaşan sesiyle beni biraz daha kendine yasladı. "Hayır, bunu bir daha asla yapmayacağım. Seni bir daha bırakmayacağım, Elalı'm."

Kalbime tekme yemiş gibi oldum. Bana böyle seslenmemeliydi. Elimi, elinin üstüne yerleştirdim.

"Sen beni zaten bıraktın, Alaz."

Başını iki yana doğru salladı. "Seni hiçbir zaman bırakmadım. İzin ver, anlatayım."

Başımı iki yana doğru salladım. "Zamanında konuşman için sana resmen yalvardım." Cılız bir nefes aldım içime. Elini belimden koparırken titreyen sesimle devam ettim. "Sen anlatmak yerine gitmeyi tercih ettin."

Ondan bir adım uzaklaştım. Boş bakan gözlerimle güzel yüzüne baktım.

"Artık gitme nedenin umurumda bile değil. Nedeni ne olursa olsun, gidişini haklı çıkarmayacak. Sen gittin ve her şey bitti. Ben seni affedemem... "

ESKİDEN

Keşke *bitti* denildiği anda bitseydi bazı şeyler. O zaman hayat daha kolay olurdu. Ama kader çarkı, o yönde işlemiyordu. Yorgun adımlarımla mutfağa ilerledim. Kalbimden gelen bir yorgunlukla sarmalanmıştım.

"Karmen, konuşmamız gerekiyor."

Durup yorgunca Alaz'a doğru döndüm. Tam itiraz edeceğim sırada konuşmaya başladı.

"Gökçe'nin doktoruyla görüştüm bugün."

Konu dikkatimi çektiği için aramızdaki mesafeyi azalttım.

"Eski düzenine kavuşursa Gökçe düzelebilir. Tekrar gitmemden korktuğu için konuşmuyor olabilirmiş."

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. *Alaz ile tekrar aynı evde yaşamak mı?* Bunun benim açımdan ne kadar zor olacağı hakkında bir fikri var mıydı?

"Gitmeyeceğime inanması lazım."

Eskiden ben olsaydım, kendimi düşünür ve bu fikri kabul etmezdim. Fakat şimdi, düşünmem gereken bir kızım vardı. Onun için en doğru kararı vermem gerekiyordu. Kalbim pahasına onun için en iyisini yapmak zorundaydım.

"Haklı olabilirsiniz. Aynı evde yaşamamız daha mantıklı."

Alaz'ın havalanan kaşlarından anladığım kadarıyla bu kadar çabuk kabul etmeme şaşırmıştı. Dudağımın sağ köşesi havalandı. Onsuz değiştiğimi bilmemesi canımı acıtmamalıydı. Ama acıtmıştı.

"Ne zaman gidelim?"

Alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım. Artık kızımın eskisi gibi olmasını istiyordum.

"Ben eşyalarımızı toplarım, çıkarız."

Başını aşağı yukarı doğru salladı. Odaya gitmek için yanından geçeceğim sırada kolumu tuttu. Benim için duran zamanın içinde, başımı kaldırıp ona baktım. Bana doğru bir adım attı. Göğsüm göğsüyle temas etti. İçimi saran titremeyi görmezden geldim.

"Bir şey mi oldu?"

Cevap vermeden, gözlerime bakmaya devam edince gözlerimi kaçırdım. Ona uzun süre duygusuzca bakamayacağımı biliyordum.

"Eskiden gözlerini hiç kaçırmazdın."

Cevabı karşısında gözlerim uzaklara daldı. İkimizin olduğu anlara... *Alaz ile ben, ne güzeldik, eskiden...*

"Eskiden," diye tekrarladım sözlerini. Bu gerçeği anlamasını istemiştim belki de.

Alaz'ın yanak kasları dalgalandı. "Eskiden," diye devam etti. "Böyle boş da bakmazdın."

Gözlerim kolumu tutan elinin üstündeydi. Yavaşça yüzüne çıkardım. Boşta kalan elimi havaya kaldırıp yüzüne yerleştirdim. Bu temasımı, şüphesiz ikimiz de beklemiyorduk. Avuçlarıma batan sakallarını hissettim. Yüzümü yüzüne doğru yaklaştırırken Alaz gözlerini kapattı. Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. Öyle güzel kokuyordu ki ciğerlerim sökülüyordu. Yüzünü, avucumun içine yasladı. Yavaşça okşadım yanağını.

"Biliyor musun Alaz?" diye fısıldadığımda gözlerini açtı. Birbirimize o kadar çok yaklaşmıştık ki nefesim aralık kalan dudaklarına çarpıyordu. "Sırf sana böyle bakmama neden olduğun için seni affetmeyeceğim."

Önce elimi çektim yüzünden, sonra kolumu kurtarıp geriye doğru bir adım attım. Bakışlarının ağırlığı altında arkamı dönüp merdivenleri çıktım. Sırtımı duvara yaslayıp başımı geriye doğru attım. Yüzüne dokunduğum avucumu sertçe göğsüme bastırdım. Kalbim, o kadar hızlı atıyordu ki kuş olup uçacaktı sanki. Gözlerimi yumdum. Her güne bir yemin, bir nefret... Gözyaşlarımı dahi benden koparan adama duyduğum aşk, ilmeğini boynuma geçirmişti. Özlemin körleşmiş çivileri, göğüs boşluğuma bir bir saplandı. Canım yandı, onunla sınanmak kalbime ağır geliyordu. Bu ağırlıkla yaşamaya devam etmek zor olacaktı. Özellikle hemen yanı başımda olduğu sürece çok zor olacaktı.

Aylar önce yuvamız olarak nitelendirdiğimiz evin önünde durmuş, boş gözlerle kapıya bakıyordum. O gün, kızımla beraber bu evden çıkıp gitmiştim. Bir daha da gelmeye cesaret edememiştim zaten. Şimdi Alaz ile beraber bu eve yeniden girmek... Hislerim, tarif edemeyeceğim kadar sitem doluydu. Alaz kapıyı açıp, geri çekildiğinde gözlerimi kırpıştırdım. Gökçe mutlulukla içeri girdi. Ardından Alaz da elindeki valizlerle girdi. Bacaklarım taş kestiği için hareket edemiyordum. İçeri girmediğimi görünce bakışlarını bana çevirdi. Yüz ifademden yaşadığım ikilemi anlamış olmalıydı ki bir şey demedi. Gözlerindeki şefkatle baktı sadece. Cılız bir nefes alıp eve girdim. Ardından anılar sinen evimde yürüyüp geçtiğim yerlerin ışıklarını yaktım. Ev aylardır kullanılmadığı için havasızdı. Çürüyen anılarımız, kalbimi zehirledi. Gökçe sevinçle odasına girdiğinde, derin bir nefes alıp arkasından

yürüdüm. Diğer odalara şimdi giremezdim. Buna henüz hazır değildim.

"Evini özledin mi?"

Alaz odaya girip valizi duvarın kenarına bıraktı. Beklenti dolu bakışları Gökçe'nin üstündeydi. Konuşmasını bekledi. Gökçe konuşmak yerine başını hevesle aşağı yukarı doğru salladı. Alaz'ın yanak kasları dalgalandı. Elleri yumruk şeklini almıştı. Gözlerimi gözlerine çıkarıp büyük bir üzüntüyle Gökçe'ye baktığını gördüm. Gözleri kızarmıştı. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Valizi açıp içinden Gökçe'nin gecelikleri çıkarttıktan sonra doğruldum. Kıpkırmızı olan gözlerini gizlemek için arkasını döndü. Kolunu tutup onu durdurdum.

"Değdi mi Alaz?" diye fısıldadım. Sesim acımazsızdı. Devam ettim. "Kızımızın bu hâle gelmesine değdi mi?"

Sesimi duyunca omuzları çöktü. Hiçbir şey demeden yürüdü. Başımı iki yana doğru salladım. Gökçe'nin yanına ilerleyip geceliklerini giydirdim.

Ardından bakışlarımı büyük bir heyecanla hazırladığım odasında gezdirdim. Mor ve pembe ağırlıklı bir odaydı. Cinsiyetinin kız olduğunu öğrendiğimizde duvarını Alaz ile birlikte boyamıştık. Tabii, ben pek beceremediğim için yardımdan çok zararım dokunmuştu. Hafifçe gülümsedim. Yanaklarıma bulaştırdığım boyayı görünce Alaz kahkaha atmış, ardından beni kendine çekip uzun uzun öpmüştü. Güzel sözler söylemeyi beceremezdi ama sevgisini göstermekten evlendiğimiz andan itibaren hiç çekinmemişti. Bu anıları bir kenara bırakıp kızımın saçlarını okşadıktan sonra yüzündeki gülümsemeyle yatağına girdi. Alnını öpüp güzel kokusunu içime çektim.

"İyi geceler, meleğim."

Gökçe gözlerini kapattı. Odada durup uyuyakalan kızımı izledim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Ama burada daha fazla oturamazdım. Yavaşça ayağa kalktım. Lambayı kapatıp odadan çıktıktan sonra yatak odasına doğru yürüdüm. Odaya girince Alaz'ı camın kenarında durmuş, dışarıyı izlerken

buldum. Açık camdan içeri soğuk hava giriyordu. Elindeki sigarayı dudaklarına yaslayıp derin bir nefes aldı. Bu sahnenin tanıdıklığı göğsümü sıkıştırdı. Yer ve insanlar aynıydı ama değişen zaman, yeni hisler ekmişti içimize. Bakışlarımı ondan zor da olsa çekip odada gezdirdim. Her şey aynıydı. İlk defa bu odada yenilmişti Alaz bana. İlk defa bu odada birbirimize karışmıştık. Duvardaki fotoğraflara kaydı bakışlarım. Bana sıkıca sarılmıştı, ben de başımı geriye atmış, kahkaha atıyordum. Yüzüme aşkla bakıyordu. Alaz'ın benden habersiz çektiği fotoğraflara baktım. Hamileliğim zor geçtiği için hep yüzüm asıktı, Alaz da bu anları çekmişti. Bazılarında içli içli düşünüyordum, bazılarında aldığım kilolardan ötürü öfkeliydim. Hamileliğim gerçekten çok zor geçmişti. Neredeyse doğum yapana kadar mide bulantıları çekmiştim. Son aylarda bacaklarım ödemden dolayı o kadar şişmişti ki yürüyememiştim. Gece uyuyamıyor, ha bire lavaboya gidiyordum. Doğumum ise saatler sürmüş, en son sezaryene alınmıştım. Gökçe'yi görünce çektiğim tüm acılara değdiğini anlamış olsam da zor günlerdi.

Bakışlarım üçümüzün olduğu fotoğraflara kaydı bu defa. Gökçe'nin doğduğu ilk gün ağlayan gözlerimizle ona bakıyorduk. Alaz'ın gözleri dolu dolu olmuştu. O gün ağabeyim de hastaneye gelmişti. Gökçe'yi gördüğünde dolan gözleriyle uzun uzun seyretmişti. Sonra yanıma gelip sıkıca sarılmıştı bana, ardından Alaz'ın yanına gitmişti. Beni üzmemesi şartıyla onunla da barışmıştı. Böylece minik kızım geldiği ilk anda huzur getirmişti. Başka bir fotoğrafta Gökçe daha bir aylıktı. Huzurla Alaz'ın kucağında uyuyordu. Alaz ise hayranlıkla onu izliyordu. Çektiğim en güzel fotoğraflardan biriydi. Adını Arya koyacaktık fakat doğduğu zaman mavi gözlerini görünce Alaz, gök rengi, melek anlamına gelen Gökçe ismini de eklemişti. Hatırladığım o anlarla beraber boğazım düğümlenirken iç çektim.

Mutluluğumuzu gördükçe ağlamak istiyordum. Aynı zamanda bunları bozduğu için Alaz'dan nefret etmek... Boğa-

zımda oluşan düğümü gidermek adına yutkundum. Odaya girip valizi açtıktan sonra geceliklerimi aldım. Alaz bana dönüp sırtını camın pervazına yasladı. Bitmek üzere olan sigara dalı dudaklarındaki yerini alırken Alaz derin bir nefes daha çekti. Turuncu ateş harlanıp külünü çoğalttı. Avuçlarımda tuttuğum geceliği sıkarken, ayağa kalkıp ona sırtımı döndüm. Odadan çıkıp banyoya girdim. Üstümü seri hareketlerle çıkarırken, sakin olmak adına sürekli nefes alıp veriyordum. Bir gecede bu kadar değişiklik fazlaydı. Ona bir yabancıymış gibi davranmak zordu. Soğukkanlılığımı daha ne kadar koruyabilirdim, hiçbir fikrim yoktu.

Banyodan çıktığımda Alaz yatağa oturmuş, elinde tuttuğu fotoğrafı izliyordu. Gözleri özlem doluydu. Boğazımı temizleyince gözleri beni buldu. "Nerede uyuyacaksın?"

Alaz fotoğraf çerçevesini komodinin üstüne koyduktan sonra ayağa kalktı. "Kanepede uyurum."

Başımla onu onaylayınca dolaptan battaniye ve yastık aldı. Yanımdan geçeceği sırada ona yer vermek için yana kaydım. Alaz tam önüme geldiğinde durdu. Bedenini bana doğru çevirdi. Başımı *ne var* anlamında sallayınca elindekileri bir kenara attı. Ardından kolunu belime doladı. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken çırpınmaya başladım.

"Ne yapıyorsun? Bıraksana be-"

Cümlemi bitirmeme müsaade etmeyen dolgun dudakları, açık kalan ağzıma kapandı. Zaman kalbimde dağıldı. Gözlerim daha fazla irileşirken, ellerimi pazılarına yerleştirip onu durdurmaya çalıştım. Tepkilerimi görmezden gelip diğer elini enseme yerleştirdi. Hareket etmemi engellerken daha bir yakın olmuştuk. Gözlerini yumup, dudaklarını hareket ettirmeden durdu. Hızlanan nefes alış verişlerim yüzünden körük gibi inip kalkan göğsüm sert göğsüne değiyordu. Ağzımın içine yayılan eşsiz tadı, irademi sarstı. Kapanmak isteyen gözlerimi kırpıştırdım. Dudakları kıpırdanmaya başladı. Özlem hissi bedenimi sarsa da tepki vermeden durdum.

Sana ufak bir adımında koşarak gittiğim adama tepki vermeden durdum. Alaz'ı bu defa kendi silahıyla vurdum. Kolları arasında öyle durup hiçbir şey yapmadım. Gözlerini açtı, bu defa sarsılan oydu. Bu tepkisizliğime anlam veremedi. Zaafım olduğunu biliyordu, zaafımı yendiğimi düşündü. Dudakları dudaklarımı serbest bırakınca şaşkın gözlerine ruhsuzca baktım. Ona en büyük cezayı verdim.

"Bunu bir daha yapma."

Kaşları çatılırken yüzünü boynuma gömdü. Ellerim kollarında donup kalırken sakince, "Alaz," dedim. *Beni daha fazla yıkmasana...*

"Yapma."

Titrek çıkan sesime lanetler yağdırdım. Sakallarının verdiği his yüzünden karıncalanan tenime de öyle. Dizlerimin bağı çözülürken, burnunun ucunu boynumun ince derisinde gezdirip derin derin nefesler aldı. Göz kapaklarım titreşti. Buldukça kaybettiğim adam, hiçbir şey olmamış gibi göğsüme sığındı. Göğsümde kıyametler kopardı.

"Sana anlatacaklarımı dinlemek zorundasın."

Başımı iki yana doğru salladım. Sıcak dudakları, boynuma yerleşti. Etimi usul usul yakarken, ufak bir buse konduru geri çekildi. Kolları yavaşça bedenimi serbest bırakırken yüzünü çekti. Nefes nefese kalmış bir hâlde geriye doğru bir adım atıp sırtımı duvara yasladım. Koyulaşan gözleriyle gözlerime baktı. "Konuşacağız." Ardından yerden eşyaları alıp odadan çıktı. Dağıldığım yerlerimi görmezden gelip bir kez daha dağıttı beni. Yatağa girdiğimde kalp atışlarım hâlâ sakinleşmemişti. Nefes alış verişlerim düzene girmemişti. Dokunduğu yerler yanıyordu. Parmaklarımın ucunu dudaklarıma bastırdım. Gözlerim kapandı. Alaz sürekli yakalandığım kanser hücresi gibiydi. Ne yaparsam yapayım, ondan kurtulamıyordum.

Zamanında büyük laflar etmiştim. Alaz ile geçirdiğimiz her gün, boyumu aşan büyük lafların altında eziliyordum. Ona sevgi haricinde bir şey hissedeceğimi düşünmemiştim. Fakat şimdi yıkıp gittiği hayatımız yüzünden ondan nefret de ediyordum. Ona hiç kayıtsız kalamayacağımı sanırdım. Aynı evin içinde iki yabancıya dönüşmüştük. Araya giren aylar, aramızda yürüdükçe uzayan bir yola dönüşmüştü. Üç gündür tek iyi gelişme Gökçe'nin yüzündeki mutluluğuydu. O kadar mutluydu ki onunla tekrar yaşamaya bile dayanabiliyordum. Eskisi gibi aile olduğumuzu görmek ona çok iyi gelmişti. Neden hâlâ konuşmadığını anlamıyordum. Psikoloğu Cevher Hanım, kendini henüz hazır hissetmediği için konuşmadığını söylemişti. Bizi şaşırtmasını çok istiyordum. Kapının kilit sesini duyunca Alaz'ın geldiğini anlamıştım. Gökçe boya kalemini bırakıp kapıya doğru koştu.

"Güzeller güzelim."

Alaz kucağında Gökçe ile içeri girdi. Pamuk gibi yumuşak yanaklarını öpüyordu. Sakalları tenini çizdiği için Gökçe kahkaha atıyordu. Çenemi avucuma yaslayıp ikisini izledim. Gökçe babasının yanaklarını tutup burnunu öptü. Alaz dudaklarını çevirip minik avucunu öptü. Gökçe başını omzuna yaslayıp gözlerini yumdu. Alaz'ı her gördüğünde bunu yapıyordu. Alaz kanepeye oturup başını başına yasladıktan sonra sırtını okşamaya başladı.

"Güzel kokulum, babasını mı özlemiş?"

Gökçe başını aşağı yukarı doğru salladı.

Alaz'ın gözleri beni buldu. "Selam."

İkisini izlemeye devam ederken, "Selam," dedim.

"Aslı abla ne zaman gelecek?"

Aslı abla memleketine gitmişti. Bu yüzden Gökçe'ye annem bakıyordu. Bugün işi olduğu için gelmemişti. Ben de derse girmeyip Gökçe ile kalmıştım.

"Yarın gelecek. Aç mısın?"

Başını iki yana doğru salladı. Gökçe'nin dağıttığı boya kalemlerini toplamaya başladım. Eşyalarını odasına kaldırırken, Gökçe yanıma gelip elimi tuttu.

"Ne oldu, bebeğim?"

Konuşmadan elimi çekti. Beraber salona girince televizyonu gösterdi. Çocuklar pasta yapıyordu. Hafifçe gülümsedim.

"Sen de mi pasta yapmak istiyorsun?"

Başını hevesle salladı. Elini tutup beraber mutfağa girdik. Dolabı açıp malzemeleri çıkarmaya başladım. Alaz ve Gökçe, limonlu keki çok severdi. Alaz mutfağa girip yanımıza geldi. Gökçe hevesle Alaz'a malzemeleri gösterdi. Bakışlarım Alaz'a kaydı. Gülümsediği için gözleri kısılmıştı. İçimde kıpırdanan şeyleri bastırıp bakışlarımı hızla çektim. Mikseri çalıştırıp yumurtaları çırpmaya başladım. Eskiden kek yaptığımda Alaz yanıma gelir, keki bitirene kadar dikkatimi dağıtırdı. Bir keresinde öpücükleriyle aklımı başımdan aldığı için keke kabartma tozu koymayı unutmuştum. Kekin hâlini hatırladığımda burnumu kırıştırdım. Son seferde de az daha keki yakacaktım.

"Kabartma tozunu koydun mu?"

Alaz'ın nefesi topladığım saçlarımın açıkta bıraktığı boynuma çarpınca irkildim. Sorusu karşısında yanaklarım kızarmıştı.

"Daha değil."

Elini aniden kızaran yanağıma yerleştirdi. Yüzünü biraz daha eğdi. Dudakları neredeyse boynuma değecekti. Ellerim hareket etmeyi kesti.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor."

Kısık sesiyle söylediği sözler, kızaran yanaklarım içindi. Burnunun ucunu kulağımın alt bölgesinde hissedince geridim.

Uyarı dolu bir sesle, "Alaz!" diye çıkıştım.

Bu onu durdurmaya yetmedi. Teması karşısında kanım ısınıyor, damarlarımı yakıyordu. Ellerimin titremesini gizlemek için mikseri sıkıca tuttum.

"Ne zaman konuşacaksın benimle?"

Geri çekilip dokunuşundan kurtuldum. "Hiçbir zaman!"

Geri çekilip sırtını tezgâha yasladı. Gökçe de sandalyeye çıkmış, merakla keki izliyordu. İkisinin bakışları altında keki yaparken Gökçe merakla her şeyi kurcalıyordu. Kaşla göz arasında elini unun içine o kadar hızlı daldırdı ki tutamadık.

"Gökçe, sakın elini bir yere sürme," dememe kalmadan elini Alaz'ın suratına sürdü. Sakallarına un bulaştığını görünce gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırsam da şaşkın gözlerini görünce daha fazla dayanamayıp gülmeye başladım. Alaz'ın hâline gülerken Gökçe'nin eli bu defa benim yanağımla buluştu.

"Arya Gökçe!"

Bağırışımı duymazdan gelip kahkaha attı. Alaz da ona katılınca başımı iki yana doğru salladım.

"Minik böcek, her yeri mahvettin."

Gülmeye devam edince yanağımı yanağına sürttüm. Gökçe, Alaz'ın kucağına kaçtı.

Çekmeceden ıslak mendil çıkarıp Alaz'ın yanağını silmeye başladım. "Şu hâlimize bak."

Alaz, Gökçe'ye sarılırken, "Kızıma laf yok," diyordu.

Yanağını iyice temizledikten sonra mendili çöpe attım. Gökçe, Alaz'ın kucağından inip içeri koştu. Alaz yeni bir mendil çıkarıp önüme geçti. Gözlerim irileşirken, elini uzatıp lavaboyu tuttu. Kolları arasında sıkışırken, üstüme doğru gelip kalçalarıyla sabitledi beni. Ardından mendili yanağıma yerleştirip yavaşça silmeye başladı. Hareket ettikçe kasıkları göbeğime sürtünüyor, üstümdeki ince tişörtü hiçe sayıyordu. Yanaklarımdaki kızarıklık boynuma sıçradı. Sertçe yutkunurken çekilmeye çalıştım ama müsaade etmedi. Kanım ısınmış,

kulaklarım uğulduyordu. Sertliği göbeğime sürtündükçe zihnimi işgal eden anılar nefesime bariyer kuruyordu. Elimi göğsüne yerleştirip hafifçe iteledim.

"Y-Yeterli, Gökçe'nin yanağını temizle."

Alaz dudaklarında oluşan yamuk gülümsemeyle baktı. Ne hissettiğimi anlamıştı. Hafifçe geri çekilince kenara kaydım. Kalp atışlarımı sakinleştirmek adına derin nefesler aldım. Kekin yapımına geri döndüm. Alaz, Gökçe'yi içeriden getirmek için mutfaktan çıktı. Ben de hızla keki bitirip fırına attım. Mutfağı topladıktan sonra çay demledim. Gökçe için de meyve suyu çıkardım. Yarım saat sonra keki ve içecekleri alıp içeri geçtim. Baba kız kanepede oturmuş, film izliyordu. Yanlarına gidince Gökçe'nin yanına oturdum.

Alaz uzanıp kekten büyük bir ısırık aldı. "Çok güzel olmuş, özlemişim."

Özlemişmiş... Ters bir laf etmemek için dilimin ucunu ısırdım. Bir şey demeden bakışlarımı televizyona çevirdim. İştahım kaçtığı için keki yemedim. Gökçe keki yedikten sonra lavaboya gitti. Ardından gelip Alaz'ın diğer tarafına sokuldu. Alaz şimdi aramızdaydı. Biraz daha kenara çekilip ondan uzak durdum. Çizgi filmi izlerken sabah erken uyandığım için gözlerim bir süre sonra kapanmaya başladı. Başım omzuna düştü, kabul etmesem de varlığının verdiği huzurla uyuyakaldım.

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey her yanımın tutulmuş olduğuydu. Yanağımı sıcak göğsüne sürttüm. Yine film izlerken uyuyakalmış olmalıydık. Gözlerimi açınca gerçekler yüzüme çarptı. O mutlu anılar aylar öncede kalmıştı. Yüzümde solan gülümsemeyle doğruldum. Alaz başını yana eğmiş, oturur vaziyette uyuyordu. Gökçe bir yanına ben bir yanına kıvrılmıştım. Acı bir gülümsemeyle kaburgalarının arasında yaşamak istediğim adamın göğsünden uzaklaştım. İçeriden battaniye alıp ikisinin üstüne örttüm. Uzanıp Gökçe'nin başına bir öpücük kondurdum. Kendime engel olamadan Alaz'ın

sakallarına gömdüm dudaklarımı. Derin bir nefes çektim. Özlem burnumun direğini sızlattı. Hafifçe öpüp geri çekildim. *Her şeye rağmen, canımdan çok Alaz...*

Dalgın adımlarla dersten çıkıp binanın çıkışına doğru yürümeye başladım. Kafam o kadar karışıktı ki başım ağrıyordu. Dışarı çıkınca soğuk hava tenime dişlerini geçirdi. Hafifçe titresem de soğuk hava iyi gelmişti. Montumun önünü kapatırken biri, "Karmen!" diye seslendi.

Başımı arkaya çevirince Gülfem'in beni çağırdığını gördüm. Kumral saçları rüzgârda uçuşurken, yanıma gelip önümde durdu. Minyon tipli bir kız olduğu için boyu ancak çeneme geliyordu.

"Efendim?"

Gözleri lise zamanlarında olduğu gibi öfkeyle bakıyordu. Bu yüzden, "Bir sorun mu var?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi.

"Evet!" Sertçe sarf ettiği sözden sonra bana doğru bir adım attı. "Emre ile ayrıldık."

Bunu bana neden söylüyordu ki? Kaşlarım çatılırken, "Duydum, çok üzgünüm," dedim.

İnce dudakları alayla kıvrıldı. Açık kahverengi gözlerindeki öfke büyüdü. "Senin yüzünden!"

Şaşkınlıkla, "Ne?" dediğimde kalp şeklindeki yüzüne düşen uzun saçlarını geriye doğru iteledi.

"O hep seni sevdi, liseden beri sadece seni sevdi."

Sertçe yutkundum. Ne diyeceğimi bilemeden yüzüne bakıyordum. "Ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

Kısık sesim üzerine başını iki yana doğru salladı. "Seni artık sevmesini istemiyorum."

Alnımda oluşan kırışıklık arttı. "Ben artık sevdiğini düşünmüyorum."

Gözleri doldu. "İnan bana seviyor."

"Gülfem, senin burada ne işin var?"

Emre'nin sert sesi üzerine irkildim. Gülfem öfkeli gözlerini Emre'ye çevirdi. "Sana ne?"

Emre şüpheli gözlerini bana çevirdi. "Bir sorun mu var, Karmen?"

Hızlıca, "Yok," dedim. Aynı anda Gülfem, "Var!" diye bağırdı.

"Sorun neymiş?"

Gülfem Emre'yi iteledi. "Sorun sen ve ona olan sevgin!"

Emre'nin gözleri irileşti. "Saçmalama!"

"Saçmalamıyorum! Artık onu sevmene dayanamıyorum! Bu yüzden ilişkimiz bitti!"

Emre ellerini saçlarının içine geçirdi. "Karmen ile ne alakası var? Beni terk eden sensin!"

Gülfem gözyaşlarını silip sertçe, "Buna sebep olan sendin!" deyip yanımızdan ayrıldı.

Ne yapacağımı bilmeden Emre'ye baktım. "Emre peşinden git."

Bakışları bana döndü. Yorgunca, "Anlamadım?" dedi.

Yanına doğru yürüdüm. "Belli ki seni seviyor, peşinden git, özür dile. Onu sev."

"Ben-" dediği zaman konuşmasına izin vermeden devam ettim.

"Benim kalbim Alaz'dan ibaret. O, hayatımda olsa da olmasa da başkasına yer yok. Bu yüzden ona git, onu sev."

"Kafam çok karışık."

Uzanıp kolunu tuttum. "Beni seviyor olsaydın kafan karışmazdı. Onu sevmen için hâlâ bir umudun var demek ki. Bu umudunu kaybetme."

Kolunun üstündeki elimi tuttu. "Teşekkür ederim ama o dediğin bir kerede olmuyor. Biraz düşünmem lazım."

Cevap vereceğim sırada Alaz'ın sesi kulaklarımda yankılandı. "Karmen!"

Kızgın çıkan sesi üzerine başımı çevirince öfkeyle bize baktığını gördüm. Bakışları, ellerimizin üstündeydi. Bize doğru attığı her adımda kanımın çekildiğini hissettim. İşler gittikçe sarpa sarıyordu.

ACITAN GERÇEKLER

Emre elini çektiğinde, ben de elimi kolundan çekip temasımızı kestim. Daha fazla kavgaya tahammülüm olmadığı için Emre'ye dönüp hızla, "Sonra görüşürüz," dedim.

Emre'den cevap beklemeden bana doğru yürüyen Alaz'ın yanına ilerledim. Esen rüzgâr saçlarımı havalandırdı. Kendimi soğuktan korumak için kollarımı birbirine doladım. Yanak kasları gerilmiş, elleri yumruk hâlini almıştı. Öfkesini görmezden gelerek, "Burada ne işin var?" dedim.

Dişlerinin arasından tıslar gibi, "Karımı almaya geldim!" dedi.

Karımmış! Terk edip giderken neyindim acaba?

"Yanlış söyledin." Yüzümde oluşan zoraki bir gülümsemeyle devam ettim. "Terk ettiğin karın olacaktı."

Boynundaki damarlar, patlayacak gibi şişmişti. Öfkeyle burnundan soluyordu. "Artık bu meseleyi konuşma vakti geldi!"

Uzanıp kolumu tutmak için yeltendi. Hızla geri çekilip temasına izin vermedim. "O konuşmanın vakti geçti."

Kemikli elleri öfkeyle saçlarının içine girdi. "Bir dinlesen," diye söylendiğinde başımı iki yana doğru salladım.

"Anlamıyor musun? Konuşman hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Ardından sırtımı dönüp yürümeye başladım. Boğulacak gibi hissediyordum. Onu bu kadar çok severken böyle acımasız ve soğuk davranmak benliğimi parçalıyordu.

"Nereye gidiyorsun? Karmen eğer o herifin yanına gidiyorsan yemin ederim bu defa elimden onu sen bile alamazsın!"

Başımı ona doğru çevirip, "Saçmalama, bir yere gittiğim falan yok!" diye bağırdım.

Eliyle arabayı işaret etti. "O zaman benimle beraber eve geliyorsun."

Tam itiraz edeceğim sırada, "Aslı abla aradı, Gökçe huysuzluk yapıyormuş," dedi.

Yüksek sesle oflayıp arabaya doğru yürüdüm. Kapıyı sertçe çarpıp kemerimi bağladım. Alaz arabayı çalıştırınca, konuşmak istemediğimi belirtmek istediğim için radyoya uzanıp şarkı açtım. Ters ters baksa da bir şey demedi. Başımı cama yaslayıp, akıp giden yolu izledim. Hava bulutluydu, yağmur yağacak gibi duruyordu. Bu hava, normalde sakinleşmemi sağlardı fakat bugün hiçbir etkisi yoktu. Bir süre sonra Alaz uzanıp radyonun sesini kıstı.

"O herif, neden sürekli yanında?"

Gözlerimi devirdim. Yorgun bir sesle, "Seni ilgilendirmiyor, Alaz," dedim. Gözlerini yüzümde hissetsem de bakmadım.

"Delirtme beni Karmen! Ne demek ilgilendirmiyor?"

Kükreyen sesi üzerine gözlerimi yüzüne çevirdim. "Sen, beni bırakıp gittiğin gün, üstümdeki tüm haklarını kaybettin demek oluyor."

Sakin çıkan ses tonum üzerine, "Sen hâlâ benim karımsın," dedi tekrar.

Araba evin önünde durunca kemerimi açtım. Alayla, "Bir ay sonra boşanacağın karın," deyip arabadan indim. Alaz da arabadan inip arkamdan geldi. Asansörün düğmesine bastık-

tan sonra karşıma geçip beni izlemeye başladı. Gözlerimi sayı paneline kenetledim. "O boşanma hiçbir zaman gerçekleşmeyecek."

Ters ters yüzüne baktım. "Sen öyle san."

Tam üstüme geleceği sırada asansör durdu. Onu iteleyip yanından geçtim. Zile bastım ama kapıyı açan olmadı. Alaz anahtarını çıkarırken telefonu çantamdan aldım. İçeri girerken Aslı ablayı aradım.

"Abla, neredesiniz?"

"Kızım, Gökçe durmayınca annenlere geldik."

"Tamam abla, yağmur yağacak gibi. Durunca gelirsiniz."

"Tamam," deyince telefonu kapatıp odama geçtim. Alaz da arkamdan odaya girdi. Onu görmezden gelip üstümdeki montu çıkardım.

"Karmen!"

Sesini duymazdan geldim. Yanıma gelince odadan çıkmak için hareket etsem de kolumu tutup bana engel oldu.

"Sana zaman tanımak istedim ama artık yeter! Konuşacağız!"

Kolumu sertçe çektim. "Konuşmayacağız!" Gözlerimi ona çevirip yüzüne saf bir öfkeyle baktım. "Senin bizi neye tercih ettiğini duymak istemiyorum! Anlıyor musun beni?"

"Sadece yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım! Sizi bir şeye tercih etmedim!"

"Her ne yaptıysan yaptın. Artık umurumda değil, Alaz. Sen gittin."

Durdum, durdu. Göz göze geldik. "Sen gittin," diye tekrarladım.

Bu cümlem geniş omuzlarını çökertti. "Ben-"

"Sen, bizi bıraktın. Sana gitme dedim, kalbimin üstüne basıp geçtin. Küçük kızını bıraktın."

Gözlerim yaşlarla doldu. Nefes almakta zorlanıyordum. Yine de ikimizi yaralamaya devam ettim. "Bana söz vermiştin, nefesim kesilene kadar demiştin, hatırlıyor musun?" Sertçe yutkunup devam ettim. "Kesildi mi nefesin?"

Kısık çıkan acı dolu sesim üzerine üstüme doğru yürüdü. "Siz olmadan bir gün bile nefes almadım."

Dudaklarım acıyla kıvrıldı. "O yüzden mi gelmedin? Bir kez bile aramadın?"

Gözlerinden akan çaresizlik kalbime dokunuyordu. "Böyle olmak zorundaydı. Ben sizi isteyerek bırakmadım. Gitmek zorundaydım sadece!" diye yakardı. Uzanıp çenemi tuttu. Yüzünü yüzüme doğru yanaştırıp konuşmaya devam etti. "Sizin iyiliğiniz için bunu yapmak zorundaydım."

Başımı şiddetle iki yana doğru salladım. Dişlerimin arasından, "Sakın bizim iyiliğimiz hakkında konuşma!" diye tısladım. "Sen her şeyi hiçe sayarak gittin! Sen yokken nasıl mutlu olacağımızı düşündün ki?" Parmağımı göğsüne bastırdım. "Beni yarım bırakarak bizim masalımızın sonunu yaktın. Şu an yanındaysam sadece Gökçe için. Bir ay sonra da boşanacağız."

Gözleri öfkeyle yanarken çenemi tutan elinin baskısı sıkılaştı. "Asla!" Sesi son derece katı ve inatçıydı.

Çenemi tutuşundan kurtarıp geriye doğru bir adım attım. "Seni affetmeyeceğim."

Bana doğru bir adım attı. "Beni seviyorsun."

Bu cümle, aylardır ne yaşarsam yaşayayım, akmayan gözyaşlarımın fitilini ateşledi. Gittiği günden beri ilk defa yanağımdan aşağı bir damla yaş usulca aktı. *Seni seviyordum ve sen bunu bilerek beni* bıraktın. Bu, kalp uzuvlarıma acı enjekte eden bir gerçekti. Beni yavaş yavaş zehirliyordu.

"Seni sevmem, bu defa işe yaramıyor. Senin sevgin, kalmana yetmedi. Benim sevgim de seni affetmeme yetmiyor."

Kısık sesli itirafım ikimizi de sarsmıştı. Sözlerimde ciddi olduğumu, iliklerine kadar hissetti. Gözyaşlarım sırayla akarken daha fazla dayanamadığım için sırtımı döndüm. Daha bir adım atmıştım ki kollarını etrafıma doladı. Sırtımı göğsüne yaslayıp sıkıca sarıldı. Ciğerlerimdeki hava boşalınca öne doğru sendeledim. Yüzünü enseme gömdü. Sık sık aldığı nefesi, ensemdeki saçlarıma çarptı. Gözyaşlarım o kadar hızlanmıştı ki bulanık görüyordum.

"Alaz bırak!" diye hıçkırdım. İkimiz de yere çöktük. Kolunu tuttum, güçsüz bir şekilde açmaya çalıştım. Alaz bırakmadı, sarıp sarmaladı beni. Kokumdan derin bir nefes aldı.

"Bu defa ölsem bırakmam."

Şiddetli hıçkırıklarım yüzünden omuzlarım sarsılıyordu. Boğuk çıkan sesimle, "Bizi bu hâle getirdiğin için seni nasıl affedeyim ben?" diye yakardım.

"Babam öldü."

Acıyla yıkanmış boğuk sesini duyunca, kolları arasında donup kaldım. Bu, duymayı beklediğim bir şey değildi.

"Ben-" derken ne diyeceğimi bilemediğim için sustum. Başımı ona doğru çevirince burnum yanağına dokundu. Gözyaşlarım hızlandı. Bedenim kolları arasında titremeye başladı.

"Ağlama," diye sızlandı. Daha çok ağladım. Girdiğim ağlama krizi yüzünden nefes alamıyordum. Neden her şey bu kadar zor olmak zorundaydı? Bizi aşan acıların altında ezilirken ensemi yüzüne doğru yasladım.

"Sakin," diye fısıldadı. Öksürmeye başlarken sakin olmak adına nefesler almaya çalıştım. Saçlarımı öperken nefesi ensemi yakıyordu. Sıkı tutuşu arasından bedenimi zor da olsa ona doğru çevirdim.

"Çok üzgünüm."

Başını kaldırıp, bana bakınca gözlerindeki yaralı çocuğu gördüm. Babasıyla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı ama ne

olursa olsun, o adam babasıydı. Ve şimdi yoktu. Elimi yüzüne yerleştirip yavaşça okşadım.

"Çok üzgünüm, Toprak."

Keşke böyle bir acıyla tanışmasaydı... Uzanıp kollarımı boynuna doladım. Aylar sonra ilk defa sarıldım ona. Kalbinin hızlı atışını hissettim, tenini hissettim, acısını duyumsadım. Yüzünü boynuma gömdü. Kollarını belime dolayıp içine katmak ister gibi sarıldı. Akan gözyaşlarımla saçlarını okşadım. Yaşanan kırgınlıkları, kızgınlıkları bir köşeye bırakmıştım. Onun canı yaşadığı büyük kayıptan dolayı acıyorken hiçbirinin önemi yoktu. Acısını söküp almak için her şeyi yapardım. Dakikalar boyunca birbirimize sarılmış vaziyette durduk. Ona ağladım, gözyaşlarım tenine döküldü. Sıcak avuçları yavaşça saçlarımın arasında gezindi. Saçlarımı okşamasını çok özlemiştim. Alaz geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldı. Gözlerimi açtığımda acıyla sertleşmiş gözleriyle karşılaştım.

"Ablam Yaren'i hatırlıyor musun?"

Başımı aşağı yukarı doğru salladım.

"Babam, yıllar önce ben askerdeyken ablamı ondan yaşça çok büyük bir adamla evlendirmiş."

Bunları bilmediğim için kaşlarım havalandı. Annesi bana bu detayları anlatmamıştı.

"Yıllarca ona ulaşamadım. Bana Almanya'da yaşadığını söylemişlerdi ama iki yıl önce Amerika'da yaşadığını öğrendim. Vekil şirket aracılığıyla sürekli Amerika'ya gidiyordum. Aynı zamanda dedektif tutup araştırma yaptım."

"Sonra?"

Alaz sertçe yutkundu, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Öğrendiğim şeyler hiç iyi değildi. Kocası olacak o adam, kırk beş yaşında mafya kılıklı bir tipti."

Duyduklarım karşısında kaşlarım çatıldı.

"Ablam ise-" Alaz derin bir nefes aldı. "O, alkol bağımlısı olmuş. Onu almak istediğimde o adam bana engel oldu. Tahmin ettiğim gibi mafyaydı. Babam büyük bir para karşılığında kızını o adama satmıştı."

Bu yüzden Alaz babasından gelen hiçbir yardımı kabul etmiyordu demek. Onu bildim bileli çalışır, kendi hayatını geçindirirdi. Zeki biri olduğu için kısa sürede iyi bir yere gelmeyi başarmıştı.

"Onu en son görmeye gittiğimde komadaydı, alkol komasına girmişti."

Gözlerim irileşirken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Alaz anlatmaya devam etti. "Ablamı o herifle bırakamazdım. Ama ortada sizin hayatınız vardı. Bu yüzden buradaki her şeyi bir kenara bırakıp Amerika'ya gittim. Dönecektim güzelim, yemin ederim dönecektim."

Gözlerimden akan yaşlar, tekrar hızlanmıştı. Doğru söylediğini biliyordum ve bu beni darmaduman ediyordu.

"Ama babamı öldürdüler."

Elimi ağzıma kapattım. "İşin ciddiyetini o zaman fark ettim. Buraya gelemezdim Karmen, sizi tehlikeye atamazdım. Sizi ifşa edecek en ufak bir arama da yapamazdım. Ablamı da bırakamazdım. Ne kadar az şey bilirsen o kadar az tehlikede olacaktın. Bu yüzden sustum, sonra gittim."

Başım dönüyordu. Zemin sanki sallanıyordu. Nefesim daraldı, elimi boynuma yerleştirdim. Hıçkırıklarım şiddetlendiği için kesik çıkan sesimle, "Bil-bilmiyordum," diyebildim.

Alaz yüzüme yapışan saçlarımı geriye doğru attı. "Size benim yüzümden bir zarar gelseydi ölürdüm. Hayatınız için hayatınızdan çıktım."

Bedenim o kadar çok titriyordu ki dişlerimi kenetledim. Hislerim allak bullak olmuştu. Öğrendiklerim zihnimi dağıtıyordu. Her bir zerreme acı, bir yılan gibi dolanmıştı.

"Bizim için bizden gittin."

Boğuk sesimle sarf ettiğim sözlerin ardından dudaklarını alnıma yasladı. "Sizin için... Siz benim canımdan ötesiniz. Sizi nasıl tehlikeye atabilirim?"

"Neden her şey bu kadar zor olmak zorunda ki?" diye yakardım.

Onun bizi terk ettiğini düşünüp ondan nefret etmek çok daha kolaymış. Oysa bu geceye kadar bunun çok zor olduğunu düşünürdüm. Değilmiş. İçinde bulunduğumuz bu duruma kıyaslayınca değilmiş. Meğer terk etmesinde haklı olmasını bilmek en acıtan noktaymış. Şimdi kızacağım kimse kalmamıştı. Sadece kırgınlıklar vardı; çekilen acı, hissedilen özlem vardı. Alaz sarsılan omuzlarımı tutup beni kendine yasladı. "Ağlama artık."

Gelmediği günler boyunca biriktirdiğim tonlarca gözyaşı vardı. Nasıl ağlamazdım? Yüzümü sıcacık olan cennetime gömdüm. Kokusundan derin bir nefes çekerken, "Ben artık ne yapacağımı bilmiyorum," diye sızlandım.

"Her şeyi düzelteceğim."

Gidişinin nedeni haklı olsa da bu kadar acıyı düzeltemezdi ki... Buna ne onun ne de benim gücüm yeterdi. Bunun verdiği acı, göğsümde yankılandı. Daha çok ağladım. Onsuzken tüm gücümü kaybetmiştim. Onunla beraber gelen bu kadar acıyı kaldıracak gücün zerresi kalmamıştı. Alaz geri çekilip yüzümü tekrar avuçlarının arasına aldı. Gözleri dolu dolu bakıyordu, ıslak toprak rengini almıştı.

"Sana yemin ederim, her şeyi düzelteceğim."

Başımı yana eğip yüzümü avucuna yasladım. Dudaklarımı avuçlarına gömüp öperken gözlerimi kapattım. Gözyaşlarım avuçlarına aktı. "Ya benim ettiğim yemin ne olacak, Alaz Toprak?"

Gözlerimi açtığımda acıyla çarpılan yüzünü gördüm.

"Ben-"

Elimi yüzüne yerleştirdim. "Bir aşka iki yemin sığmaz, fazla gelir." Başını iki yana doğru salladı. Yüzünü okşamaya devam ettim.

"Gelmez."

"Sen gittin, belki bizim için gittin ama gittin. Biz darmadağın olduk. Ben yarım kaldım, Gökçe..." Hıçkırığımı bastırıp cümlemi bitirmeye zorladım kendimi. "O senin yokluğundan dolayı konuşmuyor. Bunları nasıl unutabilirim? Kim silecek bu yaşananları?"

Nemlenen alnını alnıma yerleştirdi. "Kendi ellerimle sizde açtığım yaraları bir bir saracağım."

"Bazı yaralar sarılmaz ki..."

Sesimdeki kabulleniş, göğsümü kızgın bir şiş gibi deldi.

"Bunu diyen, bizim aşkımızı duymamıştır."

Hafifçe gülümsedim. "Bu aşka çok yalanlar, çok hayal kırıklıkları, çok fazla gitmeler sığdırıldı."

"Bu aşk daha da güçlendi."

Başımı yavaşça sağa sola doğru salladım. Onun sesindeki inancı sözlerimle yıktım. "Bu aşk, paramparça edildi."

"Sadece darbe yedi."

Gözlerimi açtım, gözleri hâlâ kapalıydı. Güzel yüzünü okşamaya devam ederken, "Ölümcül bir darbe," diye mırıldandım.

Alnında kırışıklıklar oluşurken gözlerini açtı. "Değil, sana yemin olsun değil."

Ardından konuşmama müsaade etmedi. Dudakları, özlemle dudaklarıma kapandı. Gecenin aya kavuşması, günün güneşe kavuşması gibi bir şeydi bu. Gözlerimiz aynı anda kapanırken sıcaklığını tattım, tadını özümsedim. Ona izin veren dudaklarım yavaşça aralandı. Tatlı nefesi içime dolarken dili dudaklarımın arasından sızdı. Bir eli enseme kayarken diğer eli belimin oyuğuna kaydı. Beni kendine doğru çekip göğsümü göğsüne yasladı. Hızlanan kalp atışlarımızı hissettik. Kol-

larında anbean erirken titreyen ellerim özlediğim saçlarının arasına kaydı. Dili, dilime dokunurken bedenim baştan aşağı titredi. Yandım, kül oldum. Küllerimden yeniden kalbinde doğdum. Gözyaşlarım karıştı bu öpücüğe, hıçkırıklarım sığdı. Alaz durmadı, tutkunun ateşini dudaklarıma kazıdı. Aşkın sızısı yüreğime işledi. Ağzımın içini, dudaklarımın şeklini fethetti; kalbimde sayısını bilmediğim kere taht kurdu.

Öpüşü yavaşlarken bu defa özlem hissi, bir sis gibi sardı her yanımızı. Ağır ağır öptü, usul usul yaktı. Ciğerlerimizin serzenişi üzerine dakikalar sonra geri çekilip alnını tekrar alnıma yasladı. Ardından bedenimi yavaşça kucağına alıp yatağa doğru yürüdü. Alnım, sol yanına yaslıydı. Kalp atışının hızını hissediyordum. Kalbi, yerinden çıkacak gibi atıyordu. Avucumu kalbine yerleştirip gözlerimi yumdum. Alaz beni yavaşça yatağa yatırdı. Ardından yanıma uzandı. Yüzlerimiz birbirine dönük bir şekilde uzandık. Alaz bana doğru yanaştı. Elimi saçlarının arasına geçirip yavaşça okşadım. Bunu yapmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Yaşanan her şeye rağmen yanımda olması içime o tanıdık huzuru yayıyordu. Sadece o ısıtabilirdi içimi böyle. Ben her zerremle Alaz'a aittim, o da bana aitti... Bunu kalbimin en derinliklerinde biliyordum. Ama bildiğim diğer şey, bazı şeylerin onarılamayacak kadar kırıldığıydı. Yaş dolan gözlerimi yumdum, bu gece kendime izin verdim. Bize ağlarken ona sığındım, bana sığındı. Sevginin her şeye şifa olmasını diledim.

"Elalı," dedi sessizce, göğsüme sokuldu. "Yüreğim seninle bir."

Yüreğim seninle bir. Her şeye rağmen...

İkimiz de gözlerimizi yumduk. Alaz göğsümde uyudu. Ben de çenemi başına yaslayıp uyudum. Aylar sonra ilk defa rahat bir şekilde uyudum. Sabahın ilk ışıklarında gözlerimi açtığımda gözleriyle karşılaştım. Beni izliyordu. Konuşmadan ben de onu izledim. O kadar çok özlemiştim ki aylar boyunca onu izlesem aramıza giren ayları ancak telafi edebilirdim. Derin bir nefes aldım.

"Ablanın durumu nasıl?"

Uzanıp yüzüme düşen saç tutamlarını okşadı. "İyi, İstanbul'da annemle beraber yaşıyor. Tedavisi devam ediyor."

"O adama ne oldu peki?"

Bedeni gözle görülür bir şekilde gerilmişti.

"Ölmüş."

Gözlerim korkuyla açıldı. "Yoksa sen-"

Başını şiddetle iki yana doğru sallayarak susturdu beni. "Hayır, ben değil."

Meraklı gözlerle yüzüne bakınca ufak bir nefes aldı. "Annemin babası Urfa aşiretlerine bağlı güçlü bir adam. Annem babamla evlenince dedem onunla küsmüştü. Babam ölünce annem dedemi aramış. Her şeyi anlatmış. O adamla artık dedem ilgilenecekti."

O adamın artık bir sorun teşkil etmemesi içimi az da olsa rahatlatmıştı. Fakat aklıma gelen şeyle beraber gözlerim kısıldı. "O korumalar neden tutuldu?"

Alaz başta cevap vermeyecekti. Fakat artık gizli saklı kalmasını istemediği için boynunu ovalarken konuşmaya başladı.

"Sizi öğrenmişler, senin fotoğrafların elime geçti. Apar topar buraya geldim. O adamı da dedeme bıraktım."

Dudaklarında yamuk bir gülümseme oluştu. "Dedem benim kadar sabırlı değilmiş. Her şeyi öğrenince adamın fişini çekmiş."

Bana yabancı olan bu şeyleri duymak tüylerimi ürpertmişti. "Üstüme sürülen araba gerçekten de kaza değildi."

Alaz'ın yüzü gerilirken başını iki yana doğru salladı. "O piç nasıl başardıysa sizi öğrenmiş. Ama sizi benimle tehdit etmek yaptığı en aptalca şeydi. Hayatından olmak gibi."

Alaz'ın bu tehlikeli ses tonunu ilk defa duyuyordum. İrkildiğimi fark eden Alaz, uzanıp beni kendine çekti. Başı-

mı göğsüne yaslayıp kokumu içine çektikten sonra saçlarımı öptü. Elleri saçlarımın arasında dolaşınca gözlerimi yumdum.

"Öyle özlemişim ki şu kokunu, günlerce içime çeksem yine de yetmez."

Yanağımdan bir damla yaş usulca aktı. Yüzünü saçlarıma iyice gömdü. Kısa bir süre ardından nefes alış verişleri düzene girmişti. Kulağımda ninni gibi çalınan nefesiyle iç çektim. Elimi göğsünde yavaşça gezdirdim.

"Seni nasıl affedeceğimi bilmiyorum, Toprak."

Fısıltım, kalbimde çınladı. Elimi kolumu bağlamıştı bu ayrılık, etimi kesen ipleri çözmek imkânsızdı şimdi.

Zil sesi üzerine gözlerimi açtım. Alaz'ın göğsünden doğrulduğum sırada o da uyandı.

Kolunu belime dolayıp uykunun boğuklaştırdığı sesiyle, "Nereye gidiyorsun?" dedi.

Ondan uzaklaşıp ayağa kalktım. "Kapı çalıyor."

Ona bakamadığım için aceleci adımlarla odadan çıktım. Kapı bir kez daha çaldı. Kapıyı açınca Gökçe ve Aslı abla karşımda duruyordu. Eğilip kucağıma atlayan kızıma sarıldım.

"Bebeğim, hoş geldin," derken kucağıma alıp yanaklarını öptüm.

"Akşam çok yağmur yağınca orada kaldık."

Aslı ablaya dönüp gülümsedim. "İyi yapmışsınız, ablacığım."

O sırada Alaz yanımıza geldi. Gözlerimin ona kaymasına engel olamadım. Her baktığımda kalp ritmimi bozmasaydı keşke... Hafifçe iç geçirdim. Yumuşak saçları dağıldığı için alnına dökülmüştü. Yüzünde yer edinen yorgunluğun izleri silinmişti. Gözlerinde anlatılmayan şeylerin yarattığı sertlik

bile silinmişti. Yıllar sonra her şeyi tüm gerçekliğiyle anlatmak ona iyi gelmişti.

"Prensesim," deyip kollarını açtı. Gökçe, kocaman bir gülümsemeyle, "Baba!" diye bağırınca Gökçe'ye doğru döndüm. Gözlerim yaşadığım şaşkınlık yüzünden kocaman açılmıştı.

"K-Kızım?"

Gökçe kucağımdan inip Alaz'a doğru koşmaya başladı. Alaz dolan gözlerine inat yüzünde oluşan gülümsemeyle eğilip Gökçe'yi kucağına aldı. Elimi ağzıma kapattım, gözyaşlarım avucuma aktı. Alaz, Gökçe'yi sıkıca sarıp kucağında çevirdi.

O melodik sesini o kadar çok özlemiştim ki... Sırtımı duvara yaslayıp izlemeye başladım. Gökçe yaşadığımız mutluluktan habersiz bir şekilde gülücükler saçıyordu.

"Bir tanem, sen konuştun mu?"

Alaz'ın sorusu üzerine Gökçe, utangaç bir gülümsemeyle başını aşağı yukarı doğru salladı.

Aslı abla yüzündeki yaşları sildi. "Oy, küçük kuzum benim."

İkisinin yanlarına doğru ilerledim. "Anneciğim..."

Gökçe ela rengi parlak gözlerini bana çevirdi. "Annem."

Ufak bir hıçkırık koptu dudaklarımdan. Bu sözcüğü duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki yüreğim sızladı. Kollarımı uzatıp küçük bedenine sarıldım.

"Sesini çok özledim, meleğim."

Doğrulup Alaz'a döndü. Ufak bir kıkırtı döküldü dudaklarından. "Ben de babamı özledim."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Konuşması yavaş ve sesi kısıktı. Yine de dünyanın en güzel müziği gibi çalınıyordu kulağımda. Masum bakan iri gözlerini kırpıştırdı.

"Parka gidelim."

Alaz başıyla onayladı. "Gidelim, meleğim."

Alaz, Gökçe ile ilgilenirken üstümü değiştirmek için odama geçtim. Bir gecede hayatım nasıl da değişmişti. Tahminimin ötesinde şeyler öğrenmiştim. Alaz'ın benden gizlediği şeyleri duymak beni sarsmıştı. Bir de üstüne aylar sonra kızım konuşmuştu. İçimdeki öfkenin ateşine soğuk su dökülmüş gibiydi. Öfkem geçmişti, keşke kırgınlığım da geçseydi. Üstümü değiştirdikten sonra odadan çıktım. Alaz, Gökçe'yi göğsüne yaslamış; saçlarını okşuyordu. Ufak bir gülümsemeyle yanlarına yürüdüm. Alaz beni görünce ayağa kalktı.

"Üstümü değiştireyim, çıkalım."

Yüzüne bakmaya çekiniyordum. Bu yüzden gözlerim kızımın üzerindeyken başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim. Alaz, Gökçe'yi kanepeye oturttuktan sonra kızımın yanına oturdum. Alaz'ın bakışlarının yoğunluğunu hissediyordum ama bakamıyordum.

"Neler yaptınız anneannede?"

Alaz derin bir nefes alıp odadan çıktı. "Oyun oynadık, pasta yedik ve çizgi film izledik."

Benimle tekrar konuşması karşısında o kadar mutluydum ki içim içime sığmıyordu. Bu yüzden sürekli sorular sordum. Bana o meleksi sesiyle hiç susmadan bir şeyler anlatmasını istiyordum. Alaz yanımıza gelince, Gökçe'nin elinden tutup evden çıktık. Alaz, Gökçe'ye hamile olduğum zaman getirdiği kahvaltı salonuna getirmişti bizi. O zamanki anılarımızı hatırlayınca hafifçe gülümsedim. Yemek yemek istemediğim için kavga etmiştik. Beraber kahvaltı salonuna girip cam kenarındaki masaya geçtik. Etrafa bakarken iç çektim. Uzun zaman geçmişti üstünden. Bu süre zarfında çok şey yaşanmıştı. Büyümüştük, yaralanmıştık... Çok şey atlatmıştık. Bunu da atlatacak mıydık acaba? Elimin üstünde hissettiğim sıcak el üzerine gözlerimi Alaz'a çevirdim. Gözlerinde şefkat vardı, nefesimi kesen aşk vardı, beni derinden sarsan bir inanç vardı.

"Yine düzeleceğiz."

Bu defa inancını kıramadım. Bu yüzden sessiz kaldım. Alaz avucumun içine sıcak dudaklarını gömdü. Oraya ektiği çiçek tomurcuklarından habersiz öpücükler kondurdu. Garson yanımıza gelince geri çekildi. Beraber kahvaltımızı yapmaya başladık. Gökçe eskisi kadar konuşmuyordu ama susmuyordu da. En azından bir şeyler yavaş yavaş düzeliyordu. Şu an için bu da yeterdi. Gökçe sabırsızca Alaz'ın ve benim ağzıma tabağında kalan son patatesleri soktu.

"Bitti, hadi gidelim!"

İkimiz de gülmeye başladık. Alaz hesabı ödedikten sonra kahvaltı salonundan güneşli havaya adım attık. Kahvaltı salonunun uzağında çocuk parkı vardı. Kızımızın minik elini tutup oraya doğru yürüdük. Gökçe hevesle salıncağa oturup beklenti dolu gözlerle babasına baktı. Alaz yanına ilerleyip onu sallamaya başladı. Gözlerini kapatıp başını geriye doğru attı. Mutluluk kahkahaları parkta çınlıyordu. Bu anı bozmaktan korktuğum için ufak adımlarla yanındaki salıncağa oturdum. Hafifçe sallanırken, gözümü kırpmadan ikisini izliyordum. O kadar güzel görünüyorlardı ki ağlamak istiyordum. Başımı salıncağın demirlerine yasladım. Alaz'ın gözleri bana kaydı.

"Biraz da anneyi sallayalım."

Alaz yanıma geldi. Önce başımın üstüne bir öpücük kondurdu, saçlarım sakallarına takıldı. Sonra beni yavaşça sallamaya başladı. Dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı. Başımı geriye doğru atıp gökyüzüne baktım. Uçsuz bucaksız mavi beni içine çekerken gözlerimi yumdum. Göğüme sıçrayan acının renkleri o gün silikleşmeye başladı. Kulağımda kızımın sesi çalınıyordu. Sevdiğim adamın varlığı hemen yanı başımdaydı. Kendi küçük dünyamızda zamanın ağına asılı kaldık.

YIKILAN DUVARLAR

Alaz ile aramızda buzdan kaleler inşa edilmişti. Bundan on ay önce... Bu buzlar kalbimi sarıp sarmalamıştı. Gerçekleri öğrenmiş olmam, ne yazık ki işe yaramamıştı. Onu sevsem de affedemiyordum. Göğsüme batan acı yüklü iğneler, buna engel oluyordu. Ona bakınca bir yanım aşkla dolsa da bir yanım boştu. Bana her şeyi en başta söyleseydi bu kadar kötü olmazdım, olmazdık. Kendince beni tehlikelerden korumak istemişti ama kalbimi zor bir sınava tabi tutmuştu. Onu ne kadar çok seviyor olsam da yaşananları silip atamıyordum. Onsuz geçen gecelerimin anıları hâlâ tazeydi. Geceleri düşündüğüm ihtimaller zihnimdeydi. Kaç gece, *bizi başkası için mi terk etti* diyerek sabahlamıştım, bilmiyordum. Bazı gecelerde ise sadece kendimi suçlamıştım. Onu bunalttığım için gittiğini düşünmüş, kendimden nefret etmiştim. Kalp sevmeyi unutmadığı gibi nefreti de unutmuyordu. Öyle kolay değildi, kalbin öğrendiği hisleri ona unutturmak...

Sonra kızımız vardı... Bazen aklıma ablasının iyiliği için bizi yarım bıraktığı geliyordu. Bu düşünceden utansam da kendime engel olamıyordum. Onsuz iyi olacağımızı nasıl düşünebilmişti ki? Gökçe'nin göğsüme akıttığı gözyaşlarını nasıl bir kere de silip atacaktım? Keşke ona olan büyük aşkım bunları da silip atsaydı... İçime ufak bir nefes çekerken başımı cama yasladım.

"İyi misin?"

Sesini duyunca, ona bakmadan, "İyiyim," dedim.

Uzanıp kucağımda duran elimi tuttu. Elimi dudaklarına yaslayıp parmaklarımı öptü. "İyi ol," diye fısıldadı.

Başımı ona doğru çevirdim. İyi olalım, *Alaz*...

"Çok sıkıldım."

Bakışlarım, çocuk koltuğunda oturan kızıma kaydı. Kollarını önünde bağlamış, büktüğü dudaklarıyla oturuyordu.

Alaz ufak bir gülümsemeyle, "Neredeyse geldik," dedi. Alaz'ın ablasıyla tanışmak ve annesini görmek istemiştim. Alaz da bu isteğimi sorgulamadan beni onların yaşadığı yere götürüyordu. Annesi eski evinde yaşamak istemediği için o evi satmış, başka bir eve geçmişlerdi. Aklıma gelen şeyle beraber Alaz'a döndüm.

"Babandan kalan şeyler ne olacak?"

Babasının işlettiği tırlar ve birkaç evi vardı. Alaz'ın bedeni gerildi. "Zamanında ablamı evlendirdiği adamdan aldığı parayla bugünlere geldi. Onun hiçbir şeyini istemiyorum. Yaren'e sorarım. Annem ve Yaren, istediğini yapar."

Haklıydı. Arabayı durdurunca, inip Gökçe'nin kapısını açtım.

"Geldik."

Arabadan mutlulukla indi. "Babaanneye geldik!" diye şakıdı.

"Evet, güzelim, özledin mi babaanneyi?"

Başını aşağı yukarı doğru sallayınca kıvırcık saçları hareket etti. Alaz arabadan inip, yanımıza gelince siteye doğru yürüdük. Alaz şifreyi yazdıktan sonra apartmana girdik. Ablasını çok merak ediyordum. İçimdeki heyecanı bastırmak adına yutkundum. Asansöre binince Gökçe sayıları gösterdi. Alaz ile beraber sayı saymaya başladılar.

"Bence Gökçe Hanım'ın kreş vakti gelmiş."

Alaz da beni onaylayınca, Gökçe elini çenesine yerleştirip düşündü. "Babam gitmezse olur."

Asansörün içindeki huzurlu hava, aniden buharlaştı. İkimiz de gerildiğimiz için sessiz kaldık. Gidişinin izleri hiç silinmeyecekti. Dün parktan döndüğümüzden beri aramız biraz daha iyi olsa da eskisi gibi değildik. Gece Gökçe'nin yanında uyumuştum. Yalnız kalıp düşünmem gerekiyordu. Daha gözlerine bile bakamıyordum.

Duran asansörden inince Alaz zile bastı. Kardelen anne kapıyı açmıştı. Tanıdık gözlerine bakarken gülümsemeyle baktım. Yüzü yaşadıklarının ağırlığı yüzünden çökmüştü. Yaşı kırk sekiz olmasına rağmen daha büyük gösteriyordu. Eğilip Gökçe'ye sıkıca sarıldı. Koyu kahverengi gözleri yaşla dolmuştu.

"Canımın canı gelmiş," dedi yanaklarını öperken. Gökçe de ona sarılıp yanağını öptü. Ardından göğsüne sokuldu. Sevgi kelebeği kızım ilgi düşkünü olduğu için onu seven herkesi seviyordu. Kardelen anne biraz daha öptükten sonra doğruldu. Yaşlı gözlerini gözlerime çevirdi. Ona doğru yürüyüp kollarımı zayıflayan bedenine doladım. Kollarımda ağlarken boğuk çıkan sesiyle, "Affedebilecek misin kızım bizi?" dedi.

Gözlerime dolan yaşları bastırmak için gözlerimi kapattım. Daha sıkı sarıldı bana. "İkinizin de hakkına girdik."

Burnumu çekerken geri çekildim. "Öyle söylemeyin, siz de böyle olsun istemezdiniz."

Başını aşağı yukarı doğru salladı. "Keşke elimde olsaydı da en başta mani olsaydım bunlara."

"Sonra konuşuruz bunları, anne."

Araya giren Alaz ile beraber içeri geçtik.

"Haklısın, oğlum."

Salona geçince ablasını gördüm. Alaz ne kadar babasına benziyorsa ablası, sarı saçları ve beyaz teniyle babasına benziyordu. Gözleri ise açık kahverengiydi. Ona doğru bir adım attım, küçük gözleri çekingen bakıyordu. Kısa kesimli saçları solgundu, gözlerinin altında mor halkalar vardı. Çok zayıftı, ince dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Merhaba."

Kısık sesi, duruşu gibi çekingen çıkmıştı. Onu neden tercih ettiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Ablasının gerçekten ona ihtiyacı vardı. Gözlerime dolan yaşlarla, "Merhaba," diye fısıldadım. Yanına gidince, "Ben Karmen," dedim.

"Yaren."

Elimi uzatınca, tutup tutmamakta kararsız kalmış gibiydi. Elini uzatıp kısaca tuttu.

"Baba, bu kim?"

Bakışlarım arkamda duran Alaz ve Gökçe'ye kaydı. Alaz ablasına şefkat dolu gözleriyle bakıyordu. Eğilip Gökçe'yi kucağına aldı.

"Benim ablam, senin de halan."

Gökçe irileşen gözleriyle başını aşağı yukarı doğru salladı. "Saçları Beren gibi."

Bu sözlerine hafifçe gülümsedi. "Evet."

Yaren, Gökçe'ye doğru ilerledi. Nasıl davranacağını bilmiyor gibiydi. Elini kot pantolonunun arka cebine yerleştirdi.

"Merhaba, Arya Gökçe. Ben Yaren."

Utangaç bir sesle, "Merhaba," deyip gözlerini kaçırdı.

Hep beraber salona geçtik. Kardelen anne kahve yapmak için mutfağa gidince ben de yardım etmek için arkasından gittim. Mutfağa girince, cezveyi çıkarıp bana döndü. Yanına ilerleyip çekingen bir sesle konuşmaya başladım.

"Başın sağ olsun, ben çok üzgünüm."

Sözlerimi duyunca hareketleri aksadı. Elindeki cezveyi bırakıp yaş dolan gözlerini bana çevirdi.

"Tankut evlenene kadar iyi bir adamdı, biliyor musun? Onu çok sevmiştim, babama karşı gelecek kadar."

Gözlerini silip devam etti. "Ama sonra değişmeye başladı. O hiçbir zaman iyi bir baba olmadı. Elindekilerle hiç yetinmedi. Hep daha fazlasını istedi."

Hafifçe iç çekti. Gözleri kederle dolmuştu. "Kızımı hep ezdi, oğlumu..." Derin bir iç çekip devam etmeye zorladı kendini. "Toprak'ın çok üstüne giderdi. Toprak da inatçıdır, etini kessen söylemez derdini. Buz gibi bakardı hep. Bu da babasını çok kızdırırdı."

Acı acı güldüm. Öyleydi Alaz, duygularını güzel gizlerdi.

"Sonra askere gitti, o ara evlendirdi Yaren'imi. Engel olamadım. Bugün bu hâle geldiysek onun yüzünden. Yaptıklarının kefaretini canıyla ödedi."

Dönüp kahveyi yapmaya başladı. "Yazık oldu, kızım. Kızıma, oğluma, sana, torunuma... Hepinize yazık oldu."

Gözyaşlarımı elimle sildim.

Bakışları beni buldu. "Bakma sen Toprak'ın böyle güçlü durduğuna. Sizden uzakta olduğu her gün gözümün önünde eridi. Dağ gibi oğlum yavaş yavaş çöktü. Yüzüm yok demeye ama affet be kızım. Gözlerindeki acıya rağmen affet."

Hiçbir şey diyemedim. Ardından gözündeki yaşlarla kahveyi yapmaya devam etti. O kadar güçsüz hissediyordum ki ayakta duracak hâlim kalmamıştı. Ruhum çekilmiş gibiydi. İçeri geçtiğimde sessizdim. Onları izlemeye başladım. Alaz kucağında tuttuğu Gökçe ile Yaren'in kaynaşmasını sağlıyordu. Kendimi Alaz'ın yerine koydum. Biliyordum, ben de yapardım aynısını. Ağabeyim için yapardım. İçli bir nefes aldım. Bu nasıl bir ikilemdi böyle? Ne gidebiliyor ne kalabiliyordum. Gözleri beni buldu o an. Öyle bir baktı ki gözlerime, yandım. İçin için yandım. Keşke her şey daha farklı olsaydı...

"Ben geldim."

İçeri girip anahtarımı ve çantamı bıraktıktan sonra Gökçe yanıma geldi.

"Annem gelmiş."

Uzanıp miniğimi kucağıma aldım. "Baban nerede?"

İçeri girdiğimde Alaz'ı pembe oyuncakların içinde buldum. Bir elinde bebek vardı, saçlarını ince bir tokayla bağlamaya çalışıyordu. Tüm dikkatini bebeğin saçını bağlamaya vermişti. Bir şeyle uğraşınca Gökçe gibi kaşları çatılıyordu.

"Hoş geldin," dese de bakışlarını yaptığı işten ayırmadı. Kahkahama engel olamadım. Bakışlarını bana çevirdi. Boştaki eliyle saçını kaşıdı.

"Bir türlü beceremedim."

Gökçe ile yanına gidip yavaşça yere oturduk. Elinden tokayı ve bebeği aldığımda soluklaşan rengi dikkatimi çekti.

"İyi misin?"

Öksürmeye başladığı için başını aşağı yukarı doğru salladı. Pek de iyi durmuyordu. Tokayla bebeğin saçını topladıktan sonra Gökçe'ye verdim. Diğer bebeklerinin yanına koyup oynamaya başladı. Gözlerim Alaz'a kaydı, gözlerini zor açıyor gibiydi.

"Yorgun görünüyorsun."

"İyiyim."

Dudaklarının rengi bile solmuştu. Elimi uzatıp alnına yerleştirdim. Elim soğuk olduğu için irkilmişti. Gözlerim irileşti. "Alaz yanıyorsun!"

Dudaklarında serseri bir gülümseme oluştu. Kısık bir sesle, "Hasretinden mi?" dediği zaman yanaklarım kızardı. Parlayan gözleri, saçlarımı topladığım için açık kalan boynumdan başlayarak yavaşça aşağı kaydı. Kazağın açık bıraktığı göğüslerime kaydı. Boğazımı temizledim. "Ben ciddiyim, ateşin var."

"Elin soğuk sadece."

İnatçı herif! Bıkkınlıkla oflarken, dizlerimin üstünde doğrulup ona doğru yükseldim. İrileşen gözlerini görmezden gelip dudaklarımı alnına yasladım. Gerçekten ateşi vardı. Tam geri çekileceğim sırada kollarını belime doladı. Yüzünü

boynuma gömüp sıkıca sarıldı bana. Bütün bedenim gerildi. Ellerim iki yanımda açık bir şekilde havada kalmıştı. Nefes bile alamıyordum. Bana her şeyi anlattığı geceden sonra ilk yakınlaşmamızdı. Kalp atışlarım hızlanırken tenimde dudaklarını hissettim. Boynumu, ufak öpücükleriyle süslüyordu. Gözlerim kapanırken kan akışım hızlanmaya başladı. Titrek bir nefes aldım.

"Ateşin var Alaz, duş alman gerekiyor."

Beni duymazdan gelip öpücüklerini köprücük kemiğime kadar indirdi. "Benim sadece sana sarılmam gerekiyor. Sana ihtiyacım var," diye sızlandı.

Öpücükleri bu sefer yukarı doğru çıktı. Kulağımın altındaki hassas bölgeye gelince dilinin ucunu hafifçe tenimde gezdirdi. Göğsüm ona doğru yükseldi. Ağzımın içi kupkuru kesilmişti. Ellerim saçlarına doğru ilerledi. Ne çekebiliyordum ne itebiliyordum. Bu ikilem beni mahvediyordu. Ona karşı bu kadar çekingen hissetmek yabancı bir eylemdi.

"O kadar çok özledim ki seni, kokunu, tenini... Her bir zerreni çok özledim. Kafayı yiyecek gibiyim!"

Benim sanki ondan eksik kalır yanım mı vardı? Her gördüğümde iç organlarıma kadar titriyordum. Özlemin ateşi, hücrelerime kadar yakıyordu. Ama unutamadığım şeyler elimi kolumu bağlıyordu. Gözlerimi kırpıştırıp kendime gelmeye çalıştım. Ellerimi zor da olsa saçlarından çekip onu yavaşça iteledim.

"Kalk hadi, iyi değilsin."

İtiraz edeceği sırada tekrar öksürmeye başladı. Geri çekilince ona bilmiş bir ifadeyle baktım.

"Gördün mü bak? Bal gibi de hastasın işte!"

Ayağa kalkıp elimi uzattım. Durup ona uzattığım elime baktı. Elini uzatıp elimi tuttu. Ellerimizin uyumu karşısında içim titredi, tenim karıncalandı. Alaz yavaşça ayağa kalktı. Heybetli bedeniyle karşımda dikilince yanında ufacık kalmıştım. Beraber yatak odasına doğru ilerledik.

"Duş almak ister misin?"

Bakışlarım ona dönünce çapkınca sırıttığını gördüm. "Birlikte olacaksa neden olmasın?"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Hastalık onu iyice edepsiz biri hâline getirmişti.

"Sen duş al, ben de sana çorba yapayım."

İsteksizce başını salladıktan sonra arkasını döndü. Üstündeki tişörtün eteklerini tutup, tek hamlede bedeninden sıyırıp attı. Karşımda çıplak sırtı ve belinden düşecekmiş gibi duran pijamasıyla dikilince ağzım dilim kurudu. Kaslı, esmer teni o kadar güzel ve davetkâr duruyordu ki nefesim kesildi. Tenimde dolaşmak isteyen ellerim karıncalanınca tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Geniş bir sırtı, ince bir beli vardı. Ona bu kadar yakınken uzak durmak hiç iyi gelmemişti bana. Boynuma kadar kızarırken gözlerimi kırpıştırdım. "B-ben çıkayım," diye kekeleyip kaçar adımlarla odadan çıktım.

Ellerimi alev alev yanan yanaklarıma bastırdım. Göğsüm körük gibi inip kalkıyordu. Karıncalanan bedenime lanetler yağdırırken mutfağa ilerledim. Aslı abla ocağın başında yaptığı çorbayı karıştırıyordu.

"Ben de çorba yapmak için gelmiştim."

Bakışları bana dönünce gülümsedi. "Alaz oğlumun rengi hiç iyi değil. Onun için tarhana yaptım."

"Sağ ol ablacığım, ellerine sağlık."

"Ne demek kızım."

Gülümseyip dolaptan tabak çıkardım.

"Kızım, ben diyorum Gökçe'yi alıp annenlere mi gitsem? Yavrucağa da bulaşmasın."

Onunla yalnız kalma fikri, nabzımı hızlandırıyordu. İkimizin baş başa kalmasına hiç hazır değildim ama kızımın iyiliğini düşünmek zorundaydım. Gökçe hasta olunca çok zor atlatıyordu.

"Olur abla, öyle yapalım. Alaz iyileşince gelirsiniz."

"O zaman ben taksi çağırayım. Gökçe'yi hazırlar, çıkarım."

Yarım saatin ardından ikisi de çıkmıştı. Gökçe annemleri çok sevdiği için hâlinden son derece memnundu. Malum babam bir dediğini iki etmiyordu. Hafifçe gülümsedim. İki tarafın da ilk torunu olma avantajını sonuna kadar kullanıyordu. Hoş, Alaz'ın babası pek sevmezdi. Gökçe de onu sevmezdi. Başımı iki yana doğru sallarken, tepsiyi alıp yatak odasına doğru ilerledim. Alaz'ın öyle bir adamla büyümüş olması canımı yakıyordu. Bu kadar çok acı yaşamasını istemezdim. Bu düşüncelerin beni üzmesine izin vermeyerek, ufak bir nefes alıp yatak odasına girdim. Banyo yaptığı için kokusu yoğunlaşmıştı. Kokusunu ciğerlerime hapsederken yatağa doğru ilerledim. Islak saçlarıyla uzanıyordu. Elimdeki tepsiyi komodinin üstüne koydum.

"Saçlarını kurutmamışsın."

Gözlerini açıp yorgunca baktı. "Uğraşamadım."

Sesi de gitmişti. Banyoya gidip beyaz bir havlu aldıktan sonra yanına gelip yatağa oturdum. Yüzünde oluşan çocuksu gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Başını eğ."

Sözümü ikiletmeden başını eğdi. Havlu yardımıyla ıslak saçlarını yavaşça kuruttum. Hiç şikâyet etmeden, durup onunla ilgilenmeme izin verdi. İçime dolan özleme engel olamıyordum. O kadar çok özlemiştim ki ufacık bir yakınlaşmamız bile dağılmama yetiyordu. Havluyu yerine koyduktan sonra doğruldu. Yüzündeki gülümseme silinmemişti. Göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelip komodinin üstündeki tepsiyi aldım. Konuşmadan çorbayı ona içirmeye başladım. Aslında kendi içebilirdi ama onunla ilgilenmek istiyordum. Bu isteğim o kadar baskındı ki engel olamıyordum. Onun da şikâyeti yoktu. Sırtını yastığa yaslamış, konuşmadan çorbasını içiyordu.

"Aslı abla, Gökçe'yi annemlere götürdü. Hasta olmaması için."

Uzattığım kaşıktan çorbayı içtikten sonra, "İyi yapmış, Gökçe de hasta olmasın şimdi," dedi.

Biten çorba tabağını tepsiye koyduktan sonra getirdiğim ağrı kesici ilacını uzattım. İlacı aldıktan sonra elimi uzatıp tekrar ateşine baktım. Elim soğuk olduğu için anlamamıştım. Elimi geri çekince Alaz hevesle alnını uzattı. Yüzümdeki gülümsemeyle uzanıp dudaklarımı alnına yasladım. Duş ateşini düşürmüştü. Geri çekileceğim sırada alnını omzuma yerleştirdi.

"Affet."

Fısıldadığı söz, görmezden geldiğim yaralarımı kanattı.

"Yine eskisi gibi bak, yine eskisi gibi sev. Bunun için her şeyi yapmaya hazırım."

Gözlerime dolan yaşlar, patır patır dökülmeye başladı. Ben de istiyordum her şeyi affedip devam etmeyi. Ama olmuyordu işte. Bir kere de silinmiyordu.

"Alaz," diye sızlandım.

Kollarını belime doladı. Başını kaldırıp gözlerime baktı. O kadar yakındık ki nefesi aralık dudaklarımdan içeri sızıyordu.

"Bana böyle ne yapacağını bilemeyen çaresiz gözlerle baktığında canım yerinden sökülüyor."

Parmakları yanaklarımdaki yaşları sildi. "Buna benim sebebiyet vermiş olmam, kalbimi parçalara ayırıyor. Özür dilerim, her gün için bir özür bin pişmanlık..."

Dudaklarımdan kopan hıçkırığa engel olamadım. Ellerimi yüzüne yerleştirdim. Titreyen sesimle konuşmaya başladım. "Seni seviyorum, seni o kadar çok seviyorum ki çoğu zaman nefes alamıyorum." Yutkunup devam ettim. "Biz çok büyük bir şeyle sınandık. O kadar büyük ki attığım her adım yitirdiğim zamana denk geliyor. Gitmekte haklı olsan da geç-

miyor." Elini tutup göğsüme bastırdım. "Buradaki yangın sönmüyor, bana senden nefret etmeyi bile öğrettin. Gittiğin her güne bir nefret sığdırdım ben."

Gözlerindeki çaresizlikte boğuldum.

"Olmuyor!" diye hıçkırdım. "Sana hak versem de olmuyor. Silemiyorum o günleri, unutamıyorum o acıları." Titreyen elimi uzatıp kapıyı gösterdim. "Bu kapıdan çıkıp gidişini zihnimden bir an olsun bile atamıyorum. Kızımızın yaşadıklarını silemiyorum." Omuzlarım sarsılıyordu.

"Özür dilerim."

Sesindeki yoğun pişmanlık içimi parçaladı.

"Sana olan sevgim, bu defa yetmiyor."

Derin bir nefes alıp alnını omzuma yerleştirdi.

"Özür dilerim, özür dilerim, çok özür dilerim."

Göğsümde azap dolu sesiyle özürlerini sıraladı. O özür diledi, ben ağladım. Onu affedemeyişime ağladım. Gitmek zorunda olmasına ağladım. Bunları yaşamak zorunda olmamıza ağladım. İşe yaramadı ama ağladım. O da özür diledi. İşe yaramadı ama diledi...

Alaz göğsümde uyuyakaldığında başını yavaşça yastığın üzerine yerleştirdim. Yanında uyuyup uyumamak arasında kararsız kalmıştım ki kapı çalındı. Odadan sessiz adımlarla çıkıp kapıyı açtım. Tuğba karşımda, kızarmış yanaklarıyla duruyordu. Geleceğini söylemediği için şaşkın bakışlarla, "Tuğba, hoş geldin," dedim.

İçeri girip kapıyı kapattı.

"Ona, onu sevdiğimi söyledim."

Kafam karışmıştı. "Anlamadım? Kime, neyi söyledin?"

Uzayan saçlarını titreyen elleriyle geriye doğru attı. "Barın'ın karşısına geçtim. Önce benimle konuşmak istemedi. Bu defa onu durduran taraf ben oldum. Kolunu tutup onu durdurduktan sonra onu sevdiğimi söyledim, ardından onu öptüm."

Açık kalan ağzımla Tuğba'yı dinliyordum. "Şaka yapıyorsun?" diye soludum. Ardından uzanıp Tuğba'ya sıkıca sarıldım. "Allah'ım sonunda!" Geri çekilip kahkaha attım.

"Ya gülmesene çok utanıyorum!"

Kahkaham büyüdü. "Kızım, kaç yıldır bu anı bekliyorum ben! Sus da tadını çıkarayım." Beraber içeri geçtiğimizde kanepede oturduk. "Ee, Barın ne yaptı, onu anlat."

Saçını utangaç bir şekilde kulağının arkasına iteledi. "Karşılık verdi. O kızın kuzeni olduğunu söyledi. Hâlâ beni seviyormuş."

Yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. "Biliyordum."

"Tekrar sevgili olduk."

Onun adına çok sevinmiştim. Geç olsa da mutluluğu sonunda bulmuştu. "Çok şanslıymışım Karmen, beni bu kadar seven bir adama sahip olduğum için. Beni onca aptallığıma rağmen affetti."

Hafif bir gülümsemeyle, "Öylesin," dedim.

Tuğba tüm detayları tekrar tekrar anlattı. Eve gittiğinde saat epey geç olmuştu. Sonunda ikisinin işleri rayına koymasına çok sevinmiştim. Umarım bu defa her şey yolunda giderdi. Alaz'ın odasına girdiğimde hâlâ uyuduğunu gördüm. Dudaklarımı alnına yasladım. Ateşi yoktu ama gece çıkar diye korkuyordum. Aynı zamanda ondan uzak durmak istememiştim. İkimiz de duygusal anlamda çok yıpranmıştık. Yaşananlar bizi ezip geçmişti. Yanına uzandım, gözlerim onun üzerindeyken saatler geçti. Bilmediğim bir zaman diliminde uyuyakalmıştım. Sabah uyandığımda Alaz pek de iyi değildi. Ateşi olduğu için yorgana sıkıca sarılmış, uyuyordu.

"Alaz, uyan."

Yüzünü buruşturup uyumaya devam etti. Zor da olsa uyandırıp soğuk algınlığı için olan ilacı ona içirdim. Üstündeki yorganı çekince söylendi.

"Ateşin var, hiç şikâyet etme."

Başını yastığa geri koydu. Yine inadı tutmuştu, doktora gitmeye ikna edemiyordum. Aldığı ilaç sayesinde biraz iyi hissedince tekrar uyuyakaldı. Ben de mutfağa geçip bir şeyler yedikten sonra evi topladım. Hafta sonu olduğu için dersim yoktu. Yapacak bir şey olmadığı için salona geçip film izlemeye başladım. Film daha yeni başlamıştı ki Alaz yanıma geldi.

"Uyuduğunu sanıyordum."

"Uyumaktan sıkıldım," diye söylenip yanıma oturdu.

Bakışlarını televizyona çevirdi. Aksiyon tarzı bir film izliyordum. Alaz pek aksiyon sevmezdi, daha çok sanatsal filmleri seviyordu. Ama sesini çıkarmadan izledi. Hatta ara ara yorumlar bile yaptı.

"Aksiyon sevmezdin."

Omuz silkti. "Seninle izlemeyi seviyorum."

Ona yan gözlerle bakarken hafifçe gülümsedim. Duygularını böyle açıkça söylediği anlarda içim sıcacık oluyordu. Film bittikten sonra Alaz'a döndüm.

"Kabul et, güzel filmdi."

Aramızdaki mesafe az olduğu için elini uzatıp yüzüme yerleştirdi. Parmak uçları tenimde dolaşırken başını kanepenin sırt kısmına yasladı. Yüzümdeki gülümseme solarken gözlerine kilitlendim. Gözleri eskisi gibi içimi ısıtıyordu. Bu hissi özlemiştim. Parmaklarının ucu yanağımda gezinmeye devam etti. Yanaklarım dokunuşuyla beraber ısınmaya başladı. Tam o anda, en sevdiğim şiirin en güzel dizeleri dilinden döküldü.

"Seni seviyorum, ama nasıl?

Avuçlarımda camdan bir parça gibi kalbimi sıkıp

parmaklarımı kanatarak
kırasıya,
çıldırasıya...

Seni seviyorum, ama nasıl?
kilometrelerce derin, kilometrelerce dümdüz,
yüzde yüz, yüzde bin beş yüz
yüzde hudutsuz kere yüz..."

Gözlerimi kapattım. Nazım Hikmet'in içimi delip geçen sözlerini yüreğimin en derinliklerinde hissettim. Alaz'ın parmakları enseme kaydı. Beni kendine doğru çekip dudaklarını alnıma yasladı. Adının yazdığı yerden öptü beni.

"Beklerim. Aylarca, yıllarca... İçindeki kırgınlıkların geçene kadar beklerim. Yeter ki vazgeçme."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Benim senden vazgeçme ihtimalim yok." Elimi göğsüne yerleştirdim. Alnımı dudaklarına sürttüm. "Bu ihtimal hiçbir zaman söz konusu bile olmadı."

Yüzümü tutup boynuna yerleştirdi. Ellerini belime dolayıp beni kendine yasladı. Topladığım saçlarımı yavaşça açtı. Parmakları içinde dolaşmaya başladı. Omuzlarımın altında biten saçlarımı öptü.

"Saçlarının kısalmasına neden olduğum için bile affedemem kendimi."

Cevap vermedim, o da beklemedi. Kanayan yaralarımızla öylece durduk. Akıp giden hayata inat zamanı durdurduk. Gözlerimi açmadan güçlü kalp atışını dinledim, kokusunu soludum. Onu affetmeyi, her şeyi geride bırakmayı tüm kalbimle diledim. Bunun için uğraşmaya o anda karar verdim belki de.

Yaklaşık bir saat sonra gözlerimi açıp doğruldum. Kısa bir an uyuyakalmıştım. Alaz ise gözlerini kırpmadan beni izliyordu.

"Uyuyakalmışım."

Ona sokulduğum zaman hep uyurdum zaten. Ateşinin olup olmadığına bakmak için elimi alnına yerleştirdim. Ateşi yoktu ama çok terlemişti.

"Üstünü değiştirelim, çok terlemişsin."

Elini kaldırıp kanepeden kaldırdım. Yüzündeki ufak gülümseme dikkatimden kaçmamıştı. Hafif bir gülümsemeyle, "Nedense doktora bilerek görünmediğini düşüneceğim," dedim.

Ufak bir kahkaha attı. "Sadece basit bir soğuk algınlığı. Hastanelerde sürünmek yerine karımın şefkatli kollarını tercih etmiş olabilirim."

Odaya girerken kıkırdadım. Eh, haklıydı. Dolabından beyaz bir tişört alıp ona döndüğümde sırtını dönmüş, üstünü çıkardığını gördüm.

"Benden utanıyor musun yoksa?"

Şakacı sesimi duyunca başını iki yana doğru salladı. Yanına gidince tişörtü almak için kolunu uzattı. Kaşlarım çatıldı.

"Yatağa otur ve kollarını kaldır."

Gergin bir sesle, "Ben giyerim," dedi.

Kolunu tutup onu kendime doğru çevirdim. "Gerçekten utanacağını düşüneceğim."

Tamamen bana dönünce neyi gizlediğini gördüm. Nefesim sekteye uğradı. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken elimdeki tişört yere düştü. Gözlerime hücum eden yaşlarla titremeye başlayan elimi kaldırdım. Sol tarafında kalbinin yakınında duran izin üstüne elimi yerleştirdim. Esmer teninde açık beyaz rengi yuvarlak ize dokundum.

"B-bu iz, burada yoktu."

Kanım buz kesmiş, damarlarımı parçalıyordu. Dolan gözlerimi Alaz'ın yüzüne çıkardım. Yüz hatları gerilmişti. Kısık çıkan bir sesle, "Kurşun izi mi bu?" diye fısıldadım. Titreyen parmak uçlarım, kalbine yakın olan izin üstünde hafifçe do-

laştı. Dişleri kenetlenirken susmaya devam etti. Nefes alamıyordum. Gözümden akan yaşlarla, "Cevap versene!" dedim.

Başını aşağı doğru eğerek sözlerimi onayladı. Boğazımdan kopan inlemeye engel olamadım.

"Ne zaman oldu?"

Elini elimin üstüne yerleştirdi. "Karmen-"

Gözyaşlarım hızlanırken, "Alaz ne zaman oldu?" dedim tekrar.

"Boşanma davasının olduğu günden önce."

Ayaklarımın altındaki yer sallanmaya başladı. "Seni kaybetmeye ne kadar yaklaştım?"

Boğuk çıkan sesim o kadar kısıktı ki duyup duymadığından şüphe ettim.

"Üç santim."

Ciğerlerimdeki nefes boşalırken dizlerimin bağı çözüldü. Tam yere düşeceğim sırada kollarını belime dolayıp beni tuttu. Dudaklarımın arasından acı dolu bir hıçkırık daha koptu.

"Üç santim daha solda olsaydı ben seni kaybedecektim! Sadece üç santim!" diye yakardım.

Gözyaşlarım o kadar şiddetlenmişti ki önümü dahi göremiyordum.

"Şişşttt, geçti, iyiyim."

Kulağıma fısıldadığı sözleri duyunca başımı iki yana doğru salladım. "Seni tamamen kaybedecekmişim!" Kolları arasında hıçkırıklara boğuldum. İçim sökülür gibi ağladım. "Sadece üç santim..." diye inledim.

"Geçti."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Elimi yüzüne yerleştirdim. "Gözlerini bir daha göremeyecektim, tenini hissedemeyecektim, kokunu alamayacaktım."

Hayatın en acımasız gerçeği, nabzımı bin parçaya bölmüştü. Kalbim sanki eziliyordu. Aldığım nefesler o kadar cı-

lız ve titrekti ki ciğerlerime ulaşmıyordu. Onu tamamen kaybedecektim. Kalbim en acı gerçekle sınandı.

"Ben nasıl yaşardım o zaman?"

Alaz bir elini çeneme kaydırıp çenemi tuttu. Gözleri gözlerimdeyken, "Bana bak! Bak buradayım, yanındayım, iyiyim!" dedi.

"Olmayabilirdin!" diye ağladım.

Güçlü çıkan sesiyle, "Ama buradayım!" dedi.

Onun bir yeri incinse benim canım daha çok yanarken ölüm gibi bir şeyin ihtimalini kaldıramıyordum. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Sıcak tenini hissetmek hiç bu kadar anlamlı olmamıştı. "Seni kaybedebilirdim..." diye sayıkladım. Onu hissetme ihtiyacı kanımda çağlarken parmaklarımın ucunda yükseldim.

Dudaklarına doğru, "Seni tamamen kaybedebilirdim!" diye fısıldadım. Cevap vermesine izin vermeden dudaklarım aralık olan ağzına kapandı. Onu kendime doğru çekerek öptüm. Elimi göğsüne yerleştirip kalp atışını hissettim. Burada olduğuna inanmak istiyordum. Hiçbir şey onu kaybetmemden daha önemli değildi. Ne yaşanırsa yaşansın, onu kaybetme ihtimalim kadar acı değildi. Alaz'a duyduğum özlemin kilidini kırdım. Eğer onu hissetmezsem kafayı yiyecektim. Dilim, aralık dudaklarından içeri sızdı. Tadını duyumsayınca inledim. Ondan sonsuza kadar mahrum kalabilirdim. Yatağa doğru ilerlerken öpüşmenin hâkimiyeti Alaz'a geçti. Dilimi emerken, elini kalçalarıma yerleştirip beni hızla kendine doğru çekti. Göbeğime batan sertliği ardından aramızdaki tutku havai fişek gibi patladı.

Alaz beni duvara yaslayıp bacağımı beline doladı. Bu açıyla onu daha çok hissetmeme neden olmuştu. Genzinden kopan inlemeyle beraber kendini bana bastırdı. Boşta kalan eli tişörtümün altına sızdı. Avucu tenimle buluştuğu an tüylerim ürpermişti. Göğsümü çıplak göğsüne doğru yasladım. Geri çekilip, üstümdeki tişörtü çıkarıp attı. Hareketlerimiz

aceleciydi. Sütyenimin üstünden taşan göğüslerim, aldığım soluklarla beraber çıplak göğsüne dokunuyor; kasıklarıma ince bir sızı yolluyordu. Alaz tekrar dudaklarımı esir alırken bir elim çıplak teninde geziniyor, diğer elim gül yapraklarını andıran siyah saçlarında dolaşıyordu.

Dudakları çeneme doğru kaydı, hafifçe ısırdıktan sonra boynumu öpüp kokladı. Başımı geriye doğru atıp ona yer açtım. Dudaklarına eşlik eden dili, ayak parmaklarımın içe kıvrılmasına neden olurken dudakları, sütyenimin açıkta bıraktığı göğüslerime kapandı. Bir eli bacağımdan kalçama doğru kaydı. Diğer eli çıplak belimden göğsüme doğru yükseldi.

"Aklımı başımdan alıyorsun, güzelim."

"Bende akıl denen bir şey bırakmıyorsun, Toprak," diye karşılık verince dişlerini hassas tenime geçirdi. Hafifçe inleyince, iki bacağımı tutup beline doladı. Ardından sırtımı yaslandığım duvardan koparıp yatağın yumuşak yüzeyiyle buluşturdu. Üstümdeki sütyen saniyeler içinde yerdeki yerini almıştı. Sıcak dudakları göğsümün ucuna kapanınca sırtım yataktan yükseldi. Elleri boş durmayarak, altımdaki eşofmanı hızlı hareketlerle çıkarıp attı. Sırtında dolaşan ellerim, eşofmanının beline indi. Dudakları diğer göğsüme geçip onunla da uzun uzun ilgilendi.

Onun da eşofmanı yerdeki eşyalarımın yanındaydı. Üryan bedenlerimiz birbirine dolanırken tutkunun yanında özlem hissi de yeşerdi. Hareketlerimiz yavaşlarken dudakları da her bir zerremde gezindi. Defalarca, "Çok özledim," diye fısıldadı. Hüzünlerini, pişmanlıklarını tenime kazıdı. Aklım başımdan gitmişken onu kendime doğru çektim. Bedenimde öpülmedik yer bırakmamıştı. "Lütfen," diye fısıldadım. Onu bir an önce hissetmeliydim. Doğrulup koyulaşan gözleriyle gözlerimin içine baktı.

"Seni seviyorum, Elalı'm," diye fısıldadı.

Gözlerimden akan yaşlarla, "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Yavaşça içime girdi. İçimde binbir farklı çiçekler ye-

şerdi. Dudaklarımı göğsündeki ize yasladım. Pürüzlü yüz canımı acıtırken, ellerimi pazılarına yerleştirip ona tutundum. Dudaklarım kalbine doğru yol aldı. Yüzünü boynuma gömdü. Yavaş hareketlerle tekrar tekrar sahip oldu tüm benliğime. Diri diri yandım. Yer bizi içine çekiyor, gök üzerimizde parçalanıyordu. Başını göğsüme gömdüm. Gökten bir acı daha silindi. Tüm kırgınlıklar, acılar yerindeydi ama artık eskisi gibi değildi. Hiçbir duygu onu kaybetmek kadar acı olamazdı.

Sıkıca sarıldım ona. Kalbinin atışını sağ yanıma hapsettim. Varlığını sol yanıma sığdırdım. İkimiz de bitip tükenirken birbirimize sığındık. Başını kaldırıp gözlerime baktı. Parmak uçlarım yüzünde gezinmeye başladı.

"Seni kaybetme ihtimalim, beni terk etmek zorunda olduğun gerçeğinden daha ağır. Belki hemen olmaz. Ama-" derken ufak bir nefes alıp devam etmeye çalıştım. "Bunların hiçbiri senden daha değerli değil."

Alaz kızaran gözlerini yumdu. Alnını alnıma yasladı. "Bana o gün öyle soğuk baktın ki, beni sevmeyi bıraktığını düşündüm, seni kaybettiğimi zannettim." Acı dolu sesi, boğazımda bir düğüm oluşturdu.

"Seni severken senden vazgeçmeye yaklaştığım andı."

"Gözlerindeki o ifadeyi görmeye bir daha dayanamam."

Kollarımı boynuna doladım. "Alaz, bir daha bırakma beni, ne olursa olsun!"

Burnunu burnumun ucuna hafifçe sürttü. "Sana söz veriyorum, Elalı'm. Bir daha asla yapmayacağım bunu. Asla!"

Kalbimi bir kez daha avuçlarına bıraktım.

"Anne, hadi top oynayalım!"

Uykulu gözlerimi açıp elimi çekiştiren Gökçe'ye baktım. Hafifçe gerininceye sırtım Alaz'ın göğsüne iyice yapıştı. İçinde

uzandığımız hamak hareket etti. Hava bugün güzel olduğu için Alaz, pikniğe gidelim demişti. Dünden sonra soğuk algınlığı neredeyse geçtiği için kabul etmiştim.

"Çok uykum var, fıstığım. Sen oynasan, baban da seni izlese?"

Dün bütün gece uyumadığımız için gözlerim açılmıyordu. Sözlerimi duyan Alaz, boğuk bir kahkaha attı. Eli tişörtümün içine yavaşça girdiğinde dudakları kulağımın alt bölgesine indi.

"Neden acaba?" diye fısıldadığında yanaklarım utançla yanmaya başladı. Dirseğimle kolunu dürttüm. Gökçe oflayıp arkasını döndü. Top oynamak yerine çimlerin üstüne serdiğim örtüye oturup oyuncak bebekleriyle oynamaya başladı. Tokadan firar eden saçları, beyaz tenine dökülmüştü. Bütün dikkati bebeklerinin üstündeydi. Gün geçtikçe daha güzel oluyordu. Hafifçe gülümseyip Alaz'ın göğsüne sokuldum. Uykusuzluktan sızlayan gözlerimi kapattım. Bahar güneşi tenimi yakarken hafif esen rüzgâr tenimizi yaladı. Alaz'ın burnunun ucu, yanağımdan boynuma doğru yavaşça indi. Memnuniyetle inlerken, başımı yana doğru atıp ona yer açtım. Bu hareketim üzerine dudakları kıvrıldı. Eli çıplak tenimde halkalar çizerken, beni kendine yaslayıp sıkıca sarıldı. Ara ara dudakları tenimde kelebek dokunuşu gibi geziniyordu. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Gözlerimi aralayıp onu izledim. Yüz hatları gevşemiş, bakışlarındaki donukluk silinmişti. Yüzünü hafifçe okşadım. Avucumu öpüp kapattığı şiir kitabını okumaya devam etti.

"Sesli okusana."

Alaz saçlarımı öpüp içimi titreten sesiyle şiire başladı.

"Ve nihayet ikimiz, kaçtığımız aşkların toplamıyız.

Sokakta yaralı bir it koşturuyor.

İki buluşmadır koluma girmiyorsun. Ve birkaç

milyon yıldır tutmadın ellerimi. Benimle çıkmıyorsun

bu yolculuğa. Ve ben sırf bu yüzden yenilebilirim.

Bu resimden çıkıp gidiyorum. Seni isteyen yanım ölümsüz yanımdır. Bulutsuz da yağan nedir? Şimdi öğreniyorum ki, gözyaşı! Bu resimden çıkıp gidiyorum. Seni isteyen yanım aşk yanımdır.[4]"

4 Selim Temo Jübile.

SON SÖZ

Genç adam, kravatlarının bulunduğu çekmeceyi açıp siyah renk olanı aldı. Kravatı boynuna dolarken koyu kahverengi gözleri aynaya takıldı. Gözlerine gelen ışıltıyı görünce hafifçe gülümsedi. Kızı ve karısı sayesinde tekrar hayata dönmüştü. Onların varlığı, Alaz'ın hayatına anlam katıyor; yüreğini uçsuz bucaksız bir sevgiyle dolduruyordu. İçeriden gelen seslerini duyunca içi sıcacık olmuş, yüzündeki gülümseme büyümüştü. Karısı, küçük kızları Gökçe ile elbise tartışması yapıyordu. Kravatını bağlamaya çalışırken Karmen içeri girdi. Aynadan gözleri buluştu. Karmen'in gözlerine baktığı her seferde Alaz'ın nefesi kesilir, göğsü daralırdı. Bu hep böyle olmuştu. Onu ilk gördüğü zaman Karmen on altı yaşlarındaydı. Gözlerini gördüğünde duyduğu hayranlığı anımsadı. O zamanlar Karmen'e kardeşi gözüyle bakardı ya da bakmaya çalışırdı. Karmen ilk günden beri kocaman açtığı iri, ela gözleriyle içten ve hayranlıkla bakarak Alaz'ın sınırlarını zorlardı. Alaz'ın her defasında iradesi sarsılır, hâkimiyetini kaybedeceğini düşünürdü. Fakat öyle bir seçeneği yoktu. Bu yüzden Karmen'i küçük bir kız çocuğu gibi görürdü. Yıllar geçti, zaman Alaz'ın aleyhine işledi. Karmen büyüdü, büyüdükçe güzelleşti.

Öyle güzeldi ki ona bir kez bakınca, bakışlarını çekmek gittikçe güçleşir olmuştu. Özellikle Amerika'dan döndüğü ve onu resim yaparken gördüğü gün... Alaz, o gün bu küçük

kıza duyduğu hisleri anladı. Karmen'i resim yaparken izlediğinde kalbi göğüs kafesini kırıp geçmek ister gibi şiddetli atmaya başlamıştı. Öyle güzel ve ulaşılmaz duruyordu ki Alaz birkaç saniye nefes almayı dahi unutmuştu. O gün ince beline sarılmıştı. Güzel kokusunu yakından solumuştu. İpeği andıran yumuşak tenine dokunduğu an, yandığını anlamıştı. Karmen öyle yakıcı bir ateş, öyle güçlü bir uyuşturucuydu ki Alaz'ın ona âşık olmaktan başka şansı kalmamıştı. Ama göstermemiş, hislerini içine gömmüştü. Alaz'ın babasından ilk öğrendiği şey ifadesizlikti. Babası sınırlarını zorlardı, Alaz ise gerekirse sınırlarını yok ederdi. Öfkesini, ifadesizliğinin arkasına gizledi. Tıpkı Karmen'e duyduğu aşk gibi... Alaz, Karmen'in gözlerindeki hislere inat, duygularını gizledi. Çünkü Karmen yasak bölgeydi, ona bakamazdı.

İlk engel yaşıydı. Daha on sekiz yaşında olan bir kıza o gözle bakamazdı. Hisleri değişebilirdi. Sonra Arslan vardı. Bu konuda hâlâ vicdanı sızlıyordu. Ama aşk yüreğine bir kor düşürmüş, vicdanını bastırmıştı. Karmen'i seviyordu. Babası yüzünden öğrendiği soğukluğu aşan bu küçük kıza deli gibi âşıktı. Ve biliyordu ki son nefesini verene kadar kalbi daima onun için atacaktı.

Karmen, kendinden emin adımlarıyla yanına gelip, kollarını boynuna dolayınca içinde yeşeren heyecana engel olamadı. Karısının en ufak teması bile onu delirtiyor, kanını kaynatıyordu. Bu ilk günden beri böyleydi. Bu yüzden zamanında ondan hep uzak durmaya çalışmıştı. Kollarını ince beline dolayıp yumuşak bedenini iyice kendine yanaştırdı.

Makyajın belirginleştirdiği güzel gözlerine uzun uzun baktı. Bu gözler, Alaz'ın yaşama nedeniydi. Yüreğini dağlayan o gözlerde, acının izleri hâlâ duruyordu. Karmen affetse de unutmamıştı. Haklıydı da... Alaz'ın bakışları Karmen'in ruj ile renklendirdiği dolgun dudaklarına kayınca kalp atışları hızlandı. Dayanamayıp etli dudaklarını yumuşak dudaklarına hafifçe sürttü. Ardından başını eğip burnunu uzun boynuna gömdü. Güzel kokusunu soludu. Bu kokuyu bıra-

kıp gitmek, hayatı boyunca yaptığı en zor şeylerden biriydi. Ona arkasını dönüp kapıdan çıkmak ölümle eş değerdi. Kalbi yerinden sökülüyor gibi hissetmişti. Gözlerinde gördüğü o hayal kırıklığında boğulduğunu sanmıştı. Onların iyiliği için yapmıştı. O iğrenç heriflerin ailesine ulaşmaması için buradaki hayatını silip gitmişti. Onsuz geçirdiği her günde cehennemin ateşlerinde yanmıştı. Özlemin yakıcı hissiyle sınanmıştı. Karmen ve küçük kızı olmadan yaşamak çok anlamsızdı. Ölümün soğuk nefesi ensesindeyken onu hayata bağlayan tek şey, karısı ve kızı olmuştu. Onları bir kez daha görmeden ölmek istememişti. Bu yüzden hayata tutunmuştu.

Dudaklarını yumuşak tenine gömdü. Karmen ona biraz daha sokuldu. Alaz istemeyerek de olsa geri çekildi. Karmen'in yakın arkadaşı Tuğba ve Barın'ın düğünü vardı. Bakışları düğün için hazırlanan karısının bedeninde gezindi. Bileğine kadar uzanan bordo bir elbisenin içinde nefes kesici görünüyordu. Karmen, aynı hayranlık dolu bakışlarını, Alaz'ın üstünde gezdirdi. Siyah takımı içinde ne kadar yakışıklı olduğunu düşünerek iç çekti. Kravatını bağlamamış olduğunu görünce ona doğru bir adım attı. Ayağındaki topuklu ayakkabılar sayesinde boyu çenesine kadar geliyordu. Bu sayede zorlanmadan kravatını bağlamaya başladı. Tek sorun bakışlarıydı, Alaz ona öyle bir bakıyordu ki eli ayağı birbirine dolanıyordu. Soğuk elleri adamın sıcak boynuna değdiği an ise Alaz titriyordu.

Karmen nefes nefese çıkan buğulu sesiyle, "Bana hep böyle bak," diye mırıldandı.

Alaz'ın dudaklarında yamuk bir gülümseme oluştu. Boğuk çıkan sesiyle, "Nasıl?" dediğinde, Karmen gözlerini kaldırıp kıvrık kirpiklerinin altından aklını başından alan adama baktı. Dudaklarında haylaz bir gülümseme oluşmuştu. Kravatı bağlamayı bitirince, yüzünü kaldırıp dudaklarını kulağına doğru yaklaştırdı. Sıcak nefesi adamı cayır cayır yakarken, "Aşk dolu, tutku dolu..." diye fısıldadı.

Genç adam, gözlerini kapatıp sabır diledi. Karmen her şeyiyle onu deli ediyordu. Daha on sekiz yaşındayken bile bu durum böyleydi. Alaz'ın bütün hâkimiyetini elinden almıştı. Bütün savunmasını yıkmış, kalbini kendine mahkûm etmişti.

"Beni zorlama!" diye hırladı.

Karmen yumuşak bir kahkaha atıp dudaklarını boynuna bastırdı. Yakıcı bir öpücük bırakıp geri çekildi. Alaz eskisi gibi hislerini gizleyemiyordu, bu da Karmen'i çok mutlu ediyordu.

Beraber geçirdikleri her gün ikisine iyi geliyordu. Aradan iki ay geçmişti. Bu süre zarfında iyileşiyorlardı, yavaş ve sancılı bir süreçti. Ama yan yanaydılar, en önemlisi de buydu. Yaşananların acısı hâlâ orada bir yerlerde duruyordu, hâlâ acıtıyordu. Karmen, bazen içine çekilip uzun uzun düşünüyordu. Fakat her yol yine sevdiği adamın kalbine çıkıyordu. Özellikle Alaz ona aşkını göstermekten çekinmeyerek baktığında... Alaz eğilip çıplak omzuna ufak bir öpücük kondurdu. Ardından ceketinin cebinden onun için aldığı pırlanta küpeleri aldı. Bu küpeleri Amerika'dan almıştı. Doğrulup kutuyu açtı. Karmen hayranlık dolu gözleriyle su damlası şeklinde olan küpelere baktı.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

Alaz başını iki yana doğru salladı. "Senin kadar değil."

Ardından küpeleri yerinden çıkarıp karısının kulak deliklerine sırasıyla taktı. Karmen kollarını uzatıp Alaz'ın boynuna doladı. Titrek çıkan sesiyle, "Çok teşekkür ederim," dedi. Gözlerindeki yoğun hisler, Alaz'ın göğsünü sıkıştırdı. Sarılışına karşılık verirken dudakları iki yana doğru kıvrıldı.

"Anne, baba?"

Gökçe'nin tiz sesi üzerine Karmen geri çekildi. Kapıya doğru dönerken Gökçe bir prenses edasıyla içeri girdi.

Bilmiş bilmiş, "Neredesiniz siz?" dediği zaman Alaz kızına doğru yürüdü. Hiçbir varlığı Karmen'den daha çok sevemeyeceğini düşünürdü. Ta ki Gökçe'ye kadar... Kızına

duyduğu yoğun hisler kalbinde taştı. Eğilip onu kucakladı. O kadar uzun süre kızından mahrum kalmıştı ki şimdi işine gitmek için bile ayrılmak ona çok zor geliyordu. Kızına açtığı yaralar aklına gelince hissettiği suçluluk duygusu boğazında sert düğüm oluşturuyordu. Pişmanlık ve suçluluk duygusu taşıması zor bir yüktü. Bu yükler aylardır Alaz'ın sırtında bir kambur gibiydi. Kızının yanaklarını öpüp cennet kokusunu içine çekti.

"Buradayız, prenses."

"Hadi Tubiş'e gidelim."

Alaz, arkasını dönüp Karmen'e elini uzattı. Karmen, dudaklarında oluşan ufak kıvrılmayla ikisine bakıyordu. Alaz'ı ve küçük kızlarını yan yana gördüğü anlarda, gözleri mutluluk yaşlarıyla doluyordu. Çoğu zaman bu sahneyi bir daha göremeyeceğini düşünürdü. Düşüncesi bile mahvederdi onu. Şimdi ise Alaz yine buradaydı. Eskisinden daha iyi bir hâlde... Karmen, Alaz'ın ona uzattığı ele doğru yürüdü. Elini tutunca içi ısındı. Kalpleri bütün oldu. Alaz'ın aylar önce söylediği cümle zihninde yankılanınca, "Yüreğim seninle bir..." diye fısıldadı.

Alaz, aşk dolu gözlerle sevdiği kadının gözlerine baktı. "Daima, Elalı'm..."

-SON-

Playlist:

Onurcan Özcan / Dip
Onurcan Özcan / Ukde
Onurcan Özcan / Usul Usul
Sena Şener / Yalnızım
Sena Şener / Sevmemeliyiz
Emre Aydın / Çocuğum Belki
Emre Aydın / Beni Vurup Yerde Bırakma
Emre Aydın / Sen Beni Unutamazsın
Emre Aydın-Yaprak Çamlıca / Ölüm Kalım Meselesi
Billur Yapıcı / Papatyanın Yeri
İlyas Yalçıntaş-Feride Hilal Akın / Şehrin Yolu
Tuğkan / Sen Benimsin
Çağan Şengül / Teslim
Çağan Şengül / Küçüğüm
Melike Şahin / Bi Fırlatsam
Melike Şahin / Tutuşmuş Beraber
Emre Yıldırım / Gelmesen de Beklerim
Jehan Barbur / Kırık Bir Aşk Hikâyesi
Jehan Barbur / Güzel Adam
Sezen Aksu-Özdemir Erdoğan / Küçük Bir Aşk Masalı
Karsu / Vuslat
Karsu / Eller Eller
Karsu / Bırak Beni Böyle
Emir Can İğrek / Nalan
Merve Deniz-Can Oflaz / Rüya
Nilipek / Son Mektup

Ceylan Ertem / Bugünüm Sensiz Geçti
Hande Mehan / Kime Veda Ediyorsun
Model / Değmesin Ellerimiz
Murat Dalkılıç-Zeynep Bastık / Lüzumsuz Savaş
Suzan Hacigarip / Kül
Suzan Hacigarip / Bir Adam
Perdenin Ardındakiler / Kendime
Selena Gomez / Lose You To Love Me
Alec Benjamin / Let Me Down Slowly

ÜMRAN TAN

SİYAH MENEKŞE

Aşk...
Sevdiğin için her şeyden ve herkesten, hayatından dahi vazgeçmek miydi?
Yoksa, tüm hatalara ve acılara rağmen affetmek mi?

Ben bir adam sevdim, yüreğini yüreğime diktiğim iğnenin, bir gün bu aşkı kanatacağından habersizdim. Aşkımız, yanlış kararlar ve saklı kalan sırlarla sınanırken bugünler yarınlarımızı, yarınlarımız da geleceğimizi bir bir tüketti. Zamanın hükmü, bizi alt ettiğinde ayrılık bir adım ötemizdeydi. Çünkü tek bir hayale kendimi, bütün bir hayatımı ise her şeye feda etmiştim. Düşe kalka ve nihayetinde yüreğim yara bere içindeyken geriye tek bir şey kaldı; aşk!

Beni de, bir adam sevdi.
Ben ona o bana, biz hayata karıştık.

Uyu Elali'm, uyu.
Yıldızlar çekilsin."

ISBN: 978-625-7031-07-3
9 786257 031073
40 ₺

twitter.com/parolayayinlari
facebook.com/ParolaYayinevi
instagram.com/parolayayinlari